

# **СИДНИ ШЕЛДЪН, ТИЛИ БАГШОУ ПРИЛИВЪТ НА ТАЙНИТЕ**

Превод от английски: Анета Макариева-Лесева, 2013

[chitanka.info](http://chitanka.info)

## ПРОЛОГ

— Ще желаете ли още нещо, госпожо министър?

Алексия де Вер се усмихна. „Госпожо министър“. Министър на вътрешните работи. Най-прекрасните думи в английския език, безспорно. Освен премиер, естествено, засмя се на себе си — новата звезда на консерваторите. „Не бързай толкова, Алексия“.

— Не, благодаря, Едуард. Ще ви повикам, ако е нужно.

Сър Едуард Манинг кимна — по-скоро лек поклон — и излезе. Беше прехвърлил шейсетте и беше истински страж на кабинетите в Уестминстър: висок, прошарен, изпънат като струна. През следващите месеци сър Едуард щеше да бъде постоянният спътник на Алексия де Вер: щеше да я напътства, да я предпазва, ловко да я води през лабиринта на Вътрешно министерство. Но точно сега, в първите часове след поемането на поста, Алексия де Вер искаше да остане сама. Искеше ѝ се да се наслади на триумфа си далеч от чужди погледи; да се отпусне, да се отдаде на неописуемото вълнение, което ѝ носеше властта.

В крайна сметка си я беше спечелила.

Стана от бюрото и почна да обикаля новия си офис — просторно помещение на върха на една от готическите кули на Уестминстър. Интериорът бе по-скоро функционален, отколкото внушителен. Две грозни кафяви канапета в единия край („Тези изчезват“.), семпло бюро и стол — в другия, и библиотека, натъпкана с прашни неразлиствани томове политическа история. Но забравяш за всичко това, погледнеш ли навън. Направо неописуемо. През високите от тавана до пода прозорци се откриваше панорама на Лондон — от кулите на Канари Уорф на изток до внушителните къщи на Челси на запад. Тази гледка подсказваше едно и само едно нещо.

Власт.

И цялата тази власт бе в ръцете ѝ.

„Аз съм министърът на вътрешните работи на Великобритания. Вторият най-важен пост в правителството на Нейно величество“.

Как стана така? Как един млад министър на затворите, толкова непопулярен при това, се изстреля пред много други опитни кандидати и се приземи на този важен пост? Горкият Кевин Ломакс от министерство на търговията и индустрията сигурно гризеше от яд пръсти с пожълтелите си от кафе зъби. Тази мисъл стопли душата на Алексия. „Наперено изкопаемо. Отписа ме още преди години. Да видим кой ще се смее сега!“

Пресата раздухваше, че била богата, че била аристократка, че ѝ липсвал контакт с обикновения избирател, таблоидите я нарочиха за новата Желязна лейди. Законопроектът за реформа на Наказателния кодекс, внесен от Алексия де Вер, бе посечен и от двете страни на Парламента, защото бил „безмилостен“ и „брутален“. Присъди без право на обжалване можеше да има в Америка, тази варварска страна, която още прилагаше смъртната присъда. Но тук, в цивилизована Великобритания, това не вървеше.

Такива ги разправяха. Но когато ножът опря до кокала, всички гласуваха „за“.

„Страхливци. Всичките са страхливци и лицемери“.

Алексия де Вер осъзнаваше до каква степен законопроектът бе настроил срещу нея колегите, медиите, социално слабите избиратели. Затова бе не по-малко смаяна от другите, когато премиерът Хенри Уитман я избра за министър на вътрешните работи. Но всичко това беше без значение. Хенри Уитман бе избрал нея и в крайна сметка това бе най-важното.

Извади от една кутия някакви семейни снимки. Предпочиташе да не смесва работата с личния си живот, но напоследък бе модерно да си сантиментален и снимките на децата на бюрото се бяха превърнали в задължителен елемент.

Избра снимка на дъщеря си Рокси, осемнайсетгодишна — смееше се, отметнала назад русата си глава. Колко ѝ липсваше този смях. Разбира се, тази снимка бе правена преди инцидента.

Инцидентът. Алексия де Вер мразеше евфемизма за опита за самоубийство на дъщеря си — скок от третия етаж, който бе приковал Рокси в инвалидна количка завинаги. Алексия предпочиташе да назовава нещата с истинските им имена, за разлика от съпруга си Теди. „Милият Теди. Винаги си е бил мекушав“.

Постави снимката на съпруга си до тази на дъщеря им и се усмихна. Непривлекателен пухкав мъж на средна възраст с оредяваща коса, червендалест, Теди де Вер бе грейнал пред обектива като плюшен мечок.

„Колко по-различен би бил животът ми без него. Колко много, страшно много му дължа“.

Но Теди де Вер не бе единственият мъж, на когото Алексия дължеше късмета в живота си. Другият бе Хенри Уитман, новият премиер на торите и неин самозван политически ментор. А някога, много, много отдавна бе имало и още един мъж. Свестен мъж. Мъж, който ѝ бе помогнал.

Но не биваше да мисли за него. Не сега. Не днес.

Днешният ден бе посветен на триумфа и неговото отпразнуване. Не бе време за разкаяния.

Третата снимка бе на сина ѝ Майкъл. Безумно красиво момче, което с тъмните си къдрици, гълъбовосивите си очи и дяволитата си усмивка разтапяше дамските сърца от цял километър. Понякога Алексия си мислеше, че Майкъл е единственият човек на света, когото обича безусловно. Рокси би трябвало да е в същата категория, но след всичко, случило се помежду им, отношенията им бяха безвъзвратно отровени.

След снимките дойде ред и на поздравителните картички, които бяха започнали да се сипят с постоянно темпо след обявяването на смайващото ѝ назначение преди два дни. Повечето бяха тъпи, изпратени по задължение от разни лобисти и членове на парламента, и изобразяваха леещо се шампанско или баналните флорални мотиви. Една от картичките обаче веднага привлече вниманието ѝ. На фона на американския национален флаг с крещящи златни букви се четеше: „ЖЕСТОКО!“. Вътре бе написано:

„Поздравления, скъпа Алексия! АДСКИ съм развълнувана и АДСКИ се гордея с теб!“

С обич, Луси!!!! xxx

Алексия де Вер се усмихна. Имаше съвсем малко приятелки — всъщност изобщо приятели, — но Луси Майър бе изключение от

правилото. Бяха съседи на Мартас Винярд, където семейство Де Вер имаше вила. Луси Майър ѝ бе станала почти като сестра. Беше традиционна домакиня, макар да бе доста богата, и американка до мозъка на костите. Беше от онези майки, съхранили детското в себе си, от жените, чиито съобщения са отрупани с множество удивителни. Да се твърди, че Луси Майър и Алексия де Вер имат малко общо помежду си, бе равносилно на твърдението, че Израел и Палестина са на различни континенти. Въпреки това приятелството им, скрепено през толкова много блажени лета на Мартас Винярд, бе оцеляло през всичките възходи и падения на шеметния политически живот на Алексия.

Алексия отиде до прозореца и се загледа надолу в Темза. От тази височина реката изглеждаше опасна и могъща, гладка стелеща се сребриста ивица, която безшумно се провираше през града. Алексия обаче знаеше, че в дълбините ѝ текат опасни течения. Дори сега, на петдесет и девет, на върха на кариерата си, Алексия де Вер не можеше да гледа водата, без да потръпва от лошо предчувствие. Започна нервно да върти брачната си халка.

„Колко лесно може да бъде пометено всичко! Власт, щастие, дори самият живот. Нужен е само миг, един-единствен миг невнимание. И всичко изчезва“.

Телефонът ѝ иззвъня силно.

— Извинете за безпокойството, госпожо министър, но се обаждат от Даунинг Стрийт десет на първа линия. Предполагам ще вдигнете на премиера?

Алексия де Вер тръсна глава, за да прогони виденията от миналото.

— Разбира се, Едуард. Свържете ме.

На юг от реката, на около километър от кабинета на Алексия де Вер в Уестминстър, в съвсем различния свят на кафене „При Маги“ Гилбърт Дрейк се бе прегърбил над яйцата и фасула. „При Маги“ беше класическо британско евтино заведение с изплескани витрини и орфан балатум на пода, известно сред таксиметрови шофьори и строителни работници, които се отбиваха на път за работа в по-изисканите райони на север от реката. Гилбърт Дрейк беше редовен

посетител. Повечето сутрини бе приказлив и щедър на усмивки. Но не и днес. Приковал поглед в снимката от вестника, сякаш видял призрак, той притискаше слепоочията си с ръце.

*Невъзможно!*

*Не може да бъде!*

Онази кучка Алексия де Вер се усмихваше пред камерата, докато се ръкуваше с премиера. Гилбърт Дрейк нямаше да забрави това лице до последния си дъх. Гордо вирнатата брадичка, неискрената извивка на устните, студеният метален блясък в тези сини очи — красиви, празни, безчувствени като на кукла. Текстът под снимката гласеше: „Новият министър на вътрешните работи на Англия приема поста“.

Да чете тази статия бе като да бърка в отворена рана, но Гилбърт Дрейк се насили да продължи.

„Вчера на изненадваща за почти всички в Уестминстър среща, която обърка медиите и букмейкърите, заместник-министърът на затворите Алексия де Вер бе посочена за новия министър на вътрешните работи. Премиерът Хенри Уитман описа госпожа Де Вер като «звездата» и «ключовата фигура» в новосформирания кабинет. Кевин Ломакс, министър на търговията и индустрията, широко обсъждан като кандидат за поста на Хъмфри Кру във вътрешното министерство след неговото напускане през март, заяви пред репортери, че е «очарован» от назначението на госпожа Де Вер и че с нетърпение очаква да работи в екип с нея.“

Гилбърт Дрейк затвори вестника с отвращение.

Най-добрият му приятел Санджай Пател бе мъртъв заради тази кучка. Санджай, човекът, който го бе закрилял от гамените в училище и в жилищния комплекс Пекам. Санджай, който цял живот се бе трепал да осигурява прехраната на семейството си и бе посрещал житейските несподи с усмивка. Санджай, който бе хвърлен в затвора по погрешка, натопен от полицията само защото се бе опитал да помогне на братовчед си да отърве съда. Санджай бе мъртъв. А тази пачавра, тази

кръвопийца Алексия де Вер се изкачваше към върха и се превръщаше в звездата на Лондон.

Гилбърт Дрейк не можеше да понесе това.

„Ще се зарадва праведникът, кога види отмъщение: ще умие стъпките си в кръвта на нечестивеца“<sup>[1]</sup>.

Маги, собственичката на кафенето, доля чай в чашата на Гилбърт:

— Яж, Гил. Яйцата ти изстиват.

Гилбърт Дрейк изобщо не я чу.

Чуваше единствено гласа на Санджай Пател, който молеше за милост.

Шарлот Уитман, съпругата на премиера, се обърна в леглото и прокара ръка по гърдите на мъжа си. Беше четири сутринта, но Хенри беше буден, отново, вперил поглед в тавана като затворник пред разстрел.

— Какво има, Хенри? Какво става?

Хенри Уитман положи ръка върху нейната.

— Нищо. Просто не мога да заспя.

— Нали ще ми кажеш, ако има някакъв проблем?

— Милата ми Шарлот. — Той я притисна към себе си. — Аз съм министър-председател. Животът ми е безкрайни проблеми.

— Знаеш какво имам предвид — истински проблем. Нещо, с което не можеш да се справиш.

— Добре съм, скъпа, наистина. Хайде, заспивай.

Скоро Шарлот Уитман потъна в дълбок сън. Хенри я гледаше и още чуваше думите ѝ: „Нещо, с което не можеш да се справиш...“

Благодарение на него ликът на Алексия де Вер бе на първа страница на всички вестници. Носеха се безкрайни спекулации за назначението ѝ, но никой не знаеше истината. Никой, освен него, Хенри Уитман. А той щеше да отнесе тайната в гроба си.

Дали Алексия де Вер бе проблем, с който не би могъл да се справи? Хенри Уитман искрено се надяваше да не е така. Така или иначе вече бе прекалено късно. Назначението бе факт. Станалото — станало.

Новият премиер остана буден до разсъмване.

„За нечестивците няма мира...”<sup>[2]</sup>

---

[1] Псалом 57:11 — Б.пр. ↑

[2] Исаия, 48:22. — Б.пр. ↑

# **ПЪРВА ЧАСТ**

# 1.

КЕНЕБЪНКПОРТ, МЕЙН. 1973

Били Хамлин гледаше седемте момченца, които се втурнаха с радостни възгласи към водата, и изпитваше истинско щастие. Не само децата обичаха лятото в Кемп Уилямс.

Бе извадил голям късмет с тази работа. Повечето инструктори в лагера бяха получили образование в Бръшлянената лига. Все разни Тъкърровци, Мортимъровци и Станфорд-Райлиевци III между Харвардския колеж и Харвардското бизнес училище. Имаше и дамски еквивалент — Бъфита и Вирджинии уплътняваха времето си между дипломирането и задомяването, като преподаваха плуване на синчетата на нийоркския елит. Били Хамлин не пасваше в калъпа. Неговият баща беше дърводелец, който миналата есен бе построил новите бунгала в Кемп Уилямс и с това си бе спечелил услугата да назначат сина му на временна работа през лятото.

— Там ще се запознаеш с интересни хора — каза му баща му. — Богати хора. Хора, които може да са ти от полза. Създай си връзки.

Бащата на Били възлагаше големи надежди на личните познанства. Точно защо и как си представяше, че отъркването в разглезените банкерски синове едно лято би помогнало на чаровното му необразовано и абсолютно неамбициозно момче да напредне в живота, си оставаше загадка. Не че Били се оплакваше. Денем трябваше да се мотае по плажа и да се прави на глупак пред група сладки дечица. Нощем в Кемп Уилямс се предлагаха много повече наркотици, алкохол и жени, които баба му би определила като „лесни“, отколкото в ньюорлеанските бардаци. На деветнайсет години Били Хамлин не бе научил кой знае какво. Но със сигурност знаеше как да се забавлява.

— Биуи! Биуи! Еуа да играе ф наф!

Грейдън Хамънд, кльощаво седемгодишно момче, фъфлещо заради поне пет липсващи зъба, махаше на Били да отиде във водата. След време Грейдън щеше да наследи голям пакет акции в „Хамънд

Блек“ — бутикова банка, която струваше повече от няколко малки африкански държави. Привличането на хора заради собствените му интереси щеше да е главното му занимание и в бъдеще. Но точно сега той бе просто едно забавно мило хлапе, на което трудно можеше да се устои.

— Грейдън, остави Били на мира. Днес е в почивка. Аз ще поиграя с теб.

Тони Джилети, безспорно най-сексапилната ръководителка от всички в Кемп Уилямс, отговаряше за групата на Грейдън. Като я гледаше как тича по брега в силно изрязания си бял бански, който едва побираше формите ѝ на плейбой зайче, Били с ужас усети издайническата си ерекция в плувките „Фред Пери“. Нямаше друг избор, освен да се гмурне във водата и да използва океана за смокинов лист.

Подобно на другите момчета в лагера, на Били му изтичаха очите по Тони Джилети. Но за разлика от тях, той си падаше по нея. Веднъж, още първата вечер в лагера, бяха спали заедно и макар че Били не бе успял да я придума да повторят, знаеше, че ѝ е харесало и че тя също си пада по него. И Тони беше нещо като аутсайдер. Не беше дъщеря на работници. Старецът ѝ държеше верига от известни аутлети за електроника по Източното крайбрежие. Но пък тя не беше от нафуканите първокурснички от Уелзли или Васар. Тони Джилети беше лудетина, търсачка на силни усещания с вкус към кокаина и неподходящи любовници, заради които бе затънала в неприятности в родния Кънектикът. Носеше се мълва, че отървала затвор за измама с кредитна карта само защото баща ѝ, Теодор Джилети, подкупил съдията и дарил седемцифрена сума за построяване на нов бар в местния кънтри клуб. Тони била откраднала златната Американ Експрес на някакъв съсед, за да поддържа стандарта на гаджето си — наркочилър. Семейство Джилети бяха пратили дъщеря си в Кемп Уилямс като последен пристан, надявайки се, подобно бащата на Били, че Тони може да създаде контакти, които да ѝ помогнат да изгради по-добро бъдеще. В нейния случай това означаваше брак с почтено благовъзпитано бяло момче по възможност с диплома от Харвард.

Тони спазваше половината от уговорката — преспа с всеки харвардски дипломант в лагера, който не бе напълно отблъскващ физически, докато не се установи на Чарлз Бреймар Мърфи, най-

богатия, най-красивия и (според Били) най-противния от всички. Днес Чарлз бе на яхтата на родителите си. Семейство Бреймар Мърфи се бяха „отбили“ на път за Ист Хамптън и госпожа Креймър, ръководителката на Кемп Уилямс, го бе освободила за деня. Начинът, по който Креймър — Дъртата, както ѝ казваха — фаворизираше богаташките деца, бе дразнещ. Но всяко зло за добро. Отсъствието на Чарлз даде на Били прекрасна възможност да пофлиртува необезпокояван с Тони Джилети и да се опита да я убеди, че още една страстна нощ с него ще е много по-добре от висенето с онзи тъпанар.

Вече знаеше, че има шанс. Тони имаше волна душа и либидо на разгонена котка. Само преди няколко дни необуздано се бе хвърлила на врата на Били пред Чарлз в отчаян опит да накара гаджето си да ревнува и бе успяла. Били бе чул как Чарлз Бреймар Мърфи негодува пред Касандра Дрейтън — друго момиче, с което Били бе преспал.

— Какво толкова му харесват жените на този Хамлин? — ядно нареждаше Чарлз.

Касандра му се усмихна мило:

— Как да ти го обясня — в сантиметри или в педи?

— Някакъв си тъп дърводелец, за бога! — пелтечеше Чарлз.

— Също като Исус, скъпи. Не бъди язвителен. Всъщност баща му е дърводелец. Били просто си чука. И, леле, само как го прави!

Колкото и да беше доволен от хвалбите, които Касандра Дрейтън сипеше по негов адрес, истината бе, че Били копнееше Тони Джилети да му пусне още веднъж. И колкото повече тя се разсейваше, толкова повече Били я желаше.

Тони не приличаше на нито едно от предишните му момичета. Не само беше пантера в леглото, но беше забавна и умница, да не пропускаме, че беше блестяща имитаторка и природно артистична. С имитациите на госпожа Креймър караше всички да се заливат от смях. Тони беше голяма работа. Много по-голяма от него, въпреки всичките комплименти за атрибутите му от Касандра. За Чарлз Бреймар Мърфи Тони Джилети бе трофей, лятно забавление. За Били Хамлин тя бе всичко. Въпреки че не би го признал пред никого, Били бе лудо влюбен в нея. И беше решил не само да съблазни Тони още веднъж, но и да се ожени за нея.

Тони гледаше как Били се гмурна във водата. „Леле, какво тяло!“ Харесваха ѝ релефните мускули по широкия като на плувец гръб на Били, както и начинът, по който силните му ръце с лекота пореха водата като два ятагана, разсичащи коприна. Чарлз Бреймар Мърфи също изглеждаше добре, но бе някак изписан, по момчешки. Нямаше нищо общо с първичната чувственост на Били, нито с животинския магнетизъм, с онази еротична настървеност на хищник, която Били излъчваше с всяка пора на кожата си.

Чарлз обаче имаше тръст с размерите на Канада. И с всеки ден за Тони Джилети ставаше все по-трудно да реши какво иска повече: бога на любовта Адонис или Крез от Кемп Уилямс?

Предишната вечер, докато Чарлз я любеше, тя отново си представяше, че е с Били. Просната върху кашмиреното одеяло, с Чарлз, който старателно извършваше ритмични движения отгоре ѝ на фона на музиката на Тод Рундгрен — „Здравей, аз съм“ — ужасна песен, която бе настоял да пусне за „атмосфера“, Тони си спомни какво е да си закована под мощните мъжествени бедра на Били. Ако той продължаваше да я преследва така, накрая щеше да се наложи да му пусне. Вероятността Тони Джилети да остане вярна на анемичен любовник като Чарлз бе колкото лъвица да стане вегетарианка. Били беше невероятно парче. А на нея ѝ трябваше свежа плът.

— Файде, Тони! Ти сте си пияният морков. Фани топката!

Грейдън Хамънд я гледаше умолително! Бе прегърнал през рамо Николас Хандемайър, друго засмяно седемгодишно сладурче и наследник на огромно имение във Върмонт. Тъмнокосият Грейдън и русото ангелче Николас бяха любимците на Тони Джилети в Кемп Уилямс. Въпреки старателно култивираните си лоши качества Тони бе отлична ръководителка и майчински грижовна. Собствената ѝ майка бе толкова увлечена в пазаруване, почивки и харчене парите на баща ѝ, че сигурно трудно би разпознала Тони сред други деца. Но въпреки този лош пример Тони обичаше малките деца и дори много ѝ харесваше да е с тях — бяха толкова забавни, енергични, любвеобилни. А най-хубавото бе, че децата не те укоряват. Тъкмо затова Тони ги обичаше повече от всичко.

Но точно този ден заради натежалата си глава, която крещеше за голямо количество кока-кола, тя можеше да мине и без тази

шумотевица, без безкрайните въпроси и потните ръчички, които я дърпаха непрекъснато.

— Опитвам се, Грейдън, не виждаш ли? — отвърна тя потроснато, отколкото ѝ се искаше. — Хвърляй пак.

— Остави на мен.

Били Хамлин изникна до нея. Мократа му русокоса глава изплува от кристалната вода като видра. Той грабна под двете си мишници кискащите се Грейдън и Николас, пусна ги в плитчината, раздели другите момчета на отбори и даде начало на играта. След няколко минути Тони доплува до него и когато посегна да хване топката, голата ѝ ръка се допря до неговата. Дори от този кратък физически допир захвърчаха искри.

— Благодаря — усмихна се тя. — Но върви да се забавляваш. Имаш само половин свободен ден на седмица и знам, че не би искал да го прекараш с моите деца.

— Позна. — Били безсрамно впи поглед в гърдите ѝ. — Знаеш ли какво — предлагам ти сделка.

— Сделка?

— Ами да. Ако през следващите петнайсет минути намеря перла, утре вечер си с мен.

Тони се разсмя, поласкана от вниманието.

— Намери само три за месец. Едва ли ще намериш друга за петнайсет минути.

— Точно така. Безнадеждно е. Тогава защо не приемеш облога?

— Знаеш защо.

И погледна към яхтата на Бреймар Мърфи „Селест“, която блестеше на следобедното слънце.

— О, я стига! Отпусни се — подкачи я Били. — Той те отегчава. Освен това, както каза, едва ли ще намеря перла за четвърт час.

— А ако намериш?

Били я прегърна през кръста и я придърпа към себе си толкова близо, че устните им почти се докоснаха.

— Ако намеря, значи е съдба. Обречени сме да сме заедно. Става ли?

Тони се ухили.

— Добре, става. Но трябва да е поне колкото грахово зърно.

— Колкото грахово зърно? Е, стига де! Това е невъзможно!

— Грахово зърно. Сега се разкарай! Имам сериозна работа — ще съм пиян морков.

Били се хвърли във водата със стиснат в зъбите нож. Направи няколко гмуркания. Всеки път вадеше голяма стрида и изнасяше истинско представление, като я отваряше: ако беше празна, се хващаше за сърцето и се мятеше обратно в дълбините. И всичко това заради Тони.

След минути на плажа се събра тълпа зяпачи. Момчето беше невероятен плувец и шоумен.

Тони Джилети си мислеше: „Забавен е, но много се перчи“. Обърна се и поднови играта с момчетата, като демонстративно пренебрегна щуротиите му.

Чарлз Бреймар Мърфи се радваше на живота. На яхтата на родителите си се наслади на вкусен обяд с пресни рачешки рулца от Мейн, полети с няколко чаши старо „Шабли“. Старият се бе съгласил да увеличи издръжката му, а предишната нощ Тони се бе съгласила да обуе сатенените бикини без дъно, споменът за което го държеше в постоянна възбуда от разсъмване.

Изтегнат на шезлонг на горната палуба, Чарлз почувства, че възвръща увереността си. „Няма защо да се тревожа за оня Хамлин. Явно е хвърлил око на Тони, но пък кой не е. Била е с него, но го отблъсна“.

Тони трябваше вече да е на плажа и да строи пясъчни замъци с нейната група момченца.

„Ще я изненадам — реши Чарлз. — Ще ѝ занеса ягоди с шоколадова глазура. Момчетата обичат такива безсмислени романтични жестове. И довечера ще изрази благодарността си“.

Щракна важно с пръсти към един от стюардите и нареди:

— Пригответи ми една от моторниците. Отивам на брега.

Момчетата се отегчиха от играта и тръгнаха да търсят рачешки щипки в плитчините. Тони се обърна към водата.

„Боже! Какъв идиот!“

Били бе излязъл извън шамандурите, разделящи зоната за плуване от пристанището. Малко по-навътре три големи яhti стояха на котва, а между тях и брега се виждаха множество по-малки лодки. Сред такъв натоварен морски трафик един плувец е направо незабележим. Гмуркане за перли на такова място бе невероятно опасно.

Тони замаха бясно и закрещя срещу вятъра:

— Върни се! Ще те блъснат!

Били допря ръка до ухото си в стил „не те чувам“. Тони остави момчетата на брега, преплува няколко метра напред и продължи да крещи:

— Връщай се! Ще те ударят.

Били хвърли поглед през рамо. Най-близките лодки бяха на двайсет — двайсет и пет метра зад него.

— Спокойно де! Няма.

— Връщай се!

— Още две гмуркания.

— Били, не!

Но беше прекалено късно. С ловко подритване Били отново изчезна под вълните, с което си спечели още възгласи и ръкопляскане от зрителите на плажа.

Тони прехапа устна и притеснена зачака да се появи. Изминаха десет секунди, двайсет, трийсет...

„О, Боже. Какво става? Дали не си е ударил главата? Не трябваше да приемам тъпия облог и да го окуражавам, като знам колко е безразсъден. Също като мен“.

И тогава той се появи. Изскочи като делфин. Размахваше огромна стрида. Тълпата на брега го посрещна с радостни възгласи. Били я разтвори с ножа си и извади перла, което предизвика още по-бурни аплодисменти. Но той тъжно поклати глава към Тони.

— Прекалено е малка. Моята принцеса иска грахово зърно.

— Престани — гневно го сръза Тони. Това вече не беше шега. Нима тези идиоти на плажа не разбираха колко е опасно? — Връщай се, Били. Говоря сериозно.

Били поклати глава.

— Имам още две минути! — Пое дълбоко въздух и отново се гмурна.

— Защо не оставите управлението на мен, сър? Вие си почивайте.

Даниъл Грей бе опитен моряк. През последните двайсет години работеше по яхтите на разни богаташи. Семейство Бреймар Мърфи не бяха нито по-добри, нито по-лоши от повечето му работодатели. Но синът им Чарлз беше истинско гаднярче. Явно беше пил и не трябваше да бъде оставян сам на руля на такова скъпо нещо като моторницата на „Селест“.

— Много добре съм си отпочинал, благодаря — изръмжа Чарлз Бреймар Мърфи. — Просто ми донеси ягодите и шампанското, които поръчах, и уведоми майка ми, че ще се върна след няколко часа.

— Да, сър.

„Копеленце гадно. Дано заседнеш в някоя плитчина и през следващите десет години да изплащаш щетите на стареца си“.

Този път Били Хамлин остана под вода цели четирийсет и пет секунди. Май продължаваше да приема всичко това като шега — изплува и веднага се гмурна пак.

Побесняла, Тони се обърна — в никакъв случай вече не би прекарала нощта с него, независимо колко голяма е скапаната перла или онази му работа. Докато плуваше обратно към момчетата, мярна нещо с края на окото си. Лодка с гребла. Малка старомодна дървена лодка. „Какво, по дяволите, прави наред фарватера?“

И в същия миг забеляза две моторници. Едната се движеше спокойно, но другата, малко по-назад, летеше опасно — вдигаше вълни и с рев се носеше към брега. Първата моторница заобиколи дървената лодка без особено затруднение. Втората изобщо не забеляза опасността.

— Ей, намали! — Тони неистово заразмахва ръце. Вече бе в плиткото и можеше да подскача, като същевременно крещеше и ръкомахаше. — Намали!

Чарлз Бреймар Мърфи видя русата коса и познатите бели бикини.

Тони му махаше.

— Здравей, сладурче! — Той също ѝ помахаше и даде още газ, за да я впечатли, но усети, че трябва да хване здраво кормилото за опора. Шаблито май наистина му бе замаяло главата. — Нося ти подарък!

След секунда осъзна, че хората на брега също му махат. Да не би да не бяха виждали моторница? Или се възхищаваха колко е мощна?

Забеляза лодката и осъзна опасността броени секунди преди удара. В нея се бяха сгушили двама ужасени тийнейджъри. Чарлз долови неистовата паника, изписана по лицата им, докато ги връхлиташе, и му примая. Вече бе толкова близо, че виждаше бялото на очите им и отчаяните им, умолителни погледи.

„Божичко!“

Той рязко извъртя кормилото.

Двамата спасители се спогледаха.

— Мамка му!

— Ще ги удари!

Грабнаха спасителните пояси и се втурнаха към водата.

Тони наблюдаваше ужасена как втората моторница хвърчи към лодката. Паниката ѝ нарастваше. „Ама това е... Чарлз? Какво прави, по дяволите?“

Понечи да изкрещи, но не можа да издаде нито звук. И изведнъж осъзна с вледеняваща категоричност:

„Тези деца ще загинат“.

Дълбоко под вълните Били Хамлин отскубна петата стрида от пясъка. Тук долу бе хладно и спокойно, и много красиво: слънчеви лъчи проникваха през водата и хвърляха по дъното танцуващи сенки.

Шансовете му да намери перла колкото грахово зърно бяха почти нищожни. Но Били се забавляваше с шоуто, което изнасяше на Тони и

зяпачите на плажа. Във водата се чувстваше като у дома си — уверен и силен. В реалния свят може и да беше по-нисша категория от Чарлз Бреймар Мърфи, но не и тук, сред необятната шир на океана. Тук той беше цар.

Заплува нагоре към светлината.

Чарлз Бреймар Мърфи завъртя кормилото надясно с всички сили и затвори очи. Моторницата зави така рязко, че едва не се обърна. Вкопчил се на живот и смърт, Чарлз чу писъци. Момчетата ли пищяха, или самият той? Не беше сигурен. Пръски солена вода прорязаха лицето му като бръсначи. Моторницата продължаваше да лети с бясна скорост.

Как се случи толкова бързо, как за миг щастието се превърна в нещастие? Само допреди секунди бе напълно, невероятно щастлив. А сега...

С лудо биещо сърце, със стиснати зъби Чарлз Бреймар Мърфи се приготви за фаталния удар.

Множеството на брега наблюдаваше със зяпнали уста как моторницата внезапно се понесе надясно, навътре към фарватера.

Вълната, която се вдигна, бе толкова огромна и пръските излетяха толкова високо, че бе невъзможно да се разбере какво се е случило с дървената лодка. Най-сетне се появи. Подскачаше бясно по вълните, но бе цяла. Двете момчета неистово махаха за помощ.

Облекчението бе всеобщо. Хората крещяха от радост и плачеха, подскачаха и се прегръщаха.

„Успяха! Размина им се!“

И тогава един глас изкрещя:

— Плувец!

За Тони Джилети всичко се разигра като на забавен каданс.

Тя видя как Чарлз изви кормилото. Видя го как избегна удара с лодката само на сантиметри. За част от секундата изпита такова облекчение, че едва не припадна. И тогава Били Хамлин излетя от

водата като торнадо, точно на пътя на моторницата. Дори да го бе видял, Чарлз изобщо не би могъл да спре.

Последното, което видя Тони, бе шокът на красивото лице на Били. После моторницата закри гледката.

Някой на плажа се разпищя.

Чарлз изключи мотора, лодката запърпори и спря.

Били Хамлин беше изчезнал.

## 2.

Чарлз Бреймар Мърфи беше в шок. Беше се свил на пейката в задната част на моторницата, трепереше и гледаше втренчено водата. Вече беше спокойна, сребриста и гладка като огледало.

Спасителите обикаляха наоколо, за да търсят Били, редуваха се да се спускат надолу.

*Нищо.*

На плажа хората плачеха. Момчетата от дървената лодка вече бяха в безопасност на брега и лееха сълзи след собственото си преживяние. На плиткото малките момченца от групата на Тони се бяха сгушили едно в друго, уплашени от паниката сред възрастните.

Тони доплува до тях като в мъгла. Явно някой се бе обадил за помощ, защото от всички страни прииждаха моторните лодки на бреговата охрана.

— Тони? — Треперещият Грейдън Хамънд се вкопчи в крака ѝ.

— Не сега, Грейдън — измърмори тя като робот. Погледът ѝ бе прикован във водата, там, където за последно бе зърнала Били.

„Не може да е умрял. Беше там само допреди секунди. Моля те. Господи, моля те, не го оставяй да умре, само защото се правеше на глупак заради мен“.

— Тони?

Тя понечи да се обърне към Грейдън — и го видя. На петдесетина метра навътре в морето един зашеметен плувец изскочи на повърхността.

— Ето го! — запищя тя към спасителите и истерично замаха с ръце. — Ето там!

Нямаше нужда да се тревожи. Спасителните лодки се спуснаха като една, оградиха Били и го измъкнаха от водата. Като видя това от моторницата си, Чарлз Бреймар Мърфи най-накрая избухна в ридания.

Край. Край на кошмара.

След по-малко от минута Били вече беше на брега и въпреки болката се усмихваше на парамедика, който превързваше раната на главата му. Няколко души дойдоха да се ръкуват с него и да го информират (като че ли не можеше да се сети и сам) какъв късмет е извадил, че е жив.

— Да знаете, че всичко беше заради нея — съобщи той на почитателите си и кимна към Тони, която крачеше към него — същинска амазонка с оскъдните си бикини и дългата мокра коса, стелеща се по гърба ѝ. — Моята принцеса искаше грахово зърно. Какво да правя? Нейните желания са закон за мен.

Тони обаче не беше в романтично настроение.

— Глупак такъв! — развика се тя на Били. — Можеше да загинеш! Помислих, че си се удавил.

— Щях ли да ти липсвам?

— Вземи да пораснеш. Това не е шега, Били. Горкият Чарлз е съсипан. Помисли, че те е ударил. Всички помислихме това.

— Горкият Чарлз? — Сега дойде ред на Били да побеснее. — Тоя чукундур летеше с моторницата си като луд. Не видя ли, че едва не връхлетя върху горките деца в лодката?

— Нямаха работа там — отвърна Тони. — Нито пък ти.

Грейдън Хамънд бе последвал Тони, дърпаше я за крака и хленчеше жално.

— Грейдън, моля те! — озъби му се тя. — Говоря с Били.

— Важно е! — изплака Грейдън.

— Върви — ядно отвърна Били. — Явно е, че пет пари не даваш за мен. Върви утешавай Грейдън. А по-добре — Чарлз. Той е истинската жертва.

— За бога, Били, естествено, че се интересувам от теб. Мислиш ли, че щях да съм толкова ядосана, ако не ме интересуваше? Помислих... помислих, че съм те загубила.

И за своя собствена изненада Тони Джилети избухна в сълзи.

Били Хамлин я прегърна и ѝ прошепна нежно:

— Не плачи. Съжалявам, че те изплаших. Моля те, не плачи.

— Тонииии! — Грейдън Хамънд зави още по-силно и Тони с неохота се освободи от прегръдката на Били.

— Какво има, Грейдън? — попита малко по-мило. — Какъв е проблемът?

Момченцето вдигна поглед към нея. Устните му трепереха.

— Николас го няма.

— Николас? Николас Хандемайър?

Грейдън кимна.

— Какво е станало?

Грейдън Хамънд избухна в сълзи.

— Влезе да плува, докато ти гледаше Били. Влезе и не излезе.

### 3.

От плажа до Кемп Уилямс се стигаше по песъчлива пътека, дълга двеста и петдесет метра и обрасла с трънки, които изподраха до кръв краката на Тони, докато тичаше нататък. Но тя не усещаше никаква болка, нито чуваше умолителните викове на децата, които се опитваха да я догонят.

— Какво е станало? Защо си по бански?

Мери Лу Паркър, облечена с изрядната си униформа от бермуди в цвят каки, риза с бяла якичка и мокасини, изглежда Тони с видимо неодобрение. Тези бикини вече бяха прекалени, особено с децата наоколо. Мери Лу не можеше да си обясни какво толкова намира у Тони Джилети Чарлз Бреймар Мърфи.

— Виждала ли си Николас? Николас Хандемайър? — запъхтяно попита Тони и Мери Луиз със закъснение забеляза притеснението ѝ и сдържаното хълцане на децата, сгушени зад нея. Изглеждаха като изпаднали фронтоваци. — Тук ли е?

— Не.

Тони изстена отчаяно.

— Всъщност не знам — измъкна се Мери Лу. — Лично аз не съм го виждала, но почакай да попитам другите.

Всички инструктори и управата на Кемп Уилямс се появиха от бунгалата си. Никой не бе виждал Николас Хандемайър. Но Тони не биваше да изпада в паника.

Едва ли беше влязъл в дълбокото.

А и малките момченца често се губят.

Не можеше да е отишъл далеч.

Младежите, включително Дон Чоут, който беше опитен плувец, тръгнаха към плажа, за да се включат в спасителната акция. Били Хамлин и Чарлз Бреймар Мърфи бяха останали да помогнат на бреговата охрана.

Тони стоеше безпомощно и понеже се чудеше какво да направи, заведе децата да се преоблекат и им приготви храна. Мери Лу Паркър я завари да кълца краставици с втренчен в стената поглед.

— Остави на мен — мило ѝ предложи Мери Лу. Не харесваше Тони Джилети, но всички знаеха колко много Тони обича малкия Николас. Виждаше тъгата в очите ѝ. — Върви се пооправи. Обзалагам се, че ще се върне, докато излезеш от банята. Сигурно вече е огладнял.

На път към бунгалото си Тони се опита да повярва в казаното от Мери Лу.

„Ще се върне всеки момент. Сигурно вече е огладнял“.

Ала други, ужасяващи мисли застрашително се надигаха в съзнанието ѝ и напиреха да изплуват. Тони ги потискаше, но не успяваше. Първо децата в дървената лодка. После Били. А сега Николас. Целият следобед приличаше на мятане между ужаса и облекчението. Трябваше да има щастлив край. Трябваше.

Само да видеше Николас, щеше да го прегърне и да го нацелува, щеше да му се извини, че бе допуснала Били да отвлече вниманието ѝ. Утре щяха да ловят заедно раци и да играят на замръзванка. Щяха да построят цели градове от пясък. Тони нямаше да има махмурлук, нито да бъде уморена, нито да мисли за любовния си живот. Щеше да е с децата, с Николас, отдадена стопроцентово.

Спря на вратата на бунгалото.

Момчетата идваха по пътеката откъм плажа. Вървяха с наведени глави, смълчани. Тони ги гледаше вцепенена. До ушите ѝ достигаше само далечният прибой.

Години наред щеше да сънува тези лица:

Чарлз Бреймар Мърфи, нейният любим до този ден, беше преbledнял като платно и приличаше на призрак.

Дон Чоут вървеше със здраво стиснати устни и свити юмруци.

И най-отзад Били Хамлин с подпухнали от плач очи.

*Пляс, пляс, пляс* — идваше приливът.

Били носеше безжизненото телце на момчето.

#### 4.

— Да изясним положението. Кога за първи път забелязахте — за първи път, — че Николас липсва?

Госпожа Марта Креймър въртеше малките си кръгли очи от Тони Джилети към Били Хамлин. Двамата младежи изглеждаха потресени. И как не.

Марта Креймър ръководеше Кемп Уилямс от двайсет и две години. Първо заедно със съпруга си Джон, а през последните девет години — сама като вдовица. Никога през всички тези години не бе имало нито един сериозен инцидент с лагерниците. Никога. До този момент. Трагедията се бе случила по време на смяната на сина на дърводелеца и дъщерята на милионера.

Висока едва метър и петдесет, побеляла, със съвършена прическа и марково пенсне, което неотменно висеше на врата ѝ на верижка, госпожа Креймър бе възприемана като цяла институция. Но поради дребничкия ѝ ръст и милия ѝ маниер на старица много хора подценяваха интелектуалните и деловите ѝ качества. Кемп Уилямс се предлагаше като старомоден, семейно управляван курорт. След смъртта на съпруга си обаче госпожа Креймър удвои цените и наложи стриктен подбор на момчетата, които приемаше, като си осигури репутация на собственик на най-елитния летен лагер по Източното крайбрежие. Младежният труд вървеше евтино, режимните разноски бяха ниски. Дори бе договорила чудесна цена за обновяване на мебелите предишната година. Казано накратко: госпожа Марта Креймър бе открила златната кокошка. А тези две безотговорни деца току-що я бяха заклали.

— Вече ви казах, госпожо Креймър. Получих комоцио и Тони ме свестяваше. Мислехме, че всички деца са си на плажа, а после Грейдън дойде и каза, че Николас е изчезнал.

Говореше само момчето, Били Хамлин. Момичето, Джилети, обикновено страхотна устатница, бе странно смълчана. Може би заради шока? Или пък беше достатъчно умна да не казва нищо, за да не бъде използвано срещу нея. Нещо в погледа ѝ притесняваше

госпожа Креймър. „Крой нещо тая малка невестулка. Пресмята шансовете си“.

И Тони, и Били се бяха преоблекли — той с панталони чарлстон и тениска с „Ролинг Стоунс“, тя — в пола до земята с къдри отзад и поло, които скриваха всяка частица от кожата ѝ. Ето и това — сдържаното облекло бе нетипично за разюзданата дъщеря на Уолтър Джилети. Марта Креймър присви очи още повече.

— И веднага подадохте сигнал?

— Разбира се. Спасителите вече бяха дошли. Аз останах да им помагам, а Тони се върна тук, в случай че...

Били Хамлин не довърши изречението и погледна Тони, която бе свела очи към пода.

— Госпожице Джилети? Нищо ли няма да кажете?

— Ако имах да казвам нещо, щях да го кажа, нали? — изсъска Тони, извадена от ступора си като гърмяща змия на припек. — Били ви обясни какво се случи. Защо продължавате да ни нападате?

— Да ви *нападам* ли? — Марта Креймър се извиси с целите си сто и петдесет сантиметра и изрева на разхайтената девойка: — Госпожице Джилети, едно дете е мъртво. Удавено. Не разбирате ли? Полицията идва насам, също и родителите на момчето. *Те ще ви нападат*, докато разберат точно какво се е случило, как се е случило и кой е отговорен.

— Никой не е отговорен — тихо отвърна Тони. — Беше нещастен случай.

Госпожа Креймър повдигна едната си вежда.

— Така ли? Е, да се надяваме, че полицията ще се съгласи с вас.

След като излезе от офиса на госпожа Креймър, Тони най-сетне даде воля на сълзите си и се хвърли в обятията на Били.

— Кажи ми, че сънувам! Че това е кошмар. Кажи ми, че ще се събудя!

— Шшшт. — Били я прегърна. Беше му толкова приятно да я прегръща. Вече нямаше „горкият Чарлз“. Двамата с Тони бяха заедно в това. — Беше както каза ти. Нещастен случай.

— Горкият Николас! — изви жално Тони. — Не мога да спра да мисля колко уплашен е бил. Колко отчаяно е искал да го чуя и да го

спася.

— Недей, Тони. Не се измъчвай.

— Сигурно ме е викал, нали? Сигурно е крещял за помощ. О, боже, не мога да понеса това! Какво направих? Изобщо не трябваше да го оставям сам.

Били избута от съзнанието си образа на трупа на Николас Хандемайър. Когато го откри, момченцето се носеше във водата по очи сред скалите само на метри от брега. Били опита изкуствено дишане, парамедиците цели двацет минути се бориха за живота на детето. Но напразно.

— Ще ме пратят в затвора! — изплака Тони.

— Разбира се, че няма — категорично отсече Били.

— Ще го направят — закърши ръце Тони. — Вече имам две условни присъди в досието си.

— Наистина ли?

— Една за измама и една за притежание на наркотици — обясни Тони. — Господи, ами ако ми направят тест за наркотици? Сигурно ще го направят. Кокаинът е още в кръвта ми. Тревата също. О, Били! Ще ме заключат и ще хвърлят ключа в морето.

— Успокой се. Никой няма да те заключва. Няма да позволя това.

Били се наслаждаваше на ролята си на силния. Беше му хубаво, че Тони Джилети разчита на него. Че се нуждае от него. Така и трябваше да бъде. Двамата срещу целия свят. Чарлз Бреймар Мърфи не беше достатъчно възмъжал за Тони. Но той, Били Хамлин, щеше да вземе нещата в свои ръце.

Докато галеше косата на Тони, две полицейски коли на щата Мейн спряха на застлания с чакъл паркинг пред лобито на Кемп Уилямс. От тях изскочиха трима мъже — двама с униформи, третият с тъмен костюм и риза. Госпожа Креймър се втурна да ги посрещне с мрачно изражение на съсухреното си старческо лице.

Били притисна още по-силно Тони в обятията си и вдиша аромата ѝ. Прониза го истинска животинска страст. Той прошепна в ухото ѝ:

— Ще ни разделят. Ще сравняват показанията ни. Придържай се към онова, което каза пред госпожа Креймър. Нещастен случай. И каквото и да става, не споменавай дрогата.

Тони кимна отчаяно. Имаше чувството, че всеки миг ще повърне. Госпожа Креймър вече водеше полицаите към тях.

— Не се тревожи — каза Били. — Всичко ще бъде наред. Довери ми се.

След няколко часа, щом малките момчета бяха вече по леглата си, останалите инструктори в Кемп Уилямс насядаха около голямата маса в столовата и започнаха да се утешават един друг. Всички бяха видели пристигането на линейката и отпътуването ѝ с тялото на малкия Николас Хандемайър. Някои от момичетата плачеха.

Мери Лу Паркър попита:

— Според вас какво ще стане с Тони и Били?

Дон Чоут побутна изстиналия хотдог в чинията си и изсумтя:

— Нищо няма да стане. Беше нещастен случай.

Няколко секунди никой не се обади. После някой каза онова, което си мислеха всички:

— Дори така да е. Но е трябвало да видят, че Николас се отделя от групата. Нали работата ни е да наблюдаваме децата.

— Просто нещастен случай! — изкрещя Дон и стовари юмрука си по масата с такава сила, че тя се разклати. — Можеше да се случи на всеки от нас.

Дон бе помогнал да донесат тялото на Николас в лагера. Беше на двайсет и очевидно травмиран от случилото се.

— Не бива да обвиняваме с лека ръка.

— Аз не обвинявам с лека ръка. Просто казвам, че...

— Недей! Не казвай нищо! Какво знаеш пък ти, по дяволите! Та ти дори не беше там.

Чарлз Бреймар Мърфи усети, че работата отива на бой, прегърна приятеля си през рамо и го дръпна настрани:

— Успокой се, Дон. Ела да глътнем въздух.

Щом излязоха, Ан Филдинг, едно от по-кротките момичета, се обади:

— Какво значи „успокой се“? Момчето е мъртво. Нямах да се удави в толкова плитка и спокойна вода, ако някой не си беше зарязал работата. И то за доста дълго.

— Разбирам какво е разсеяло Били — добави едно от момчетата.  
— Бикините на Тони са си истинска покана.

— Моля ви се, говорим за Тони Джилети — обади се злобно Мери Лу Паркър. — С нея не трябва покана. Обслужването е по реда на пристигането.

Всички се разсмяха.

— Шшшт — прекъсна ги Ан Филдинг и погледна през прозореца. — Идват.

Вратата на администрацията се отвори. Полицията разпитваше вътре Тони и Били от цели три часа. Първа излезе Тони. Единият от униформените полицаи я подкрепяше. Отдалеч личеше колко поразен е от нея младият офицер — придържаше я през кръста покровителствено и ѝ се усмихваше успокояващо на път към бунгалото ѝ.

— Е, не личи да е прекалено загазила — отбеляза язвително Мери Лу Паркър.

След минута излезе и Били Хамлин. Цивилният инспектор и единият от униформените полицаи го поведоха към патрулната кола. Докато той се качваше на задната седалка, младежите в столовата забелязаха, че зад гърба му проблесна нещо сребристо.

— Сложили са му белезници! — възкликна Ан Филдинг. — Господи! Мислите ли, че е арестуван?

— Е, не мисля, че го водят на парти — отбеляза едно момче.

Истината бе, че никое от момчетата в Кемп Уилямс не харесваше особено Били Хамлин. Синът на дърводелеца бе прекалено популярен сред момичетата за техния вкус. А колкото до момичетата — макар да се задяваха с него заради чара и привлекателната му външност, — те възприемаха Били като аутсайдер, като обект на любопитство, с който можеха да се забавляват, да му се порадват, но никога като равен. За чувствителни на тази тема хора класовото разделение в столовата на Кемп Уилямс би изглеждало потресаващо.

— Какво сте проточили шии на прозореца като стадо гъски? — Властният глас на Марта Креймър изгърмя в залата като сирена за въздушна тревога и всички подскочиха.

— Ако не греша, утре сте на работа — добави тя.

— Да, госпожо Креймър.

— Жизненоважно е лагерният живот да продължи по нормален начин заради останалите деца.

Само Мери Лу Паркър се осмели да се обади:

— Но, госпожо Креймър, Били Хамлин...

— ... няма полза от празни приказки — сръза я Дъртата. — Надявам се, няма нужда да ви напомням, че едно дете е мъртво. Това не е забавление, госпожице Паркър. Това е трагедия. Сега всички по бунгалата. Гасим лампите в одинайсет.

## 5.

Около Тони Джилети имаше вода. Морска вода. Непрогледна тъмнина, студ, а прогизналите ѝ дрехи бяха залепнали по кожата като водорасли. Постепенно тя осъзна: „Аз съм в пещера“. Водата се покачваше бавно, но сигурно и всяка следваща вълна прииждаше все по-висока.

*Пляс. Пляс. Пляс.*

В непрогледната тъмнина Тони заопипва стените и отчаяно затърси изход. Как изобщо се бе озовала тук? Дали някой не я бе довел тук, за да я накаже? Не можеше да си спомни. Но щом има вход, значи има и изход. Просто трябваше да го намери, и то бързо.

Водата вече беше до раменете ѝ.

До ушите ѝ.

ПОМОЩ!

Виковете на Тони отекваха от стените на пещерата. Нечути. Самотни.

Водата влизаше в устата ѝ — солена, давеща. Стичаше се надолу към дробовете ѝ и я оставяше без дъх, бавно я давеше. Не можеше да диша!

Помощ!

— Госпожице Тони. Госпожице Тони! Успокойте се.

Тони седна в леглото, задъхваше се. В очите ѝ се четеше див ужас... нощницата ѝ бе мокра от пот.

— Кармен?

Испанката, домашна помощница на семейство Джилети, закима успокоително.

— Si, госпожице Тони. Успокойте се. Просто сънувате. Няма страшно.

Тони се отпусна върху възглавниците.

Не се давеше.

Не беше в Кемп Уилямс.

Беше в собствената си спалня, у дома в Ню Джърси.

Само че Кармен грешеше. Беше страшно.

Били Хамлин щеше да бъде съден за убийство.

Всичко случващо се беше абсурдно. Толкова абсурдно, че всеки следващ ден Тони очакваше да чуе, че обвиненията са отпаднали, че всичко е една огромна, ужасна грешка. Не бе имала възможност да говори с Били след арестуването му, но бе сглобила картинката от клюките в Кемп Уилямс. Очевидно Били бе казал на ченгетата, че той, а не Тони, е отговарял за Николас и другите момчета, когато се е случил инцидентът. Освен това бе признал, че е бил под въздействието на наркотици, вероятно за да отклони вниманието от Тони, защото знаеше за предишните ѝ провинения. Това сигурно бе имал предвид, когато ѝ бе казал, че няма да допусне полицията да хвърли обвиненията върху нея.

Отначало Тони изпита такова облекчение, че бе зашеметена от благодарност. Досега никой не си бе залагал главата заради нея, поне не момче. Всички момчета искаха да спят с нея, но всъщност никой не се интересувахе от нея колкото Били. Скоро обаче стана ясно, че този романтичен жест ще има горчива цена. Семейство Хандемайър, бесни заради наркотичните вещества и в отчаян опит да открият виновник за смъртта на сина си, настояха да се повдигнат обвинения. Бащата на Николас беше сенатор, един от най-заможните хора в Мейн. Сенатор Хандемайър искаше главата на Били Хамлин на кол и имаше достатъчно власт, за да насочи ръката на областния прокурор, накъдето трябва. Скоро малката благородна лъжа на Били в защита на Тони се превърна в национална новина, а облекчението на Тони — в нестихващ, разпъващ страх.

Родители от цяла Америка бяха съпричастни със скръбта на семейство Хандемайър. Загубата на дете винаги е ужасяваща. Но загубата на единствен седемгодишен син при такива потресаващи обстоятелства — това бе повече, отколкото хората можеха да понесат. А как изглеждаше съвременното общество, което допуска дрогирани тийнейджъри да се грижат за невръстни деца?

За един ден красивият деветнайсетгодишен Били Хамлин обиколи всички новинарски емисии и всички вестници като представител на безотговорно, разюздано поколение. Разбира се, той не беше убил лично момчето. Всички очакваха, че делото ще приключи бързо и дори, че в скръбта си сенатор Хандемайър попрекалява. Въпреки това хората бяха доволни, че в крайна сметка на

следвоенното поколение от Виетнам ще се потърси сметка. Две седмици преди процеса „Нюзуик“ пусна статия със снимка на Били, дългокос и разгърден, а до нея снимка на милия малък Николас Хандемайър с училищна униформа и вратовръзка. Краткото заглавие отдолу гласеше:

### „КАКВО СЕ СЛУЧИ?“

Въпросът беше не за случилото се на плажа през онзи идиличен ден в детския летен лагер на Мейн. Въпросът бе какво се случва с младото поколение на Америка. Къде е изчезнала почтеността, моралът на нацията.

Делото на Били Хамлин бе насрочено за октомври. С приближаване на датата нервите на Тони Джилети се обтягаха до скъсване. Все още не знаеше дали ще я призват да свидетелства и нямаше представа какво ще каже, ако това се случи. Знаеше, че трябва да излезе и да признае пред света, че тя, а не бедният невинен Били, е допуснала смъртта на Николас Хандемайър. Но всеки път, щом вдигнеше телефона да набере номера на кабинета на областния прокурор и да каже истината, нервите ѝ изневеряваха. Опредеше ли ножът до кокала, Били бе силният, не Тони. Тя просто не можеше да го направи.

Междувременно кошмарите ѝ ставаха все по-ужасни.

Копнееше да ги сподели с някого, да разтовари вината и терзанията, да поговори открито за случилото се онзи съдбовен следобед на плажа. Но към кого да се обърне? Всичките ѝ приятелки бяха клюкарки и кучки. Чарлз Бреймар Мърфи не се бе обадил нито веднъж от деня, в който тя напусна Кемп Уилямс. А колкото до родителите ѝ — баща ѝ бе твърде обсебен от негативните последици за бизнеса си и не даваше пукната пара за емоционалното състояние на дъщеря си. Уолтър Джилети взе светкавични мерки да не допусне името на Тони да се появи във вестниците, наложи възбрана върху редица издания и телевизионни мрежи и буквално постави Тони под домашен арест със самото ѝ прибиране. Толкоз за родителската му подкрепа. А майка ѝ, Сандра, бе прекалено заета с обикаляне по

магазините, партии бридж с приятелки и грижи за собственото си тяло, за да попита Тони за случилото се или поне как се чувства.

Тони събра сили да стане от леглото и отиде в банята. Наплиска лицето си със студена вода и се загледа в отражението в огледалото.

„Ти остави Николас Хандемайър да умре уплашен и сам.

Ти остави Били Хамлин да опере пешкира за стореното от ТЕБ.

Ти си страхлива лъжкиня и някой ден всички ще го научат“.

Делото започна след шест дни.

## 6.

— Как изглеждам?

Били Хамлин се обърна към баща си. Застанал наред голата килия с размери два на два и половина, с току-що подстриганата си руса коса и тъмния вълнен костюм от „Брукс Брадърс“ и вратовръзка, Били приличаше по-скоро на адвокат, отколкото на обвиняем за убийство.

— Добре изглеждаш, синко. Интелигентен. Сериозен. Ще се справиш.

Изминалите три месеца бяха истински ад за Джеф Хамлин. Дърводелецът от Куинс се справяше със злостните клюки на съседите по адрес на сина си. Преглътна загубата на половината си клиенти и осъдителните погледи на жените от презвитерианската църква „Св. Лука“, същата, която двамата с Били бяха посещавали през последните петнайсет години. Но да стои безпомощно, докато любимият му син бе охулван по националната телевизия, направен на пух и прах от невежи непознати, които наричаха Били чудовище, дявол и убиец? Това разби сърцето на Джеф Хамлин. Самият процес може би щеше да е пародия — никой, дори семейство Хандемайър, не се съмняваше, че Били ще бъде оправдан по обвинението в убийство, — но независимо от изхода цялата страна щеше завинаги да запомни сина на Джеф Хамлин като наркомана, оставил невинното момче да се удави.

А най-лошото от всичко бе, че Били не бе направил нищо подобно. За разлика от полицията, Джеф Хамлин не бе повярвал на разказа на Били нито за секунда.

— Той не е отговарял за тези деца — каза Джеф на адвоката на Били, служебно назначен защитник с невероятно злощастното име Лесли Луз<sup>[1]</sup>. Бяха седнали в офиса на Луз — кутийка без прозорци в дъното на потискаща сграда в Алфред, Мейн, само на няколко пресечки от съда. — Прикрива момичето.

Лесли Луз изглежда замислено Джеф Хамлин. В действителност нямаше особено значение кой е наглеждал децата. Случилото се с

Николас Хандемайър си оставаше инцидент. Всеки съдебен заседател на света би го проумял. Но това събуди любопитството на адвоката.

— Какво ви кара да мислите така?

— Не го мисля. Знам го. Познавам сина си и усещам кога лъже.

— Така ли?

— Да.

— Знаехте ли, че Били пие, господин Хамлин?

— Не — призна Джеф. — Искам да кажа, нали знаете, допускам, че си е позволявал по бира.

— Знаехте ли, че пуши марихуана?

— Не.

— Или че взима твърди наркотици? Кокаин. Амфетамини.

— Не, не знаех. Но...

— Всичко това е открито в кръвната проба на Били в деня, когато Николас Хандемайър е загинал.

— Да. Но защо? — Джеф Хамлин разпери раздразнено ръце. — Защото Били е казал на полицията да го проверят. Самият той е предложил да му направят тест, за бога. Защо да го прави, ако не се е опитвал да докаже вината си?

Лесли Луз се покашля.

— Не намеквам, че Били е виновен. Целият този процес е реванш, измислен от сенатор Хандемайър, и целият свят го знае.

— Надявам се.

— Просто искам да кажа, господин Хамлин, че никой от нас не познава достатъчно добре децата си след тринайсетата им година. Най-лошото сега би било Били да започне да сочи с пръст другиго и да се опитва да прехвърли вината. Той е признал, че е ползвал наркотици, признал е, че е направил грешка. Това не го прави убиец.

Джеф Хамлин въздъхна изтощено.

— Били е добро дете.

— Знам. — Лесли Луз се усмихна окуражително. — И тъкмо това ще ни спечели делото. Това и пълната липса на доказателства от страна на обвинението. Вестниците демонизираха Били. Когато съдебните заседатели разберат какъв е той всъщност, колко е различен от чудовището, което очакват да видят, със сигурност ще го оправдаят.

— Ами разрушената му репутация? Кой ще плати за нея?

— Едно по едно, господин Хамлин — посъветва го внимателно Лесли Луз. — Първо да приберем сина ви у дома. Щом криминалните обвинения отпаднат, ще помислим и за следващите стъпки.

Джеф Хамлин се успокои от увереността на адвоката. Може и да се справяше със струга и тезгяха, но нямаше представа как се печелят съдебни заседатели, нито как се доказва обвинение в убийство. Въпреки името си Луз имаше зад гърба си приличен брой спечелени дела и то при далеч по-неблагоприятни обстоятелства...

На вратата се показва един от надзирателите.

— Тръгваме.

Били се усмихна. Изглеждаше толкова щастлив и уверен, че дори Джеф Хамлин малко се успокои.

— Късмет, синко.

— Благодаря, татко. Няма да ми трябва.

Докато изминаваха краткото разстояние от затвора до съда, Били Хамлин се загледа през задното прозорче на затворническия ван.

Вълнуваше се — и не само защото щеше да бъде освободен.

„Само след час отново ще видя Тони. Тя също ще е щастлива да ме види. И толкова благодарна. Когато всичко това свърши, ще ѝ предложи да се омъжи за мен“.

Чудеше се дали се е променила. Дали си е подкъсила косата след лятото или може би е поотслабнала. Не че имаше нужда. Тони Джилети си беше свършена.

За целия му престой в затвора му беше написала само една кратка бележка. Били се бе надявал на повече писма, но Тони му бе намекнала, че техните я дебнат и е трудно да поддържа връзка. Били я разбираше.

Но това нямаше значение. Скоро този кошмар щеше да приключи и двамата щяха да започнат съвместния си живот отново.

Макар да бе смаян от повдигнатото обвинение за убийство, Били не съжаляваше за постъпката си. За него нямаше опасност да влезе в затвора, но ако бяха обвинили Тони, предвид предишното ѝ досие можеше да се случи всичко. Той знаеше за неприятните публикации в пресата. Нямаше достъп до телевизия от месеци, но един от надзирателите в затвора му бе показал „Нюзуик“. За разлика от баща си, Били не беше толкова притеснен за репутацията си.

„Всяко чудо за три дни. Освен това, щом разберат какъв съм всъщност, ще осъзнаят, че не съм чудовището, за което ме мислят“.

На негова страна бяха младостта, невинността, любовта на невероятна жена. Някой ден двамата с Тони щяха да си спомнят за това време и да въртят очи от досада заради цялата тази лудост.

Затворническият ван подрънкваше по пътя.

Делото на Били Хамлин щеше да се гледа в районния съд на Йорк в центъра на Алфред. Върховен съдия Девън Уилямс щеше да води делото в съдебна зала две — елегантно помещение в предната част на сграда в колониален стил, със старомодни касетирани прозорци, дървени пейки и паркет от построяването ѝ през 1890, ежедневно лъскан до блясък като ледена пързалка. Сградата на районния съд в Йорк беше символ на морала, почтеността, традициите и реда в този най-консервативен щат. Въпреки това зад стените ѝ гъмжеше от всевъзможни проявления на мрачните човешки страсти. Скръб. Корупция. Насилие. Омраза. Отчаяние. Зад елегантната фасада с бели колони на съдебната палата на Йорк съдби се възраждаха и разбиваха, надежди се възнаграждаха и смазваха. Правосъдие се раздаваше. А понякога се отказваше.

Тони Джилети пристигна в съда, придружена от родителите си. Отпред се беше струпала огромна тълпа зяпачи и репортери.

— Колко са много! — нервно прошепна Тони на майка си. — Сигурно хотелите в Алфред са претъпкани.

Сандра Джилети приглади правата си пола от „Диор“ и се усмихна на фотографите на влизане в сградата. Бе доволна, че все пак бе решила да се издокара с марковите си дрехи. Уолтър се бе притеснил да не е прекарила, но с камерите на Ен Би Си, насочени към нея, Сандра направо би умряла, ако се бе появила с някой парцал от местния универсален магазин.

— Все пак случаят привлече вниманието на много хора — прошепна тя на Тони.

„Като мухи на кучешко лайно“, горчиво си помисли Тони.

Гневът ѝ прикри страха ѝ. Обвинението я призоваваше като свидетел. Бе получила призовката само преди няколко дни — за изключително раздразнение на баща ѝ.

— Не можеш ли да я отървеш от това? — попита Уолтър Джилети Лорънс Макгий, скъпия манхатънски адвокат, когото бе наел. — Няма време да се подготви.

Лорънс Макгий обясни, че от Тони не се очаква да се „подготвя“.

— Просто трябва да излезе и да каже истината. Никой не подлага под съмнение нейните показания. Казаното пред полицията от Тони и от Хамлин напълно съвпада.

Но, естествено, Лорънс Макгий не знаеше истината. Нито пък полицията, нито родителите на Тони, нито някой друг, освен самата Тони и Били. Ами ако Били променеше показанията си, докато е под клетва? Или ако неговият адвокат проведе кръстосан разпит в съдебната зала и я подведеше да каже истината? Дали Били изобщо знаеше, че обвинението я е призовало като свидетел? Щеше ли да я намрази, че свидетелства срещу него, щеше ли да поддържа лъжата, или самият той искаше това? Самата мисъл, че ще види лицето му, разтуптяваше сърцето ѝ и изпотяваше дланите ѝ, но не в добрия смисъл. Не се бе чувствала толкова изплашена, откакто Грейдън Хамънд я бе погледнал през сълзи и бе измрънkal: „Николас го няма“.

— Ооо, виж. Това трябва да са родителите. — Сандра Джилети го каза така възторжено, сякаш е попаднала на сватбата на някоя знаменитост.

Тони се обърна като ужилена. Бе виждала снимки на семейство Хандемайър по телевизията в новините, но нищо не бе я подготвило за реалността. Рут Хандемайър, майката на Николас, изглеждаше точно като сина си. Това бе потресаващо. Също така сламеноруса, същите големи кафяви очи. Само дето неговият поглед бе дяволит и игрив, а този на майка му — мътен и безжизнен от мъка. Тони не можеше да откъсне очи от Рут Хандемайър, докато тя заемаше мястото си, придружена от съпруга си и дъщеря им.

Сенатор Хандемайър бе по-възрастен от съпругата си, към петдесетте, с късо подстригана сива коса и лице като издялано от гранит. В яркосините му очи проблясваше гняв, но контролиран, решителен — гняв на властен интелигентен човек. Дивият безсилен рев на ранен тигър не бе за сенатор Хандемайър. Това беше мъж, решен да отмъсти, мъж, който методично работеше да изправи пред правосъдието отговорните за смъртта на сина му. Огледа залата, като че ли я притежаваше, и за кратко спря погледа си върху Лесли Луз,

адвоката на Били. Притеснен, защитникът отклони поглед. После, за ужас на Тони, погледите им се срещнаха. Докато гледаше сенатора като статуя, стомахът ѝ се сви от страх.

„Дали вижда вината в погледа ми?

Може ли да отгатне истината?“

Но когато Били Хамлин влезе и седна на подсъдимата скамейка, цялото внимание на сенатора се фокусира върху него с такава искрена омраза, че не остави място за нищо и за никой друг.

Били не показва, че изпепеляващият поглед на сенатора го притеснява. Вместо това потърси Тони из залата, видя я и широко се усмихна със същата онази открита момчешка усмивка, която тя помнеше от лагера. И тя му се усмихна, окуражена от очевидната му увереност.

„Това е съд — самоуспокояваше се Тони. — Сенатор Хандемайър има право на скръб, но пък Били не е убил никого. Съдебните заседатели ще проумяят това“.

Лесли Луз нервно въртеше златните копчета на маншетите си. Клиентът му не биваше да се усмихва на красивата свидетелка като зашеметено от любов пале. Как не му идваше наум! Клиентът му изобщо не биваше да се усмихва. Едно малко момченце се бе удавило. Виновен или не, Били Хамлин трябваше да покаже, че се отнася сериозно към въпроса.

С крайчеца на окото си Лесли Луз забеляза как широките рамене на сенатор Хандемайър се напрегнаха. Цялото му тяло се сви като пружина, готова да изстреля разрушителната си сила върху Били Хамлин, а вероятно и върху всеки понечил да му помогне.

За пръв път, откакто бе поел случая, Лесли Луз се зачуди дали тази лъжица не е прекалено голяма за неговата уста.

— Всички да станат.

Делото започна, както се стори на Тони, с пълна газ. Двете страни едва направиха встъпителните си слова и тя веднага се озова на свидетелското място и вече под клетва.

— Госпожице Джилети, били сте с ответника на плажа през въпросния следобед. Видя ли ви се разсеян Уилям Хамлин?

— Аз... не знам. Не си спомням.

Беше толкова нервна, че зъбите ѝ затракаха. Всички в залата бяха впили погледи в нея. Ужасена да не срещне случайно погледа на сенатор Хандемайър или на Били, тя не откъсваше очи от пода.

— Не си спомняте?

„Разбира се, че си спомням. Спомням си всичко. Лодката с гребла, Чарлз, който едва не уби онези момчета, Били, който се гмуркаше за перли във водните дълбини. Спомням си всичко, освен Николас, защото не го гледах. Аз бях тази, която го остави да умре“.

— Не.

— Другите свидетели разказаха, че онзи следобед Уилям Хамлин многократно се е гмуркал за стриди. Че се е доказвал пред вас. Това спомняте ли си?

Тони сведе поглед към стиснатите си ръце.

— Спомням си, че се гмуркаше. Да.

— Въпреки че е бил единственият отговорник за група малки момчета по това време?

Тони изфъфли нещо нечленоразделно.

— Моля, отговорете, госпожице Джилети. Първоначално вие сте били дежурна да водите момчетата на плуване този ден. Но сте разменили смените си с ответника. Така ли беше?

„Не! Били не беше на работа. Аз бях. Вината е моя“.

— Да. Така беше.

— Мога ли да попитам защо?

Тони вдигна поглед панически. Несъзнателно погледна Били, сякаш го молеше за помощ. „Какво трябва да кажа?“

— Извинете — изчерви се тя. — Защо какво?

— Защо се съгласихте да се смените, госпожице Джилети?

За един ужасяващ миг Тони блокира.

— Защото...

Думата увисна във въздуха като труп на въже. Последвалата тишина продължи безкрайно дълго. Накрая Тони измрънка:

— Защото бях уморена. Не бях спала добре предната нощ и не... не исках да водя момчетата, когато не съм сто процента концентрирана.

Отново погледна Били, който ѝ кимна едва забележимо. „Браво. Правилен отговор“.

— Благодаря, госпожице Джилети. Нямам повече въпроси засега.

Делото продължи. Били слушаше разсеяно, защото всъщност гледаше втренчено Тони.

„Станала е още по-красива. След процеса ще се преместим на Западния бряг. Ще започнем на чисто“.

Искаше му се да поговори с нея, да ѝ каже, че не бива да се страхува, че всичко ще е наред. Горкото момиче изглеждаше ужасено, като че ли щяха да го отведат на разстрел. Трогна се от загрижеността ѝ. Но наистина нямаше нужда.

Били знаеше, че ще го оправдаят. Лесли, неговият адвокат, му го бе казал стотици пъти. А пък и какво значение имаше дали той или Тони са наблюдавали Николас. Случилото се бе инцидент. Никой никого не бе убивал. Беше злополука, ужасна, трагична злополука.

Притесняваше го обаче малко броят на хората, свидетелстващи, че е употребявал наркотици. Да, пушил бе трева и понякога бе дръпвал по една-две линии кокаин. Но „експертите“ го изкараха неспасяем наркоман, а Лесли въобще не оспори твърденията им.

Джеф Хамлин се тревожеше за същото, така че дръпна настрани адвоката на сина си в първата почивка и изръмжа:

— Онзи специалист по наркотиците изкара Били истински наркоман. Защо не възразихте?

— Защото наркотиците са за отклоняване на вниманието, господин Хамлин. Второстепенен факт. Не искаме да затъваме в такива.

— Е, няма съмнение, че съдебните заседатели вече затънаха. Забелязахте ли изражението на председателя? — запротестира Джеф Хамлин. — Или пък на онази жена на средна възраст на задния ред? Изглеждаше сякаш иска да удуши Били още тук в залата.

— Употребата на наркотици или други подобни вещества няма пряко отношение към случая.

— Обвинението очевидно мисли обратното.

— Така е, защото просто нямат основание за обвинението — уверено заяви Лесли Луз. — Факт, който ще докажа безспорно утре,

когато започна защитата на Били. Моля ви, не се тревожете, господин Хамлин. Знам си работата.

Цели два дни обвинението излагаше тезата си. А тя се състоеше главно в пълно разфасоване на характера на Били Хамлин. Много време бе отделено на токсикологичния доклад и на „злоупотребата с наркотични вещества“ от Били. Не по-малко време бе отделено на неговата разюзданост. Много момичета от Кемп Уилямс признаха през сълзи и под клетва, че са били „прелъстени“ от чаровния син на дърводелеца. Като се добави признанието на Били, подкрепено от доказателствата на Тони Джилети, че той е бил дежурен с момчетата в онзи ден, се стигна до консенсус, че областният управител е направил нужното, за да докаже непредумишлено убийство. Но за убийство от втора степен им трябваше още. Трябваше им грубо недоглеждане и още — зъл умисъл.

— Защитата призовава Чарлз Бреймар Мърфи.

Били хвърли озадачен поглед към адвоката си. Сега пък какво ставаше? Чарлз не бе сред най-големите почитатели на Били.

— Господин Бреймар Мърфи, били сте на плажа следобеда, когато Николас Хандемайър е умрял, нали така?

— Да, бях. — Чарлз кимна сериозно. В безупречния си костюм от „Халстън“, с бледожълтата си вратовръзка, с тъмната си коса, пригладена на една страна, и с университетския пръстен, проблясващ на кутрето му, изглеждаше красив, разумен и консервативен — всичко онова, в което заседателите бяха подведени да повярват, че Били Хамлин не е.

— Кажете ни какво си спомняте.

Чарлз си пое дълбоко дъх.

— Бях на яхтата на родителите си. Бях пийнал две чаши вино, но въпреки това се качих на една от моторниците, за да отида до брега, което бе глупава постъпка.

Тони наблюдаваше лицата на съдебните заседатели, които слушаха внимателно. Учудващо бе колко са снизходителни към самопризнанията на Чарлз за алкохола, за разлика от отвращението им

от предполагаемата употреба на наркотици от Били. Да не би алкохолът да се приемаше от обществото като по-безобиден? Или просто образованието и богаташкият произход на Чарлз ги печелеха на негова страна?

Чарлз продължи:

— Бях набрал скорост, когато внезапно забелязах лодка с гребла точно пред себе си. Завих, за да я избегна, и ударих Били. Не челно, очевидно. Иначе щях да го убия. Закачих го по рамото. Не очаквах да видя плувец толкова навътре.

— Къде бяха децата в този момент?

— На плажа, играеха си — уверено заяви Чарлз.

„Странно — помисли си Тони. — Как така изобщо е забелязал момчетата от такова разстояние, а и особено след случилото се?“

— Николас Хандемайър беше ли с тях?

— Така мисля. Да. Бяха седем момчета, така че трябва да е бил.

Хората в залата се разшумяха изненадано. Родителите на Хандемайър се спогледаха притеснено. По-голямата сестра на Николас — красиво тъмнокосо момиче на четиринайсет, хвана майка си за ръката. Ако Николас е бил жив и здрав толкова късно следобед, явно инцидентът се е случил много бързо. Освен това вероятно е станало, докато Били Хамлин е бил на плажа и е получавал медицинска помощ. Смекчаващо вината обстоятелство, ако изобщо можеше да има такова.

— Значи вие си спомняте, че децата са били в безопасност, докато Били Хамлин ги е наглеждал онзи ден, до неговото нараняване от вашата моторница.

— Да.

— Благодаря, господин Бреймар Мърфи. Нямам други въпроси.

Джеф Хамлин едва се сдържа да не покаже възторга си. Милият Лесли знаеше какво прави все пак.

— Ще ви задам няколко въпроса, господин Бреймар Мърфи. — Прокурорът се изправи. — Разбирам, че вие с госпожица Джилети сте имали връзка по време на тези събития. Прав ли съм?

— Така е. — Чарлз изглеждаше объркан. Въпросът не би трябвало да има отношение към делото.

— Други ръководители от Кемп Уилямс са дали показания, че госпожица Джилети и Николас Хандемайър са били много привързани един към друг. Това така ли е?

— Всички момченца обожаваша Тони.

— Но Николас Хандемайър особено?

Бръчката между веждите на Чарлз стана още по-дълбока.

— Предполагам, да. Написа ѝ любовни стихчета. Беше мило.

Тони заби нокти в бедрото си с такава сила, че си пусна кръв. Не искаше да мисли за стиховете на Николас, надраскани на парче хартия, пъхнато под прага на бунгалото ѝ. Това разбиваше сърцето ѝ.

— Господин Бреймар Мърфи, възприемахте ли Уилям Хамлин като съперник за чувствата на госпожица Джилети?

— Извинете?

— Бяхте ли притеснен, че господин Хамлин е харесвал вашата приятелка?

— Притеснен ли? Не точно.

— Така ли? Знаели сте, че двамата са спали заедно, нали?

Из залата се разнесе неодобрително мърморене.

— Да. Но това беше еднократна авантюра. Не означаваше нищо.

От подсъдимата скамейка Били Хамлин хвърли убийствен поглед на Чарлз. Как си позволяваше този негодник да казва, че случилото се между него и Тони не означава нищо? Беше свил юмруци и беше готов да избухне, но успя да се овладее.

— Значи не сте били притеснен? — продължи прокурорът.

— Не.

— Дори и след като Били Хамлин е отправил заплахи за живота ви?

Съдебните заседатели се разшаваха, сякаш събудени от дълбок сън. Тони Джилети изправи гръб. Били притеснено погледна към баща си.

— Няколко други инструктори в Кемп Уилямс дадоха показания, че в нощта преди смъртта на Николас Хандемайър Били Хамлин е заявил на всеослушание любовта си към госпожица Джилети на парти в лагера и е заплашил, цитирам, да унищожи всеки, дръзнал да застане помежду им. Не включва ли това и вас?

— Били нямаше предвид това буквално — отвърна Чарлз. — Просто беше надрусан.

— Така значи... — Прокурорът замълча многозначително. — Съдът вече чу това. Но аз твърдя, господин Бреймар Мърфи, че господин Хамлин е имал предвид точно това. Аз твърдя, че Уилям Хамлин диво, яростно е ревнувал от всеки, който е обичал госпожица Джилети. И че употребата на наркотици просто е отприщила ярост и страсти, които в по-трезвите моменти той е успявал да прикрива.

Със закъснение Лесли Луз скочи на крака и викна:

— Възраждам! Това е внушение.

Съдията му махна да си седне. Подобно на останалите в залата, и той искаше да види докъде ще стигнат нещата.

— Продължете, моля.

И прокурорът продължи:

— Аз твърдя, че необузданата ревност на господин Хамлин е била толкова голяма, че дори е отхвърляла привързаността на едно малко момче към госпожица Джилети.

На лицето на Чарлз Бреймар Мърфи се изписа болка. А после, за изненада на Тони, той каза:

— Може и да е вярно.

„Какво? Разбира се, че не е вярно!“

— Били може и да е мразел Николас.

— Разбира се, че го е мразел! В параноидното, упоено от наркотици съзнание на Уилям Хамлин Николас Хандемайър изобщо не е невинно седемгодишно дете, нали така? Бил е заплаха. Също като вас.

— Може би. — Чарлз заклати глава, сякаш му се искаше да не е било така.

— Заплаха, която е трябвало да бъде премахната. Неутрализирана. Унищожена.

— Надявам се, че не. — Чарлз потръпна, като че ли тази идея никога не му бе хрумвала. — Мили боже, надявам се да не е така.

„Копеле! — помисли си Тони. — Били никога не би наранил Николас и Чарлз го знае. Просто се опитва да си върне на Били заради мен“.

— Били е добро момче. — Чарлз продължи да върти ножа в нанесената рана. — Но не му беше мястото в Кемп Уилямс.

— В какъв смисъл?

— Във всякакъв. Социален, икономически, образователен. Истината е, че го съжалявах. Всички го съжалявахме. Той не можеше да понесе, че Тони избра мен пред него.

Това вече бе твърде много за Били.

— Лъжец! — изкрещя той и скочи. Лицето му бе почервенияло от гняв, а вените на челото и врата му се бяха издули до пръсване. — Тони ме обича и аз я обичам!

Заседателите не останаха впечатлени. Били изглеждаше като луд — с разчорлена коса, яростно размахал ръце, очите му искряха от чувствата му към Тони. На Тони й се доплака. Чарлз го бе провокирал и Били бе паднал право в капана. Още по-лошото бе, че там попадна и адвокатът му.

— И това е без наркотиците — с приглушен глас подчерта прокурорът, като целенасочено даде гласност на мислите на заседателите. — Благодаря, господин Бреймар Мърфи. Нямам други въпроси.

Следващите два дни отидоха за възстановяване на нанесените щети.

Лесли Луз докара свидетели от предишния живот на Били — учители, тренъори, съсед, за да разкажат за добрия му характер. Всички единодушно заявиха, че Били Хамлин не би наранил съзнателно дори муха.

Джеф Хамлин настояваше да му позволят да свидетелства, но Лесли Луз не го допускаше.

— Прекалено си емоционален. Това няма да помогне.

— Тогава остави Били сам да говори. Трябва му възможност да покаже на хората какъв е всъщност.

Това бе първоначалният план — Били да бъде собственото си тайно оръжие с харизмата си и присъщата си способност да печели сърцата и умовете на околните. Но след показанията на Чарлз Бреймар Мърфи тази идея пропадна завинаги.

— Колкото по-малко говори Били, толкова по-добре — заяви Лесли. — Отсега нататък трябва да се фокусираме върху фактите.

Фактите все още бяха в полза на Били.

Беше ли проявил небрежност Били Хамлин в грижите си към седемгодишното момче на плажа? Да, беше.

Неправилно ли е постъпил, като е приемал наркотици и алкохол по време на смяна с децата в лагера?

Разбира се.

Но Уилям Хамлин убил ли е Николас Хандемайър? Причинил ли е умишлено смъртта на момчето? Въпреки необуздания му изблик на ревност нямаше доказателства за това. Поне нито едно убедително доказателство.

Лесли Луз завърши речта си със следните думи:

— Били Хамлин не е убиец. Нито е чудовище. Той е нормален младеж и любящ син. Нека не допуснем трагедията на едно семейство да причинява трагедия на друго семейство.

Докато сядаше, адвокатът усети върху себе си втренчения поглед на сенатор Хандемайър и несъзнателно настръхна под вълнения костюм.

Молеше се това да е достатъчно.

Съдът се оттегли до заседанието на следващия ден. Уолтър Джилети говореше на адвоката си извън съдебната зала.

— Какво мислите за случващото се?

— Ще бъде оправдан. Без съмнение. Не си помогна с онова избухване, но обвинението не е доказало нито един факт.

Тони ги чу и въздъхна с облекчение. Адвокатът на баща ѝ бе най-добрият възможен изобщо. Утре Били щеше да бъде свободен. Разбира се, щом излезеше, трябваше да поговорят за онези глупости за сватба. Тони харесваше Били и му дължеше много, но брак със сигурност не бе в програмата ѝ. Е, това все пак бяха бели кахъри.

Баща ѝ продължаваше разговора.

— Хубаво. — Гласът на Уолтър Джилети прозвуча властно. — Щом всичко е ясно, тръгваме още тази вечер. Колкото по-скоро се разкараме от този цирк, толкова по-добре.

— Не мога да си тръгна, татко — обади се Тони. — Трябва да остана до произнасянето на присъдата. Били има нужда от мен.

Уолтър Джилети се обърна към дъщеря си, изглежда я студено и изсъска:

— Не давам пукната пара от какво има нужда Били Хамлин. Тръгваме, когато кажа!

В крайна сметка семейство Джилети останаха в Алфред още една нощ.

Като си направи сметка, Уолтър Джилети реши, че може би ще се отрази зле на бизнеса му, ако си тръгнат.

---

[1] От lose (англ.) — губя — Б.пр. ↑

## 7.

Върховен съдия Девън Уилямс зае мястото си и огледа морето от лица пред себе си. Едър мъж, прехвърлил седемдесетте, с къса бяла брада и снежнобял ореол коса около кръгло плешиво петно на главата, съдия Уилямс бе гледал много трудни дела в практиката си. Кражби. Нападения. Палежи. Убийства. Малко от тях обаче бяха така мъчителни, да не кажем безсмислени.

Смъртта на Николас Хандемайър беше трагедия. Но за съдия Уилямс бе ясно като бял ден, че не е извършено убийство. Това беше ясен пример как обществената истерия и гняв, подклаждани от скръбта на едно семейство, взимат превес над здравия разум. Сенатор Хандемайър искаше да падат глави — и по-точно тази на младия Хамлин, — а истината да върви по дяволите. Но като се оставеха емоциите настрана, в крайна сметка важното в този, както и във всеки друг случай си оставаше законът. А той беше недвусмислен: ако Били Хамлин бъдеше обвинен в убийство, значи съдия Девън Уилямс беше чучело.

Разбира се, законът не бе нещо абстрактно. Той трябваше да бъде тълкуван от дванайсетимата съдебни заседатели. Съдия Уилямс ги наблюдаваше, докато заемаха местата си във Втора съдебна зала. Обикновени мъже и жени: десет бели, двама тъмнокожи, повечето на средна възраст, повечето с наднормено тегло — представителна извадка на великото американско общество. Но днес тези обикновени хора носеха необикновена отговорност.

Обикновено съдия Уилямс се забавляваше да предсказва присъдата на съдебните заседатели. Кой от въпросните заседатели как би реагирал на този свидетел или на онова доказателство. Кой би реагирал емоционално и кой рационално. Чи и предразсъдъци или лични качества биха повлияли на хода на делото. Но сега, докато призоваваше председателя да прочете решението, не изпита традиционното вълнение или напрежение, а само тъга.

Едно малко момче бе загинало. Нищо не можеше да го върне. А сега една пародия на дело за убийство, което изобщо не би трябвало да

стига до съда, щеше да приключи. Изходът беше очевиден.

— Готови ли сте с решението?

— Готови сме, ваша чест.

Рут Хандемайър стисна ръката на дъщеря си. Беше толкова напрегната, че едва дишаше. Усети как гневът и омразата на съпруга ѝ до нея се навиха като пружина. Не знаеше какво да каже, за да го утеши. След смъртта на Нико двамата се бяха отчуждили. Делеше ги океан от скръб.

Младото момиче също стисна ръката ѝ.

— Каквото и да се случи, мамо, ние винаги ще го обичаме.

Рут Хандемайър изхлипа задавено.

Джеф Хамлин погледна надясно. Лесли Луз му се усмихна окуражаващо.

„Всичко ще бъде наред“, повтори си Джеф за стотен път. Преди всичко той обвиняваше себе си, че бе изпратил Били в Кемп Уилямс. Колко глупаво от негова страна да си мисли, че синът му ще успее да създаде контакти там, да влезе в общество! Стане ли беля, богатите, образованите се подкрепят. Старата госпожа Креймър, родителите на онова момиче Джилети, дори семейство Хандемайър, всички бяха от един дол дренки, всички търсеха жертвения агнец, който да плати за смъртта на детето. А имаше ли по-подходящ от сина на някакъв си дърводелец?

„Били е на подсъдимата скамейка, защото не е един от тях“.

От подсъдимата скамейка Били Хамлин погледна влюбено Тони Джилети.

От тази вечер щеше да е свободен.

От тази вечер всичко започваше отново.

Стомахът на Тони се сви. Изпитваше вина, че след всичко, което Били бе направил за нея, не може да отвърне на чувствата му.

„Трябва веднага да поговоря с него. Не мога да го оставя да излезе от тук с мисълта, че ще се оженим, че ще имаме бъдеще заедно“.

Всичко онова, което Тони Джилети някога бе намирала за привлекателно и вълнуващо у Били Хамлин, бе умряло заедно с горкия Николас Хандемайър. Отсега нататък Тони винаги щеше да свързва Били със случилото се през онзи ден. С ужас и мъка. С трагедия и разкажание. С кръв и вода. Със смърт.

Нямаше връщане назад.

Баритоновият глас на съдия Девън Уилямс прониза напрегнатата атмосфера в залата като мощен свредел.

— До какво решение стигнаха съдебните заседатели по обвинение за убийство втора степен?

Били Хамлин притвори очи. Най-после всичко бе приключило.

— Виновен.

## 8.

Тони се втурна по коридора. Баща ѝ викаше след нея да се върне, но тя не го чуваше.

„Трябва да видя Били. Трябва да му кажа колко съжалявам“.

Как можаха заседателите да го обвинят? Това бе невъзможно, абсурдно. И съдията мислеше като нея. Четеше се в очите му, докато четеше присъдата: дваисет години с право на помилване след петнайсет — минималната присъда за убийство втора степен, но въпреки това си беше цял един живот.

— Съжалявам, госпожице. — Един от охраната препречи пътя ѝ.  
— Допускат се само официални посетители.

— Но той има нужда да ме види!

— Няма съмнение!

Преди Тони да разбере какво става, бащата на Били я сграбчи за раменете и я блъсна към стената толкова силно, че направо ѝ изкара въздуха.

— Ти беше, нали? Ти беше! Ти остави момчето ми да поеме вината вместо теб, ти, богатата разглезена малка кучко!

— Долу ръцете от дъщеря ми.

Веднъж в живота си Тони бе доволна да види баща си. Уолтър Джилети беше слаб мъж, но имаше властно излъчване.

— Разбирам, че сте разстроен — каза той на Джеф Хамлин. — Но Тони няма нищо общо с това.

— О, разбира се. — Джеф Хамлин се отдръпна просълзен. — Лайната на дъщеря ви не миришат. Дадоха дваисет години на моя Били. Дваисет години!

Уолтър Джилети сви рамене.

— При добро поведение ще излезе след петнайсет.

Нехайството на богатия мъж бе последната капка за Джеф Хамлин. С мощен рев той се нахвърли върху Уолтър Джилети и започна яростно да го налага с юмруци. Полицаят напразно се опитваше да ги разтърве. Тони се възползва от суматохата и се втурна

надолу по стълбите към килията, но след секунди друг полицаи я сграбчи.

— Не можете да нахлувате тук без специално разрешение, млада госпожице.

— Всичко е наред, Франк. Момчето помоли да я види.

Лесли Луз изникна изневиделица. Изглеждаше пребледнял и сериозен. Явно присъдата бе шокирала и него.

Охранителят отстъпи с неохота.

— Благодаря — каза Тони на адвоката на Били.

— Моля. Това е най-малкото, което мога да направя.

— Знаете, че вината не е ваша.

— Напротив, моя е — тихо отвърна Луз.

Когато Тони влезе, лицето на Били светна.

— Слава богу. Мислех, че може и да не те пуснат.

Ето я. Неговата Тони. Хубавата Елена. В сепла дълга до коляното рокля от кремава коприна, с обувки на ниски токчета и кашмирена жилетка тя изглеждаше по-възрастна, отколкото я помнеше. От дрехите ѝ лъхаше на богатство (каквото имаше) и на смирение (каквото нямаше). Ала нищо не би могло да прикрие първичната чувственост на тялото в тях.

Били се приближи към нея като магнит към метал или по-скоро като пеперуда към светлина.

— Здравей.

Тони го прегърна, стисна го здраво и горещите ѝ сълзи от чувство за вина покапаха по яката на ризата му и се стекоха по врата му.

— Толкова съжалявам. Били.

— За какво? — Били се насили да се усмихне, решен да се държи достойно пред нея. — Това си беше мое решение, не твое. И бих го направил отново, без да се замислям.

— Но, Били. Това са двамадесет години!

— Петнайсет — поправи я той. — С помилването.

— Но ти не си извършил нищо нередно.

— Ти също.

— Били, стига. Извърших го. Знаеш, че го направих. И двамата го знаем. Николас беше в моята група.

— Беше инцидент, Тони. Инцидент. Никога не забравяй това. — Той вдиша аромата на кожата ѝ, смесен с деликатно ухание на лимонов парфюм, и го завладя копнежът по нея. Въпреки демонстрацията на смелост бе уплашен. Уплашен от затвора, от бъдещето без нея. Отчаяно я притисна към себе си, целуна я страстно, езикът му стръвно се стрелна към устата ѝ.

Тони се отдръпна. Дъхът му нагарчаше от страх.

— Стига де. — Тя се опита да го отблъсне закачливо. — Сега не е времето.

— Това е единственото ни време. Ще ме отведат всеки миг.

— Знаеш ли къде?

— В щатския затвор, поне засега. Намира се в Уорън, някъде на майната си. — Били се разсмя, но не беше весел. — Адвокатът каза, че ще се опита да ме премести. На баща ми ще му е далеч за свижданията.

— Сигурно — вяло кимна Тони. Ако тя отидеше в затвора вместо Били, както би трябвало да стане, дали нейният баща изобщо би си направил труда да я посети? Едва ли. Но не беше дошла да обсъждат бащите си. Трябваше да каже истината на Били. Да сложи точка на отношенията помежду им. Предвид обстоятелствата не знаеше откъде да започне.

— Виж, Били — нервно подхвана тя. — Толкова съм ти задължена, че не знам какво да кажа.

— Може би „да“?

Гледаше я отново като малко пале. Сякаш това беше филм или пиеса и всеки миг щяха да слязат от сцената и да се върнат към действителността. И Николас щеше да е жив, а Били нямаше да отива в затвора, и всички щяха да заживеят щастливо до края на дните си.

„О, боже! — Сърцето на Тони замря. — Да не би да падне на коляно?“

— Обещай, че ще се омъжиш за мен, Тони. Обещай, че ще ме чакаш.

Тони понечи да каже нещо, но той я прекъсна.

— Знам какво си мислиш. Но може и да не са петнайсет години. Лесли ще обжалва. Дори може да постигнем отмяна на присъдата.

— На какво основание?

— Не знам.

За пръв път от смъртта на Николас Тони видя как се срина героичната фасада, мъжкарското поведение на Били Хамлин. В очите му видя ужасеното дете. Уплашено. Самотно. До дъното на душата си, също като нея.

— Но Лесли казва, че е възможно и че мога да изляза до една-две години. Тогава ще можем да се оженим и... всичко останало.

Внезапно той млъкна. Дали бе успял да прочете по лицето ѝ колко е ужасена? Със закъснение Тони се опита да продължи с ролята си на вярната любима. Явно Били имаше нужда да се вкопчи в тази версия, за да оцелее в кошмара на затвора. Поне това му дължеше.

— Моля те, Тони! — Отчаянието в погледа му бе непоносимо. — Моля те, кажи да.

Преди да се овладее, думите се изтърколиха от устата ѝ.

— Да. Искам да кажа, разбира се. Разбира се, да! Просто не очаквах предложение за женитба точно в този момент. Но, разбира се, ще се омъжа за теб, Били.

— Веднага щом изляза?

— Веднага щом излезеш.

Били избухна в разтърсващи ридания от облекчение.

— Толкова те обичам, Тони!

И я притисна към гърдите си като малко дете любимото си мече.

Охраната пристигна.

— Време е да тръгваме.

— Знам, че ще ти прозвучи смахнато — прошепна Били на Тони, — но е истина. Това е най-щастливият ден в живота ми. Благодаря ти.

— И за мен — увери го Тони. — Бъди силен — добави тя, докато го отвеждаха.

Тони Джилети изчака, докато вратата на килията се затвори зад него. После се отпусна на стола и се разрида.

Знаеше, че никога повече няма да види Били Хамлин.

Три дни след произнасянето на присъдата Лесли Луз отлетя за Вашингтон. Пристигна в охранявания подземен паркинг в девет и петнайсет вечерта, съгласно уговорката.

Бе допускал, че клиентът му ще изпрати куриер, анонимно лице да изпълни сделката. Остана малко изненадан, че клиентът му се появи лично. Той беше важен човек и присъствието му накара Лесли също да се почувства важен.

— Двеста хиляди. Както се договорихме. — Тъмното стъкло на лимузината „Линкълн“ се спусна надолу и клиентът подаде на Лесли дебел плик. — Справи се добре.

— Знаех си работата. Всичко опира до познаване на заседателите. Да кажем, че аз познавах моите доста добре.

— Очевидно. Бях сигурен, че ще го оправдаят. Но ти си свърши работата.

Лесли се усмихна и алчно стисна пакета между дебелите си като наденици пръсти.

— Трябва да вярвате повече на хората, сенаторе.

Сенатор Хандемайър се усмихна.

— Може би, господин Луз. Може би.

Адвокатът на Били Хамлин се загледа след отдалечаващия се в тъмното линкълн.

## **ВТОРА ЧАСТ**

## 9.

ОКСФОРДШЪР, АНГЛИЯ. НАШИ ДНИ

— О, Майкъл! О, Майкъл, обичам те, толкова те обичам! Моля те, не спирай!

В неудобната поза на задната седалка на стария си кабриолет „Ем Джи“ Майкъл де Вер се чудеше: „Защо жените все казват: «Не спирай»? Че кой ли би спрял точно в този момент? Макар че вероятно някои мъже спират, иначе момичетата не биха си правили труда да го казват, нали така?“

Унесе се в размишления и забрави за ерекцията си. Но веднъж започнал, не можеше да спре. Какво ли си мислеше Ленка, последното му завоевание? Че той ще стане да грабне „Рейсинг Поуст“ и ще вземе да чете участниците в конните надбягвания в Уинкантън? Дори и така да беше, какво я караше да си мисли, че като вика: „Не спирай“, ще го накара да промени решението си?

— Ти спря... — Гласът на Ленка затрепери.

— Само за момент, скъпа. Само за момент.

Бе четири и петнайсет във великолепен майски следобед и Майкъл де Вер закъсняваше. Трябваше да е оставил Ленка на железопътната гара в Дидкот преди час. Но с това слънце и с тези ухаещи цветя наоколо, и с невъзможно късата поличка на Ленка от „Марк Джейкъбс“, която се набираше нагоре по гладките ѝ загорели бедра, и така едното отведе към другото или почти.

Ленка се нацупи.

— Не ме ли харесваш?

— Разбира се, че те харесвам, скъпа.

— Но не ме обичаш?

Майкъл де Вер въздъхна. Ясно бе, че няма да може да се върне в играта. Вдигна джинсите си и запали мотора.

— Ленка, ти си истински ангел и го знаеш. Но ако закъснея за вечерята у майка ми, тя ще поднесе топките ми като пудинг. А тази идея ми се отразява зле.

Момичето го прониза с поглед.

— Лъжеш! Срам те е от мен, това е проблемът. Неудобно ти е да ме представиш на майка си.

— Глупости, скъпа — излъга Майкъл и погледна одобрително късата до гащите поличка на Ленка и огромните ѝ силиконови гърди, които подскачаха закачливо под оскъдната ризка „Пи Та“. — Майка ми направо ще се влюби в теб. — „Колкото в антракса и Че Гевара“. — Просто не мисля, че тази вечер е моментът да те представя, това е.

След десет минути Майкъл де Вер помахна на Ленка от платформата, въздъхна с облекчение и без да се помайва, изтри номера ѝ от телефона си.

„Секси е, но ми струва скъпо“.

Майкъл и без това си имаше много грижи — майка му бе назначена за министър на вътрешните работи същата седмица, когато той реши да напусне Оксфорд. Не само реши. Всъщност го направи. Тази сутрин бе отишъл при ръководителя си, бе подписал съответните документи и бе събрал багажа си от великолепната си стая в Чейпъл Коуд, защото нямаше намерение да се връща там. Бе намислил да съобщи щастливата новина на родителите си на тази вечеря.

Естествено и двамата щяха да получат удар, най-малкото защото заради новата работа на майка му тази история щеше да се раздуха. „СИНЪТ НА ВЪТРЕШНИЯ МИНИСТЪР ОФЕЙКВА ОТ БЕЙЛИОЛ И СТАВА ПРОФЕСИОНАЛЕН КУПОНДЖИЯ“. „Дейли Мейл“ винаги използваше думи като офейква. Абсолютни задници. Майкъл изпитваше угризения заради неизбежното негативно отразяване, но това не можеше да бъде избегнато. Предишната година заедно с най-добрия му приятел Томи Лайън бяха регистрирали агенция за тържества. И буквално печатаха пари. Бъдещето изглеждаше многообещаващо и Майкъл де Вер подушваше успеха още отсега. Не беше време да се мотае с анализи на Томас Стърнс Елиот.

Иронията бе в това, че гневът на майка му вероятно щеше да е бледа сянка в сравнение с този на баща му. Самият Теди де Вер бе възпитаник на Бейлиол, също като неговия баща, дядо и прадядо. Като се изключеше поругаване гроба на баба му или признанието, че е гей, или че (пази боже) е влязъл в лейбъристката партия, в очите на баща си

Майкъл де Вер не можеше да извърши по-ужасно престъпление от това да зареже Оксфорд.

Да, тази вечеря щеше да е много напрегната и без истериите на Ленка. Единственият светъл лъч в цялата тази противна работа бе, че сестра му Рокси щеше да присъства и да го подкрепи.

— Последна карта.

Теди де Вер удари с театрален жест деветка спатия върху тъмнозеления плот на масата за карти. В семейството постоянно се шегуваха с вечно губещия Теди. Всъщност той губеше във всички игри: монополи, игра на думи, шаради. За каквото и да се сетите, Теди все губеше, при това много артистично. Като главен финансист на успешен хедж фонд в Сити, да не забравяме и репутацията му на историк, възпитаник на Оксфорд, Теди де Вер не беше глупав. Но се правеше на глупак у дома, забавляваше се с ролята на семейния шут, нещо като дресиран цирков мечок.

Както обикновено дъщеря му Рокси направи специално усилие да му даде преимущество в играта преди вечеря. Поне веднъж Теди сякаш искрено се стараяше да спечели.

— О, браво, татко — окуражи го с усмивка Рокси. — Сега ти трябва само двойка.

И тя внимателно положи двойката спатия върху деветката на Теди.

Теди се намръщи.

— Хмм. Е, нямам двойка.

— Тогава си тегли две, татко.

— По дяволите!

— Последна карта.

— Я чакай малко...

Рокси хвърли вале спатия и се облегна победоносно назад.

— Излизам.

Теди направи такава гневна физиономия, че тя не можа да сдържи смеха си.

— Милият ми татко! Не се ядосвай. Може би следващия път.

Баща и дъщеря седяха в библиотеката в Кингсмиър — наследствената къща на рода Де Вер в Северен Оксфордшър. След

„инцидента“ с Рокси спалнята ѝ бе преместена на първия етаж и свързана със стария кабинет на Теди, който бе превърнат на баня. Затова официалният хол вече се помещаваше на горния етаж с изглед към ловния парк. Но библиотеката — уютно помещение с червени стени с честърфийлдски канапета с тъмна кожа, картини с ловни сцени по стените и с кошницата на кучето, сгушена до вечно пламтящия огън в камината, си оставаше непокътната. Рокси обичаше помещението точно заради това, защото не се променяше, но най-вече и когато баща ѝ бе в него.

— Какво ще кажеш за едно хубаво сухо шери преди вечеря? — Теди се отпусна в стола си и опъна крака. Всяка вечер, зиме и лете, в дъжд и слънце, винаги носеше вечните кадифени лилави панталони. Имаше стотици горе в дрешника си. За Рокси всичко у баща ѝ подсказваше задушеvnост, ритуали, успокояваща неизменност в постоянно променящия се свят. — Майка ти ще се прибере всеки момент.

Рокси нямаше нищо против. Обърна се с инвалидната си количка и се добути до бара, за да налее питие на баща си. Самата тя рядко пиеше преди вечеря, но тази вечер направи изключение и наля две чаши светлокехлибарена манзанила. Днес трудно щеше да издържи майка си — ликуваща и самовлюбена след голямата победа. Вътрешен министър. Думите заседнаха в гърлото на Рокси. Как ли бе успяла? Защо другите не можеха да виждат през Алексия както Рокси? Майка ѝ щеше да е триумфиращата звезда на собственото си шоу на вечеря, самодоволна и непоносима. Е, нямаше да ѝ е за пръв път.

Някога, много, много отдавна Роксан де Вер бе обичала майка си. Да, Алексия бе амбициозна, самодостатъчна и дистанцирана, каквито не бяха майките на другите момиченца. Въпреки това Рокси помнеше щастливите моменти. Дългите лета, прекарани заедно по плажовете на Мартас Винярд, пикниците и игрите на феи и елфи. Коледите в Кингсмиър, където Алексия вдигаше Рокси на ръце, за да закачва грозните лъскави направени собственоръчно играчки на елхата. Спомняше си състезанията с дървени колички в градината и абсурдното — защото Алексия бе пословично лоша готвачка — варене на къпиново сладко.

Но после Рокси навлезе в трудната възраст и всичко се промени. От самото начало майка и дъщеря започнаха да воюват. Воюваха за

всичко — от политика до музика, от мода до религия, от книгите, които харесваха, до цвета на косата на Рокси. На повърхността това бяха типичните проблеми на възрастта. Но с времето Рокси започна да усеща една по-дълбока пропаст, много по-притеснителна.

Алексия, известна като голяма красавица в младостта си, сякаш започна да завижда на разцъфтяващата хубост на дъщеря си. Рокси трудно можеше да определи откъде идва проблемът. Не можеше да посочи конкретни случки, когато Майкъл я питаше. Въпреки това у нея се загнезди дълбокото усещане, че майка ѝ я отблъсква. Чувстваше погледа на Алексия върху себе си, когато отиваше до басейна по бикини — изгарящ поглед, но не от възхищение, а пронизващ, язвителен пламък на завист. Когато Рокси взе да води момчета у дома, нещата тръгнаха от зле на по-зле. Алексия правеше всичко възможно да я унизи, да я засегне по време на семейни сбирки, или още по-зле, обсебваше разговора, за да остане само тя, великата Алексия де Вер, в центъра на вниманието. Постоянно подлагаше на разпит приятелите на Рокси — от произход до професионални амбиции. „Боже, каква снобка!“ Никой не бе достатъчно подходящ.

От друга страна, баща ѝ имаше разкрепостено отношение към любовния живот на дъщеря си. Естествено, това влудяваше Алексия.

— Няма ли да кажеш нещо, Теди? — крещеше тя. — Знам, че не одобряваш. Защо все аз трябва да играя лошото ченге?

Но Теди упорито отказваше да бъде въвлечен и правеше всичко по силите си, за да запази мира.

Тогава Роксан де Вер срещна Андрю Бийзли и всичко се промени.

Андрю Бийзли бе нает като личен треньор по тенис на Рокси.

Той стана любовта на живота ѝ.

Рокси обичаше Андрю дълбоко и страстно, но майка ѝ реши да разруши щастието ѝ. Обвини Андрю, че е недостоеен, че се интересува само от парите, и го прогони. Теди, любящ, но слаб баща пред амбициите на жена си, не успя да подкрепи дъщеря си. Андрю се прибра в Австралия и разби сърцето на Рокси. В отчаянието си тя се хвърли от прозореца на спалнята си в Кингсмиър — осемнайсетметров полет, който трябваше да я убие. Вместо това, по горчива ирония на

съдбата, Рокси оцеля, за да остане прикована в инвалидна количка до края на живота си, обречена на вечна зависимост от родителите си. Вече нямаше измъкване от майка ѝ. Щеше да остане завинаги инвалид под покрива на Алексия.

Сега вече майка ѝ нямаше за какво да завижда. Алексия де Вер отново бе най-красива на земята.

Инцидентът с Рокси никога не се обсъждаше открито в Кингсмиър, главно защото Теди не можеше да го понесе. Човек от различно, по-старо поколение, Теди де Вер зарови дълбоко скръбта си и предпочете отричането пред ярката светлина на истината.

Рокси можеше да живее с това. Тя обичаше баща си. Онова, с което не можеше да живее, бе фактът, че майка ѝ така и не бе наказана заради случилото се. Никога не изпита страдание, каквото би трябвало. Алексия де Вер все още бе щастливо омъжена, все още имаше успешна кариера, все още бе известна с красотата и ума си, а след падането на Рокси — и със стоицизма си пред лицето на превратностите. Действията водят до последствия. Но вместо страдание те отрупаха Алексия де Вер с още лаврови венци. Изненадващото ѝ назначение за министър на вътрешните работи бе само последната от поредица незаслужени победи. Рокси бе отвратена.

— Наздраве — каза тя малко сърдито и чукна чашата си в чашата на баща си.

— Наздраве за теб, миличка. Знам, че не очакваш с нетърпение тази вечеря. Но се опитай да се държиш възпитано, заради мен, ако не заради майка ти. Да те поканят за вътрешен министър е голяма работа, да знаеш.

— Разбира се, че е голяма, тате.

„Триумфите на мама са все такива“.

Гилбърт Дрейк падна на колене на първия ред в малката провинциална църква и се прекръсти.

Въпреки справедливата си кауза беше изплашен. Как би могъл той, сам мъж, незначителен таксиметров шофьор, да въздаде справедливост на най-могъщата жена в Англия?

Помоли се за кураж и изведнъж един стих от Второзаконието изникна в съзнанието му като Божи дар:

„Бъдете твърди и храбри, не се бойте, (не се ужасявайте) нито се страхувайте от тях, защото Господ, Бог твой. Сам ще тръгне с тебе, (и) няма да отстъпи от тебе и няма да те остави“<sup>[1]</sup>.

Санджай Пател бе предаден и изоставен. От приятелите си, от съдебната система, но най-вече от онази дяволска жена Алексия де Вер.

Гилбърт Дрейк остана да се моли в църквата, докато падна мрак. После вдигна качулката и ципа на якето си и потъна в нощта.

Алексия де Вер мълчаливо изслуша молитвата, казана от съпруга ѝ.

„Благодаря ти, Господи, за хляба, който си ни дал. Амин“.

В началото, след като се ожениха, упоритото придържане на Теди към този отживял ритуал неописуемо дразнеше Алексия. Никой от тях не бе особено религиозен и тя не разбираше защо е тази помпозна, явна демонстрация на набожност. Но с времето Алексия, както и Рокси, свикна с неизменните странности на Теди. И когато бурите в живота ѝ се развилняха, съпругът на Алексия де Вер бе доказал, че е скалата зад гърба ѝ, единственото истинско стабилно нещо, за което да се хване. Много малко политици имаха този късмет.

— Е — Алексия огледа масата и се усмихна величествено, — всичко изглежда прекрасно. Ана е надминала себе си, както винаги.

— Също като теб, скъпа. — Теди де Вер се наведе над ароматното златисто печено говеждо, свежата доматиена салата с босилек и домашния хляб и гордо целуна съпругата си по бузата. — Вътрешен министър! Мили боже, това сигурно означава, че ще те виждаме още по-рядко.

— За най-голямо удоволствие — измърмори Рокси под нос.

— Знаеш ли, скъпа, кафявото не е твойт цвят. — Алексия стрелна безвкусната рокля от „Некст“, която бе облякла Рокси. — Това те прави още по-мрачна, отколкото си всъщност. Следващия път пробвай с нещо по-свежо. Може и да те ободри, да ти помогне. Един господ знае.

Рокси пламна от гняв и неудобство, но не каза нищо.

За да предотврати допълнителна конфронтация, Майкъл де Вер вдигна чаша:

— Честито на вътрешния министър!

Пресегна се и напълни чинията си с говеждо. Лошите новини не бива да се поднасят на празен стомах, а и след секса с Ленка бе изгладнял като вълк.

— Благодаря, скъпи. — Алексия засия. — Много си мил.

— Изненада ли те това назначение? Имам предвид, ненадейно ли беше?

— Глупости — лоялно се намеси Теди. — Майка ти бе най-логичният избор за поста. След цялата ѝ безупречна работа по реформите на затворите...

— Много си мил, скъпи, но Майкъл е прав. Беше абсолютен шок. Искам да кажа, че с премиера се разбираме добре в личен план...

— Да, да. Казвала си го хиляди пъти — изсъска Рокси и привлече два умолителни погледа — на Теди и на Майкъл.

— Но никога не съм очаквала назначение от такъв мащаб — продължи Алексия. — Мисля, че и никой друг не го очакваше. Мога да кажа, че това разбуди доста духовете в партията. Но не е зле да поразчупим стереотипа и да не се придържаме толкова към правилата, нали? Човек трябва да се възползва от шансовете, които му поднася животът. Да хване бика за рогата, както се казва. А и, разбира се, да мога да служа на страната е чудесно.

Тук вече Рокси не издържа. Вярно, бе обещала на баща си, но все пак! „Да служи?“

— О, майко, моля те! Поне имай доблестта да си признаеш, че не става дума за служене. Амбицията ти спечели тази работа. Личната амбиция. Ние не сме журналисти, а твоето семейство. Няма нужда да заблуждаваш и нас само защото заблуждаваш всички останали.

Теди се намеси укорително:

— Рокси, миличка, успокой се.

В гърдите на Алексия набъбна познатата топка гняв. *Да се успокои?* Само това ли щеше да каже Теди? Защо никога не защитаваше позицията ѝ както трябва? Защо трябваше да се поддава на желанието на Рокси да се прави на жертва и постоянно да ходи на пръсти около нея, по дяволите? Това момиче използваше проклетата количка като оръжие и този път на Алексия ѝ дойде до гуша.

— Като стана дума за шансове и хващане на бика за рогата и... разни такива работи — започна несигурно Майкъл — аз, ъ-ъ... имам новина.

— Само не ни казвай, че най-сетне си открил някое хубаво момиче и ще се жениш — подкачи го Теди. — Мислех, че се споразумяхме. Никакви сватби, докато не завършиш Оксфорд.

— Не се безпокой — отвърна Майкъл. — Няма да има сватба. Поне не и моята. Но аз ъ-ъ... ами точно това е новината. Поне част от нея де. Приключих с Оксфорд.

Настъпи гробна тишина. Въздухът — с нож да го режеш.

Алексия го разреза първа.

— Какво означава „приключих“, Майкъл? Та ти току-що започна.

Майкъл я погледна умолително.

— Това не е за мен, мамо. Наистина.

— Не е за теб? Но защо, за бога?

— Честно ли? Скучно ми е.

— Скучно ти е? — избухна Теди. — В Бейлиол? Не ставай смешен.

Майкъл продължи:

— Спомняте ли си „Тържества в Кингсмиър“, фирмата, която отворихме с Томи?

Томи Лайън беше най-старият приятел на Майкъл, още от предучилищна възраст.

— Не съвсем.

— Спомняш си я. Организирахме тържество по случай трийсетата годишнина на онзи руснак на яхта в Сен Тропе миналото лято.

— Имаше нещо. — Алексия погледна Теди, чиято обикновено приветлива физиономия сега вещаеше буря.

— Е, както и да е. Докарахме двацет бона печалба от това, само ние двамата — гордо заяви Майкъл. — А оттогава сме получили камари запитвания за корпоративни събития, Бар Мицва...

— Бар Мицва!? — Теди де Вер просто не можа да издържи повече. — Ти си Де Вер, за бога, и си наред обучението си по право в Оксфорд. Не можеш да очакваш, че с майка ти ще се съгласим да

захвърлиш всичко това, за да се занимаваш с клоуни и балони за тринайсетгодишни еврейчета от проклетия Голдърс Грийн!

— Родителите им са клиентите — подчерта Майкъл. — И не подценявай Голдърс Грийн. Някои от тези майки хвърлят по половин милион за големия ден на малките си еврейчета.

— Половин милион? Лири? — Тази цифра успя да смае дори Теди.

— Обмислям тази възможност, тате. — Сивите очи на Майкъл светнаха щастливо. — С Томи можем да си докараме до сто хиляди за една вечер.

— Да, а с дипломата ти от Бейлиол и с контактите на майка ти и моите ще можеш да правиш десетки милиони годишно в Сити само след няколко години. Съжалявам, Майкъл, просто няма да стане.

— Е, аз също съжалявам, татко, но не ти вземаш това решение. Официално напуснах колежа тази сутрин. Предадох ключовете и всичко останало.

— Каквоооооо?! — Крясъкът на Теди сигурно се чу през двора чак на улицата. Рокси се опита да се намеси и скоро тримата крещяха един през друг като на парламентарен контрол пред премиера.

Алексия де Вер затвори очи. Първо проклетата Рокси запя старата си горчива песен. А сега и Майкъл пусна бомбата си. Дотук с празнуването.

Почувства се истински облекчена, когато Бейли, икономът, влезе и съобщи:

— Извинете, че прекъсвам вечерята ви, госпожо. Търсят ви на входа.

Алексия погледна часовника си „Картие“, подарък от Теди за юбилея ѝ предишната година. Минаваше девет.

— Много е късно за посещения. Кой е?

— В това е въпросът. Не иска да си каже името и се държи, нали разбирате, агресивно. Дженингс просто не знае какво да направи.

Алексия остави салфетката.

— Добре. Идвам.

Алфред Дженингс работеше като портиер в Кингсмиър вече почти четирийсет години. Седемдесетгодишен, полуглух и със слабо

сърце, той не беше надеждна охрана. Майкъл веднъж бе казал за Дженингс, че е „сви́реп като новородено коте“ — израз, който според Алексия съвършено описваше стария Алфред. За съжаление, заради назначението ѝ за вътрешен министър охраната ѝ вече не можеше да се приема само на шега. Противоречивата ѝ работа като министър на затворите ѝ бе спечелила немалко врагове, някои от които потенциално опасни, други — откровено луди. Санджай Пател, индиецът, който се бе самоубил в затвора „Уормууд“ след удължаване на присъдата му, имаше особено активни и неприятни поддръжници. Алексия де Вер не се плашеше лесно, но и не можеше да си позволи да търпи неочаквани „гости“.

Помещенията на охраната в Кингсмиър включваха офис и приемна на първия етаж, единична спалня и баня — на горния. Дженингс внасяше уют с постоянно горящата електрическа камина.

— Много съжалявам, че ви обезпокоих, госпожо — измънка той, когато Алексия влезе. — Особено наскоро вечеря. Човекът си тръгна.

— Няма проблем, Алфред. Предпазливостта не е излишна. Камерите включени ли са?

— О, да, госпожо. — Старецът въздъхна, доволен, че поне едно нещо е направил правилно. — Напоследък винаги са включени. Господин де Вер особено настоява за това. „Не забравяй да включваш камерите, господин Дженингс“, така казва. Включени са си.

— Великолепно. Може ли да погледна записа?

Вечерята приключи. Теди излезе с гръм и трясък и Майкъл и Рокси останаха сами в кухнята и почнаха да си правят чай.

— Е — подхвана Майкъл, — мисля, че мина добре. Татко беше спокоен и разумен, както винаги.

— Ти какво очакваше? — укорително попита Рокси. Много обичаше брат си. Всички обичаха Майкъл заради чара му на закачливо момче, заради сърдечността му и чувството му за хумор. Просто човек не можеше да не го обича. Но я болеше да вижда баща им толкова разстроен. — Знаеш какво означава Бейлиол за татко.

— Да, но не татко, а аз трябва да стоя там, нали? Аз.

— Остават ти само още две години.

— Знам, Рокси, но съм отегчен до смърт. Просто не съм от този тип. — Майкъл се тръшна на стола, опря лакти на масата и стисна главата си с ръце.

— Нима? Не думай. — Рокси повдигна саркастично едната си вежда.

— Сериозно. Този бизнес с Томи... наистина мисля, че мога да постигна нещо повече. Татко е предприемач.

— Не бих казала.

— Добре де, поне е бизнесмен. Със сигурност една част от него би могла да прояви разбиране.

— Не че не разбира. Не иска да допускаш грешки, това е.

— Няма да допусна. Мама ме разбира. Дори да знае, че пресата ще я разпъне, ме оставя да намеря собствения си път.

— Според Алексия и задникът ти свети като слънце. Винаги е било така — отвърна Рокси с леден тон. — Би те подкрепила дори ако кажеш, че ще постъпиш в тренировъчен лагер на мюсюлманско братство в Кашмир.

Майкъл смръщи вежди. Мразеше сестра му да нарича майка им по име. Пропастта между майка и дъщеря беше съвсем очевидна, но точно това някак си го подчертаваше.

— Мама обича и двама ни, Рокс.

Рокси завъртя очи.

— Да бе!

Алексия беше в кабинета си. Седеше на бюрото, с празна чаша за вода пред себе си, гледаше в нищото и въртеше венчалната си халка.

— Добре ли си? — попита Теди.

— Моля? О, да. Добре съм.

Насили се да се усмихне. Зад съвършената политкоректна фасада Теди прозря умората ѝ. Бяха се срещнали, когато Алексия бе на двайсет и пет, а преди да навърши трийсет се бяха оженили в малък католически храм недалеч от Кадоган Стрийт. В онези дни тя бе поразяваща красавица според представите на седемдесетте. Много слаба, с дълги стройни крака и грива от разчорлена руса коса, която се стелеше зад нея като опашка на комета, когато се движеше. Още тогава си беше амбициозна и много бързо се промени — отрязва си косата и

възприе по-сериозно, делово поведение, за да се кандидатира за първото си място в парламента. Госпожа Тачър бе избрана за лидер няколко години преди Алексия де Вер да стане член на парламента, но Британската консервативна партия си остана враждебно настроена към жена, особено произхождаща от долните слоеве на средната класа. Бракът ѝ с британски аристократ със сигурност увеличи шансовете на Алексия. Теди се бе отказал от титлата си, за да даде възможност на младата си съпруга да стигне до Камарата на общините, но Алексия си бе останала Де Вер, а семейство Де Вер бяха принадлежали към торите от незапомнени времена.

Теди не беше глупак. Добре осъзнаваше, че името му, богатството му, контактите на семейството му са голяма притегателна сила за брилянтната му красива и напориста млада съпруга. Но той се възхищаваше на Алексия, обичаше я и беше готов да поднесе всичко, което притежаваше, на олтара на кариерата ѝ. Преди да се срещнат животът на Теди де Вер бе помпозен, привилегирован и скучен до смърт.

И сега, седнала на бюрото си, Алексия изглеждаше могъща, компетентна, неистово успешна жена до последния милиметър, каквато действително беше. От прическата на Даниел Галвин и безупречно елегантния костюм до диамантите, проблясващи дискретно по пръстите, ушите и врата ѝ, съпругата на Теди де Вер лъхаше на могъщество. Докато я наблюдаваше, Теди се пръскаше от гордост.

Министър на вътрешните работи. Това беше голяма работа.

„Справихме се, скъпа. Доказахме на всички, че грешат“.

Естествено, семейство Де Вер бяха преминали през своите изпитания и трагедии. Теди бе достатъчно интелигентен, за да разбира, че отношенията между Алексия и Рокси вероятно никога няма да се възстановят. Всичко бе започнало толкова отдавна, още откакто Рокси бе навлязла в тийнейджърска възраст. Но след ужасната история с онова момче Бийзли стана хиляди пъти по-зле. Алексия не бе от сантименталните майки, които прегръщат дъщерите си и им казват: „Недей, мила“. Теди осъзнаваше също, че Алексия бе разглезила Майкъл до безобразие като компенсация заради загубеното с Рокси. Понякога това го докарваше до лудост, но той проявяваше разбиране. Теди де Вер се гордееше със себе си заради факта, че винаги бе

разбирал съпругата си. Двамата с Алексия бяха двете страни на една и съща монета. Толкова я обичаше.

— Липсваше ни на вечерята.

— Нима? Не бих казала, след тези крясъци.

Теди отиде зад нея и разтри раменете ѝ:

— Съжалявам, че атмосферата така се нажежи. Ти къде изчезна?

— Някой ме търсил на портала. Дженингс не харесал вида му, но докато отида, човекът си бе тръгнал.

Теди се намръщи.

— А на мен не ми харесва, че тези откачалки продължават да те преследват.

— Не знаем дали е откачалка. Може да е бил всякакъв... член на партията, репортер.

— Видя ли го на записа?

— Не. Системата пак се е развалила.

— Пак ли?

— Боя се, че да.

— За бога! Какво ѝ става на тази скапана система? Не можеш ли да повикаш МИ-5 да поеме охраната, особено след като ще управляваш загубената ни държава?

Алексия се изправи и го целуна.

— Успокой се, скъпи. Нищо не се е случило. Сигурна съм, че ще ми осигурят нужната охрана. Но нали не искаме да живеем като затворници?

— Не, разбира се.

— Хубаво. А сега за Майкъл и напускането му на Бейлиол.

Теди вдигна ръце в знак за мълчание. Малко хора можеха да накарат Алексия де Вер да млъкне наред дума и съпругът ѝ бе един от тях.

— В никакъв случай — отсече той. — Тази вечер няма да говорим повече за децата. Това трябваше да е твоята вечер. Хайде да си легнем и да ми разкажеш всичко за първия си ден с всичките пикантни малки детайли. Вътрешен министър! — Той закачливо стисна задника ѝ.

Алексия се разсмя.

— Добре де. Давай към леглото.

Не за първи път тя благодари на съдбата за подкрепата на прекрасния си съпруг.

„Само да не се налагаше да го лъжа“.

Записът от камерите беше с лошо качество. Но запис имаше.

Утре щеше да го покаже на Едуард Манинг.

Едуард щеше да знае какво да прави.

---

[1] Второзаконие 31:6. — Б.пр. ↑

## 10.

Сър Едуард Манинг бе във вихъра си.

— С лице към масата, кучко.

Сексът в Камарата на лордовете винаги му носеше особена тръпка — сладко прегрешение с млад обслужващ персонал в толкова древна и величествена обстановка. Тази вечер дваисетгодишното румънче бе особено сговорчиво — заключи вратата и се съблече по команда веднага след като вечерята приключи и скучната група китайски дипломати си тръгна към посолството.

— Разтвори крака.

Изящните чаши за вино от уотърфордски кристал с гравирен надпис „Камара на лордовете“ застрашително се разклатиха от движението на масата напред-назад. Сър Едуард Манинг, със смъкнати панталони около глезените, но с неразхлабена черна връзка, тласкаше все по-силно и по-бързо и скоро по колосаната му риза избиха мокри петна.

— Не толкова грубо, Едуард, моля те! Боли.

— Сър Едуард за теб, сладурче. И искам да боли. В това е цялата работа.

Избута младото румънче нагоре по масата, покатери се на полирания плот, клекна като жаба и влезе в изкусително мекото младо тяло още по-грубо. Сър Едуард Манинг не жалеше по своята младост, но все още се наслаждаваше на млада плът, особено когато му се предлагаше безплатно. Една кристална чаша падна и се разби с трясък на паркета. После друга. Сър Едуард ускори движенията си. Беше един след полунощ и вратата бе заключена — не искаха някой да ги изненада.

Най-после със сподавен вик на сладка агония той достигна кулминация, изстреля семенната си течност по гладките голи бедра на румънчето и слезе на пода. Докато си вдигаше панталоните и си пригладваше косата, продължи да се възхищава на завоеванието си, което все още лежеше разпънато на масата.

— Не си прави труда да чистиш, Сергей. Стюардите ще оправят сутринта.

Сергей Милеску се обърна и погледна стария мъж, когото току-що бе обслужил. Сергей Милеску мразеше сър Едуард Манинг с изгаряща, убийствена ярост. А още повече мразеше себе си заради ерекцията между краката си. Нещата, които му причиняваше англичанинът, бяха отвратителни, болезнени и срамни. Но Сергей бе започнал да ги харесва почти колкото своя насилник.

Не че беше със сър Едуард Манинг заради секса. Манинг бе могъщ човек с важни контакти. Освен това беше богат, толкова богат, колкото Сергей Милеску не си бе представял и в най-смелите си сънища. Някой ден Манинг щеше да плати за униженията, които причиняваше на Сергей вече от половин година, за нараняването и сълзите, които никога нямаше да преодолее напълно.

— Ела тук.

Сър Едуард Манинг го потупа по косата като куче, после прокара костеливите си старчески пръсти по гладкото му лице.

— Хареса ли ти?

Сергей кимна.

— Знаеш, че ми хареса. Но трябва ли винаги да бъде тук, на работното ми място? Не можем ли някога да отидем у вас? Чувствам се като...

— Като какво? — Сър Едуард измърка и пусна ръка по твърдия член на момчето.

— Знаеш какво — като курва — изстена Сергей.

— А, милото ми момче. Тъкмо това е целта. Ти си моята малка курва.

„Как те мразя“, помисли Сергей и потръпна под пръстите на любовника си.

Беше на ръба на оргазма, когато сър Едуард Манинг го пусна без предисловие.

— Добре — отвърна той за изненада на Сергей. — Ако това ще те направи щастлив, следващия път сме у нас.

„Прави ме щастлив. Не знаеш колко щастлив“.

— Наистина ли?

— Наистина. — Сър Едуард му прати въздушна целувка. — Не забравяй да изключиш лампите на излизане.

Сутринта, отпочинал и соаниран, ухаещ на афършейв, сър Едуард Манинг седна на бюрото си и почна да препрочита досието на новия си шеф.

„Алексия де Вер (родена Паркър), член на Парламента от Северен Оксфордшър. Родена на осми април 1954. Омъжена от 1982 за лорд Едуард, Стенли, Риджмънт де Вер (титлата отказана през 1986). Две деца: Роксан Емили (1983), Майкъл Едуард Риджмънт (1985), 6 години работи в Министерство на търговията и индустрията. От 2009 до момента е заместник-министър на затворите.“

Малко неща в досието на вътрешния министър предизвикваха интерес. Но тъкмо това привлече любопитството на сър Едуард Манинг. Докато някой стигнеше до офиса му (подобно на всички старши служители сър Едуард Манинг възприемаше вътрешното министерство като собствено феодално владение; министри идваха и си отиваха, но сър Едуард и служителите му си бяха все там и всъщност те управляваха страната), вече имаше досие от МИ-5, дебело колкото Корана, но много по-пикантно. Сър Едуард бе работил при петима вътрешни министри — лейбъристи и консерватори — и всички те бяха имали в гардеробите си повече тракащи скелети, отколкото в лондонските катакомби. Естествено, никога нищо не можеше да бъде доказано. Работата на сър Едуард Манинг бе да следи тъкмо за това — една от малкото сфери, в които неговите интереси съвпадаха с тези на политическите фигури. В уестминстърската версия на стражари и апаши оцеляваха само мъже и жени, които умееха да се изплъзват от скандалите безшумно като змиорки в море от олио.

Алексия де Вер бе различна. Досието ѝ беше тънко като памфлет. До предишната година, когато нейният проект за реформа в наказателния кодекс бе предизвикал противоречиви реакции, госпожа Де Вер бе направо невидима. До кратката ѝ работа като секретар на либералите на младини в досието ѝ нямаше абсолютно нищо. След

това няколко с нищо незабележими години в местната политика, последвани от много успешен брак с богат британски лорд, което ѝ осигуряваше свободен достъп до висшите ешелони на обществото и политиката. Имаше две деца — едното недъгаво. (Опитът за самоубийство на Роксан де Вер, който според слуховите бил заради нещастна любов, бе единственото петно в иначе пословично съвършения ѝ семеен живот.) Успешната, но скромна политическа кариера без съмнение бе получила мощен тласък от личното приятелство на госпожа Де Вер с Хенри Уитман — новия премиер. (Имаше и нещо друго, което тревожеше сър Едуард Манинг. Какво общо, за бога, можеше да има почти шейсетгодишната госпожа Де Вер с младия, наскоро задомен лидер на партията? Там се криеше нещо, но сър Едуард не можеше да го надуши, по дяволите.)

Нищо, абсолютно нищичко не подсказваше защо Алексия де Вер бе извадена от непопулярното министерство на затворите и назначена на поста министър на вътрешните работи.

„Къде са трупите, враговете, които е оставила зад себе си по толкова тихия си път нагоре? Къде са мините, плетеницата от неизбухнали бомби, през които трябва да си проправа път?“

Досието на Алексия де Вер не беше интересно с това, което съдържаеше, а с онова, което пропускаше.

„Със сигурност има тайни и аз ще ги открия. Ще я разгадая. Щом ще пазя този офис и нашата дейност, трябва да знам с кого си имам работа и какво, по дяволите, прави тук тя“.

— Добро утро, Едуард. Подранил си.

Някой по-неопитен човек би подскочил от страх. Но сър Едуард Манинг просто затвори спокойно досието, прибра го в чекмеджето на бюрото си и разтегна ястребовите си черти в усмивка.

— Изобщо не, госпожо вътрешен министър. Часът е почти осем.

Беше ѝ казал да го нарича Едуард, без титлата му, но откри, че се дразни всеки път, когато го прави. Може би заради дразнещия ухото му псевдобуржоазен маниер. Или просто защото Алексия де Вер беше жена. Сър Едуард Манинг бе работил за жени и преди, но никога по свое желание. Той дискретно прикриваше сексуалната си ориентация, но откровено изпитваше тиха ненавист към жените.

— Бих предпочела да ме наричаш Алексия.

— Да, знам, госпожо министър. Ако мога да отбележа, изглеждате малко изморена.

Алексия мярна отражението си в прозореца на офиса и примижа. Сър Едуард не се шегуваше. Очите ѝ бяха подпухнали, кожата ѝ изглеждаше суха и всяка бръчица по лицето ѝ изглеждаше много по-дълбока от предишната седмица. „Казват, че висшите постове състаряват. Може би вече се започна“.

— Имах трудна вечер.

— Съжалявам да го чуя.

— Имах неочаквано посещение у дома. Някакъв мъж. Искал да говори с мен, но докато стигна до портала, той си беше тръгнал.

Сър Едуард смръщи вежди.

— Не знаете ли кой е бил?

— Не съм сигурна. Но имам подозрения. — Алексия му разказа набързо за случая със Санджай Пател и заплахите, които бе получавала след това.

— Имам го на запис от видеокамерите, макар че качеството е ужасно. — Тя извади от куфарчето си сребрист диск и му го подаде.

— Отлично. Ще го пратя в полицията. И без това предстои среща, за да обсъдим мерките ви за сигурност. Този петък в три. Дали може да почака дотогава?

— Разбира се — отсече Алексия. — И без това само ми губи времето. Не се безпокоя. Сега да се захващаме за работа.

В главата си чуваше гласове.

Някои бяха познати гласове, гласове от миналото.

Най-добрият му приятел.

Съпругата му. Бившата му съпруга.

Дъщеря му.

Гласът на дъщеря му винаги го успокояваше, караше го да се усмихва. Но само за кратко. Защото после долиташе *гласът*.

Понякога си мислеше, че е гласът на Господ, изпълнен със справедлив гняв. Друг път звучеше повече като самия дявол: ехтящ, зловещ, нечовешки. Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че това е гласът на страха. Този глас трябваше да бъде удовлетворен,

трябваше да му се подчини. Но как да се подчини, като дори не можеше да се добере да я види?

Алексия де Вер беше недосегаема.

— Каза ли нещо, скъпи?

Госпожа Марджъри Дейвис погледна последния си платежоспособен клиент подозрително. За двайсет и петте години като управител на пансион в Котсуолд госпожа Дейвис бе виждала какви ли не странни типове. Имаше една двойка от Баха, Калифорния, които на всяка закуска носеха кристали и ги нареждаха в кръг около чиниите с наденица и боб „за положителна енергия“. После онези откачени французи, които отказаха да платят, защото открили паяк в банята, да не говорим за новопокръстените християни от Канада, които си бяха поръчали и бяха излапали по четири порции закуска (на човек!) наведнъж. Но този, последният, беше повече от ексцентричен. Беше си направо перко — говореше си сам, обикаляше из къщата по нощите и бръщолевеше религиозни щуротии. Сутринта бе слязъл на закуска в омърляна тениска и необръснат. Госпожа Дейвис се зачуди, със закъснение, дали всъщност не е опасен.

— Съжалявам — отвърна той. — Не усетих, че съм говорил на глас.

„Определено е откачалка“. Госпожа Дейвис вдигна чайника като оръжие.

— Още „Ърл Грей“?

— Не, благодаря. Само сметката, ако обичате. Напускам след закуска.

„Слава богу!“

Госпожа Дейвис бе забелязала разписанието на влаковете от Дидкот до Лондон да се подава изпод кошничката за хляб и бе очаквала нещо подобно.

— О, колко жалко — отвърна тя автоматично. — Добре ли прекарахте в Оксфордшър?

Мъжът смръщи чело, сякаш не бе разбрал въпроса.

— Трябва да видя Алексия де Вер.

— Не ви разбрах?

— Казах, че трябва да се видя с вътрешния министър! — Той стовари юмрук върху масата. — Тя ме очаква. Стари приятели сме.

Марджъри Дейвис отстъпи една крачка. Мъжът отново се зае със закуската си, а тя се втурна към рецепцията и светкавично разпечата сметката му. Куфарът му вече беше във фоайето — добър знак. Щом видя, че е приключил с храната, тя се върна на масата.

— Мисля, че ще е най-добре вече да тръгвате. Приемаме Виза и Мастъркард.

Сама се изненада от твърдия си тон. Нямаше да прекара нито минута повече в компанията на този луд, па макар и с карта. Не го искаше в дома си.

Мъжът изглеждаше неконтактен. Подписа сметката, грабна си куфара и излезе без нито дума.

След като той си тръгна, госпожа Дейвис погледна подписа. Името ѝ се стори познато — дали скоро не бе го чула по новините във връзка с някакво ужасно престъпление или заговор срещу правителството?

*Уилям Дж. Хамлин.*

Хамлин.

Трябваше да го запомни.

## 11.

Колкото и странно да изглежда, затворническият живот допаднаше на Уилям Хамлин.

Режимът, правилата, приятелствата — всичко това пасна до съвършенство на сговорчивия благ нрав на Били — е, щом посвикна с тях.

Първата година беше най-трудна. Бяха го преместили в затвор по-близо до баща му, но Били бе напълно смазан, когато Джеф Хамлин почина внезапно от инфаркт точно три месеца след осъждането му. Били се опитваше да се убеди, че не стресът заради неговото арестуване и процеса са влошили здравето на баща му, но дълбоко в себе си знаеше истината. Вината го гризеше като куче — кокал.

Междувременно Лесли Луз, адвокатът на Били, от време на време му изпращаше уведомления за поредната молба за помилване. Но седмиците се нижеха, после месеците и годините, без да се определя дата, и Били се примири с факта, че ще изтърпи пълното наказание.

Двайсет години звучаха прекалено болезнено. Дори петнайсет при добро поведение си бяха горчив хап. Били Хамлин реши да се съсредоточи върху единственото положително нещо в живота си: Тони Джилети.

„Като изляза, Тони ще ме чака“.

Вкопчи се в тази сладка обсебваща фантазия като в спасителен пояс.

„Когато изляза от тук — повтаряше си Били всяка вечер, когато лягаше в студеното самотно затворническо легло, — с Тони ще се любим всяка нощ, по пет пъти до зори. Ще се реванширам за изгубеното време“.

Заспиваше, сънуваше гладкото чувствено младо тяло на Тони и се събуждаше с аромата на кожата ѝ в ноздрите си и с усещането за меката ѝ копринена руса коса, стелеща се по гърдите му. Докато годините се търкаляха, а той не чуваше нито дума от Тони — нито

писмо, нито свиждане, нито обаждане, — той си съчини серия истории, обясняващи отсъствието ѝ.

Баща ѝ не я допускаше до него.

Тя пътуваше някъде далеч — може би прекосяваше Андите, — за да забрави поне за малко за него, докато не дойде моментът да са отново заедно.

Работеше и трупаше пари за къщата, която щяха да си купят, щом Били излезе.

Когато фантазиите му започнаха да стават все по-абсурдни, дори за самия него, Били спря да говори за Тони с приятелите си от затвора. Вместо това я скатаваше, прибираше я в кутията на съзнанието си, за да я пусне на свобода и да ѝ се радва, щом светлините угаснат и остане сам. Стимулиран от романтичните си сънища, денем Били решително се впускаше да извлече максимална полза от затворническия живот. Записа се в класовете по естествени науки и механика, работеше часове наред в затворническото стопанство, което много му допадаше. Обикновено детеубийците бяха възприемани като най-нисши от нисшите в затвора, оставяха ги в изолация и често физически ги малтретираха. Но благият, неизменно жизнерадостен нрав на Били печелеше симпатиите на всички.

В крайна сметка никой не вярваше, че Били Хамлин е убил Николас Хандемайър. Процесът срещу него явно бе скалъпен.

В деня, когато Били напусна щатския затвор в Ист Джърси след петнайсет години на топло, не го посрещна никой. Баща му беше починал, а той нямаше други близки роднини. В родния му град имаше няколко души, познати, на които можеше да звънне. И тогава той осъзна, изтръпнал от страх, че всичките му истински приятели оставаха зад него — от другата страна на огромната заключена метална порта на наказателната институция. Били Хамлин не бе готов да навлезе в света отвън, не и сам.

Затова направи единственото, което можеше.

Тръгна да търси Тони Джилети.

Най-напред отиде до имението на родителите на Тони в Ню Джърси. Никога не бе стъпвал там, но отдавна бе запомнил наизуст адреса и бе гледал снимки в един брой на списание „Дом на мечтите“.

Прислужницата, която отвори вратата, се държа мило. Брат ѝ Тайрън бе лежал осем години в затвора за дребна кражба и тя знаеше

каква дълбока следа оставя това в душата на човек. Но обясни на Били, че е дошъл напразно.

— Старият Джилети продаде къщата преди осем години. Моите шефове, семейство Картър, живеят тук оттогава.

Били овладя разочарованието си.

— Знаете ли къде са се преместили семейство Джилети?

— Не. Някъде в Ню Йорк, мисля. Уолтър Джилети загуби много пари, когато бизнесът му се срине. Имаше големи дългове — към партньори, към банката. Затова продаде имението. Бяха загазили сериозно.

Били помнеше Уолтър Джилети като арогантен, войнствен, наперен човек, който се бе отнесъл така високомерно към баща му на процеса. Бащата на Тони не бе от хората, които биха понесли такъв обрат на съдбата.

С малко проучване и няколко телефонни обаждания до бивши служители на Уолтър, Били откри новия дом на семейство Джилети — приятен, но скромнен апартамент в центъра на Бруклин. Когато стигна, си помисли, че: и тук е дошъл напразно. Отвори му прастара съсухрена вещица в мърляв велурен спортен костюм.

— Какво искаш, по дяволите?

Чак когато зловните очи се присвиха и тя изграчи: „Били Хамлин? Да не би да излезе вече?“, Били позна майката на Тони.

— Сандра?

— За теб съм госпожа Джилети, момче.

„Господи — помисли си Били. — Състарила се е с трийсет години. Дори повече“.

— Аз... търся Тони — запелтечи той. Неизвестно защо старата жена го изнервяше.

— Ти и кой ли още не — иронично изкряха Сандра Джилети и Били позна хриповете от емфизема в гърдите ѝ. Надяваше се да не е вярна известната поговорка, че момичетата са копие на майките си. — Тони я няма, момче. Няма и да се върне.

За един потресаващ миг Били помисли, че му съобщава, че Тони е мъртва. Всъщност Сандра Джилети обясни, че дъщеря ѝ си е тръгнала скоро след процеса, като хладно бе уведомила двамата си родители, че не иска да има нищо повече с тях и че започва нов живот.

— Просто така — изхриптя старата. — След дваайсет години обич и привързаност просто си вдигна багажа и изчезна и оттогава двамата с Уолтър не ѝ видяхме очите.

В мислите си Били се върна към онова вълшебно лято с Тони и дългите им разговори за техните родители. Не помнеше да бе чул нещо за любов и привързаност в семейство Джилети. Бе изпитвал съжаление към Тони и благодарност за собствените си топли отношения с баща си.

Госпожа Джилети продължи:

— Естествено, Уолтър загуби всичко. Сигурно знаеш за това. Умря от удар няколко месеца след като се преместихме тук. Остави ме без пукната пара, стиснатият му кучи син.

Били надзърна над рамото ѝ към чистия удобен апартамент. Не беше „Риц-Карлтън“, но би убил човек за местенце като това.

— Като че ли добре се справяте, госпожо Джилети.

Сандра Джилети сбръчка горната си устна.

— Защото имаш нисък стандарт. Сигурно и заради това беше лапнал по нашата Тони. Знаеш ли, че тя дори не се върна за погребението. И цветя не изпрати. Безсърдечна кучка.

Били си тръгна потиснат. В затвора поне бе имал фантазиите си, своята кутийка с мечти, които му бяха помагали да издържи. А сега дори това се разпадаше, изчезваше разрушено като всичко в живота му.

И не само в неговия. Семейство Джилети също бяха изгубили всичко. Сякаш всички, свързани с онова ужасно лято в Кенебънкпорт, бяха проклети. Били беше хвърлен в затвора, но и всички останали бяха наказани. Всички бяха страдали. Били се опитваше да не мисли за семейство Хандемайър и нестихващата им скръб. Дали и те бяха пометени от това? Чудеше се какво ли е станало с тях след процеса. Дали неговото осъждане бе дало на сенатор Хандемайър възмездие, което бе жадувал? Нещо го караше да се съмнява.

През следващите няколко месеца Били неуморно търсеше Тони Джилети, но това бе сякаш се опитваше да хване дух с мрежа за пеперуди. Дори похарчи част от хилядата долара, които баща му му беше оставил, за частен детектив, но напразно. Онази отровна стара вещица, майката на Тони, беше права.

Тони беше изчезнала. И нямаше да се върне.

Чак след няколко месеца Били Хамлин разпозна емоцията, която се надигаше у него — облекчение. Най-после се бе освободил от мечтата си, беше пуснал парашута си и за своя изненада откри, че не полита в бездна. Всъщност почувства, че от плещите му пада голям товар.

Излизането от затвора не направи Били Хамлин свободен човек. Това направи отказването му от Тони Джилети. Най-сетне можеше да започне да гради живота си.

В затвора беше добил квалификация за механик и похарчи последните пари на Джеф Хамлин, за да купи дял от занемарен автосервиз в Куинс в съдружие със стария си приятел от гимназията Майлоу Бейтс. Майлоу бе следил процеса на Били по телевизията и бе изпитвал състрадание за случилото се. Майлоу живееше наблизо до стария дом на семейство Хамлин, беше женен за една мила съседка, Бетси, и имаха три деца. Семейство Бейтс взе Били Хамлин под крилото си и тъкмо тяхното приятелство, повече от всичко останало, помогна на Били да обърне живота си.

Бетси Бейтс запозна Били със Сали Дъфийлд, жената, която щеше да стане негова съпруга. Били и Сали веднага се харесаха. Сали беше червенокоса, с невероятно сини очи и кожа като на порцеланова кукла. Имаше тънка талия, големи гърди и дълбок заразителен смях, който изпълваше стаята. Беше мила, грижовна и имаше стабилна работа като секретар в правна кантора. Били не беше влюбен в нея, но много я харесваше и искаше деца. Също като нея. Нямаше никаква основателна причина да чакат.

Първите пет години бракът им беше щастлив. Били и Сали бяха постоянно заети — той с ремонтите по колите, а Сали с отглеждането на дъщеря им Дженифър. Джени Хамлин бе тяхната гордост — кръгличка и пухкава като бухтичка, винаги ухаеща на бебешка пудра, възхитително писукаща на всеки, който ѝ се усмихне. Единствената мъка на Били бе, че баща му Джеф не бе доживял да види внучката си и сина си толкова щастлив и улегнал. Джени Хамлин растеше силна, красива и невероятно забавна — имаше истинска дарба да разказва вицове — и родителите ѝ я обичаха все по-силно.

За съжаление любовта им един към друг, която така и не прерасна в нещо повече от приятелство, съвсем избледня. Когато Сали

се върна на работа и се влюби в един от колегите си, Били се разстрои не толкова заради изневяратата, а заради факта, че му беше все едно. Напълно. Когато друг мъж спи с жена ти, а на теб ти е съвсем безразлично, явно нещо не е наред. И така тихомълком, по взаимно съгласие и без грам драма, семейство Хамлин се разведе.

Години по-късно, когато Били попита дъщеря си дали раздялата им я е засегнала, дванайсетгодишната Джени Хамлин погледна баща си в очите и заяви безстрастно:

— Татко. Виждала съм жълтък и белтък да се разделят по-емоционално от вас.

Когато майка ѝ зададе същия въпрос, Джени се изправи, зяпна мелодраматично и сложи ръка върху устата си:

— Какво? Да не би да сте се развел и?

Джени Хамлин беше щастливо, уверено, умно дете. Майка ѝ се омъжи повторно сполучливо, а Били остана сам, но съвсем доволен от бизнеса си, от приятеля си Майлоу и от картата си за сезона на Янки Стейдиъм.

Точно тогава се появиха гласовете.

Всичко започна с лека депресия. Бизнесът на Били и Майлоу взе да буксува, а после напълно се провали. Взеха да се трупат дългове, а вече я нямаше заплатата на Сали, която да поема ударите. Когато бракът на Майлоу и Бетси Бейтс също се провали, Били го понесе тежко. Имаше чувството, че светът се разпада. Започна да пие. Отначало по малко, после все повече. Някъде по пътя границата между реалността и обремененото от мрачни мисли въображение на Били започна да се размива. Накрая всичко се срина.

Майлоу Бейтс напусна града и остави Били да се справя сам с дълговете. Били беше убеден, че Майлоу е отвлечен и убит.

Съобщи в полицията.

— Той не би ме изоставил. Не и Майлоу. Той е най-добрият ми приятел. Сто на сто са го отвлekli. Отвлekli са го и са го убили.

Когато го попитаха кои, Били Хамлин успя единствено да обясни за „гласа“. Явно някакъв вътрешен глас бе казал на Били, че „някакви хора“ са отвлekli Майлоу Бейтс. Били описа образно кошмарните си видения как Бейтс е изтезаван и убит и настоя полицията да започне разследване.

Силно разтревожена, Сали, бившата съпруга на Били, се обади на социалните работници. Поставиха му диагноза шизофрения и му предписаха лекарства. Когато ги взимаше, всичко беше добре. Когато не ги взимаше, състоянието му се влошаваше. Все повече и повече.

Той изчезваше за месеци на тайнствени „пътешествия“, без да казва на никого къде отива, и отказваше да обсъжда каквото и да било след завръщането си. „Гласът“ му казваше къде да отива и Били следваше инструкциите, ужасен. Никой не знаеше откъде взима парите за тези пътувания, а самият Били не даваше яснота: настояваше, че парите мистериозно се били появили в банковата му сметка. Сали и Джени го умоляваха да потърси помощ, но той отказваше, убеден, че ако не постъпи, както му нарежда „гласът“, ако допусне гласът да бъде заглушен от лекари и психиатри, ще се случи нещо ужасяващо.

Често беше обсебен от конкретни хора. Някои бяха местни, съседни, които според него бяха в беда. Други бяха обществени личности. Бейзболисти. Политици. Актьори.

Последният и най-странен случай бе обсебването му от новия британски министър на вътрешните работи Алексия де Вер. Списание „Тайм“ бе публикувало снимка на госпожа Де Вер като част от поредицата за жени на власт и Били се вторачи в нея. Прекарваше часове на компютъра, за да „проучва“ биографията ѝ.

— Трябва да я предупредя — каза Били на дъщеря си Джени.

„Пак ли? — помисли си Джени. — Напоследък изглеждаше толкова по-добре“.

— За какво да я предупредиш, татко? — въздъхна тя. — Ти не я познаваш.

— Това няма значение.

— Но, татко...

— Тя е в смъртна опасност. Гласът го каза. Трябва да я предупредя. Трябва да отида в Англия.

Никой, дори Джени Хамлин, не очакваше, че баща ѝ наистина ще тръгне.

Теди де Вер влезе в кухнята в Кингсмиър видимо притеснен.

— Какво има, тате? — попита Рокси. — Както казваше баба, изглеждаш сякаш са ти потънали гемите.

Теди не се засмя.

— Виждала ли си Дани?

Дани беше прастарото семейно куче, дакел с ай кю колкото на зелка, към което всички Де Вер бяха привързани. Особено Теди.

— Тази сутрин го виках за разходка, но не се появи — продължи Теди де Вер. Никъде не мога да го намеря.

— Сигурно спи някъде — отвърна Рокси. — Или се е завлякъл до портала да си изпроси саламче. Искаш ли да го потърсим заедно?

— Ако нямаш нищо против. Знам, че е глупаво, но се тревожа за него.

След половин час Рокси също се притесни. Бяха претърсили цялата къща два пъти, както и всички вероятни места в имението. Нямаше никакво съмнение — кучето бе изчезнало.

— Възможно ли е мама да го е изпуснала на тръгване за Лондон сутринта? — попита Рокси. — Дали да не ѝ се обадим да я питаме?

— Вече ѝ се обадох. Каза, че не е погледнала в кошницата му, но не помни да го е виждала и категорично не е излизал.

— Извинете, ваша светлост.

Алфред Дженингс изникна на вратата на кухнята. Теди де Вер се бе отказал от титлата си преди десетилетия, когато Алексия се бе кандидатирила за парламента, но Алфред бе органично неспособен да се обръща към него по друг начин.

— Намери ли го? — Лицето на Теди се озари от надежда.

Старият портиер сведе поглед към обувките си.

— Да, милорд. За жалост го намерихме.

Алексия де Вер отметна чаршафите „Фрет“ на лондонското си легло и се пхна в него. След дългия ден — от назначаването ѝ за вътрешен министър всички дни бяха дълги — мекото докосване на египетския памук до голите ѝ крака беше прекрасно усещане. Алексия обикновено ползваше копринените пижами на „Търнбъл и Асер“, но Лондон се радваше на тридневна топла вълна, а единственият лукс, който липсваше на къщата на Де Вер в Чейни Уок, бе климатик.

— Няма да давам пари за подобни щуротии, като не сме тук цяло лято — беше се заинатил Теди. — Ако е топло, можем да отворим скапаните прозорци.

„Понякога е повече англичанин, отколкото е нужно“, с умиление си помисли Алексия.

Теди я бе търсил от Кингсмиър. Сър Едуард Манинг ѝ бе предал трите съобщения, но Алексия буквално не бе имала нито секунда да върне обаждането. Телефонът звънна точно когато се пресягаше към него.

— Скъпи. Толкова съжалявам. Няма да повярваш в какъв вихър бях тук. Имах среща с две специализирани комисии, първото ми заседание с целия кабинет, аз...

— Алексия. Нещо се случи.

Тонът на Теди я накара да млъкне. Всякакви ужасии и минаха през главата. „Нещо с Майкъл? С Рокси?“

— Някой е отровил кучето.

За миг Алексия изпита облекчение. „Само Дани е. Не са децата“. После казаното от Теди стигна до съзнанието ѝ.

— Отровил го е? Нарочно? Сигурен ли си?

— Не. Но никой от градинарите не признава да е оставял отрова за плъхове, а ветеринарят каза, че стомахът му бил пълен с отрова.

— Бил пълен? Да не е умрял?

— Да, умря! Цял ден се опитвам да ти кажа това. Цял проклет ден!

Алексия долови треперенето в гласа на Теди. Той обичаше това куче. Изведнъж изпита страх. Мистериозният посетител. Дани открит мъртъв. Може би нямаше връзка. Ами ако имаше? Какъв психопат би убил едно сладко кученце?

Няколко минути Алексия де Вер утешаваше съпруга си и после затвори. И телефонът веднага звънна отново. Тя вдигна, като се молеше да не е свекърва ѝ, която имаше навика да се обажда късно вечер. Старата дама Де Вер беше на деветдесет и шест и абсолютно глуха, нещо, което ни най-малко не ограничаваше ентусиазма ѝ да ползва телефона като средство за комуникация. Особено обичаше да диктува рецепти на снаха си: крещеше в слушалката, като пренебрегваше факта, че Алексия не бе приготвила нищо повече от печени сандвичи за шестте си десетилетия на земята и че бе още по-малко вероятно да го прави сега, когато имаше незначителното задължение да управлява страната. Обикновено започваше така: „Теди много обича желирана змиорка. Имаш ли нещо подръка да записваш?“

Но не беше майката на Теди. Слабото прищракване по линията подсказа на Алексия, че е далечно обаждане, но от другата страна не се чуваше глас.

— Ало? — Понякога имаше забавяне по линията, особено при връзка с Америка. — Луси, ти ли си?

Луси Майър, съседката на Алексия от лятната вила в Мартас Винярд, беше единственият друг човек, който би могъл да ѝ се обажда вкъщи в този час. Ваканцията наближаваше и с Луси се чуваха все по-често — приятно напомняне за спокойния живот извън политиката. „Ех, ако Луси живееше в Англия, колко по-лесен би бил животът“.

— Лус, ако си ти, не те чувам. Опитай отново.

Но не беше Луси Майър. Разнесе се дълбок, хриптящ, провлечен глас.

— Близо е великият ден. Денят на гнева Господен.

Гласът бе преправен през синтезатор, за да всее страх. И успя.

Алексия стисна слушалката.

— Кой се обажда?

— И аз ще те накарам да ходиш като сляпа, защото съгреши против Господа.

— Кой се обажда?

— И разхвърлена ще бъде кръвта ти като прах, и плътта ти — като смет<sup>[1]</sup>. Безсърдечна кучко.

Линията заглъхна. Алексия затвори очи. Едва си поемаше дъх.

Стисна очи и в съзнанието ѝ изникна гледката от прозореца на кабинета ѝ: сребристата Темза с мъртвите си течения се вие като змия около нея и я затваря в кулата като Рапунцел.

„Някъде някой ме мрази“.

Водата заприижда.

---

[1] Софония 1:17 — Б.пр. ↑

## 12.

Алексия де Вер нетърпеливо почукваше със сребърната си писалка „Монблан“. Комисар Грант, старши инспектор в главно управление на полицията, който отговаряше за личната ѝ охрана, закъсняваше за срещата им в три. Ако имаше нещо, което Алексия мразеше, то беше закъсняването. Първият ѝ ръководител в политиката, либерал, противен член на парламента, казваше се Клайв Ленстър, беше педант на точността и този урок бе съпътствал Алексия през цялата ѝ кариера. Макар че, боже, какъв задник беше Клайв! Работата ѝ като негов личен асистент бе променила живота ѝ, но самият той бе истински кошмар. Около четирийсет и петгодишен, женен и отявлен развратник дори за уестминстърските стандарти, Клайв Ленстър бе дребен, с оредяла коса, криви крака, лош дъх и безволева брадичка, която много подходдаше на прическата му. За Алексия Паркър (както тогава се казваше тя) беше голяма загадка как Клайв Ленстър е намерил дори една жена, готова да спи с него, да не говорим за няколко.

— Влатта е нефероятен афродитиак, Алексия — бе изфъфлил през бюрото ѝ Клайв след поредната обедна разпивка. Само след месец съвместна работа бе станало болезнено ясно, че Клайв Ленстър търси по-различна асистентка от онова, което Алексия бе готова да предложи. — Няма да фтигнеш далеч в Уефминфтьр, ако не си готова да играеш играта, да знаеш — подхилваше се Клайв, докато Алексия събираше вещите от бюрото си.

— Е, поне мога да изрека правилно „Уестминстър“ — върна си го Алексия. — И имам сериозното намерение да играя играта. Но не и с вас.

Докато напускаше кабинета на Ленстър с маршова стъпка и високо вдигната глава, Алексия бе убедена, че ще си намери работа за нула време. Така и стана, но зад бара в „Ездачи и коне“ на Хаф Муун Стрийт, където остана следващата половин година.

— Нито един парламентарен представител не ме иска — оплака се тя на един от редовните клиенти — стеснителния млад финансист

Едуард де Вер. — Все едно съм чувава. Изглежда, онзи тъпак Ленстър е дрънкар нещо по мой адрес.

— Мога да поразпитам в клуб „Карлтън“, ако искаш. Да разбере дали се носят някакви слухове.

— Ти членуваш в „Карлтън“? — За пръв път Алексия осъзна, че Едуард де Вер може да има добри връзки. В смисъл връзки в политическите среди. „Карлтън“ бе специален — специалният — членски клуб на партията на консерваторите на Сейнт Джеймс Стрийт. Подобно на всички бъдещи политици консерватори, Алексия би продала душата си, за да бъде приета там, но не допускаха жени. А дори и да го правеха, никому неизвестни барманки без потекло или специални препоръки едва ли биха били сред желаните членове.

След две вечери Едуард де Вер отново се появи в бара и тя го попита:

— Е, научи ли нещо?

— Всъщност да.

— Какво? — Алексия опря лакти на бара и небрежно предложи на клиента прекрасен изглед към пазвата си. — Не ме дръж в напрежение.

— Ще ти кажа при две условия.

— Условия? — намръщи се тя.

— Всъщност три условия.

— Три?

— Три.

— Какви по-точно?

— Първото е — не убивай вестносеца.

„Мамка му — изруга Алексия наум. — Явно е чул нещо гадно. Страшно гадно“.

— Никога не бих го направила. Продължавай.

— Второто е, че можеш да ме наричаш Теди. Едуард ме кара да се чувствам като дърт бастун.

Алексия се разсмя.

— Става. Теди. А третото?

— Третото е да вечеряш с мен в петък.

Алексия обмисли предложението за момент. Вече имаше среща за петък вечерта с Франческо, балетист от Кралския балет. Колегите й гейове от заведението не бяха на себе си от вълнение заради това.

— Щастливка — бе изгукал собственикът на „Ездачи и коне“, безсрамно впил поглед в чатала на Франческо на рекламната брошура, която Алексия му бе показала. — Личи си, че го бива във вдигането, а?

— Е, това е любов от пръв чорапогащник! — изкиска се Стефан, управителят на бара.

Едуард де Вер — Теди — беше друга работа. Изглеждаше като недоद्याлан ученик от основното училище. С червени бузки, непохватен и болезнено свенлив с жените Теди беше типичният мъжки екземпляр на британската висша класа, но не в добрия смисъл. Въпреки това бе събрал кураж да покани Алексия на среща. Освен това беше забавен. И член на клуб „Карлтън“. А още по-важното бе, че знаеше как Алексия е била подредена от един парламентарен представител в Уестминстър и че нямаше да ѝ каже, ако не приеме поканата му.

— Добре, става. Ще вечерям с теб.

— В петък.

— Да, в петък. Сега, да му се не види, кажи какво си чул?

Теди де Вер си пое дълбоко дъх.

— Клайв Ленстър е казал на всеослушание в бара на Долната камара, че е спал с теб и че си му насадила буби.

— Аз... Той... — Алексия запелтечи. Гневът задави думите ѝ. — Мамка му! Как смее?! Лъжливото му...

— Ще те взема в седем — каза Теди и лицето му светна. — Ще отидем в „Рулс“.

„Рулс“ бе съвсем различен от ресторантите, които Алексия бе виждала. След като пристигна в Лондон, често я бяха водили в изискани заведения, където се сервираше шампанско и стриди и където важните салонни управители малтретираха богатите си клиенти, като им отказваха най-хубавите маси.

„Рулс“ беше различна класа. Да, беше скъп, но менюто се четеше като написано на черната дъска в някой пансион: пудинг с панирани наденици, плодово кексче в сметанов сос, заешка яхния, пудинг с дреболии, руло с мармалад. Средната възраст на келнерите — осемдесет, все мъже, облечени сякаш извадени от Дикенсов роман — с дълги черни престилки и твърдо колосани ризи. Всичко — от зеленчуците на скара, уханието на восъка, с който бе излъскан

дървеният под, до кристалночистия английски полилей, хвърлящ светлина, рикошираща от стените — лъхаше на висша класа също като Бъкингхамския дворец.

В мига, в който прекрачи прага, Алексия осъзна две неща.

Първо, че не ѝ е мястото тук.

Второ, че на Теди де Вер мястото му е тук.

— Нали вече не си вкисната заради срамните въшки? — попита Теди с тон, който Алексия би предпочела да е поне един децибел по-нисък.

— Не, не съм вкисната — отвърна му тя шепнешком. — Бясна съм. Всички знаят, че единствения път за жена към Долната камара е като секретарка. Аз съм на светлинни години по-добра от нужното, но сега, заради онзи задник, нямам никакъв шанс. Искам да кажа: кой ли не би могъл да насади срамни въшки на Клайв Ленстър! Кой знае откога си ги отглежда, перверзният му гнусар.

Теди де Вер се изкиска.

— Знаеш ли, страхотно си служиш с думите, Алексия. Трябва да станеш политик.

Алексия зачопли недотам апетитния на вид йоркшърски пудинг.

— Някой ден.

— А защо не веднага? Едно място се освобождава в Бетнал Грийн.

Алексия се изсмя.

— Но не се освобождава за мен.

— Би могло да е и за теб — каза Теди сериозно. — Онази вечер поразпитах в „Карлтън“, докато събирах информация за теб. Имат нужда от по-различен кандидат за тази длъжност. „Някое по-младо, по-съвременно лице“, както се изрази Тристан.

— Тристан? Тристан Чанинг?

Теди де Вер кимна.

— Бяхме заедно в Итън.

„Да бе, как не се сетих“. Тристан Чанинг ръководеше централата на консерваторите. Над него в партията беше само Господ.

— Младо и съвременно е едно. Но няма мислиш, че жена с моя произход има шанс за тази длъжност?

— Защо не? — Теди сви рамене. — Има само един начин да разбереш. Забрави всички онези глупости да ставаш секретарка и

хвърли листче с името си в шапката. Няма какво да губиш.

Трудно бе за вярване, че този разговор се бе състоял преди повече от трийсет години. И ето я сега — министър на вътрешните работи. „Винаги съм била амбициозна. Но Теди беше човекът, който ме тласна напред. Той ми даде увереност, той ми отвори вратите“.

— Госпожо министър? Комисар Грант пристигна.

Едуард Манинг, личният секретар на Алексия, прекъсна спомените ѝ. Безупречен както винаги в костюма си с жилетка, с плътно пригладена коса, Едуард ухаеше деликатно на „Флорис“, афършейва на Теди.

— Крайно време беше. Знаеш, че имам уговорена среща с руския посланик в четири и петнайсет. Програмата съвсем се сгъсти.

— Знам, госпожо министър. Тази среща не би трябвало да отнеме много време.

Няколко влиятелни руски олигарси, живеещи в Лондон, бълваха огън и жупел срещу предложените от Алексия пред Парламента нови мерки, чиято цел бе да се затегне данъчната примка за супербогатите и да се предотврати прането на руски капитали в Сити. В резултат посланикът бе настоял за среща и сър Едуард я бе уговорил. Руските олигарси не бяха сред хората, с които вътрешното министерство искаше вражди. Комисар Грант трябваше да се заеме с проблема.

— Госпожо министър, много се извинявам. Имахме извънредна ситуация в Бърнли тази сутрин, вероятна клетка на ислямски терористи.

Комисар Грант приближаваше петдесетте, имаше проблеми с килограмите и изобщо беше непривлекателен — с бледо подпухнало лице, малки свински очички и тънки устни, които постоянно облизваше нервно. Застанал до Едуард Манинг, той изглеждаше потресаващо раздърпан с измачкания си синтетичен костюм и с евтината си вратовръзка, накапана с кафе.

Видът му с нищо не допринесе за спокойствието на Алексия. „Надявам се поне в мозъка му да не цари такъв хаос“.

— Това има ли нещо общо с мен?

— Да, госпожо. Опасността бе неутрализирана и изпратихме пълен доклад до кабинета ви.

— Мислех да обсъдим всичко след тази среща — мазно обясни сър Едуард Манинг.

— Явно терористичната опасност има приоритет пред няколко откачалки, които обикалят пред вратата на дома ми и ме заплашват по телефона?

— Както казах, госпожо министър, заплахата не е активна. А вашата сигурност е от жизненоважно значение. Ако бих могъл да...

Без да чака разрешение, комисар Грант извади лаптопа от куфарчето си и го включи под бюрото на Алексия. Избута купчина документи настрани и директно се впусна в презентация с пауър пойнт.

— В качеството си на министър на затворите миналата година вие сте получили много повече заплахи от който и да било политик от торите.

Това беше директно попадение. Алексия си помисли: „Не се страхува от мен. Това е добре“.

— Притесних няколко души.

— Повече от няколко, госпожо. Това е списък с инциденти, свързани с вашата сигурност. Всичко от протестни митинги и хвърляне на яйца до заплашителни писма, е представено тук по степен на опасност. Моята работа е да разгранича истинската заплаха от ъ-ъ...

— Морето ненавист? — усмихна се Алексия. Комисарят ѝ отвърна с усмивка.

— Щях да кажа „от неприятните случаи“.

— Така. С какво мога да помогна аз?

— Ако правилно съм разбрал от сър Едуард, от назначаването ви за министър на вътрешните работи е имало три особени инцидента. С лицето, което се е опитало да влезе в извънградската ви къща. Отравянето на кучето на съпруга ви. И телефонната заплаха в лондонското ви жилище.

— Точно така. Мислите ли, че трите случая са свързани?

— Не.

Алексия повдигна вежда. Този недвусмислен жест оказа по-голям ефект, отколкото бе очаквала.

— Може би смъртта на кучето има връзка с късното посещение в Кингсмиър. Но телефонното обаждане го третираме като отделен инцидент. Ето какво знаем засега.

С едно кликване на мишката комисар Грант показва следващия екран. Срещу Алексия изникна образът на мъж приблизително на

нейната възраст. Имаше оредяла руса коса, поразителни яркосини очи и мило, някак объркано изражение.

— Уилям Джефри Хамлин. Съвсем сигурни сме, че това е мъжът, който е идвал до Кингсмиър миналата вечер.

Алексия попита озадачено:

— От къде, за бога, знаете това?

— Нашите техници си поиграха малко със записа. Лицето се виждаше частично. Вашият портиер си спомни, че мъжът е имал американски акцент, затова изпратихме снимката на приятелите ни от Отдела по сигурността и във ФБР за всеки случай. И извадихме късмет. Ако лицето нямаше затворническо досие, никога нямаше да го открием.

— Какво затворническо досие? — попита сър Едуард Манинг.

— За убийство от втора степен.

Алексия нервно загриза долната си устна.

— Не е толкова тежко, колкото изглежда — продължи комисар Грант. — През седемдесетте години на миналия век се е удавило едно дете, поверено на грижите на Хамлин. Освободен е в края на осемдесетте. Няма данни за насилие, нито следващи обвинения. От всичко, което научих, ще съм изключително изненадан, ако той е отровил кучето ви, госпожо министър.

Алексия се вгледа в кротките очи на Уилям Хамлин и се съгласи.

— А какво прави тук? — попита сър Едуард Манинг. — В нашата страна имам предвид.

— Не знаем. Може би просто е на почивка. Знаем обаче, че отдавна има психически проблеми. — Комисарят се обърна към Алексия. — Госпожо министър, сещате ли се за някаква причина, поради която този мъж може да се интересува от вас?

Алексия поклати глава.

— Никаква.

Гледаше внимателно лицето на екрана. В него имаше нещо прекалено тъжно.

— И името Уилям Хамлин не ви говори нищо?

— Не. Нищо.

Сър Едуард попита:

— Опасен ли е?

— Вероятно не. Както казах, няма сведения да е упражнявал насилие. Но шизофренията — с нея трябва да се внимава. Вярваме, че все още е в страната, и ако е така, трябва да го открием. По-притеснително е телефонното обаждане на Чейни Уок.

Екранът отново се превключи. Образът на Уилям Хамлин изчезна и на негово място се появи образ с гневни, мрачни черти на друг мъж на средна възраст. Него Алексия позна веднага. Инстинктивно стисна зъби.

— Гилбърт Дрейк.

— Вярно.

Сър Едуард Манинг попита притеснено:

— Кой е Гилбърт Дрейк?

— Таксиметров шофьор от Източен Лондон — каза комисар Грант.

— И *приятел* на Санджай Пател — горчиво добави Алексия.

— А.

Сър Едуард знаеше за случая Пател. Всички във Великобритания знаеха за него. Точно този случай, повече от всичко останало, бе създавал проблеми на Алексия де Вер като министър на затворите и за известно време бе застрашавал да срина цялата ѝ кариера.

Каквато и човешка симпатия да бе изпитвала някога Алексия към Санджай Пател, оттогава тя бе заменена с безсърдечен гняв. Не само поддръжниците на Пател бяха агресивни и бяха отправяли заплахи, но и таблоидите, и най-вече „Дейли Мейл“, се бяха втурнали да го бранят, сякаш беше Ганди.

— Кажете нещо повече за Дрейк — помоли сър Едуард.

— Вече е получил две предупреждения за предишни заплахи, отправени към госпожа Де Вер — обясни комисар Грант. — Също така е прекарал четири месеца в ареста по друго обвинение за притежание на огнестрелно оръжие.

— И вие мислите, че Гилбърт Дрейк е човекът, който се е обадил по телефона миналата седмица?

— Възможно е.

— Как един таксиметров шофьор от Източен Лондон се сдобива с домашния телефонен номер на министъра на вътрешните работи?

Комисар Грант смръщи вежди.

— Това е основен проблем, по който работим. Не знаем дали е бил Дрейк. Но някои факти насочват към него. Известно е, че е отправял заплахи и преди. Мъжът, който се е обадил миналата седмица, е използвал библейски цитати.

При спомена за това Алексия настръхна.

— Точно така.

— Знаем, че Дрейк е станал активен като новопокръстен християнин. Пише в няколко блога и си служи с подобен език. Освен това е правил две пътувания без конкретна цел до района около дома на министъра на вътрешните работи в Оксфордшър. Затова можем да заключим, че все още проявява сериозен интерес към госпожа Де Вер.

Алексия стана и отиде до прозореца. Металическият глас от телефонното обаждане я бе изплашил повече, отколкото ѝ се искаше да признае. Мисълта, че такъв невероятен тъпак като Гилбърт Дрейк може да стои зад това, нараняваше гордостта ѝ като никога.

— Не мисля, че беше Дрейк.

— Мога ли да попитам защо?

— Напълно съм сигурна, че обаждането идваше отдалеч. А и фактът, че не сте могли да го проследите, както и използването на синтезаторен глас, показват изобретателност, каквато Гилбърт Дрейк просто няма. Той е гамен, който хвърля камъни, не е стратег.

Комисар Грант се замисли.

— Може и да сте права, госпожо. Надявам се да сте права. Но трябва да поговорим за случая Пател.

Алексия завъртя очи.

— Трябва ли? Откровено казано, омръзна ми да чувам името Санджай Пател. Човек направо да си помисли, че е бил светец, а не дилър на наркотици и трафикант на хора, справедливо осъден по британските закони.

„Прави са за нея“ — помисли комисар Грант. Хареса госпожа Де Вер повече, отколкото бе очаквал, макар да бе упорита като магаре на мост.

— Разкажете ми за случая, госпожо. От ваша гледна точка.

— Не е въпрос на гледна точка, комисар. Фактите са си факти. Случилото се е публично достояние.

— Изненадайте ме, госпожо министър. Все пак целта ни е обща. Алексия въздъхна.

— Добре. Един мъж, Ахмед Хан, бе арестуван в Доувър през две хиляди и втора. Пристигнал в страната с още дванайсет мъже, нелегални имигранти. Наркотици, по-точно хероин, бяха открити в камиона, с който са пътували Хан и останалите. По време на разпита Хан обяснил на полицията, че се страхувал за живота си в Пакистан — естествено, всички казват това — и че братовчед му Санджай Пател организира докарването му в Англия. Отрекъл да е знаел за хероина.

— Никой от останалите бежанци не назовал конкретно име, освен Пател, при това той е наел шофьора — продължи тя. — Пател беше арестуван и призна, че е помогнал на братовчед си Хан, но твърдеше, че не знае нищо за хероина. Но се стигна до съд и го осъдиха за трафик на наркотици и хора. Съдията му даде минималната присъда. Мисля, че беше дванайсет години.

— Петнайсет — поправи я комисар Грант.

— Така ли? Щом казвате. Във всеки случай делото за помилване бе насрочено за юни две и четвърта, но след влизането в сила на моята реформа на присъдите беше отменено и присъдата на Пател съответно — увеличена.

— На двайсет и две години.

— Точно така.

— Чувствителна разлика.

Алексия присви очи.

— Долавям, че проявявате съчувствие, комисар.

— До известна степен да, госпожо министър. Всеки се нуждае от надежда, дори престъпниците. Като им я отнемете, те стават напълно отчаяни.

За момент увисна тежка тишина. А после Алексия се усмихна широко. Интересно бе някой да й опонира или поне да отстоява мнението си, ей така, за разнообразие. Комисар Грант грешеше, естествено. Но Алексия откри, че все повече го харесва.

— Е — подхвана тя жизнерадостно, — Санджай Пател явно е бил на вашето мнение. Обеси се в килията си на Коледа две и осма. Оттогава неговите поддръжници ме обвиняват за смъртта му.

Дори да изпитваше и най-малка вина или пък съжаление, не го показва. Сър Едуард Манинг работеше с политици от трийсет години. Рядко бе виждал някой толкова безмилостен, лишен от емоции.

— Правилно ли съм запомнил, че Санджай Пател винаги е твърдял, че е невинен? — попита комисар Грант.

— Осъдените престъпници обикновено твърдят точно това — така показва опитът ми.

— Да, но в случая Пател уликите срещу него са били наистина слаби.

— Казва кой? „Дейли Мейл“?

Сър Едуард Манинг ги наблюдаваше как се наежват един срещу друг — като професионални фехтовачи.

— Пател не беше ли осъден само по показанията на Хан? Нито ДНК анализът, нито отпечатащи го свързваха с дрогата, нито се откри друг посредник. Нито едно доказателство не свърза Пател с пласирането на дрогата.

— Очевидно съдебните заседатели са преценили, че доказателствата са достатъчни. Нито аз, нито пък вие, комисар, можем да оспорваме тяхното решение.

— Разбира се, госпожо министър. Това е работа на апелативния съд. Само че в случая на Пател не се стигна дотам.

— Да, не се стигна.

— Заради вашата реформа на присъдите, не мислите ли?

— Заради реформите в закона, приети от мнозинството парламентарни представители, и изключителното одобрение на британското общество, да — усмихна се Алексия. — Има ли смисъл всичко това, комисар?

— Само когато разглеждаме поддръжниците на Санджай Пател като потенциална заплаха за вашата сигурност. Отсега нататък ще третираме нивото на този риск като равностойно на други терористични заплахи срещу министерството на вътрешните работи или лично срещу вас.

— Добре — каза сериозно Алексия. Това вече не беше просто словесен дуел. Комисарят имаше намерение да действа според думите си. — Ами Уилям Хамлин?

— Ще държим под око и него. Щом го открием. Хамлин и Дрейк са обекти на разследване. Ще ви държим в течение.

— Да, моля ви. Както и за отравянето на Дани.

За момент комисарят се обърка.

— Дани?

— Дакелът ни. Може да е и случайност. Но беше мило кученце. Бих искала да разбера какво се е случило.

Отвън, във фоайето, сър Едуард Манинг си поговори насаме с комисар Грант.

— Наистина ли мислите, че хората на Пател са опасни?

— Мисля, че Гилбърт Дрейк би могъл да е, като се имат предвид обстоятелствата. Но може да има и други. Някои от анонимните писма, които получи миналата година, са доста зловещи. Прерязани гърла, реки от кръв и какво ли още не. Но пък, от друга страна, писането на заплахи или изричането им по телефона и действителното им извършване са две различни неща.

— А американецът?

— Безобиден е. Макар че ми се иска да ви помоля за нещо, Едуард. Извън протокола.

— Да?

— Тази работа с кучето. Омаловажавам я пред министъра. Няма нужда да създаваме излишно напрежение. Но никак не ми харесва.

— И нямате улики?

— Не. Какво знаете за отношенията в семейството?

— Не колкото бих искал — замислено отвърна сър Едуард. — Госпожа Де Вер е странно затворена книга. Чувам слухове. Има напрежение между нея и дъщеря ѝ. Очевидно момичето ненавижда майка си, но може и да е преувеличено. Все още живеят заедно.

Комисар Грант потърка замислено брадичката си.

— Както с кучето.

### 13.

Сергей Милеску нагласи възглавниците на леглото. Облегна се назад, за да провери дали плоският екран на телевизора над камината се вижда добре от легнало положение. За първи път щеше да прави секс в апартамента на сър Едуард Манинг. Всичко трябваше да е съвършено.

Погледна часовника на стената: осемнайсет и трийсет и две. Едуард щеше скоро да се прибере, очаквайки предстоящото удоволствие. Тази сутрин бе дал ключовете на Сергей.

— Пригответи всичко. Влизаш в ролята в мига, в който прекрача прага.

Сергей не можа да повярва, когато Едуард предложи нощ с размяна на ролите. От месеци мечтаеше да промени динамиката помежду им, да се почувства повече любим и по-малко играчка. И точно когато бе загубил всякаква надежда, че старият негодник някога ще се промени, Едуард не само се съгласи да правят секс в дома му, но и предложи на Сергей да поеме доминиращата роля. Вече няколко дни младият румънец тръпнеше от удоволствие. Но с приближаването на мига на истината трепереше колкото от страх, толкова и от възбуда.

„Ами ако прецакам работата?

Няма. Няма да я прецакам.

Това е единственият ми шанс“.

Вратата на апартамента се отвори, после се затвори. Сергей чу как куфарчето на Едуард тупна на пода, чу шумоленето на самото му, изхлузването на обувките му.

— Къде си?

— Тук вътре.

Докато влизаше в спалнята, сър Едуард Манинг почувства как го пронизва възбуда. Колко отдавна не бе канил любовник въкъщи? Сигурно от години. Дори вече не помнеше. Не можеше да си спомни и кога за последно някое момче го бе вълнувало колкото Сергей. Вероятно се дължеше на опияняващата комбинация от омраза и страст. Сергей Милеску си мислеше, че успява да прикрие омразата си, но тя

бе толкова явна за сър Едуард Манинг, колкото твърдят като камък пенис между бедрата на младия румънец — и точно толкова възбуждаща.

„Дали не сглупих, като го поканих тук? Като му позволявам да води играта?

Сигурно. Но нали тъкмо опасността носи истинска наслада“.

— Хубаво гнезденце.

— Благодаря.

— Събличай се и лягай.

Някои неща в стаята накараха Едуард да се поколебае. В ъгъла на триножник беше приготвена камера, а на скрина демонстративно бе сложено навито въже.

— Никакви снимки. В моето положение не мога да си позволя...

Силната плесница му се стовари изневиделица.

— Казах да се събличаш!

Сър Едуард Манинг направи каквото му наредиха.

„Това ще ми хареса“.

Така и стана през първите трийсет минути. Сергей бе толкова покорен подчинен, че изглеждаше невероятно колко естествено и опитно влезе в ролята на доминант. Завърза за леглото първо едната китка на Едуард, после двата му глезена и направи с тялото му неща, каквито Едуард никога не си бе представял. Мушкаше, възбуждаше, понякога го и нараняваше, но винаги с мярка. Момчето имаше енергията на млад бик и находчивостта на grosмайстор. На няколко пъти Сергей докара Едуард до оргазъм, но го лишаваше от екстаза на облекчението. След дългия тежък ден, през който бе обслужвал желанията на новия си взискателен началник — от женски пол! — тази нощ на разюздано мъжко удоволствие бе точно онова, от което се нуждаеше Едуард. „Защо някой ще иска да напуска гардероба с тайните, когато животът вътре е пълен с изкусителни забранени удоволствия?“

— Стой така. Искам да видиш нещичко.

Разпънат по гръб на леглото, със засъхнал восък около зърната на гърдите и слабините, Едуард всъщност нямаше избор. Надяваше се порното да си струва. Общо взето, не беше голям фен на тези филми. Предпочиташе собственото си въображение пред недодяланите сценарии, пресъздавани от „актьорите“. Но може би това бе типично за

младите мъже — цената, която човек плаща за любовници на такава великолепна възраст.

Филмът започваше предсказуемо — младо момче, автостопаджия, обслужва неправдоподобна на вид група шофьори на камиони на един паркинг. Но след десетина минути играта загрубя прекалено за вкуса на Едуард. Шофьорите душаха момчето и то явно агонизираше.

— Тъпо е. Изключи го.

Сергей се обърна. Неистовата възбуда в погледа му не можеше да се сбърка. За първи път Едуард изпита истински страх.

— Да го изключа? Какво ще кажеш да изключа теб, дъртако?

Сергей измъкна навити на топка чорапи от горното чекмедже на скрина и ги напъха в устата на сър Едуард. После, съвсем небрежно, сякаш изгасва свещ, стисна носа му с пръсти.

Неистова паника завладя сър Едуард.

„Ще ме убие“.

Започна диво да се бори. Осъзнаваше, че усилията му са безполезни, но не можеше да спре да опъва въжетата.

Кръвта забуча в главата му, напрежението се покачваше като в препълнен язовир. Усещаше, че черепът му ще се пръсне, представи си как очите му изхвърчат от орбитите. Почувства, че губи съзнание, бялата гипсова розетка на тавана над старовремското махагоново легло се размаза, причерня му. Бе сигурен, че умира.

— Така. Без повече приказки. Само гледаме.

Като по чудо, съвсем неочаквано, момчето пусна ноздрите му и измъкна чорапите от устата му. Въздухът нахлу болезнено в дробовете на Едуард и по лицето му потекоха сълзи.

— Господи! — изхлипа той. — Изобщо не беше забавно. Мислех, че ще ме убиеш.

Сергей Милеску го погледна и се усмихна.

— Може и да те убия.

Хенри Уитман увеличи скоростта на бягащата пътека. Потта се лееше по гърба му. Ежедневните тренировки на премиера бяха изтощителни, но вършеха чудеса с нивата на стреса му.

— Господин премиер? Извинете, че ви безпокоя. По телефона ви търси министърът на вътрешните работи — каза секретарката му Джойс Уидър.

Хенри й се озъби.

— Не може ли да почака?

— Очевидно не, сър.

Хенри се поколеба; осъзнаваше колко глупаво сигурно изглежда в очите на Джойс. „Та аз съм премиер, да му се не види. Алексия де Вер работи за мен, а не аз за нея“. Но прие обаждането. Прекалено се страхуваше, за да го отхвърли.

След това пак затича, докато краката му не се разтрепериха от изтощение. Въпреки това притеснението остана загнездено у него. Как се бе докарал до това положение?

И по-важното — как, по дяволите, щеше да се измъкне от него?

Сър Едуард Манинг се взираше в екрана на лаптопа с облепени от ужас очи. На възглавница пред себе си Сергей Милеску бе подредил на ветрило личните суперпрофесионални японски готварски ножове на Едуард.

— Виждаш ли, ето това се казва истинска любов — започна Сергей. — Не само да искаш да умреш от ръката на някого. Но и да бъдеш сготвен и изяден от него. Ти би ли направил това заради мен, Едуард? Обичаш ли ме толкова?

Сергей показваше на Едуард репортаж от новините по Си Ен Ен отпреди няколко месеца за известен случай, в който гей психопат бе убил, разчленил и изял любимия си, и всичко това бе заснето като порнофилм с фатален край. Момчето бе направило публично признание за престъплението, което предизвика вълна от философски дискусии за опасностите от садомазохизма и повдигна въпроса дали убийство с доброволното съгласие на жертвата трябва да се смята за убийство.

Погледът в очите на Сергей ужаси Едуард, смрази сърцето му; вадички пот потекоха по гърба и гърдите му.

— Така. От къде да започнем? От тук може би? — Сергей вдигна един назъбен нож за плодове и го опря в лявото зърно на Едуард. Стариият мъж нададе сподавени крясъци през запушената си уста.

— Или от тук? — Сергей премести ножа на един от показалците. Със замах преряза кожата. Едуард закрепця, очите му се разшириха от див ужас и болка. Прорезът беше малък, но дълбок. Потече кръв и направи голяма алена локва на чаршафите.

— Или пък тук? — Бавно, наслаждавайки се на всяка секунда, Сергей прокара върха на ножа по корема на Едуард, в права линия надолу, докато острието докосна върха на пениса му. — Ще ти хареса ли, Едуард? Искаш ли да клъцна?

Сър Едуард Манинг се задърпа така диво, че въжетата прерязаха китките и глезените му до кръв.

Смъртта приближаваше. Вече беше сигурен. Не се плашеше толкова от смъртта, колкото от изтезанията преди нея. Никога не бе понасял болка.

„Как може да съм толкова глупав? Да рискувам толкова много, и то за какво? За секс?“

В ужаса си се сети за майка си. Помисли си за Андрю, своя любим от колежа, единствения мъж, когото наистина бе обичал.

— Затвори очи, Еди — прошепна Сергей в ухото му. През сълзи сър Едуард Манинг направи каквото му наредиха. Почувства студеното острие на ножа до гениталиите си и се зачуди кога, или по-скоро дали ще загуби съзнание.

— Да пуснем малко звукови ефекти, а? — Сергей остави ножа на слабините на сър Едуард и му развърза устата. — Искам да те чуя как се молиш за живота си.

— Моля те! — Сър Едуард ненавиждаше гласа си, но не можеше да се удържи. — Не прави това. Не е нужно да го правиш! Аз съм богат. Аз... аз мога да ти платя.

— Да ми платиш? Колко да ми платиш?

— Колкото искаш! Всичко. Кажи си цената.

— Да си кажа цената? Ти май продължаваш да ме мислиш за твоята курва? — Сергей сграбчи втори, по-голям нож от възглавницата и замахна като Зоро през гърдите на сър Едуард. Възрастният мъж нададе смразяващ кръвта писък.

— Не, моля те! Моля те! Кажи ми какво искаш. Съжалявам! Просто ми кажи какво искаш, за бога!

— Добре — каза Сергей. — Ще ти кажа какво искам. — И за изненада на сър Едуард Манинг румънецът стана от леглото и започна

да се облича. Събра ножовете и ги раздрънка под носа на сър Едуард, като високо се разсмя на страха му, после ги върна в кухнята, без да бърза.

За първи път от детството си сър Едуард Манинг се молеше.

„Дано, дано всичко това да приключи. Дано това да не е някакъв номер за удължаване на агонията“.

Опита се да не дава воля на надеждата, но бе невъзможно. Толкова отчаяно искаше да живее.

Сергей се върна в спалнята и се усмихна. Сър Едуард Манинг също му се усмихна.

И тогава осъзна, че момчето държи нещо зад гърба си.

— Не, моля те! Не ме убивай! Моля те! — изхлипа сър Едуард Манинг отчаяно.

— Прекалено късно! — засмя се Сергей. — Бум!

Докато осъзнае, че Сергей държи айфон, а не пистолет, сър Едуард се изпусна.

— Първо — започна Сергей, — ще ти направя няколко хубави снимки, Еди. Затова трябва да се усмихваш пред обектива. Можеш ли?

Сър Едуард закима бясно.

— Ще изпратя тези снимки на няколко мои приятели. Ако нещо се случи с мен — или ако не направиш точно това, което искам, ще ги пуснат в интернет и целият свят ще ти се порадва. Разбираш ли?

Още едно кимване.

— А после моите приятели ще те убият. Ще ти отрежат пишката, ще я опекаат с розмарин и ще я изядат. — Сергей Милеску сбърчи горната си устна. — Вярваш ли ми, сър Едуард?

— Вярвам ти. — Сър Едуард Манинг беше зашеметен от облекчение. — Ще направя всичко, каквото кажеш, Сергей. Всичко.

— Браво. Моите приятели ще се радват да го чуят. А ще са още по-щастливи, когато им дадеш информацията, която искат.

— Информация?

— За шефа ти. Но сега ш-ш-т. — Сергей се усмихна и опря пръст до устните на сър Едуард. — Първо е време за снимките. Кажи „зелеее“.

## 14.

Били Хамлин седеше във влака за Лондон. Навън кротко ръсеше дъждец и се стичаше по прозореца на мътни вадички. Водата беше навсякъде, дърпаше го надолу, давеше го. Непреодолимо течение. Независимо колко силно или колко бързо плуваше, той така и не можеше да се измъкне.

— На екскурзия ли сте в Лондон? — заговори го младата майка до него. — Дочух американския ви акцент преди малко. В отпуска ли сте?

Жената беше привлекателна, но изглеждаше изморена. Имаше две малки палави деца и несъмнено се надяваше Били да отвлече вниманието им. Докато наблюдаваше естествените събития в живота на тази жена — лудуващите деца, покрития ѝ с лекета шлифер, торбите с покупки, натрупани на съседното място, — Били почувства как болезнена завист пронизва сърцето му.

— Всъщност не. Отивам на посещение при Алексия де Вер.

Младата майка се разсмя.

— Сериозно? Аз пък съм тръгнала да видя кралицата. Право към Бъкингамския дворец, щом стигнем Падингтън, нали така, деца?

— Говоря сериозно — каза Били. — Трябва да предупредя Алексия де Вер.

— Да я предупредите? За какво?

Били погледна жената като че ли е луда.

— За гласа. Трябва да я предупредя за гласа.

Младата жена се обърна и придърпа децата към себе си, за да ги защити — бе забелязала лудостта в погледа на Били Хамлин.

— Извинете — каза Били и вдигна мобилния си телефон до ухото си. — Трябва да вдигна. Ало?

„Око за око, Били. Око за око“.

Почувства как устата му пресъхна, а стомахът му се сви на топка.

„Кой е наред да умре?“

Гласът. Завърна се.

Били започна да се моли.

— Моля те, не я наранявай!

„Кого, Били? Дъщеря ти ли?“

— Не, не и Джени.

„Или госпожа Де Вер?“

— Нито една от тях.

„Ти избираш“.

— Но те и двете са невинни! Защо правиш това? Моля те, моля те, просто ме остави на мира.

„Не мога да направя това, Били“.

— Тогава кажи ми какво да правя.

„Ти знаеш какво да правиш“.

— Трябва ми време. Не е толкова лесно. Тя е министър на вътрешните работи! Не мога просто да я причакам на улицата.

— Добре ли сте? — Един млад мъж сложи ръка на рамото на Били. Гледаше го с любопитство.

„Чуди се дали не съм откачен — помисли си Били. — Като всички. Нищо не разбират“.

— Добре съм — търпеливо отвърна той. — Говоря по телефона.

— Тук няма покритие, приятел — мило каза човекът. — В тунел сме. Не виждаш ли?

Били погледна през прашните прозорци в тъмнината. Изпадна в паника и закрещя в слушалката:

— Ало? Ало?!

Младият мъж се оказа прав. Линията бе замлъкнала.

Гласът бе изчезнал.

Съвещанието на парламентарната комисия напредваше.

— Моето уважение, госпожо министър...

— Не ми говорете за уважение, Джайлс — разгорещи се Алексия де Вер. — Нали тъкмо в това е проблемът. Тези хора не знаят какво е уважение. Нито към нашите ценности, нито към институциите ни, нито към националния ни флаг. А ние сме прекалено страхливи, за да излезем срещу тях.

— Страхливи? — подметна министърът на земеделието. — Какво, по дяволите, може да знае една жена за това как се защитава проклетият флаг.

Алексия се обърна към него като гърмяща змия.

— Какво каза, Чарлз?

— Нищо.

— Не, не, кажи. Ако имаш да казваш нещо, моля те, сподели го с нас.

Шестимата мъже около масата се заспоглеждаха нервно като ученици, подценили учителя си. Бяха се събрали да обсъждат проблема със сезонните работници в земеделието, които демонстрираха на площада пред парламента. Протестите бяха започнали да излизат извън контрол. Предишната седмица двама албански берачи на цвекло се бяха изпикали върху флага на Великобритания — инцидентът стана главна тема в новинарските емисии и отново възпламени дебата за имигрантите, който вътрешното министерство можеше и да си спести. Всички бяха изнервени, но министърът на вътрешните работи изглеждаше особено напрегната тази сутрин. Горкият Чарлз Моузли, земеделският министър, изглеждаше така, сякаш е дошъл да му режат топките.

— Да не би да си мислите, че съм гражданин втора ръка, Чарлз?

— Не, разбира се, Алексия. — „Мисля, че си гадна кучка, както мислят и останалите в кабинета“.

— Хубаво. Защото последния път, когато проверих паспорта си, беше валиден толкова, колкото и твоят.

— Оценявам това, госпожо министър. Въпросът е, че никой от нас не вярва, че нахвърлянето върху тези двама младежи ще реши каквото и да било.

— Те са много бедни — каза бавно министърът на търговията и индустрията, сякаш обясняваше нещо простичко на малко дете. — На практика мизерстват.

— Неуместно — изпепеляващо отвърна Алексия. — Те са криминални вандали и пикаят на ръката, която ги храни. Превръщат правителството ни в посмешище.

Отиде до охладителя за вода и си наля в пластмасова чаша. Помъчи се да се успокои. Знаеше, че драматизира. Приемаше всичко прекалено лично. Бе прекарала тежка безсънна нощ след вчерашната си среща с комисар Грант и по някаква причина шестте враждебни кисели физиономии около масата тази сутрин я притесняваха повече от обичайно.

Предния ден бе демонстрирала спокойствие, не бе допуснала да покаже слабост пред сър Едуард Манинг и комисаря. Жените в политиката не можеха да си позволят да свалят гарда, никога. Но истината бе, че се страхуваше. В нея се бе загнездило мрачно предчувствие, от което не можеше да се отърси. Естествено, и преди бе получавала заплахи в качеството си на министър на затворите. Но тази работа с Уилям Хамлин и гласа от ада по телефона беше нещо различно.

Ами кучето? За него се чувстваше ужасно.

Обикновено Алексия изобщо не се притесняваше да води заседание, на което всички присъстващи мъже са срещу нея. Завистта и враждебността около масата тази сутрин бяха осезаеми — нищо ново. Но точно днес се чувстваше уморена и уязвима. Като капак на всичко вечерта, когато най-накрая заспа, сънува ужасен кошмар, от онези, които не бе имала от години — давящия сън. Силни тъмни течения я дърпат надолу. Дробовите ѝ се пълнят с вода, не може да диша. Горкият Теди направи всичко по силите си, за да я успокои. След като ѝ донесе чаша вода в четири сутринта, заспа, но Алексия остана да лежи будна: наблюдаваше зазоряването над реката с уморени зачервени очи.

Парламентът се разпускаше за дълга лятна ваканция само след две седмици. На Алексия ѝ изглеждаше цяла вечност. Само мисълта за лятната къща в Мартас Винярд и компанията на Луси Майър, единствената ѝ истинска приятелка, я изпълваше с неописуем копнеж.

— Алексия? Слушаш ли? — чу гласа на Джайлс Фринг от Борда по имигрантските въпроси.

— Извинявай, Джайлс. Какво казваше?

— Трябва да излезем с изявление, госпожо министър. — Раздразнената въздишка на Фринг бе красноречива. — Трябва да стигнем до някакъв консенсус.

— Ние имаме консенсус.

— Не, нямаме — отсече министърът на търговията и индустрията.

— Напротив, имаме, Кевин. Това е моят сектор, моето решение. Аз избирам курс на действие, а вие го приемате. И точка. Консенсус.

Мъжете около масата се спогледаха отчаяно.

— Нашето изявление е следното: „Правителството няма да толерира прояви на насилие и омраза срещу Великобритания и нейния народ. Съдът ще реши съдбата на господин Силчек и господин Владмиж. С настоящото министърът на вътрешните работи разпорежда незабавното оттегляне от площада пред парламента. Освен това работните визи на всички, участвали в митингите от миналата седмица, ще бъдат преразгледани и ще се предприемат неотложни мерки“.

Залата изригна.

— Това не може да е сериозно, Алексия! Прекратяване на визи? Ами свободата на словото?

— Не прекратяване. Преразглеждане.

— Но с намерение да се депортират хора! Заради мирен протест.

— Нямаше нищо мирно в случилото се с флага, Кевин.

— Премиерът никога няма да го позволи.

Алексия пусна тънка усмивка. Министърът на търговията и индустрията наистина вече започваше да ѝ лази по нервите.

— О, мисля, че ще се убедите в обратното.

Кевин Ломакс хвърли побеснял материалите си на масата и изхвърча навън.

— Ако не друго, госпожо министър, бих предложил поне да преосмислите тона на изявлението — каза Чарлз Моузли. — Звучи...

— Силно? — предложи Алексия.

— Щях да кажа „сталинистки“. Директно казано, това няма да ни донесе голяма подкрепа.

— Бих се разграничила.

— Но, Алексия, бъдете разумна. Всички ние...

— Закривам заседанието. Приятен ден, господа.

След десет минути, на задната седалка на служебния „Даймлер“, Алексия изхлузи обувките си и въздъхна тежко.

— Какво им става на тези мъже, Едуард? Всички са такива страхливци.

Сър Едуард Манинг се размърда притеснено. Бе превързал раната на пръста си — обясни, че се е порязал в кухнята, но разрезите, които Сергей Милеску бе направил на гърдите му, се превързваха

трудно. Не само че бяха болезнени, но и го караха постоянно да се страхува, че кръвта ще изцапа ризата му. Сергей искаше информация за госпожа де Вер — нещо достатъчно скандално, достатъчно сериозно, за да я принудят да се откаже от поста си. Засега Едуард нямаше представа какво точно да изрови и това плюс болката му създаваше големи проблеми с концентрацията.

— Кажи ми, Едуард. Да не би да са забравили колко много мъже са загинали за този флаг?

— Много се съмнявам, че Чарли Моузли е забравил — процеди през зъби сър Едуард. Болката бе направо непоносима. — Синът му бе убит преди три години в Афганистан. Разкъсан на парчета от противопехотна мина.

Алексия зяпна.

— О, боже! Нямах представа.

— Информацията беше в материалите, госпожо министър.

— Така ли? По дяволите! Нищо чудно, че е толкова чувствителен на тема национален флаг. Защо не ме предупреди, Едуард?

И двамата знаеха, че това е реторичен въпрос. Няколко минути даймлерът се носеше по пътя в мълчание — и двамата бяха потънали в собствените си мисли.

Алексия погледна сър Едуард Манинг, докато той се взираше през прозореца. „Днес изглежда още по-сдържан от обикновено. Нямам му доверие“.

Тази мисъл изникна внезапно и без конкретен повод. Беше по-скоро спонтанна реакция, отколкото критика.

„Нямам му доверие, но се нуждая от него. За да оцелея в този змиарник на този пост добрият началник на кабинета е жизненоважен. Трябва да намерим начин да се сработим“.

— Някакви предположения, Едуард?

— Предположения за какво, госпожо?

— За това как да оправя отношенията с Чарлз Моузли. Употребих думата „страхлив“ за мъж, който е загубил сина си в бойни действия.

— Опитът ми подсказва, госпожо министър, че обикновено първата стъпка е извинението.

— Дали да му се обадя?

— Аз бих го написал. В писмо, не в електронно съобщение. Едно официално, написано на ръка извинение подсказва точната степен на разкаяние.

Алексия де Вер се усмихна.

— Благодаря, Едуард. Точно това ще направя.

За по-малко от час новината за разправията в министерство на вътрешните работи стигна до Хенри Уитман. Чарлз Моузли бил жестоко засегнат. Било подготвено скандално изявление за медиите без негово знание и съгласие. И това само седмица след като Алексия де Вер сериозно бе обидила руснаците с глупавото си, необмислено изказване в парламента за прането на пари. А сега и това.

Беше бесен.

— Да ви свържа ли с вътрешния министър, господин премиер?  
— попита Джойс, секретарката на Уитман. Алексия де Вер беше още по-непопулярна сред жените консерваторки, отколкото сред мъжете съпартийци.

— Да — колебливо отвърна Хенри Уитман. — Всъщност не. Свържи се с централата и предай да не се пускат никакви изявления доникъде, преди да съм ги видял лично и да съм ги одобрил.

Джойс повдигна вежди.

— Не искате да разговаряте с госпожа Де Вер, сър? Сигурен ли сте?

— Не бях ли ясен? — сопна се Хенри Уитман.

Секретарката излезе. Останал сам в кабинета си, Хенри Уитман вдигна личния си мобилен телефон.

— Искam информацията.

— Ще я получите.

— Кога? Вече започвам да ставам за посмешище. Трябва ми някакво основание.

— Скоро.

— Дано източникът ви да е надежден.

— Източникът ми е безупречен. На възлово място. Много мотивиран. — Последва кратко мълчание. — Искате ли да го видите на снимка?

— Снимка? — Преди Хенри Уитман да успее да довърши, снимката се получи с мултимедийно съобщение. Той я отвори и веднага съжали, че го е направил.

— Исусе Христе!

— Исус Христос, нашият Бог и Отец, ви приветства в сърцето си.

— Алилуя!

Младата пасторка бе нова за църквата „Св. Лука“ и ѝ предстоеше трудна битка. Гилбърт Дрейк по принцип не беше почитател на жените свещенослужители, но дори той бе готов да направи изключение за това момиче с разпуснатите му руси коси, стройна фигура и по детски покрито с лунички лице.

— Исус Христос прощава греховете ви и ви окъпва в свещената вода на своята любов.

— Алилуя!

— Кръстници и настоятели, представете кръщелниците си.

Гилбърт Дрейк сложи ръка на рамото на малкото момче и го натисна надолу, докато главата му не се потопи под водата в кръщелния купел. За няколко секунди Гилбърт се загледа в черната коса на момчето — водата я повдигна нагоре като коса на удавник.

„Колко лесно е да удавиш някого. Особено дете“. Просто трябва да изчакаш.

Прогони тази греховна мисъл.

— В името на Отца и Сина и Светия Дух.

— Амин.

— Сега вдигнете кръщелниците си, очистени от греха, сред Божията светлина.

Децата се надигнаха от водата едновременно и дружно поеха въздух. Миряните заръкопляскаха. В басейна се разменяха мокри прегръдки. Кръщелникът на Гилбърт Дрейк вдигна очи към него — с щърбава усмивка, триумфиращ. Гладката му индийска кожа бе единственото тъмно петно сред останалите бледалики момчета от Ист Енд.

— Направих го, чичо Джил! Направих го!

Очите на Гилбърт Дрейк се наляха със сълзи.

— Направи го, Никил. Батко ти щеше да е толкова горд с теб.

Стаята, която Били Хамлин нае в Кингс Крос, бе мрачна, влажна и потискаща. Гола крушка висеше унило от тавана, пластмасовите щори бяха изпочупени, а мизерното легло миришеше на цигари и пот.

На Били му беше все тая. Опъна се на леглото, затвори очи и кротко заспа.

След няколко дни щеше да я види.

След няколко дни всичко щеше да приключи.

## 15.

Рокси де Вер огледа голото си тяло в огледалото и смръщи вежди. Една малка издутина в горната част на торса предизвика недоволството ѝ.

„Дебелея. Ако се изпъча още малко, ще изглеждам бременна“.

Опипа издутината, придърпвайки се напред в инвалидната количка, която в болница „Гай“ бяха проектирали специално за нея, за да може да се къпе сама. Обърна се настрани, издаде корема си напред като бременна и каза високо:

— Е, с това ще си остана.

Омразата на Рокси към майка ѝ сега бе нещо осезаемо, с физически измерения, като плюшено мече, което можеше да прегърне. Друг път обаче я усещаше повече като камък — като нещо тежко, заровено надълбоко, камък, за който е вързана. Някой ден щеше да го направи. Щеше да метне този камък в океана на собственото си самосъжаление и да се удави. Тогава вече майка ѝ щеше да съжалява.

Или може би не? Рокси вече не знаеше.

Единственото, което знаеше, бе, че Андрю Бийзли бе единственият мъж, когото обичаше. И че поради намесата на майка ѝ Андрю си бе тръгнал.

Рокси забута количката из стаята и почна да се облича. Отнемаше ѝ много време, но благодарение на изобретателността на медицинския екип и стотиците хиляди лири, хвърлени за проблема от баща ѝ, вече можеше да се справя с почти всичко в ежедневието си сама.

— Можеш да си независима — все ѝ повтаряше Мари, старшият ѝ кинезитерапевт. — Отдели се в самостоятелно жилище. Не се налага да живееш с родителите си, ако не искаш.

Рокси ѝ обясни, че остава в Кингсмиър заради баща си.

— Мама вечно я няма. Милият ми баща ще е отчайващо самотен.

Но истинската причина за оставането ѝ бе да тормози майка си. Защото знаеше, че Алексия мрази много повече от нея да живеят под един покрив.

„Защо да осигурявам на тази кучка спокоен щастлив живот с баща ми след всичко, което ми причини?

Трябва да бъде наказана. Трябва да страда“.

Опъна русата си коса на опашка и си сложи руж. Въпреки осакатеното си тяло все още беше красива млада жена. Наближаваше лятната ваканция на парламента. Както винаги семейство Де Вер щеше да отиде на Мартас Винярд, а Алексия щеше да прескача до Лондон при нужда.

„Само да имаше начин да я нараня истински“, мислеше си Рокси. Единственото нещо, за което Алексия някога истински се бе вълнувала, бе кариерата ѝ. Справедливо бе да загуби точно това. За съжаление майката на Рокси имаше почти свръхестествена дарба за политическо оцеляване.

И все пак...

В кабинета си в Чейни Уок Алексия де Вер преглеждаше папката, предоставена ѝ от сър Едуард Манинг. Бе поискала информацията едва предишния ден, но с типичната си експедитивност Едуард бе сложил досието на бюрото в осем сутринта. Беше много по-дебело и по-подробно, отколкото бе очаквала.

— И всичко това е от Държавния департамент на САЩ? — попита тя.

— Получих го от надежден източник, госпожо министър.

— И никой друг не знае, че съм го поискала? Не си го обсъждал с комисар Грант?

Сър Едуард Манинг бе видимо засегнат.

— Помолихте ме да не го правя, госпожо министър. Разбира се, че не.

„Може би не съм права да се отнасям с недоверие към него — помисли Алексия. — Лоялен е към департамента, ако не към мен лично. Докато съм убедена, че интересите ни съвпадат, Едуард ще ми е полезен съюзник“.

— Добре ли си, Едуард? — попита тя и сложи доклада настрана. — Изглеждаш сякаш нещо те боли. Нещо в гърдите.

Сър Едуард Манинг със закъснение осъзна, че отново е сложил ръка на раната си. Предишния ден се наложи три пъти да сменя ризата

си и лапаше ибупрофен като бонбони. Сергей Милеску се бе отбил вечерта да пита как „напредва“. Бе настоял за секс — истинска агония за Едуард — и след като си тръгна, остави във въздуха да виси неизказана заплаха за насилие.

— Моите приятели не са от търпеливите, Еди. Искат резултати.

— Но аз дори не знам какво да търся! — изстена сър Едуард Манинг. — Трябва ми време. Трябва да спечеля доверието й. Не можеш ли да обясниш?

Сергей Милеску сви рамене.

— Това не е мой проблем. Е, до скоро, Еди...

Сър Едуард погледна Алексия де Вер.

— Паднах от колелото си на път за работа, госпожо министър.

Алексия го погледна изненадано.

— Кога?

— О, преди няколко дни. В края на миналата седмица.

— Защо не ми каза? Трябваше да си останеш вкъщи и да почиваш.

— Няма нужда, госпожо министър.

— Има нужда. Вече не си младеж, Едуард. Трябва да се отнасяш сериозно към тези неща.

— Това са само няколко драскотини. Съвсем добре съм за работа.

Алексия поклати глава.

— Не искам да чувам за това. Самата аз ще работя вкъщи днес следобед, така че няма нужда да оставаш. Прибери се. Шофьорът ми ще те закара.

Докато препрочиташе доклада, предоставен й от Едуард, Алексия се зачуди дали началникът на кабинета й наистина е отишъл да си легне, или се е промъкнал през задния вход в офиса, за да работи. Почти всички държавни служители като сър Едуард Манинг — „доживотни“, както бяха известни в парламента — бяха работохолици, пристрастени към работата си и шумотевицата на живота в Уестминстър. Бързо обаче забрави за Едуард, щом зачете доклада.

Пациентът проявява типичните симптоми на параноидна шизофрения, включително видения и слухови халюцинации, често предизвиквани от телефон или телевизия. Твърди, че чува един определен глас, класическа доминантна негативна халюцинация, комбинира критични коментари със специфични инструкции към пациента. Неотменно описва този глас като женски (Майка — починала в ранното му детство. По време на лечението си пациентът показва, че се чувства изоставен и самотен.) Постоянно е обсебен от мисли за жени, повечето несексуални, семейно ориентирани, например силно притеснение за дъщеря си. Разводът му също е основен фактор във виденията и психозата, въпреки че отношенията с бившата му съпруга изглеждат добри.

Периодична депресия без самоубийствени помисли. Без мания за величие. Няма регистрирана тенденция за прояви на насилие, само на силно ограничена агресия.

Състоянието на пациента се овладява с медикаменти в домашни условия, когато се приемат. Атипичните антипсихотици имат отлично въздействие при лечението на въпросния пациент, особено „Геодон“ (зипрасидон). За съжаление има сведения за непостоянно приемане на лекарствата. Злоупотребата с алкохол е съпътстващ утежняващ фактор.

Психиатърът бе подписал експертизата преди година и половина. Алексия препрочете мнението му няколко пъти, като се опитваше да събере парчетата на изтерзания вътрешен живот на Уилям Хамлин от написаното и от доловеното между редовете. Кой беше този мъж, който я търсеше?

И какво искаше от нея?

Има близки отношения с жени, със съпругата си, с дъщеря си — макар че тъкмо жените са в основата на умственото му разстройство.

Чувства се изоставен и предаден от жените. И въпреки това не е човек, който таи гняв и склонност към насилствени прояви.

Чува гласове, плашещи гласове.

Алексия се усмихна. „Е, изглежда, имаме нещо общо. Само дето моите гласове са истински. Колкото и зипрасидон да изпия, няма да изчезнат“.

Всичко, което прочете в досието, събрано от сър Едуард Манинг, потвърждаваше мнението на комисар Грант. Уилям Хамлин не бе отровил кучето им. Нито пък имаше намерение да навреди на нея. Въпреки това мисълта, че той е някъде тук и я търси и я дебне, никак не ѝ допаднаше. Комисар Грант нямаше никакъв напредък в установяването на местонахождението му.

— Много е трудно с пациентите на психиатрията — беше ѝ казал. — Ако не потърсят помощ или нямат агресивни прояви, много бързо изчезват от радара. Хамлин е като турист — не е регистриран в здравната каса, няма постоянен адрес, няма осигуровка — истински призрак.

А Алексия де Вер се страхуваше от призраци.

Бе дошъл моментът да провери докъде се простира лоялността на сър Едуард Манинг.

Джеймс Мартин, главният специалист по комуникациите на Даунинг Стрийт, въздъхна тежко и Хенри Уитман попита:

— Сериозно ли е, Джеймс? Говори откровено.

— Откровено, господин премиер? Сериозно е. Чудя се дали да не кажа „катастрофално“, но...

Двамата мъже се настаняха на заседателната маса пред камарата сутрешни вестници. Изявлението на Алексия де Вер по отношение проблемите на земеделските работници бе взривило либералната преса. Освен това бе възпламенило и повечето дясномислещи елементи в британското общество, провокирайки расистки прояви и обществени безредици в мащаби, невиждани от известната реч „Реки от кръв“ на Инок Пауъл<sup>[1]</sup> от шейсетте години на двайсети век.

— Имало е опустошителни безредици в Бърнли, палеж в имигрантски център в Доувър и бурни протести на доковете на Саутхамптън. Британската национална партия призовава за повсеместни масови митинги в Лондон, Манчестър и Бирмингам в събота. Самоопределят се като Движение за спасяване на британската нация.

— Господи! Какво пишат вестниците?

— Нищо, което бихте искали да чуете. „Гардиан“ нарича Алексия „бомба със закъснител“. „Таймс“ се чуди дали министерството на вътрешните работи ръководи правителството, а в „Инди“ пишат, че трябва да бъде подведена под отговорност съгласно Акта за подбуждане на расова омраза. А пък „Сън“ я величае като героиня. А и този комикс от „Телеграф“...

Джеймс Мартин подаде страницата на шефа си. Там бе нарисувана Алексия де Вер, облечена като Госпожа Британия, седнала на трон, а премиерът лежеше в краката ѝ като пудел. Алексия подаваше на Хенри кокал, на който пишеше „Европейски съюз“. Текстът отдолу гласеше: „Глозгай си го, момче“.

— Мислех, че сте я предупредили да смекчи тона на изявлението.

Хенри Уитман отвърна навъсено:

— Да, предупредих я.

— Не можем да продължаваме така, господин премиер. Трябва да покажете, че си връщате контрола.

— Тази сутрин ще отлетя за Бърнли. Можеш ли да организираш пресконференция за шест вечерта тук?

— Мога. Но предлагам да я направите възможно най-скоро, още сутринта. Единственото, което не трябва да допускате, е вътрешното министерство да вземе преднина.

Алексия прие обаждането в колата си.

Бе очаквала, че премиерът ще е гневен. Но не чак толкова.

— Казах ти, специално те предупредих да смекчиш тона.

— Направих го.

— Променила си само една дума! Видяла ли си какво става навън? Общественият ред е взривен, Алексия. Ще има жертви.

— Хората са гневни, Хенри — хладно отвърна Алексия, — и не ги виня. На британското общество му писна да е заложник на шепа разхайтени имигранти, които изсмукват социалните ни придобивки и пикаят на националния ни флаг. Заставам зад редовите избиратели.

— Глупости! Опитваш се да спечелиш политически дивиденди. Ако си решила да водиш борба за надмощие с колегите от кабинета, прави го дискретно.

— Но, Хенри...

— Млък! — Никога досега Хенри Уитман не ѝ бе повишавал тон. — Не казваш нищо, ясно ли ти е? Нищо. Нито на мен, нито на пресата, нито на никого. Налягаш си парцалите и оставяш на мен да оправя тази каша. Ясен ли съм?

Алексия замълча.

— Имаш ли представа колко хора се обаждат да искат оставката ти, Алексия? — Премиерът явно беше притеснен. — Знаеш ли какво ми коства да те обуздавам?

— Нямам представа — отвърна Алексия. — А и не ме интересува.

— Е, би трябвало да те интересува. Мога да стигна много далеч, знаеш това, Алексия. Запомни го.

— Аз също, Хенри. Може би ти трябва да го запомниш.

Тя затвори. Седналият до нея сър Едуард Манинг забеляза, че ръцете ѝ треперят. Дали от страх, или от гняв, не можеше да прецени.

— Мога ли да помогна с нещо, госпожо министър?

— Не, благодаря, Едуард. Добре съм.

Продължиха по пътя си в мълчание. По Ембанкмънт трафикът се поразреди. След минути щяха да са на площада пред парламента.

— Всъщност има нещо, Едуард. Става дума за материалите, които ми даде снощи за нашия приятел господин Хамлин. Американецът.

Сър Едуард Манинг наостри уши. Премиерът току-що бе разпердушинил госпожа Де Вер. Кариерата ѝ висеше на косъм заради скандала около имиграционния въпрос. А тя се вълнуваше от един безобиден смахнат.

Защо?

— Какво по-точно, госпожо?

— Ами, полицията не може да го открие. Чудех се дали не знаеш за някой... друг начин.

— Разбирам.

— Искане ми се да го открия.

Сър Едуард се приготви да попита нещо, но размисли и се отказа.

— Разбира се, госпожо министър. Смятайте го за уредено. О, боже!

На площада пред парламента цареше пълен хаос. Тълпа бе силно казано, но имаше гневни групи протестиращи, поддръжници на различни страни в спора — развяваха плакати и се надвикваха да скандират. Портретът на Алексия се издигаше като икона — възхваляван от някои групи и обругаван от други. Някакви мъже от Източна Европа я бяха нарисували с рога. През затъмнените стъкла на даймлера Алексия чуваше „расистка кучка“ на английски и пълни с омраза кръсъци на различни славянски езици.

— Заобиколи — нареди сър Едуард Манинг на шофьора. — Ще влезем през задния вход.

— Нищо подобно — твърдо заяви Алексия. — Спри тук.

И преди сър Едуард да успее да я спре, отвори вратата и слезе.

— Госпожо министър! — провикна се той след нея, но напразно.

Сборището закрещя неистово. Щом осъзнаха коя е, адът се отприщи. За щастие двама полицаи се втурнаха да я защитят и застанаха от двете ѝ страни, но не можеха да удържат напирещата маса.

За втори път през този ден Алексия изпита страх. Обаждането на премиера я бе изплашило, макар да не го показва нито пред Хенри Уитман, нито пред служителите си. „Никога не показвай слабост. Никога не отстъпвай“. Когато я притискаха, започваше да се бори още по-яростно. Разбираше, че с изявлението си заради случая с националния флаг е допуснала грешка. Но никога нямаше да си признае, особено сега, при този висок залог. Трябваше да изглежда силна пред Даунинг Стрийт, пред кабинета, пред всички. Демонстрирането на сила бе специалитетът на Алексия де Вер.

Но това сега беше различно. Това бе страх от физическо насилие. Бе реагирала импулсивно: изскочи от колата като стрела, но вече

знаеше, че това също е грешка. „Трябваше да послушам Едуард и да мина отзад. Става опасно“.

Знаеше, че ще я снимат, затова държеше главата си високо вдигната, докато я водеха през подивялото множество, повечето мъже. Но вътрешно се страхуваше. Физическата им близост бе заплашителна. Алексия долавяше лошия им дъх и изведнъж ѝ прималя.

И тогава изневиделица някой я сграбчи за ръката и я повлече напред. Не можеше да види спасителя си, но знаеше, че я дърпа към служебния вход на парламента, към спасението.

„Охраната ми. Слава богу! Следващия път трябва да съм по-внимателна“.

Отпусна се, остави се на спасителната сила, пренебрегваше гневните лица, напирани от двете ѝ страни, и се съсредоточи само върху вратата пред себе си.

Най-сетне опасността премина. Стената полицаи се затвори зад нея и изблъска протестиращите назад. Ръката, която я водеше, я пусна и Алексия чак сега погледна спасителя си. И ахна смаяно:

— Ти?

— Аз.

Били Хамлин се усмихна. После каза двете думи, които Алексия де Вер мислеше, че никога вече няма да чуе. Двете думи, които я запратиха обратно в миналото и изпълниха сърцето ѝ с позорен ужас.

— Здравей, Тони.

---

[1] Инок Пауъл (1912–1998) — британски професор по древногръцки, консерватор, заемал поста министър на здравеопазването, известен с речта си „Реки от кръв“. — Б.пр. ↑

## **ТРЕТА ЧАСТ**

## 16.

Тони Джилети си представяше, че ще е трудно да изчезне. Всъщност се оказа плашещо лесно.

Няколко дни след произнасянето на присъдата на Били Хамлин една ранна утрин тя се измъкна през прозореца на стаята си и побягна. Бяга и бяга, без да поглежда назад. Когато вече не можеше да бяга, зачака възмездието. Очакваше да дойде баща ѝ. Или приятелите ѝ. Или полицията. Или адвокатите на Били, работещи вече по молбата за помилване. Сигурна бе, че накрая справедливостта ще я застигне. Щяха да я хвърлят в затвора и да я оставят да изгние там.

Но нищо подобно не се случи. Нямаше съобщения по телевизията, нямаше частни детективи по петите ѝ. Никой не търсеше Тони Джилети. Никой не се интересувахе от нея.

Е, не съвсем никой. Единственият човек, който наистина се интересувахе от Тони Джилети, бе пожертвал свободата си заради нея и се бе оставил да го заклеят като убиец. Като отплата Тони бе обещала да се омъжи за него, да му посвети живота си, точно както той бе посветил своя на нея. Око за око.

Но Тони не можеше да го направи. Не можеше да пожертва целия си живот на олтара на една младежка грешка. Не и заради Били Хамлин. Нито за никого. В мига, в който осъзна това, пътят ѝ се очерта ясно: Тони Джилети имаше само една възможност — да бяга.

Прекара първите две години в меката на изгубените души: Лас Вегас. Невада беше като друга планета — гореща, суха, бездушна, безсънна, съвършеното място да потънеш в неизвестност. Годината бе 1975, бизнесът процъфтяваше, нови хотели и казина никнеха като гъби. Усилено се наемаше работна ръка и никой не се интересувахе от миналото ти. Лас Вегас през седемдесетте бе идеалното място да смениш идентичността си. Точно това направи Тони Джилети. Превърна се в Алексия Паркър (най-добрата ѝ приятелка в началното училище се бе казвала Алексия и тя винаги бе харесвала това име. Паркър звучеше банално и истинско) и стана барманка. Нямаше документи, нито номер на социална осигуровка, но работодателите във

Вегас на драго сърце плащаха в брой. Алексия Паркър беше сексапилно момиче и клиентите я харесваха. Работеше много и беше отговорна, което собствениците на клубове оценяваха. Вегас бе царството на сексапилните момичета, но Алексия Паркър съчетаваше красотата и въздържание — не пиеше, не взимаше наркотици. Това вече си беше истинска находка. Освен това сякаш бе дала обет за въздържание, защото никога не излизаше с клиенти, нито с някого от персонала.

Тони Джилети беше купонджийка. Но Тони Джилети беше мъртва. Алексия Паркър живееше, за да работи. За две години спечели достатъчно пари, за да се запише в колеж. Кандидатства в Калифорнийския университет на Лос Анджелис с намерение да специализира политически науки.

За съжаление в университета, за разлика от собствениците на барове във Вегас, изискваха лични документи. Алексия Паркър нямаше нито социалноосигурителен номер, нито паспорт, нито акт за раждане, нито лична история. Това беше проблем.

Алексия го реши, като се премести в Лос Анджелис и наруши обета си за въздържание — прелъсти Дуейн от Службата за социално осигуряване на булевард „Санта Моника“.

— Заради това може да ме уволнят. Може да отида в затвора — изстена Дуейн, докато вкарваше фалшивите данни на Алексия Паркър в системата, а тя умело действаше под бюрото му.

— Аз също — отвърна Алексия, след като извади от устата си потръпващия пенис на Дуейн като пиле — червей. — Което означава, че и двамата ще пазим тайната, нали?

— Какво правиш? Не спирай!

— *Казвам*, че и двамата ще пазим тайната. Нали, Дуейн?

— Точно така, да, разбира се. Печелиш. Няма да кажа на никого. Само моля те, моля те, не спирай.

Алексия Паркър излезе от офиса на Дуейн с нова социалноосигурителна карта и акт за раждане със задна дата. Резултатите от изпита САТ фалшифицира лично.

Не се възприемаше като нечестен човек. Просто правеше каквото беше нужно. Гледаше напред, никога назад, и решаваше проблемите още в зародиш, като прилагаше вродената си артистична дарба, за да изгради новата си идентичност.

„Първо правило в политиката: бъди прагматичен“.

Само за две години, след като си скъса задника от работа, завърши ЮКЛА с отличие и отлетя за Лондон. Нямаше никакъв шанс да направи политическа кариера във Вашингтон, без да възкреси миналото си. Тя бе родена за политиката. Започваше нова глава.

Алексия Паркър кацна на летище „Хийтроу“ без приятели, без лични връзки, само с двеста лири в джоба.

Беше на дваайсет и три.

Били Хамлин стисна ръката ѝ още по-силно.

— Моля те, Тони, трябва да говоря с теб.

Сърцето ѝ биеше лудо. Алексия издърпа ръката си.

— Страхувам се, че сте се объркали. Не познавам никаква Тони. Извинете ме.

Служебният вход на парламента бе само на няколко крачки. Тя запристъпва нататък, уплашена за живота си. Но Били Хамлин се хвърли към нея и отново я сграбчи за ръката.

— Тони, за бога, това съм аз! Били.

Алексия го погледна в очите и видя в тях объркване и отчаяние. „Какво търсиш тук, Били? Не разбираш ли? Тони е мъртва. Умря преди много години. Сега съм Алексия, нов човек, феникс, надигнал се от пепелта на разрушения си живот. Не мога да ти позволя да ме повлечеш обратно!“

— Пуснете ме.

— Знам, че си заета. — Очите на Били Хамлин се наляха със сълзи. — Но е важно. Въпрос на живот и смърт. Дъщеря ми е в ужасна опасност.

— Отдръпнете се, господине. — Най-сетне един полицаи успя да издърпа Били. Алексия едва не припадна от облекчение. Слава богу, че в този момент сър Едуард Манинг се появи отново, стисна ръката на Алексия, вмъкна я през портата и оттам в сградата.

— Добре ли сте, госпожо министър?

Алексия кимна. Продължаваше да трепери. Зад затворената врата чуваше крясъците на Били. Сър Едуард Манинг също ги чу.

— Тони, моля те! Става дума за дъщеря ми! Моята дъщеря! Защо постъпваш така? Знам коя си!!!

Изчакаха вълнението да се успокои. Настъпи тишина. Сър Едуард Манинг каза:

— Мисля, че трябва да поговорим, госпожо министър. Нали?

Отидоха в личния кабинет на Алексия. Сър Едуард Манинг затвори вратата и я заключи.

— Това беше той, нали? Уилям Хамлин.

Алексия кимна.

— Така мисля. Да.

— Той ви познава. Вие се познавате.

Алексия погледна покрай сър Едуард през прозореца. Две баржи величествено се носеха по Темза — плъзгаха се лениво и грациозно като двойка сънливи лебеди.

„Ето това е реалността. Лондон, парламентът, животът мис Теди. Настоящето.

Аз съм Алексия де Вер. Аз съм министър на вътрешните работи на Великобритания.

Миналото е приключило“.

Само дето не беше приключило. То беше там, отвън на площада пред парламента, беше я сграбчило за ръката посред бял ден и настояваше да бъде чуто. То заплашваше всичко, което представляваше тя, всичко, за което бе работила.

— Госпожо министър? — наруши мислите ѝ сър Едуард Манинг. — Какво общо имате с Уилям Хамлин?

— Нямам нищо общо, Едуард.

— Не вярвам на това, госпожо — категорично заяви държавният служител. — Каквото и да ми кажете, ще си остане между тези четири стени. Но аз трябва да знам какво става. Иначе не мога да си върша работата.

Мозъкът на Алексия работеше на пълни обороти.

Дали да му се довери?

Имаше ли избор?

— Познавахме се бегло. Като деца. Това е всичко. Не съм го виждала почти четирийсет години.

— Но решихте да не споделяте тази информация с полицията. Защо?

— Защото съм родена в Америка и израснах там. Никой в тази страна не знае това — нито медиите, нито партията, нито дори личните ми приятели — и бих искала да си остане така.

Сър Едуард Манинг сериозно се замисли. Какво откровение! Да стигнеш в обществения живот, докдето бе стигнала Алексия де Вер, и успешно да държиш в тайна такава важна част от миналото си, беше голямо постижение.

— Мога ли да попитам защо избрахте да скриете това, госпожо министър? В крайна сметка да си американец не е престъпление.

— Така е. Но аз не съм американка, Едуард. Отказах се от американското си гражданство преди години, още преди да се кандидатирам за парламента. Целият ми съзнателен живот е прекаран в тази страна и смятам себе си за истинска англичанка. Освен това не съм крила нищо. Никога не са ме питали за детството ми, освен най-общо. Просто не се е налагало.

— Но сега се налага.

Алексия въздъхна.

— Да. Онази вечер в Кингсмиър, човекът от запис на охранителната камера. Имаше нещо познато у него. Отначало не можех да определя точно какво. Но после се сетих.

— Познали сте Хамлин?

— Не точно. Не знаех, че е той. Не бях сигурна. Както казах, не съм го виждала от детството си. Но щом комисар Грант спомена името...

Тя не довърши.

— Знаете ли, че е бил в затвора?

Алексия се поколеба за момент. После отвърна:

— Да. Съобщиха по новините.

— За удавеното дете.

— Да. — Алексия потръпна. Дори само произнасянето на думата „удавено“ смразяваше кръвта ѝ. — Но не знаех какво е станало с него впоследствие. Душевното му разстройство, виденията, всички тези работи.

— Защо мислите, че Хамлин иска да се свърже с вас сега? — попита сър Едуард Манинг.

— Нямам представа. Видя досието му. Има служебни и финансови проблеми, а и душевното му заболяване...

Сър Едуард Манинг поразрови паметта си. Спомни си, че бе чел нещо за фалит. Хамлин бе имал автосервиз, фалирал по време на рецесията.

— Мислите ли, че е заради пари?

Алексия сви рамене.

— Както казах, нямам представа.

— Бяхте ли любовници?

Въпросът бе толкова директен, че за момент Алексия онемя.

— Аз... ние... има ли значение? За бога, Едуард, това беше преди четирийсет години!

— Може да има значение, госпожо министър. Хамлин знае ли нещо, с което може да ви изнудва?

Алексия отмести поглед.

— Не. Поне не се сещам.

— Някакви сексуални пикантерии, нещо от този сорт?

— Не. — Алексия му хвърли смразяващ поглед.

— Наркотици?

— Не! Е, може би малко трева. Все пак беше през седемдесетте. — Тя прокара пръсти през косата си. — Виж, когато комисар Грант потвърди, че мъжът от Кингсмиър онази вечер е Били Хамлин, останах изключително изненадана. Тъкмо затова дискретно те помолих за досието му. Но онова, което прочетох там, ме притесни. Очевидно Били не е добре психически. Проявява маниакално обсебване от известни личности. А сега се появява в Англия и се държи агресивно към мен. Това не ми харесва.

— И на мен, госпожо министър — искрено заяви сър Едуард Манинг. — И на мен.

Останаха смълчани за известно време. До известна степен Алексия бе казала на Едуард истината. Не знаеше какво би могъл да иска от нея Били Хамлин. Бе положила огромни усилия, за да изгради кариерата и семейството си, за да позволи да бъдат застрашени от някакъв дух от миналото — минало, с което бе скъсала отдавна. И така щеше да бъде до края на дните й.

А пък и момичето, което Били Хамлин търсеше, вече бе умряло.

Алексия де Вер бе погребала Тони Джилети много, много отдавна.

— Едуард?

— Госпожо министър?

— Искам да се отървеш от него.

Сър Едуард Манинг настръхна. Това го накара да погледне с други очи на шефката си.

„Не подозирах, че е толкова безскрупулна и сурова. Явно е биткаджийка. Умее да оцелява.

Също като мен“.

Какво бе изкрещял Хамлин на Алексия, когато полицията го повлече?

„Знам коя си!“

Сър Едуард Манинг би искал да може да каже същото. Неговото собствено оцеляване може би зависеше от това. Сети се за Сергей Милеску и неизвестните, които му плащаха. Спомни си острата болка от кухненския нож, ужаса, който изпита, завързан на собственото си легло, безпомощен, острието, опряно до гениталиите му. Спомни си за камерата и ужасните, извратени неща, които Сергей му бе правил.

И Едуард Манинг си имаше тайни.

Няколко напрегнати секунди двамата с Алексия де Вер стояха втренчили погледи един в друг през бюрото като два пустинни гуцера. Нетрепващи, хладнокръвни, замръзнали като статуи, обмислящи следващия ход на противника. Дали бяха два хищника, обединени от общата опасност Били Хамлин? Или единият бе хищник, а другият — плячка?

— Да, госпожо министър. Мога да се отърва от него. Ако това е вашето желание.

— Това е. Едуард. Това е.

— Тогава го смятайте за уредено. — Сър Едуард Манинг стана и тръгна да излиза от стаята. На вратата се обърна:

— Само още една малка подробност, госпожо министър. Чух Хамлин да ви нарича Тони. Защо?

— Това беше прякорът ми като дете — отвърна Алексия без никакво колебание. — И да ти призная, дори не помня защо. Толкова е странно да го чуя след толкова много години.

Сър Едуард Манинг каза:

— Представям си.

И излезе.

Всичко приключи невероятно бързо.

Никакви адвокати, никакви телефонни разговори, никакво явяване в съда, нито обжалване. След като Алексия де Вер отказа да приеме Били Хамлин, полицията го хвърли в един ван заедно с още шестима други протестиращи и ги откара в една килия в полицейския участък на Уестминстър. След няколко часа някакъв елегантно облечен мъж пристигна за него.

— Господин Хамлин? Станало е недоразумение. Моля, последвайте ме.

Мъжът изглеждаше добронамерен. Говореше възпитано, носеше костюм. Били се почувства в пълна безопасност, когато се качи в колата, карана от шофьор; предположи, че отиват в министерството на вътрешните работи. Всъщност още щом се качи го хванаха и му биха инжекция успокоително. В замъгленото си състояние той усети, че го местят от луксозната кола в неизвестен бял ван, който го откара на Хийтроу. После всичко се случи като в сън. Взеха му паспорта, после му го върнаха с множество страшни на вид черни печати по задната страница. Заведоха го без багаж до редовен пътнически самолет на „Вирджиния Атлантик“, стовариха го на седалката, закопчаха му колана и докато той неуспешно се бореше с мощното въздействие на сънотворната инжекция, самолетът се издигна в сивото дъждовно небе. Когато дойде на себе си, бе в Ню Йорк, без пукната пара, съвсем сам, отново на американска почва като непотърсена пощенска пратка, върната на изпращача.

Със замъглено съзнание се добра до една пейка на летището, седна и забърка по джобовете си за мобилния си телефон.

Нямаше го!

Не! Не можеше да е изчезнал! Какво щеше да стане, ако гласът го потърсеше? Кой щеше да отговори?

Били Хамлин се разтрепери.

Защо Алексия де Вер не бе пожелала да го изслуша? Защо не я бе накарал да го чуе?

Беше се провалил. Сега щеше да се лее кръв, още кръв, и това щеше да тегне на неговата съвест.

Заплака.

— Господин Хамлин?

Били вдигна глава. Беше съкрушен.

Не оказа никаква съпротива, остави се в силните ръце, които го вдигнаха и го повлякоха нанякъде.

## 17.

— Така-а. Значи имаме девет омара, три килограма речни раци, пресни домати за салата от ферма „Адамс“.

Лидия, филипинката, която се грижеше за домакинството на семейство Майър, вдигна огромната натъпкана платнена торба.

— Достатъчно да нахраня цяла армия, госпожо Луси.

— Добре. Защото наистина ще сме цяла армия. Какво още трябва? Телешко?

— Вече къкри във фурната.

— Пресен хляб?

— Имам.

— Ягоди? Тоник за джина на Теди. — Луси Майър се плесна по челото с отрупаната си с диаманти ръка. — Нямаме и капка джин! Ще пратя Арни в града да купи. Мислиш ли, че гастрономът още е отворен?

— В един на обяд? Да, госпожо Луси. Със сигурност. — Лидия докосна ръката на господарката си. Обичаше да работи за госпожа Майър. — Не се безпокойте. Вечерята ще е свършена.

Луси Майър разчиташе на това. Обичаше всичко да е свършено — от вечерите, които организираше, до небрежните карамелени кичури в косата си и ежегодно претапицираните мебели в лятната ѝ вила на Мартас Винярд. В детството ѝ прекарваха летата наблизко в Нантъкет. От тези ваканции тя помнеше пикниците на майка си като изложби на изтънчена красота — пъстроцветните салати, пресните морски дарове, неповторимия шик на френските порцеланови съдове от различни сервиси и трептящите бели ленени покривки, постлани върху одеялата. Вечерите, които даваше, бяха също толкова забележителни. Дълги старовремски маси, отрупани с бляскав кристал и изящни сребърни прибори. В онези времена мъжете идваха, облечени в смокинги, а дамите блестяха в шифон и мъниста, коприна, дантели и бижута. Луси и малкият ѝ брат наблюдаваха приготвянията със страхопочитание, преди да бъдат изпратени горе в стаята си с детегледачката.

Естествено, всичко вече беше много по-различно от шейсетте години. Луси вече предпочиташе Мартас Винярд пред Нантъкет, донякъде защото тук беше по-оживено и не толкова претенциозно. Тук наблягаха на барбекю, коктейли край басейните и вкусната, уловена на място морска храна. Не че не трябваше да се подготвят, особено когато предстоеше вечеря в чест на Алексия и Теди.

Луси се въртеше из огромния сводест хол и оправяше и без това съвършените възглавници на канапетата от „Ралф Лорън“ в старанието си да се вслуша в съвета на домашната си помощница.

„Бъдете спокойна. Това е само една вечеря. Всичко ще е наред“.

Как, за бога, приятелката ѝ Алексия де Вер се справяше със стреса, когато цяла държава беше на главата ѝ? Луси Майър не можеше да проумее това, при положение че управлението на едно домакинство ѝ се виждаше достатъчно изтощително занимание.

Светът на Алексия де Вер бе невъзможно далеч от света на Луси Майър. Онова, което крепеше приятелството им, бе, че нито една от двете не би искала да е на мястото на другата. Луси обичаше да е домашарка и домакиня точно толкова, колкото Алексия обичаше политиката и предизвикателствата на властта. И двете се справяха съвършено с ангажиментите си. Въпреки толкова различния си начин на живот имаха и нещо общо. И двете бяха омъжени за прекрасни, предани мъже, които работеха в сферата на финансите. Теди де Вер беше управител на хедж фонд — бутиков, но рентабилен европейски бизнес. Арни Майър беше капиталист спекулант и притежаваше акции във фондове в Америка, Азия и в развиващия се близоизточен пазар. Двамата нямаха общ бизнес, но добре познаваха сферите си на дейност. От първия ден си дойдоха на думата.

Бе трудно за вярване, че бяха изминали повече от двайсет години, откакто Арни Майър бе продал лятната им вила на семейство Де Вер. Гейбълс бе добре уреден неголям имот в периферията на имението на семейство Майър — Пилгрим Фарм — с басейн, малка къща за гости и кокетен двор, пълен с лози, рози и високи ружии. Арни и Луси живееха в много по-просторната „голяма къща“ — внушителна сграда от осемнайсети век с високи тавани, стари дъбови дюшемета и просторни светли помещения. През лятото, когато Теди купи Гейбълс, Алексия и Луси бяха млади майки. Луси помнеше първата си среща с Алексия сякаш беше вчера. Тя вече бе член на британския парламент и

още тогава си личеше, че е изключително амбициозна. Но никой, най-малко Луси Майър, не си бе представял, че един ден новата съседка ще достигне такива зашеметяващи висоти.

„Моята приятелка — британският министър на вътрешните работи“.

Луси така и не се умори да го повтаря. Не само заради пристигането на Алексия и Теди на острова след триумфалното назначение. А и защото Майкъл, невероятно красивият им син, щеше да дойде след толкова много години. Рокси винаги прекарваше летата тук. Горкото момиче нямаше голям избор, а и след инцидента тя и баща ѝ бяха станали неразделни. Майкъл де Вер не се бе появявал във Винярд от юношеските си години. Луси Майър не можеше да престане да си мисли колко прекрасно, колко мило и съвършено и изобщо чудесно би било, ако Майкъл де Вер се влюби в Съмър. „Тогава всички ще станем едно голямо щастливо семейство“.

Двайсет и две годишната дъщеря на Луси току-що бе скъсала с колежанската си любов — онова противно наперено момче Чад Бейтс. („Чад. Боже! Какви са тия хора, дето ще нарекат съвършеното си новородено момченце Чад?“) Луси тълкуваше това като знак, че Съмър е готова за нова връзка. И си представяше как Съмър и Майкъл ще се оженят и ще си родят дечица! Луси и Алексия щяха да бъдат всеотдайните баби на общите си внуци.

Можеше да стане. Луси Майър можеше да направи така, че да стане. „И всичко започва от тази вечер“.

Майкъл де Вер седеше на задния ред в църквата на Удлон Авеню и хъркаше, докато паството пееше госпели.

— Събуди се! — Рокси го сръчка в ребрата. — Хората гледат.

Майкъл се стресна, надигна се и моментално му призля, сякаш някой стовари юмрук в корема му. Какво правеше тук, по дяволите? Каква лудост го бе подтикнала да дойде не само в тази църква, пълна със закоравели вярващи американци, но и на този остров?

Разбира се, добре знаеше отговора. Опитваше се да умилостави баща си. Теди му бе толкова бесен заради напускането на Оксфорд, че го бе заплашил, че ще го лиши от наследство.

— Ще оставя всичко, до последното пени, на сестра ти! Не си мисли, че само те заплашвам!

Но Майкъл бе отстоял позицията си, бе продължил с плановите си за „Събития в Кингсмиър“ и бе наел офис в Оксфорд заедно с приятеля си Томи. По едно изключително щастливо стечение на обстоятелствата веднага бяха спечелили ангажимент в Хамптънс — тържество по случай шейсетгодишния юбилей на един милиардер от строителния бранш на новата му суперяхта „Океано“. Само преди четирийсет и осем часа Майкъл се бе изтягал на луксозния плавателен съд, прегърнал два супер модела с двете си ръце, беше се наслаждавал на фойерверките за стотици хиляди, озаряващи небето над Хамптън, и бе изчислявал наум печалбата си. (Е, може би „супермоделите“ бе малко пресилено. Момичетата всъщност бяха скъпо платени руски проститутки, но тарифата им бе като за супермоделите и изглеждаха божествено, така че да не издребняваме.) Последното, което Майкъл би искал, бе на следващата сутрин да хване самолет до сънливия Мартас Винярд — най-префърцунения остров на света. Но Теди бе настоял. „Това ще означава много за майка ти“.

Въпреки свободолюбивия си дух Майкъл де Вер беше привързан към майка си и към наследството си. Нямаше намерение да губи нито едно от двете. Затова се озова тук, с неистов махмурлук, надянал сако и вратовръзка, и полагаше огромни усилия да не повърне, докато казваше „Отче наш“.

Най-сетне службата приключи. Майкъл изкара количката на Рокси на яркото слънце и болезнено примижа зад тъмните си очила „Рей Бан“.

Алексия го прегърна през кръста с елегантната си ръка.

— Как си, скъпи? Не изглеждаш добре.

— Добре съм, мамо, благодаря.

— Препил е — изръмжа Теди.

— Прекрасна служба. — Майкъл се усмихна като щастлив мирянин, но Теди не се хвана.

— Моля те. Не на мен тия. Вониш на алкохол.

Теди де Вер бе с традиционните си кадифени панталони, спортно сако и спортни боти. Ходеше на църква облечен така всяка неделя от годината и не виждаше причина да променя този навик само защото е в Америка или защото температурата надвишава трийсет градуса.

Бащата на Майкъл приличаше на лорд Грантам от „Абатство Даунтън“, емблематичният англичанин като чая от Пи Джи Типс и сандвичите с краставички. Ако в Англия някога направеха тематичен парк „Дисниленд“, Теди де Вер щеше да е сред главните персонажи.

Алексия намигна на Майкъл.

— Препил или не, радваме се, че си тук, скъпи. Нали, Теди?

— Хм.

— Сега да идем да поздравим отец Тимоти. Ще видим и двама ви на вечеря.

— Вечеря? — намръщи се Майкъл.

— У семейство Майър — отвърна Алексия и го целуна по бузата, после избърса червилото с носната си кърпичка. — Питиетата се раздават в шест.

— За мен няма ли целувка? — саркастично попита Рокси.

Алексия се прозина.

— Смени плочата, Роксан. Понякога се чудя как не ти идва наум колко си досадна.

— Кучка — измърмори Рокси, докато майка ѝ се отдалечаваше.

Майкъл примижа. Мразеше конфликта между майка си и сестра си повече от всичко. Закара Роксан с инвалидната ѝ количка до кафенето на Ивън Кийл — тяхно любимо място още от младежките им години, и я утеши с едно фрапучино.

— Предполагам сега ще започнеш да я защитаваш? — подкачи го Рокси.

— Не. Ще си кротувам.

— Същият си като татко. Никога не заставате срещу нея.

— Да ти призная, не знам дали ще успея да дойда у семейство Майър довечера — смени темата Майкъл. — Главата ми е като ударена с чук.

— Ами аз лично ще се погрижа да те фрасна с чук, ако ме изоставиш тази вечер. Няма да ме оставиш сама да търпя самохвалството на майка ми: срещата на Г-7 това, Даунинг Стрийт десет онова. И Луси Майър да я гледа предано като пудел. Пфу!

Майкъл смръщи вежди, но не каза нищо.

— Съмър идва специално за случая, знаеш ли — подкачи го Рокси. — Сигурна съм, че много държиш да я видиш.

Майкъл завъртя очи. Съмър Майър беше тяхното другарче в игрите в детството им. Винаги тайничко си бе падала по Майкъл. Беше свито дете, а като тийнейджърка качи много килограми. Последния път, когато се видяха, бе на седемнайсет години и стотина килограма и мълчеше като аутистка. От мисълта, че ще трябва да прекара четири часа в празни приказки с една сладка мълчалива пухкавелка, му се гадеше. И то без махмурлука.

— Ако дойда, ще накараш ли татко да ме включи отново в завещанието си?

Рокси се разсмя.

— Не. Но ако не дойдеш, някой ден, когато аз притежавам цялото семейно богатство и ти си напълно зависим от мен, ще те пратя да работиш.

— Предавам се. Ще дойда. Но отказвам да седна до Съмър Майър. Точка по въпроса.

— Майкъл, ти си ето там. До Съмър. Ако изобщо успее да дойде.

Луси Майър посочи празния стол отдясно на Майкъл. Рокси де Вер се изкиска и си спечели убийствения му поглед.

Отляво на Майкъл седеше Ванджи Браберман, абсолютно глухата вдовица на сенатор Браберман, която притежаваше една от помалките къщи в имението Пилгрим Фарм. Ванджи приближаваше осемдесетте и имаше цяла енциклопедия болести, които бяха неизчерпаем източник на теми за разговор. Майкъл де Вер я познаваше от дете и вероятно вече знаеше повече — повече, отколкото му се искаше, — и от личния ѝ лекар за синдрома на раздразнените черва на старата дама. Ванджи отказваше да носи слухов апарат, а предпочиташе фунийката, някога принадлежала на баба ѝ, заради което изглеждаше като излязла от викторианската епоха. Освен това обичаше да почуква младежите с нея, ако мънкаха, което според Ванджи поколението на Майкъл правеше „ПОСТОЯННО“!

Столът отдясно на Майкъл бе все така празен. Имаше малка надежда полетът на Съмър от Бостън да закъснее, така че той щеше да си спести свенливите ѝ искрящи погледи поне по време на предястието. Но нямаше да му се размине за десерта. Майкъл добре си спомняше, че няма сила на земята, която да отклони Съмър Майър от

един хубав десерт. Тирамисуто на Луси бе достатъчно да я докара от Бостън с плуване. „Първият кит, забелязан край бреговете на Винярд това лято“.

Междувременно Луси — елегантна в семплата си бяла рокля и сламени сандали, се развихряше в ролята си на домакиня. Тя винаги бе имала онова майчинско, грижовно излъчване, което собствената му майка никога не проявяваше, и въпреки това успяваше да се поддържа в страхотна форма. Като малък Майкъл я възприемаше като съвършената майка. Стана му приятно, като видя, че си е все същата.

— Сега, ако всички сте се настанили, бих искала да кажа няколко думи, преди да започнем — разнесе се из стаята звънливият, женствен глас на Луси. — Всички присъстващи се знаем от дълго време. Двамата с Арни обичаме да казваме „семејство Пилгрим Фарм“. Всички сте ни много скъпи. Но един член от компанията ни заслужава специално внимание тази вечер.

Всички погледи се обърнаха към Алексия, която се изчерви подобаващо на хора от поздравителни възгласи.

— На нашата мила госпожа Де Вер не ѝ стигна да влезе в британския парламент, ами реши, че трябва да се заеме с цялата страна.

— Че кой би се справил по-добре? — обади се Теди. Сияеше от гордост.

— Кой наистина? Затова с нашето тържество не само я приветстваме за добре дошла, но бихме искали да поздравим със закъснение прекрасната Алексия. Може да си фанатичен републиканец...

— Консерватор — поправи я Алексия.

Бащата на Луси се бе занимавал с политика и семејството открай време бе поддържало демократите.

— ... но ние те обичаме и сме невероятно горди с теб. За Алексия!

— За Алексия!

Петнайсет чаши се вдигнаха и кристалът зазвънтя и заискри на светлината на свещите. През протегнатите ръце Майкъл зърна сестра си. Тя също бе вдигнала чаша, но някога миловидното ѝ лице сега изглеждаше като издялано от камък. „С яростта си може да запали

огън. В този поглед се чете убийствена омраза“, помисли тъжно Майкъл.

— Извинете, че закъснях.

Всички се обърнаха. Високо загоряло момиче бе влязло в стаята по време на тоста. Шумно стовари раницата си на дървения под. Носеше избелели дънки и бяла тениска с дълбоко изрязано деколте, така че се виждаха следите от презрамките на банския ѝ. Дългата ѝ кестенява коса бе вързана на конска опашка, а лицето ѝ, по което нямаше и следа от грим, сияеше от здраве и младост въпреки явната ѝ умора. С една дума, беше поразителна.

— Съмър, скъпа! — Арни Майър скочи да прегърне дъщеря си.

— Най-послед! — Луси плесна с ръце. — Сядай, миличка, ето тук. Мястото ти е до Майкъл.

Съмър се изчерви и стрелна с поглед майка си. Да не кажем „застреля“! Луси потупа стола.

— Няма ли да поздравиш?

— Здравей. — Съмър кимна притеснено на Майкъл. — Отдавна не сме се виждали.

— Да.

Искаше му се да каже нещо галантно, но беше прекалено зает да затваря увисналата си до покривката челюст. „Да му се не види! Ако Арни не бе казал името ѝ, нямаше да я позная“.

— Ще останеш ли на острова? — попита го учтиво Съмър.

— Ъ-ъ... аз, ъ-ъ...

— За съжаление не — отвърна Алексия вместо него и обяви на всеослушание: — Майкъл тъкмо започва нов бизнес в Англия. Много сме щастливи, че изобщо успя да ни посети, нали, Теди?

— Хмм — неодобрително изръмжа Теди.

— След няколко дни трябва да се връща.

— Е, то... аз... не е задължително — запелтечи Майкъл, без да откъсва поглед от съвършената бронзова кожа на Съмър. А устните ѝ — меки и нежно розови, съблазнително се разтвориха, за да отпие глътка студено бяло вино. И преди ли имаше такива устни? Защо не ги бе забелязвал никога досега? — Бих могъл да остана още малко. Томи ще удържи положението за известно време. Нали разбираш. Ако се наложи.

— Наистина ли? — зарадва се Алексия. Присъствието на Майкъл правеше живота много по-приятен. — Това е чудесно. Сигурен ли си, че можеш да отделиш време?

— Разбира се, мамо. За теб — винаги.

Рокси де Вер се чудеше как брат ѝ успява да се владее.

По-късно Алексия помогна на Луси в кухнята да направят кафе.

— Вечерята беше истински триумф, Луси. Много ти благодаря.

— Лидия се погрижи за всичко. Остави тези вечери-мечери — каза Луси, докато нареждаше чашите за кафе с розови мотиви върху чинийките от костен порцелан. — Разказвай. Как е там? Имам предвид как са нещата отвътре?

— Работата ли? Вълнуваща. — Алексия се усмихна, но очите ѝ издаваха напрежение. Спестяваше нещо.

— Но?

— Няма „но“. Голяма чест е, че бях назначена. И, естествено, голямо предизвикателство.

— Скъпа — започна мило Луси, — не си пред Фокс Нюз. Не е нужно да рецитираш партийни лозунги. По дяволите, та аз дори не мога да гласувам в Англия, така че давай, казвай истината.

Алексия се усмихна.

— Това е истината. Ами, работата е много интересна. Но е стресираща. Имах един-два неприятни инцидента.

— Кое то на английски означава...?

— Заплахи. Получих телефонно обаждане няколко седмици преди пристигането ми тук. — Алексия ѝ разказа за зловещия преправен глас и за фанатичното проклятие за Божия гняв. — Беше нещо за кръвта ми в пепелта. Не си спомням точно.

— Боже! — Луси зяпна. — Това е потресаващо!

— Не бих го определила точно така. Повече ме притесни, че тази откачалка има домашния ми номер.

— Как не — тихо добави Луси. — Теди знае ли?

— За телефонното обаждане знае.

Луси добре познаваше приятелката си и четеше между редовете.

— А за другото? Онова, за което не ми казваш?

Подтекстът на изказването накара Алексия да се усмихне.

— Още толкова други неща не съм му казвала, Луси! Повярвай ми, нямаш представа. Има неща, заради които би ме зарязал на мига.

— Теди? Да те зареже? Никога!

— Би го направил.

Алексия седна в люлеещия се стол в ъгъла. Тук, в познатата кухня на най-близката си приятелка, далеч от Лондон и Уестминстър и всичко случило се, изпита завладяваща нужда да сподели бремето си. Да има поне един-единствен човек на тази земя, който да знае цялата истина за миналото ѝ. Коя е — каква е била — и какво е станала. Имаше нужда от човек, който да опрости греховете ѝ.

Дали Луси Майър би могла да бъде този човек?

Луси остави чашите и се приближи до приятелката си.

— Алексия, ти трепериш, миличка. Какво става, за бога? Каквато и да е причината, можеш да ми кажеш. Едва ли е толкова страшно.

„И още как!“

— Преди няколко седмици един човек се опита да се свърже с мен. Човек от миналото ми.

— Какъв е този човек? Гадже ли?

— Нещо такова. — Алексия отпусна глава в ръцете си. — Искам да ти разкажа. Наистина. Но не знам откъде да започна. Има неща, които не знаеш за мен. Неща, които не знае никой друг. Ужасни неща.

Луси Майър се стресна от думите ѝ. Инстинктивно усещаше, че не бива да настоява, че трябва да остави Алексия да сподели тайните си, когато сама пожелае.

— А този човек от миналото ти... той знае?

— Да. Дойде да говори с мен. Бил е в затвора и има психически проблеми.

— Господи. Алексия! Трябва да кажеш на Теди. Този човек изглежда много опасен.

— Да. Е, справих се с това.

— Как?

— Наредих да го депортират.

— Хубаво.

— Така ли мислиш? Сега се чудя дали постъпих правилно. Длъжница съм на този човек. Някога той направи нещо заради мен, нещо мило и благородно, заради което плати висока цена. А сега, когато се нуждаеше от мен, аз го прогоних. — За свое собствено

учудване Алексия се разплака. — Просто бях подложена на такова напрежение... Телефонните заплахи. Били, изникнал така внезапно...

— Били ли се казва? Мъжът от миналото ти.

Алексия кимна.

— Има и друго. Целият кабинет ме мрази. Знам, че работят срещу мен почти всеки ден. А и отравянето на кучето ни. Всъщност кучето на Теди.

Луси я гледаше смаяно.

— Понякога имам чувството, че всичко е свързано — цялата тази омраза. Но не мога да разбера каква е връзката. Това е ужасното. Не знам, а това ме подлудява. Това трябваше да е най-щастливият период в живота ми, а вместо това имам чувството, че ще откача.

— Ами — логично подхвана Луси, — изглежда, че този тип Били е в дъното на всичко. Сега, след като си го депортирала, всичко ще се оправи, сигурна съм.

— Надявам се. — Алексия подсмъркна. — Ами ако няма нищо общо с него? Зад тези заплахи може да стои всеки. Може да е някой от затворниците, чиито присъди увеличих, или техен роднина. Толкова много хора ме мразят, Луси. Дори собствената ми дъщеря. Да си кажем истината — ако някой иска кръвта ми да се лее в прахта, това е Роксан.

— Не е вярно — каза преданата Луси, макар че и тя подозираше нещо такова. На вечеря ѝ бе направило впечатление как блуждаеше погледът на Рокси, как момичето буквално се сви от гласа на Алексия, като ухапано от змия. Явно след последната им среща положението на този фронт се бе влошило. Но Алексия наистина бе прекалено хаплива с дъщеря си — факт, за който бе напълно сляпа.

Арни Майър подаде глава през вратата на кухнята и остана смаян от гледката на жена си, коленичила да утешава плачещата Алексия де Вер. Никога не бе виждал Алексия да плаче. Не бе плакала дори когато Рокси беше в болница и се бореше за живота си.

— Какво става?

— Нищо — отвърна Алексия.

— Мога ли да помогна?

— Да — веднага реши Луси. — Можеш да сложиш чашите за кафе на масата. Трябва ни още минутка.

— Да повикам ли Теди?

— Не — категорично забрани Алексия. — Горкият Теди е достатъчно стресиран. Нека си почива. Наистина, Арни, добре съм. Просто малко се разчувствах.

Луси Майър извади от едно чекмедже съвършено изгладена бяла ленена кърпичка и я подаде на приятелката си.

— Не можем да говорим сега. Има прекалено много хора.

— Знам. Съжалявам. Провалих ти вечерята.

— Глупости. Всъщност това беше твоята вечеря.

— Значи тържеството си е мое и мога да си плача, колкото си искам?

— Точно така! — Двете се разсмяха. — Можем да се поразходим утре. Знам един страхотен безлюден плаж в северната част на острова. Ако тръгнем достатъчно рано, ще си остане само за нас.

— Звучи страхотно. Но утре не мога. Теди заминава за Лондон заради голямата си бизнес среща във вторник и му обещах утре да бъдем заедно. Ще плаваме.

— Тогава след като замине. Аз никъде няма да ходя.

Алексия стисна ръката на Луси. Беше истински благодарна за това приятелство.

— С удоволствие.

— Тогава ще ми разкажеш всичко.

„Де да можех“.

— Е, да вървим — подкани я бодро Луси. — Не можем да стоим и да подсмърчаме тук. Давай да видим дали този божествено красив твой син най-после си падна по дъщеря ми. Вече съм подготвила тоалета си за сватбата, да знаеш. Пазя го в гардероба от години.

Алексия се разсмя.

„Благодаря ти, боже, за Луси“.

## 18.

На сутринта след вечерята у Луси Майкъл де Вер покани Съмър на среща.

— Запазил съм най-хубавата маса в „При Марко“. Събота вечер, осем часа.

— Много мило от твоя страна — отвърна Съмър. — Но току-що приключих една връзка. Не съм готова да ходя по срещи.

— Ами тогава да похапнем? — предложи Майкъл. — Ти изобщо ядеш ли? Защото храната е важно нещо, да знаеш. Също като водата. И като въздуха. Ти дишаш ли?

Съмър се разсмя.

— Да, Майкъл. Дишам.

— Слава богу. Както и да е, да се върнем на храната. Храната в „При Марко“ е най-хубавата на острова. Това искам да кажа.

— Така ли? Благодаря за информацията. Ще взема да си поръчам храна за вкъщи някоя вечер и да я опитам. *Сама*.

И затвори.

На следващата сутрин Майкъл де Вер цъфна на прага на Пилгрим Фарм.

— Донесох ти подарък.

И тикна добре опаковано пакетче в ръцете на Съмър Майър.

Тя го отвори. Беше готварска книга със заглавие „ХРАНА ЗА ЕДИН“.

— Колко находчиво. — Тя се опита да не се разсмее, но се оказа невъзможно.

— Аз съм си находчив — заяви Майкъл. — Как се справяш с разбитото си сърце?

— Бавно.

— Искаш ли да ускорим процеса?

— Довиждане, Майкъл. Благодаря за книгата.

В два през нощта Съмър се събуди от силно чукване по прозореца. Стана, отвори го и на косъм от лицето ѝ профуча едно камъче.

— Какво правиш? — Тя разтърка очи.

Майкъл се хилеше насреща ѝ на лунната светлина.

— Опитвам се да привлека вниманието ти. Справям ли се?

— Не.

— Донесъл съм китара.

— Хайде бе!

— Искаш ли да ти направя серенада?

— Не! Искам да си вървиш, откачалко. Посред нощ е.

— Добре. Няма да пея, ако се съгласиш да вечеряш с мен.

— Майкъл, вече се разбрахме за това.

— Можеш да сготвиш вечеря за един и аз ще изям половината.

— Влюбена съм в друг!

— Знам. Чад Бейтс. Майка ти ми каза.

— Тогава?

— Какво „тогава“? Скъсали сте. Аз пък познавам Бари Манилоу.

— Майкъл размята заплашително китарата на шега. — А и не се страхувам да го използвам.

Съмър избухна в смях.

— Боже мой. Ти явно не приемаш да ти отказват.

— Семейна черта.

— Хубаво. Ще вечерям с теб. Но само като стари приятели, нищо повече. Сега, за бога, прибирай се и ме остави да спя.

Майкъл де Вер се прибра. Но Съмър Майър така и не заспа. Остана да лежи будна и да мисли за Чад. Чад, когото бе обичала толкова силно, толкова дълго и за когото искрено бе вярвала, че ще се омъжи, докато през май той не ѝ заяви, че имал нужда от свобода, и не я потърси повече. Чад беше сериозен мъж, интелектуалец и гений, и щеше да стане известен журналист някой ден.

После се сети за Майкъл с коженото му яке бомбър, с абсурдната китара, метната през рамо. Майкъл беше секси и незрял и импулсивен и се бе отказал от Оксфорд, за да стане професионален купонджия.

„Ето ти отговора — каза си Съмър. — Майкъл де Вер не е типът мъж, от когото имам нужда.“

Абсолютно, категорично не“.

— Написах ти стихотворение.

Бяха излезли на вечеря, но не в „При Марко“, а в едно малко забутано кафене до плажа Иствил Пойнт. Съмър тъкмо бе довършила вкусния си бургер с картопки, полят с два сока „Сам Адамс“, и бе започнала да се отпуска. (Нямаше нищо нередно двама стари приятели да вечерят заедно. Не беше нужно да става нещо.) И точно тогава Майкъл извади плика от джоба си.

Лицето ѝ помръкна.

— Стихотворение? Мислех, че се споразумяхме. Нали ти казах, че не съм готова за срещи. А дори и да бях, не си падам по поезията.

— От къде знаеш? Още не си го прочела.

Съмър отвори плика и зачете на глас:

*„Скапанякът Чад,  
кльощав, тънковрат,  
една лунна нощ  
останал без мощ —  
адски го е яд.“*

Съмър се усмихна.

— Много романтично.

— Хареса ли ти? — Майкъл се ухили. — Написах цяла камара стихчета, но това се получи най-добре. Никога не те е заслужавал, да знаеш.

— Ти пък откъде знаеш? Изобщо не го познаваш!

— Знам. Стига, моля те — Чад. Що за име е това?

— Най-нормално име.

— Да си говорим откровенно, не мога да си представя как някой ще стене в екстаз: „Чад! О, Чад! По-силно, Чад!“

— Спри! — каза Съмър с престорено възмущение. — Майкъл да не би да звучи много по-добре?

— Естествено. Просто ти се лепва на езика. По-късно мога да ти покажа, ако искаш.

Съмър наклони глава и внимателно се вгледа в него. В избелелите си кафяви бермуди от „Абъркромби“, джапанки и тениска на ветроходен клуб „Бейлиол“, загорял от слънцето и с тъмна чуплива коса в рокерски стил, Майкъл изглеждаше по-красив от всякога. Беше хубавец още от дете. Но дали вътрешността отговаряше на външността?

— Като малка страшно си падах по теб.

— Подозирах нещо такова — отвърна Майкъл.

— Тук трябваше да кажеш, че ти също много си ме харесвал — подкачи го Съмър. — Не беше ли така?

— Всъщност... — Майкъл завъртя замислено шишето бира. — Ти не беше толкова малка.

— Моля?

— Сериозно. Беше си направо огромна.

Съмър грабна парче хляб от кошницата и го метна по него.

— Това не е много галантно!

— Но е вярно. — Той се разсмя. — Беше си дебелана и изобщо не говореше. Зяпаше ме като хипопотам, готов за атака. Трябва да знаеш, че ми беше изкарала акъла.

Това бе най-грубото нещо, което някой й беше казвал, но от устата на Майкъл звучеше смешно.

— Как отслабна? — попита той.

— Започнах да ям по-малко.

— Добра стратегия.

— Благодаря. — И двамата се усмихнаха. — Не знам — продължи Съмър. — Сигурно защото станах по-щастлива.

— Знаеш ли кое е смешното? — каза Майкъл, след като допи бирата си и поръча друга.

„Фактът, че трябва да съм съкрушена, а се чувствам напълно щастлива?

Или фактът, че знам, че си играч и ще ми въртиш номера, но въпреки това искам да спя с теб?“

— Не. Какво?

— Познавам те от петгодишна. А всъщност изобщо не те познавам.

Майкъл се пресегна през масата, хвана ръката на Съмър, обърна я и бавно почна да гали дланта ѝ с палец. Чад Бейтс никога не бе

правил това. Съмър почувства как кръвта ѝ се втурна към слабините ѝ, сякаш гонеше самолет.

— Хайде да си лягаме.

— За какво мислиш?

Теди де Вер погледна жена си. На слабата лунна светлина кожата на Алексия изглеждаше безупречна както някога, в началото на връзката им. Нощните сенки бяха заличили бръчките и несъвършенствата на възрастта. Виждаше се само красивият ѝ профил със силната челюст, издължения ѝ орлов нос, високото чело. Алексия беше почти на шейсет, но си оставаше все така чувствена, поне в очите на Теди. Любовта му към нея беше белязала по-голямата част от съзнателния му живот и го бе променила напълно. Ако трябваше да я опише с една дума, това щеше да е „сила“. Красотата на нейната сила беше заразителна. Тя беше направила и него силен. Затова Теди толкова я обичаше.

Вечеряха на верандата на Гейбълс. Само те двамата. Сред обсипаното със звезди небе се очертаваше изящният сребрист сърп на луната, откъм езерото в дъното на имението долиташе сънливото квакане на жабите. Прозорците на къщата за гости светеха, но децата им бяха излезли. Рокси щеше да вечеря с приятелка, рядко събитие напоследък, а Майкъл беше някъде със Съмър Майър. След вечерята у Луси и Арни Майкъл следваше дъщеря им по петите като кученце. Въпреки че на Теди му беше болно да го признае, изглеждаше мило. Не си спомняше някога да е виждал сина си толкова омагьосан, ако не се броеше привързаността към майка му в бебешкия период.

Алексия въздъхна дълбоко.

— Какво има? Нещо притеснява ли те? — попита Теди.

— Не, не точно. Просто си мислех колко е хубаво тук. Какво спокойствие.

Беше права. Бе съвършена топла вечер — във влажния лепкав въздух се бореха за надмощие нежният аромат на рози, теменуги и лавандула и апетитното ухание на печено пиле с лимон и чесън, което долиташе от прозореца на кухнята. Въпреки това Теди усети, че Алексия не е изцяло тук.

— Нещо те тревожи. Виждам го. Какво има, мила?

Алексия обгърна с двете си шепи чашата „Пелегрино“ и сви колене към гърдите си.

— Толкова ли е явно?

— Само за мен.

— Ако ти кажа, обещавах ли да запазиш спокойствие?

— Ще се постарая. Какво има, Алексия?

— Помниш ли онзи мъж, който дойде в Кингсмиър вечерта на назначението ми?

— Бегло. Помня, че ти напусна вечерята. Но не каза ли, че е нещо незначително?

— Така беше. Може би все още е така.

Теди повдигна вежди.

— Може би?

— Не ти казах, че преди няколко седмици в Лондон го видях отново. Същият мъж.

— Но... от къде знаеш кой е? Сега си спомням — каза, че си е тръгнал, докато отидеш до портала, а камерите не работели.

— Работеха — безстрастно каза Алексия. — Излъгах те, защото не исках да те тревожа.

— За бога, Алексия. Да не съм дете. Искам да ми казваш тези работи.

— Знам. Съжалявам. Така или иначе, дадох записа на полицията и те откриха кой е.

— И кой е?

— Американец. Бивш затворник с психически проблеми.

— Господи!

— Не е толкова зле, колкото изглежда. Не е агресивен. Работата е там, че се появи отново. На площада пред парламента, две седмици преди началото на ваканцията. Сграбчи ме за ръката, докато излизах с Едуард. Ние...

— Чакай, чакай! — Теди се наежи. — Сграбчил те е за ръката? Какво искаш да кажеш? Нарани ли те?

— Не. Стресна ме, само това.

Теди се опита да асимилира информацията. Мразеше, когато Алексия имаше тайни от него, особено такива. Той трябваше да я закриля. Беше негов дълг. Почувства се като кастриран.

— Къде беше полицията, когато се случи всичко това? Твоята така наречена охрана?

— Там бяха. Отведоха го.

— Надявам се, че си подала оплакване.

Алексия го гледаше неловко.

— Не подаде ли оплакване?

— Не беше нужно. Едуард се справи с това.

— Как?

— Депортирахме го. Тихомълком. Не исках пресата да раздухва случая. Просто исках да се махне.

Теди кимна одобрително. Това беше единственото успокоително нещо, което чуваше тази вечер. Няколко минути остана смълчан, като замислено отпиваше от бордото си. После попита:

— Как се казваше?

Този въпрос я изненада.

— Какво значение има?

— За мен има. Искам да знам.

— Не мога да ти кажа.

Теди я погледна недоумяващо.

— Какво? Стига глупости, мила. Кой беше този човек?

— Щях да ти кажа, ако можех, Теди. Но не мога. Просто ще трябва да ми се довериш.

— Да ти се доверя? Това вече е прекалено! Явно не ми вярваш достатъчно, за да споделяш с мен. — Теди гневно стана и закричи по верандата. Изведнъж цялото спокойствие и очарование на вечерта се изпари.

Алексия се опита да го вразуми.

— Не се сърди. Ти знаеше с какво се захващам, когато кандидатствах за тази длъжност.

„Дали?“ — горчиво си помисли Теди.

— Вече не съм някакъв си член на парламента от задните редове, а министър на вътрешните работи.

— Знам как се нарича новата ти длъжност, Алексия. — Не беше в стила на Теди да изпуска нервите си, особено по отношение на нея, но сега не можеше да се овладее.

— Тогава сигурно знаеш, че ще има неща, и то много неща, които не мога да споделям с теб — почна да се отбранява Алексия. —

Просто това е положението.

— Тогава защо изобщо ми казваш каквото и да било? Защо ми казваш, че се безпокоиш заради онзи мъж, а после не ме допускаш да ти помогна?

Алексия долови притеснението и болката в гласа му. Може би не трябваше да му казва нищо. Но след онази вечер в кухнята на Луси Майър изпитваше нарастваща нужда да говори за страховете си.

— Казах ти, защото ме попита. А и защото исках да съм откровена, доколкото това е възможно.

— Е, хубаво. Само че изобщо не е достатъчно!

Алексия се приближи към Теди, който я беше загърбил, прегърна го през кръста и се притисна към него. Този жест бе признание за нейната привързаност, за уязвимостта ѝ, за нуждата ѝ от него, за съжалението за постъпката ѝ. Въпреки че беше разгневен, това разтопи сърцето му.

Обърна се и я взе в обятията си.

— Искам да те закрилям, Алексия. Това е всичко. Не разбираш ли?

— Ти ме закриляш — прошепна Алексия. — Точно сега. Толкова много се нуждая от теб, Теди. Не бих могла да постигна и една хилядна от всичко това без теб.

Теди я целуна страстно. Никога нямаше да ѝ се насити.

Никога.

Съмър Майър лежеше гола и изтощена в прегръдката на Майкъл де Вер, взираше се в тавана и се хилеше.

Вече бе свършило.

Беше сложила точка на Чад Бейтс.

Дъхът на Майкъл гъделичкаше ухото ѝ, докато топлото му тяло се притискаше към гърба ѝ. Долавяше уханието му на пот, парфюм и секс. Мислеше си, че досега не е имало мъж, когото да желае повече от него. Целуна го и прошепна:

— Мислех си за онова, което каза.

— Че дупето ти е осмото чудо на света? — Майкъл плъзна ръка надолу.

— Не, не това — закиска се Съмър.

— Защото е точно така, да знаеш. Да ти призная, ако беше англичанка, щях да те предложа за национален обект на културата. Разбира се, вие янките нямате усещане за културно наследство.

— Имам предвид онова, което каза — че ние всъщност не се познаваме въпреки толкова години зад гърба ни.

— О, това ли?

— Така е.

— Е, слава богу, сега вече не е чак така.

Майкъл се пресегна към гърдите ѝ и почна лениво да чертае кръгчета около зърната ѝ с показалец. Съмър изстена от удоволствие. Докосването му беше истинско блаженство. Тя потръпна, като си помисли къде ли е овладял всички тези техники.

— Говоря сериозно. Искам да кажа, че познавам цялото ти семейство по-добре от теб. Майка ти е робот. Баща ти — светец.

— Не бих влизал в такива детайли — промърмори Майкъл.

— А Рокси беше толкова жизнерадостна и мила... преди, разбираш ме.

— Да — тъжно се усмихна Майкъл. — Беше.

— Но за теб нищо не знам. Нищо конкретно.

Майкъл се отпусна по гръб с широко разперени ръце като разпятие.

— Питай каквото искаш. Аз съм отворена книга.

— Добре. — Съмър се надигна на лакът. Майкъл бе пленен от начина, по който дългата ѝ кестенява коса се стелеше по раменете ѝ и чаршафите му.

— Защо напусна Оксфорд?

— Този е лесен — отвърна Майкъл. — Беше скучно. Следващият.

— Лесно ли се отегчаваш?

— Много.

— А от жените?

— Ако са отегчителни, да. Не се безпокой. Ти не си от тях.

И пхна ръка между бедрата ѝ. Съмър категорично я отблъсна.

— Не се притеснявам. Ти също не си скучен. Засега.

Майкъл се ухили. Хареса му предизвикателството.

— Други въпроси, госпожице Майър, или свидетелят може да бъде освободен?

— Много. Защо винаги вземаш страната на майка си, когато двете с Рокси се карат?

Майкъл смръщи вежди.

— Така ли правя?

— Така направи предишната вечер.

Той се замисли за момент, после каза:

— Предполагам, че я защитавам, защото никой друг не го прави. Обичам Рокси много, както всички останали, и всички се чувстваме ужасно заради случилото се. Но тя е много несправедлива към мама. Обвинява я за всичко.

— А няма ли основание?

— Понякога наистина е жестока към Рокс — призна Майкъл. — Така че сама си е виновна.

— Но нали тъкмо тя е прогонила приятеля на Рокси? Поне така чух.

— Не можеш да прогониш човек, който не иска да бъде прогонен. Той беше голям човек, не кутренце.

Майкъл се разгневи, макар да не знаеше точно защо. Никога не бе обсъждал това с друг, дори с Томи, най-добрия си приятел. Никой в семейството не говореше за това. Но може би тъкмо това бе част от проблема и голямата трагедия на Рокси — че тази тема се бе превърнала в табу.

— Ще ти разкажа какво стана. Мама нае някакъв тенисист едно лято, казваше се Андрю Бийзли. — Майкъл изрече името сякаш беше отровно.

— Не си го харесвал.

— Изобщо. От самото начало. Беше змия. Хубавец — ясно го осъзнаваше.

„Виж ти кой го казва“, помисли си Съмър, но разумно замълча.

— Бийзли много хойкаше по жени. Мисля, че изобщо не му пукаше за Рокси, а тя много се увлече по него.

— И майка ти не е одобрявала това?

— И двамата с баща ми не одобряваха. И аз също, и повечето приятелки на Рокс. Преди да се събере с Рокс Андрю вече беше овършал половината Оксфордшър.

„Обзалагам се, че ти си се справил с другата половина“.

— След няколко месеца Андрю ѝ направи предложение. Рокси беше на седмото небе от щастие. Прие веднага. Но мама се притесняваше, че е по сметка, и имаше основание, както се оказа. Един ден го покани на обяд, докато Рокси беше в Лондон. Доколкото разбрах, му е предложила пари, за да развали годежа, да се върне в Австралия и никога повече да не търси Рокси.

— Тоест го е подкупила, така ли?

— Да. Въпреки несъгласието на баща ми...

— Каква сума му е предложила?

Майкъл сви рамене.

— Не знам. Достатъчно, за да започне свой бизнес. Предполагам няколкостотин хиляди. Колкото и да са били, той ги е приел. Очевидно добре е изръсил мама, което според мен показва колко малко е държал на Рокси. Целта му просто е била парите на сестра ми. Когато мама му е дала да разбере, че няма да се сдобие с нито пени, ако се ожени за нея, се е омел по-бързо, отколкото Борис Бекер смъква панталоните си в някой килер.

— Рокси обвини изцяло мама. Каза, че не е трябвало да се меси, че тя е отровила отношенията им. Като нищо в даден момент може да е обвинила мама, че е спала с него. Толкова беше полудяла. — Той поклати тъжно глава. — Беше ужасно.

— Сигурна съм — отвърна Съмър с искрено съчувствие. Представяше си колко болезнено трябва да е било за всички.

— Истината е, че Рокси превъртя оттогава. Беше толкова влюбена в този негодник, така неистово, безнадеждно, опасно влюбена. Заминаването на Андрю я съкруши. Мисля, че дори мама не е очаквала, че ще го приеме толкова трагично.

Очите му се насълзиха. Съмър се пресегна и нежно го погали по лицето.

— Не продължавай, ако не искаш.

Майкъл хвана ръката ѝ и я целуна.

— Не. Всъщност хубаво е, че мога да го споделя. Това ме разтовари... Две седмици след заминаването на Бийзли татко ми се обади и ми каза, че Рокси е скочила от прозореца на спалнята си в Кингсмиър. Определено е искала да умре. Не е било зов за помощ или някаква друга глупост. Беше оставила писмо, с което обвиняваше горката мама.

— Потресаващо. За всички вас.

— Да — каза Майкъл. — Но нали знаеш. Тя не умря. Можеше и да е по-зле.

— Все пак нещо е умряло.

— Да. Нещо умря. Момичето у нея. Семейството, което бяхме. Ужасно е тъжно, но тогава не можех да направя нищо, нито пък сега.

Съмър го прегърна и положи главата му на меката възглавница на гърдите си.

— Разбира се, че не можеш. Вината не е твоя.

— Не е и на мама. Не напълно във всеки случай. Но и самата тя не си помага. Татко беше толкова любвеобилен и разбиращ, а мама просто... не беше. Не че не я интересуваше. Просто не я бива да изразява чувствата си.

„Защото е скапана машина“, помисли си Съмър. Алексия винаги я беше плашела — и все още беше така донякъде. Неслучайно я наричаха Желязната лейди. А и отношенията ѝ с Рокси открай време бяха трудни, още преди на сцената да се появи онзи мъж.

Сякаш прочел мислите ѝ, Майкъл каза:

— Мама не е такъв непосредствен и сърдечен човек като твоята майка. Тя е по-практична. Не е по сантименталностите.

— Мисли си, че Рокси се глези и капризничи? Това е малко грубо предвид обстоятелствата, не мислиш ли?

— Не точно — отбранително отвърна Майкъл. Но после се разколеба. — Не знам. Може би. Тя, майка ми, е сурова, а Рокси не е, и според мен по принцип мама просто не може да разбере защо Рокси постъпи така.

— А ти? — попита Съмър.

— Какво аз?

— Ти разбираш ли я.

— Не. Опитвах се. Но не успях. Разбирам да обичаш някого, но не и да загубиш ума си до такава степен. Не е здравословно.

„Да — помисли си Съмър, — не е. Но е човешко“.

Зачуди се дали Майкъл де Вер някога се е влюбвал.

Но този въпрос прекалено я плашеше, за да го зададе.

## 19.

Алексия де Вер затвори очи и се опита да се наслади на соления бриз в косите си и топлия пясък между пръстите си. Години наред, всъщност до трийсетата си година, бе избягвала плажовете. Най-много я напругаха звуците: ритмичното плискане на вълните, детският смях. Дори самата мисъл за тях я потискаше. Но след като Теди я убеди да купят Гейбълс в началото на деветдесетте, тя бавно възвърна любовта си към океана. По ирония на съдбата Теди, може би най-англичанинът сред англичаните, бе избрал да купи имот в Щатите. Арни Майър му бе предложил изкусителна сделка и с времето двамата с Алексия се бяха влюбили в Мартас Винярд.

Точно сега Алексия откри, че океанската шир я успокоява, вместо да я плаши. Забавляваше я мисълта за величието на природата и за нищожността на живота с всичките му битки. Откакто се помнеше, Алексия де Вер се бе борила да бъде някой, да бъде важна, да осмисли съществуването си. Заради нея едно малко момченце бе загубило живота си, а един почтен мъж бе разрушил своя. Тъкмо на тях двамата дължеше значимите си постижения. Тъкмо в това беше иронията, че океанът, който я караше да се чувства толкова нищожна, можеше да ѝ носи такова съвършено спокойствие.

— Раз — два, без мотаене! — Луси Майър имитираше Мери Попинс твърде несполучливо, но с това винаги бе успявала да разсмее Алексия, защото Луси в много отношения наистина приличаше на Мери Попинс. — И до обяд няма да стигнем до плажа, ако продължаваш да стоиш там като Кейт Уинслет на „Титаник“.

Това сравнение не я разведри много. Напоследък Алексия често се чувстваше като на борда на „Титаник“, който се носи към неизбежната си гибел. Беше оправила конфликта с премиера преди парламентът да се разпусне за лятна ваканция — или поне така си мислеше. И въпреки бурята от негодувание в партията заради проблема с флага всички социологически проучвания показваха, че рейтингът на Алексия е все така висок. Дори „Дейли Мейл“ смени тона в подкрепа на твърдата ѝ позиция по имигрантския въпрос. Но

бъркотията в личния ѝ живот не ѝ позволи да се зарадва на успеха си. Най-много я измъчваше, че не може открито да сподели притесненията си с Теди. Дори само намекът за съществуването на Били Хамлин миналата вечер бе хвърлил Теди в пълна паника. Преди бе предполагала, но сега вече знаеше със сигурност: трябваше да решава проблемите съвсем сама.

— Извинявай — подвикна тя на отдалечаващата се Луси. — Ти водиш.

Най-после бяха намерили време за дълго отлаганата разходка до фара Гейхед. Постройката от червени тухли бе изградена в опасна близост до ерозиращите скали през 1844 на мястото на старата дървена кула, строена с разрешението на президент Джон Куинси Адамс, и бе известна туристическа атракция на острова. Благодарение на енциклопедичните си познания за крайбрежния релеф и тайнствените пътечки на Мартас Винярд Луси бе открила маршрут, по който нямаше да ги безпокои никой.

След поверителния им разговор в кухнята на Луси преди две седмици нито една от двете не бе споменавала „тайните“ от миналото на Алексия. Вървяха вече повече от час, но Алексия не бе отронила ни дума. Остави на Луси възможността вълнуващо да бърбори за процъфтяващата любов между Майкъл и Съмър.

— Казвам ти, че чувам сватбени звънчета.

— Все ти се причуват звънчета — разсмя се Алексия. — Ти си Квазимодо.

Алексия отчаяно искаше да говори за Били Хамлин и миналото си. Но подхващането на този разговор се оказа много по-трудно от очакваното. Онази вечер в Пилгрим Фарм, разчувствана от милото отношение и сърдечните пожелания на близките си хора, тя бе отворила дума съвсем естествено. А сега, на разобличаващата дневна светлина, трябваше да започне от самото начало.

„Как става това след четирийсет години мълчание?“

Накрая Луси направи първата крачка.

— Е — подхвана тя, след като най-после бяха спрели да обядват на едно сечище на върха. — Още ли искаш да ми разкажеш за Били?

„Помни името му. Явно е мислила за това“.

— Ако не искаш, няма проблем. Просто помислих, че е редно да попитам. В случай, че още те притеснява.

Каза го съвсем между другото, между две хапки сандвич с яйце и кресон. Дори бе подбрала съвсем безобидни думи. Ако Били Хамлин „притеснявал“ Алексия. Не тероризирал. Не преследвал. А притеснявал. Като муха или дупка на чорапа.

Алексия нервно прехапа устна. Или сега, или никога.

— Как би реагирала, ако ти кажа, че някога съм извършила нещо ужасно? Нещо, за което бих дала всичко, ако можех да върна времето назад, но вече е непоправимо.

Луси се постара да не издава собствената си нервност.

— Бих казала: добре дошла сред човешкия род. Всички имаме разкаяния, Алексия. Особено на нашата възраст.

Разкаяния. Притеснение. Луси правеше всичко да звучи толкова приемливо, нормално. Тя просто не знаеше истината. Още не.

— Това е повече от разкаяние. Това е нещо, което бях погребала за повече от четирийсет години. Никой не знае за него. Дори Теди. И ако някога се разчуе, това ще е краят на политическата ми кариера. А може би и на брака ми.

Луси Майър си пое дълбоко дъх, за да овладее лудия ритъм на сърцето си.

— Слушам те.

Докато Боинг 747 се издигаше над Бостън, Теди де Вер се отпусна на седалката в първа класа и затвори очи. Беше притеснен, че оставя Алексия сама, особено с все така трудните им отношения с Рокси. Но работата му не можеше да върви на автопилот цяло лято. Освен това имаше да свърши и нещо друго в Лондон.

Като министър на вътрешните работи Алексия беше публична личност. Известно нежелано внимание беше неизбежно. Освен това обаче госпожа Едуард де Вер беше и съпруга, и майка, и член на един от най-старите и най-прославени родове в Англия. Опазването на името на семейство Де Вер беше дълг на Теди. А той не можеше да го пази, ако знаеше само половината факти.

Беше време да си поговори със сър Едуард Манинг.

— Как мина разходката?

В кухнята на Пилгрим Фарм Съмър Майър подреждаше последния букет, който ѝ бе подарил Майкъл де Вер. В жълтата си плажна рокля и сандали, с току-що измита коса, която висеше влажна на гърба ѝ, Съмър изглеждаше самото щастие. Но Луси не забеляза нищо — просто мина покрай нея и тръгна по стълбите.

— Мамо? Какво е станало?

— Нищо — отвърна Луси.

Качи се в стаята си, затвори вратата и се отпусна на леглото. Историята, която ѝ бе разказала Алексия, я бе потресла. Беше благодарна, че е сама, че Арни не е вкъщи да я преследва с въпроси. Трябваше да осмисли всичко.

Мислеше за Теди де Вер. Според Алексия Теди не знаеше нищо за миналото ѝ. Луси нямаше основание да не ѝ вярва. Но всичко това я разтърси до мозъка на костите. Трийсетгодишен брак, стабилен като скала в очите на хората, а изграден върху измама! Алексия де Вер изобщо не беше реален човек, а измислен образ, несъществуващ, фантом, създаден по волята на едно момиче на име Тони Джилети преди повече от четирийсет години.

Американка.

„Лошо“ момиче.

Момиче без надежда, без бъдеще, без шансове.

Луси Майър никога не би станала приятелка с Тони Джилети. За нищо на света. И все пак Алексия бе най-добрата ѝ приятелка, почти сестра, и то през половината от съзнателния ѝ живот.

След като Алексия бе направила признанието си, Луси бе запазила спокойствие и я бе уверила, че депортирането на Били Хамлин е било правилно решение.

— Направила си го, за да предпазиш себе си и семейството си. И точка по въпроса.

— Но той пожертва толкова много, Луси, за да ме предпази.

— Това е било негово решение. Той е отговорен за действията си. Ти отговаряш за своите.

Луси се надяваше, че е успяла да изрази подкрепата си, че е останала невъзмутима и лоялна. Но вътрешно емоциите ѝ бушуваха като страховито бурно море.

На вратата се почука.

— Аз съм. Добре ли си? — Съмър влезе с ваза божури. — Да помогна с нещо?

Луси си сложи дежурната усмивка.

— Добре съм, миличка. Изглежда, с Алексия прекалихме с разходката, това е. Направо съм изцедена.

— Искаш ли да ти напълня ваната?

Луси я целуна по бузата.

— Не, мила. Не съм чак толкова стара, мога и сама. Ти трябва да си долу на плажа с Майкъл и да се забавляваш.

Само като спомена името на Майкъл, лицето на Съмър грейна като слънце.

„Млади и влюбени — помисли Луси. — Колко прекрасно! И колко опасно“.

Били Хамлин и Тони Джилети са били също толкова млади и влюбени и това бе довело до трагедията, белязала живота на Алексия де Вер. Самата тя се бе справила много успешно. Но животът на другите бе съсипан. Луси мислеше за удавеното момченце. Николас. Той беше истинската жертва. Не Били Хамлин, заради когото Алексия изпитваше такова разкаяние, нито пък Алексия. Но някак си историята на Николас бе потънала в забвение, засенчена от славата и успеха на Алексия. Той се бе превърнал във фона на случилото се след това.

На онова, в което се бе превърнала Алексия.

Което бе постигнала.

На онова, което Алексия рискуваше да загуби, ако Били Хамлин или други недоброжелатели успеяха с плановете си.

Луси Майър щеше да остане лоялна. Нямаше никакво съмнение. Сестрите винаги трябва да са лоялни. Трябва да се подкрепят през огън и вода. Луси Майър бе възпитана да вярва в семейната институция и го правеше.

Луси щеше да запази тайната на Алексия.

Но след днешната изповед нищо помежду им нямаше да е същото.

## 20.

Беше типична лондонска нощ в края на лятото: дъждовна, сива и студена. И всички заведения бяха пълни.

В „Старият лъв“ на Бейкър Стрийт Саймън Бътлър работеше зад бара, както обичайно. На вратата се появи един мъж явно не на себе си.

— Наблюдавай го този — заръча на Саймън собственичката, която също бе забелязала мъжа: веднага позна приведените рамена, нестабилната походка, празния поглед и неприкритото отчаяние на отколешен бездомник. — Изглежда, вече добре се е подредил.

Мъжът стигна на зигзаг до бара.

— Една халба, моля. — И бутна шепа дребни монети към Саймън.

— Веднага.

„Не чака никого. Дошъл е да пие, за да забрави“.

Докато му наливаше, Саймън забеляза, че човекът си говори сам. Отначало тихичко, после по-възбудено. Класически параноичен диалог на шизофреник. Мати, братът на Саймън, беше шизофреник и Саймън бе станал експерт по разпознаване на вътрешните демони.

— Алкохолът не е отговор, от мен да знаеш — мило каза той на мъжа, докато му поднасяше бирата. Отблизо изглеждаше още по-зле — смъртнобледен, с кървясали очи. Около него се носеше миризма на отчаяние и мръсотия.

— Тя щеше да се омъжи за мен.

Мъжът не говореше на Саймън, а по-скоро на себе си, на въздуха.

— Някога ме обичаше. Двамата се обичахме.

— Сигурен съм в това, приятел.

Горкият негодник. Не беше от опасните, а просто разчувстван.

Какъв жесток свят.

„Бруксис“ е един от най-специалните мъжки клубове в Лондон. Разположен е в западната част на Сейнт Джеймс Стрийт и е основан от четирима херцози и още няколко благородници през шейсетте години на осемнайсети век като политически салон на вигите, предшествениците на либералите.

В наши дни членството е по-свободно, но все още преобладават дипломати, политици и обществени служители. Единственото важно негласно условие е кандидатът да е мъж, британец и безспорно от висшите слоеве на обществото.

Теди де Вер не членуваше там просто защото принадлежеше към Карлтън Клуб на торите на отсрещната страна на улицата. Известно беше, че двете институции са в благородно съревнование и членство в двата клуба беше нещо нечувано. Теди обаче често гостуваше в „Бруксис“, затова днешният обяд не беше нищо необичайно.

— Де Вер.

Сър Едуард Манинг, началникът на кабинета на Алексия, поздрави сърдечно Теди. Докато сър Едуард се държеше на почтителна дистанция с госпожа министъра, то нейният съпруг беше друга работа. Двамата се познаваха бегло. За равнопоставени в обществото на лична среща проявата на фамилиарност беше свършено подходяща.

— Манинг. Благодаря, че прие да се срещнем. Сигурен съм, че програмата ти е плътно натоварена.

— Не повече от твоята, старче.

Поръчаха си джин с тоник и пържоли алангле с прочутите хрупкави картопки на „Бруксис“. Теди премина направо на въпроса.

— Става дума за Алексия.

— Така и предполагам. Какво те тревожи?

— Малко е неловко. Спомена, че е имала проблеми с някакъв тип, когото познавала преди години.

Сър Едуард Манинг с нищо не издаде изненадата си, че Алексия е решила да се довери на съпруга си за Били Хамлин. Заповедта за депортация бе изпълнена така бързо и тайно, че дори личната охрана на министъра не беше информирана за случая. При това по молба на Алексия! Ако Хамлин държеше ключ към някоя мрачна част от миналото на министъра, сър Едуард си представяше, че последният човек, с когото би споделила, би бил съпругът ѝ — приятният, но затворен Теди.

— Тя спомена, че този човек я е преследвал.

Сър Едуард отново не каза нищо. Теди де Вер не бе задал въпрос. Просто го бе съобщил. Сър Едуард Манинг не се бе издигнал до най-високите нива на йерархията в британската администрация заради отговаряне на изявления.

— Странното е, че Алексия не ми казва името на мъжа. Просто ми обясни, че ти си се справил с „проблема“. — Теди отрязва сочно парче пържола и го лапна. — Та бих искал да знам дали е така?

— Да — отвърна сър Едуард с типичния си премерен тон. — Доколкото ми позволяват възможностите.

— Това пък какво означава?

— Извън протокола?

— Естествено.

— Мъжът, когото има предвид госпожа министърът, е американски гражданин.

— Каза ми. Също ми каза, че е бивш затворник и откачен.

Сър Едуард Манинг повдигна вежда.

— Не съм сигурен, че трябва да съм толкова краен. Работата е там, че заради неговата националност правомощията ни, макар и значителни, в случая са ограничени.

— Алексия каза, че си го депортирал.

— Точно така. Беше депортиран и паспортът му бе подпечатан, така че за него вече е невъзможно легално да влезе отново в Англия. По неофициална информация от американски приятели разбирам, че освен това е бил и прибран. Доколкото ми е известно, е бил настанен в специализирано лечебно заведение някъде по Източното крайбрежие.

Това не успокои Теди де Вер.

— Доколкото ти е известно? Някъде?

— Не е най-доброто — призна сър Едуард. — Но като се има предвид, че ни следят под лупа, така да се каже, това беше максималното, което можехме да направим, без да изложим на риск министерството. Трябва винаги да мислим какво бихме казали на пресата, ако изтече информация. Докъде можем да стигнем. Фактът, че един шизофреник, бивш затворник, който е преследвал вътрешния министър, е бил депортиран и настанен в психиатрично заведение, би бил добре приет от повечето избиратели според мен. Особено когато става дума за американец. Никой не обича американците.

— Така е — съгласи се Теди. — Има ли вероятност да се получи изтичане на информация?

— Изтичането никога не е невероятно. За съжаление се случва ежедневно.

Теди кимна разбиращо.

Сър Едуард продължи:

— Назначението на съпругата ти притесни доста хора, както знаеш. Имаше непристойни настроения срещу нея през цялата криза с националния флаг. Много хора душат за пробив в защитата ѝ. Не бихме искали да им го предоставим.

За няколко минути се отдадоха на пържолите си. После Теди каза:

— Значи този откачен все пак може да влезе в страната нелегално?

— Всеки би могъл да предприема нелегални действия. — Сър Едуард отпи глътка бургундско и попи крайчетата на устата си със салфетка с монограм.

— А ако го направи? Какво би се случило тогава?

— Тогава ще го арестуваме като всеки друг нелегален имигрант и отново ще го депортираме. Виж, Де Вер, разбирам притесненията ти. И аз бих се чувствал така, ако ставаше дума за моята жена.

Теди неуспешно се опита да си представи абсурда сър Едуард Манинг и съпруга.

— Но наистина не мисля, че вие с госпожа министъра имате основание да се притеснявате. Този човек е болен. Няма средства за издръжка. Довери ми се. Видях го лично и твърдя, че няма криминално съзнание. Той просто няма начин да се добере обратно до Англия.

Довършиха вечерята. Теди си поръча пудинг с лакта и сос батърскоч. Сър Едуард внимаваше за обиколката на талията си и остана само с двойно еспreso. Сергей Милеску го искаше във форма. Едуард се надяваше, че скоро ще успее да даде на Сергей каквото му е нужно и ще го разкара завинаги, в буквалния и в преносния смисъл. Дотогава менюто с десерти оставаше затворено за него.

Сър Едуард подписа сметката, двамата станаха и взеха палтата си от гардероба.

— Кога се връщаш в Бостън? — попита сър Едуард. — Все още си във ваканция, нали?

— И да, и не. Всъщност се връщам тази вечер. Искам да съм с Алексия. Положението у дома все още е нестабилно заради дъщеря ни и не ми се иска да я оставям сама.

За втори път в продължение на час сър Едуард Манинг успя да прикрие изненадата си. Знаеше, че лошите отношения между госпожа Де Вер и дъщеря ѝ Роксан са табу, но Теди току-що бе заговорил за тях открито.

— Е, непременно предай специални поздрави на госпожа министъра — учтиво каза той. — Очакваме я тук с нетърпение.

— Ще ѝ предам — отвърна Теди. — И благодаря много за обяда. О, и още нещо — добави той небрежно.

— Да?

— Дали не би могъл да ми кажеш името на онзи човек?

През следващата седмица мъжът идваше в заведението всеки ден. Винаги седнаше на бара, винаги пиеше по две бири, нито капка повече, и никога не разговаряше с друг, освен със Саймън Бътлър.

Със Саймън Бътлър и с гласа в главата си.

Саймън вече знаеше някои неща за него. Беше в Лондон, за да посети приятел. Обичаше колите. Имаше дъщеря. Някаква жена щяла да се омъжи за него, но после променила намерението си. Според Саймън това беше истина. Но голяма част от другото, което говореше мъжът, си беше чиста параноя.

Британското правителство било по петите му.

Вътрешният министър се опитвал да му запуши устата.

Опитен убиец го искал мъртъв и се целел във всеки от близките му.

Всяка вечер мъжът разказваше на Саймън Бътлър за „гласа“. Гласът от телефона. В главата му. В сънищата му. Той му казвал какво да прави. Тероризирал го. Никой не му вярвал. Но гласът бил истински.

Не искаше да каже името си на Саймън. Това беше част от параноидните му илюзии. Не се доверяваше на никого. Но не спираше да споменава за дъщеря си Дженифър.

Една вечер след работа Саймън каза на собственичката:

— Иска ми се да опитам да я намеря. Очевидно тя е единственото му семейство, а човекът се нуждае от помощ. Сигурно се е побъркала от притеснение.

Собственичката на бара погледна младия барман с умиление. Колко добро момче беше този Саймън Бътлър. Мило. Не като сина ѝ Артър. Беше ѝ болно, но не можеше да не признае, че Артър и приятелите му са разбойници.

— Хубава идея, Сай. Обаче разполагаш само с едно лично име. Това няма да те отведе доникъде.

Саймън само сви рамене.

— Ако наистина се тревожиш, по-добре се свържи със социалните служби. Може би те ще успеят да му помогнат.

— Може би — отвърна Саймън. — Все пак ще ми трябва някакъв адрес.

Не беше болница, а затвор.

Да, имаше лекари — прословутите мъже с бели престилки. Но те не искаха да му помогнат. Те искаха да го контролират. Да го вкарат в капан. Били Хамлин помнеше само как го затвориха и завързаха и как го упояваха до козирката с бог знае какво. С неща, които го караха да забрави, да се отпусне, с които го държаха в постоянно състояние на безтегловност.

Гласът беше изчезнал. Докторите наричаха това напредък.

Но паниката на Били нарастваше.

Времето изтичаше.

Колкото и да го ужасяваше гласът, Били се нуждаеше от него. Трябваше да му казва какво да прави. Да му даде още един шанс. Животът на Джени зависеше от това.

По ирония на съдбата го спаси тъкмо Джени. Беше в безопасност — засега — и след като го откри, започна да го посещава всеки ден. Били не можеше да признае на дъщеря си цялата истина за гласа. Истината би я ужасила, а той не искаше това. Но ѝ казваше за хапчетата, за пухкавите облаци в главата си, които притъпяваха всички усещания и емоции. За копнежа си по свободата. В крайна сметка Джени бе убедила докторите, че може да се грижи за него и че той ще е на сигурно място в дома ѝ. Тя нямаше ни най-малка представа, че

всъщност той, Били, се грижеше за нейната сигурност. Наблюдаваше я всяка нощ как спи, будуваше край нея в скромното ѝ апартаментче в Куинс.

Не бе искал да си тръгва. Да се измъква като крадец през нощта, без обяснение, без сбогом. Но гласът се беше обадил и му бе дал инструкции. А на гласа трябваше да се подчинява.

Били сви юмруци и ги притисна към очите си, за да не допусне да се разплаче. Трябваше да остане концентриран. И позитивен. Концентриран и позитивен — това беше разковничето.

И накрая ето го тук, в Лондон. Беше успял. Това само по себе си беше голямо постижение. Но първото, което научи при пристигането си на английска земя, бе, че с Алексия няма да се получи. Парламентът беше излязъл в дълга лятна ваканция и министърът на вътрешните работи беше заминала за три седмици на почивка в Мартас Винярд — на по-малко от петдесет километра от болницата, където го бяха държали затворен. Да си беше останал там! Горчивата ирония направо го давеше. Студената ръка на съдбата го бе стиснала за гърлото.

Алексия де Вер я нямаше. Но щеше да се върне.

Не му оставаше нищо друго, освен да чака.

Саймън Бътлър беше бесен. Социалните служби бяха толкова ефективни, колкото воден пистолет при горски пожар.

— Имаме няколко брошури — услужливо обясни отегченият малоумник по така наречената гореща линия. — Или влезте в сайта ни за повече информация за най-близкия социален център.

Саймън се бе сблъсквал със същото безотговорно отношение, когато брат му Мати беше болен.

— Кой е адресът на уебсайта? — сопна се той. — Да не е „Хич-не-ми-пука-за-вас-точка ком“?

— Разбирам притеснението ви, господине...

Саймън Бътлър затвори. Трябваше да има по-добър начин.

Били Хамлин се чувстваше по-добре.

Слънцето бе изгряло и Лондон вече не изглеждала рапсодия в сиво. Жените отново си бяха сложили късите поли, хората се

усмихваха един на друг по улиците, посетителите на заведения се изнасяха по тротоарите, седяха по малките масички, пушеха, смееха се и се радваха на новата възможност да си поръчат тройно „алфреско“.

Парламентът се събираше отново след девет дни, но Алексия щеше да се върне след шест.

Вече му се виждаше краят.

Обикновено той отиваше до „Старият лъв“ на Бейкър Стрийт. Там беше винаги пълно и можеше да си останеш анонимен, да бъдеш един от редовните посетители, а и Били харесваше тамошния барман. Държеше се приятелски, без да любопитства, и черпеше Били с чипс и фъстъци. Но в „Старият лъв“ бяха изнесли масите навън и този ден Били реши да направи изключение и отиде до „Роза и корона“ на Марилбоун.

До втората бира беше добре. Но с превалянето на деня и увеличаването на алкохола настроението му ставаше все по-мрачно.

— Тя щеше да се омъжи за мен, разбираш ли?

— Коя?

Неколцина млади мъже седяха на бара до него, облечени делово като за Ситито. От кога ли седяха тук? Не ги бе забелязал досега.

— Тони. Тони Джилети.

— А, ясно. — Младите мъже го загърбиха.

По някаква причина Били се почувства пренебрегнат и сграбчи единия за ръкава.

— Знам някои неща, разбираш ли. Знам неща за министъра на вътрешните работи. Мога да сваля правителството на Великобритания. Затова ме преследват.

— Какъв ти е проблемът, задник? — Борсовият посредник издърпа ръката си и без да иска, събори Били от стола на бара. Той загуби равновесие и се стовари върху близката маса, на която вечеряха хора, и се разхвърчаха чинии и прибори. Чу се писък.

Били успя да се изправи, но един от вечерящите го цапна. Завладян от паника, той диво взе да се отбранява, риташе и крещеше, докато персоналът на бара го извличаше на улицата.

— Само посмей да се върнеш и ще повикам полицията! — извика след него собственикът. — Шибана откачалка!

Чак когато тръгна да се прибира и взе да се върти из непознати улици, Били осъзна колко е пиян. Устната му беше сцепена, прилоша

му, главата му се замая, усети, че едното му око започва да се затваря. По-лошото бе, че не знаеше къде се намира. Усмивките, които бе забелязал по-рано по улиците, вече бяха изчезнали. Хората го подминаваха и го зяпаха особено — с изражения, които варираха между неодобрение и открита враждебност.

„Страхуват се от мен“.

Тази мисъл го натъжи.

Докато се добере до пансиона — цяло каре еднотипни викториански къщи по Еджуеър Роуд, вече наближаваше полунощ. Отмалял, той тръгна нагоре по стъпалата. До вратата стоеше някакъв непознат.

— Били Хамлин?

Като плъх в капан Били се заозърта за изход, но изход нямаше.

— Кой си ти? Какво искаш?

— Не се притеснявай, Били — усмихна се непознатият. — Не съм от полицията. Не си в беда. Тук съм, за да ти помогна.

Въпреки чистия английски акцент Били веднага разпозна искрения загрижен тон на социалния работник. Толкова често го бе чувал в Щатите, беше му до болка познат. Но кой ли бе съобщил адреса му? Кой изобщо знаеше, че е в Англия?

— Виж, добре съм. Нямам нужда от помощ.

— Всички имаме нужда от помощ, Били, по един или друг повод. Няма от какво да се срамуваш.

— Не знам кой те е пратил. Но аз съм добре. Моля те, остави ме на мира. — Били бръкна в джоба си за ключа.

— Чакай. — Непознатият се приближи зад него. — Дай да ти помогна.

Ножът беше толкова остър, че Били Хамлин почти не усети как острието проникна между лопатките му и прониза сърцето му.

## 21.

Алексия де Вер отпиваше от леденостудения си боровинков сок и се взираше през илюминатора на самолета. В скута ѝ лежеше разтворено дебело досие, което човъркаше гузната ѝ съвест. „Имигрантски разпоредби на Великобритания за дваисет и първи век“. Дори самото заглавие звучеше обезкуражаващо — чаша студена вода в лицето. Алексия още не можеше да го приеме.

Почивката на Мартас Винярд ѝ се бе отразила прекрасно. Най-вече Луси Майър бе повдигнала духа ѝ и бе поощрила решимостта ѝ. Алексия бе постъпила съвсем правилно, като бе оставила Били Хамлин и миналото зад гърба си. Луси я бе подкрепила за това. Каква полза би имало от една среща с Били в този момент, от възкресяването духа на Тони Джилети и живота, който тя, Алексия, бе запратила в небитието с толкова усилия? Постепенно се научи да интерпретира случилото се по свой начин. Не беше отхвърлила грубо Били Хамлин. Били беше болен и тя се бе погрижила да му помогне. Едуард Манинг беше взел нещата в свои ръце, а тя му имаше доверие. Беше време да продължи напред и да се заеме с важните държавни дела. А колкото до Теди — казано накратко, онова, което не знаеше, не можеше да го нарани.

Сега Теди спеше на седалката до нея и кротко похъркваше с полупразна чаша „Гленфидик“ в ръка и вчерашното издание на „Таймс“ в другата. С типичната си съобразителност Теди се бе върнал на Мартас Винярд, за да прекарат заедно последната седмица от ваканцията, вместо да остане да я чака в Лондон. „Колко ли съпрузи на политически фигури биха прелетели осем хиляди мили за една седмица само за да правят компания на съпругите си?“

Освен всичко Алексия се бе зарадвала на връщането на Теди, защото Рокси и Майкъл бяха заминали за Англия предишната седмица. Горкият Майкъл се раздели със сладката малка Съмър Майър с такова явно нежелание, за да се върне при Томи и бизнеса си. Рокси не искаше да остава на острова без брат си и тръгна с него. Последните няколко дни в Гейбълс се бяха превърнали във втори меден месец за Теди и Алексия — спомени, които тя щеше да пази още много дълго.

„Не бях влюбена в него, когато се оженихме — мислеше си Алексия. — Но сега го обичам. Обичам съвместния ни живот, всичко, което изградихме“.

Измъкна вестника от ръката на Теди внимателно, за да не го събуди, и прелисти на страниците с вътрешните новини. По време на ваканцията ѝ Едуард Манинг ѝ бе изпращал обзор на събитията два пъти дневно, така че тя постоянно беше в течение на всички важни събития или поне на онези, които изискваха реакция от нейна страна. Но не се беше докосвала до британски вестник цели три седмици.

## БЕЗРАБОТИЦАТА НАРАСТВА

Заглавието я подразни. Онези мръсници от „Таймс“. С какво безсрамие манипулираха данните. Всъщност бяха открити нови работни места в обществените и в частния сектор — нещо, което Алексия бе съобщила по новините в един по Би Би Си чрез сателитна връзка още предния ден. „Таймс“ може и да беше собственост на Мърдок, но според Алексия всички журналисти, работещи там, бяха последователи на Троцки.

Обърна на втора страница, където се мъдреше скучна статия за ветрогенераторните паркове. Възобновяемите енергийни източници отегчаваха Алексия до смърт, но зелените теми бяха важни за премиера, така че тя, както и цялата партия, им отдаваха дължимото внимание. Алексия се зачуди дали някой друг от кабинета знае за любовната връзка на Хенри Уитман с Лора Луелин — много красивата, много женена еко лобистка, чийто съпруг Майлс Луелин беше единственият и най-голям спонсор на партията на консерваторите? Едва ли. Самата тя го беше научила съвсем случайно, когато се натъкна на Хенри и Лора в някакъв забутан йоркшърски хотел преди партийната конференция в Блекпул предишната година. Дори и да имаше някакви слухове, Алексия сигурно щеше да е последната, която да ги научи. Нейните така наречени колеги от кабинета бяха най-отявланата хайка негодници, с които бе имала нещастieto да работи.

Като стигна до четвърта страница, едно кратко съобщение привлече вниманието ѝ.

## ФАТАЛНО ПРОБОЖДАНЕ НЕ ОСТАВЯ СЛЕДИ

Алексия се зачете.

Засега полицията не разполага с улики за фаталното намушкване на американец на Еджуеър Роуд в петък вечер. Уилям Хамлин, осъждан за убийство, с психически отклонения...

Алексия стисна подлакътника на седалката си за опора.

... на когото била отказана виза и влязъл в Обединеното кралство нелегално, бе открит мъртъв до апартамента си със забит в сърцето нож за хляб.

„Не! Не може да е вярно. Не е Били! Той е в Америка. В безопасност. Едуард се погрижи за това“.

Продължи да чете.

Саймън Бътлър, барман в „Старият лъв“ на Бейкър Стрийт, където Хамлин бил редовен посетител през лятото, описва убийтия като „изгубена душа“. Господин Бътлър се свързал наскоро със Социалната служба по повод нестабилното психическо състояние на Хамлин, но твърди, че е бил „пратен в трета глуха“ от служителя. Полицията призовава евентуалните свидетели да дадат показания.

Буквите се размазаха пред очите на Алексия. Сърцето ѝ заби лудо, устата и гърлото ѝ пресъхнаха, сякаш бе глътнала пясък. Тя разтърси Теди.

— Виж това!

Теди де Вер скочи и разля уискито по ризата си.

— Гръм и мълния! Какво има, скъпа?

— Виж! — Алексия посочи снимката на Били, правена в полицията вероятно преди около десет години. — Това е той.

— Кой?

— Мъжът, за когото ти разказах.

— Моля те, не ми говори със загадки, Алексия. Още не съм се събудил.

— Уилям Хамлин! — раздразнено отвърна Алексия.

— А. Значи така се казва. Не ми го каза преди.

— Казваше се — уточни Алексия. — Убили са го.

— Мислех, че е депортиран. Нали така каза?

— Беше депортиран. Явно е успял да се върне. А сега е мъртъв.

Прочети статията.

Теди зачете. И си спомни разговора със сър Едуард Манинг само отпреди седмица.

„Довери ми се. Видях го лично и твърдя, че няма криминално съзнание. Той просто няма начин да се добере обратно до Англия“.

И толкова по въпроса. Теди потръпна при мисълта, че този луд е бил на крачка от Алексия за втори път и че може би е щял да я нарани.

— Журналистът не те споменава — каза той и ѝ върна вестника.

— Не. Изглежда, никой не е направил връзката.

— Хубаво. — Теди се обърна, избърса кехлибарената течност от ризата си и пооправи възглавницата. — Тогава няма за какво да се тревожиш. Лека нощ.

Алексия беше потресена.

— Няма за какво да се тревожа? Теди, та той е убит!

— Точно така. Значи няма да те притеснява отново. Според мен това е добра новина.

— Защо си толкова циничен? — ядно попита Алексия. — Той не заслужаваше да умре. Просто беше болен. Объркан.

Теди въздъхна уморено.

— Виж, Алексия, този мъж те е заплашвал. Не може да очакваш от мен да харесвам хора, които заплашват живота на жена ми, нито да изпитвам съжаление към тях. Не съм такъв лицемер, че да демонстрирам фалшива скръб за някакъв непознат, само за да спася съвестта ти.

— Прав си. Извинявай. — Тя се наведе и го целуна по бузата. — Просто съм шокирана. Това е. Някога беше сладко момче.

— Също като Хитлер — находчиво отвърна Теди. — Опитай се да си починеш.

След няколко минути той захърка.

Стюардесата се приближи до Алексия.

— Да ви предложи нещо за ядене, госпожо министър? Може би плато със сирена или плодове? Казахте, че предпочитате нещо леко.

Алексия дойде на себе си. Теди беше прав. Случилото се с Били беше ужасно, но то слагаше чертата на положението. А не искаше ли тя точно това, дълбоко в себе си? Не че смъртта му бе по нейна вина или нейна отговорност. Колкото и да изглеждаше трагично, може би беше за добро.

Тя се усмихна на стюардесата.

— Бих предпочела сирене. Да не е синьо. И чаша силно кафе. Трябва да свърша много работа, преди да кацнем.

## 22.

Следващата година беше истински триумф за Алексия де Вер. С подема на британската икономика духът на нацията избуя като нарцис след дълга студена зима. Според проучване на агенция „Галъп“ Хенри Уитман бе най-популярният действащ премиер след Чърчил и кабинетът със задоволство черпеше от сиянието на славата му. А колкото до Алексия де Вер — нейната популярност не беше по-малка от тази на премиера.

Как се случи това? Само допреди две години Алексия де Вер бе една от най-мразените фигури сред редовите британски политици, препратка към старите времена на безсърдечен консерватизъм. Хората свързваха Алексия де Вер (ако изобщо мислеха за нея) с бунтовете в затворите и страховитото безкомпромисно правосъдие. Фактът, че беше червива от пари, че говореше високомерно и че се бе омъжила в семейство по-аристократично и от Уиндзорите, не ѝ помагаше да спечели симпатиите на обикновените гласоподаватели. Но след година и половина на длъжност, до която никой, включително самата Алексия, не бе очаквал, че ще се добере, и въпреки първоначалните сблъсъци по имигрантския въпрос госпожа Де Вер бе успяла да спечели сърцата и мислите на британското общество с внушителния си замах. Хората оценяваха мерките, които предприе за заздравяване на полицията и за увеличаване на полицейското присъствие по улиците. Одобряваха закрилата ѝ на болниците и либерализирането на образованието, подкрепата ѝ за включване на родителите в образованието и закона ѝ за домовете за възрастни хора. Да, Алексия де Вер беше сурова. Но освен това работеше упорито, ефективно и решително за съхраняването на британските ценности и институции. Ротвайлерът от миналото се бе превърнал в британски булдог. Враговете ѝ можеха единствено да гледат и да се дивят.

А след като подписа и договора за изграждане на автомобилен завод на „Рено“ в Ист Мидландс, с което откри десетки хиляди нови работни места, Алексия получи покана на Даунинг Стрийт десет.

— Трябваше да те направя министър на външните работи. — Премиерът изпъна крака, докато икономът наливаше чай. — Французите те възприемат като истинско чудо. Много си популярна там.

— Е, за това не мога да знам — скромно отвърна Алексия. Никога не беше сигурна къде е точно спрямо Хенри Уитман. Колегите ѝ от кабинета протестираха, че я подкрепя безрезервно, но Алексия често усещаше подводните течения на неодобрение зад усмивките му.

— Опитай шоколадовия кейк — покани я Хенри. — От Дейлсфорд. Божествен е.

— Благодаря, ще се въздържа. — Алексия се наслаждаваше на елегантните си мерки и това я мотивираше да овладява страстта си към сладкото. — Трябва да внимаваш да не те чуе Иън. Той добре се справя във външно министерство.

— Така е — призна Хенри. — Но никой не публикува грозната муцуна на Иън Джеймс на първа страница на „Фигаро“, ако трябва да съм точен.

Алексия се разсмя. Беше вярно, че нейната фотогеничност и безцеремонният ѝ пряк маниер ѝ бяха спечелили популярност във Франция и я бяха превърнали в истински посланик на британското правителство. Но не си представяше, че Хенри Уитман я е поканил на Даунинг Стрийт десет, за да я ласкае.

— Има ли някаква специална причина за поканата ти?

— Нищо специално. — Уитман отпи глътка чай. Алексия усещаше изпитателния му поглед. Долавяше някакво недоверие, предпазливост, която не проумяваше. „Какво ли иска да знае? А каквото и да е, защо не ме пита направо?“ — Имаш ли някакви планове за лятото? Предполагам, ще се връщаш в Щатите.

Разговорът ставаше все по-странен. „Защо Хенри Уитман се интересува от ваканцията ми? Дали не се опитва да се отърве от мен?“

— Всъщност не, не и тази година. Ще останем в Англия. Това абсурдно тържество, което Теди организира в Кингсмиър, изисква повече работа от срещата на Г-7.

— А, да — кимна Хенри. — Тържеството.

Вече всички в Уестминстър знаеха, че онзи чаровен негодник, съпругът на Алексия де Вер, подготвя пищно празненство по повод тристагодишния юбилей на фамилията Де Вер в Кингсмиър, известно

като едно от най-изисканите имения в Англия. Всички известни имена в европейската политика щяха да присъстват, както и много други известни личности от развлекателния бранш и бизнеса. Щеше да бъде нещо като бала на Елтън Джон „С бяла връзка и тиара“, без вулгарната част.

— Ти ще присъстваш, доколкото знам? — попита Алексия.

— Разбира се.

— С Шарлот?

Хенри Уитман склочи вежди.

— Естествено с Шарлот. Не обичам да ходя сам по обществени мероприятия, Алексия.

— Да, разбира се.

Ето пак тази студенина.

— Ще се върнем от Сицилия малко преди това, но определено ще присъстваме.

След кратко неловко мълчание премиерът зададе няколко учтиви въпроса за предстоящото пътуване на Алексия и Кевин Ломакс до Париж. Като министър на икономиката Кевин също имаше заслуги за сделката с „Рено“, но всички знаеха, че успехът се дължи на Алексия.

— Как вървят нещата между вас двамата напоследък? — попита Хенри Уитман.

— Добре — излъга Алексия. — Нормално. — Всички знаеха, че Кевин Ломакс иска главата ѝ на кол, затова тя се учуди на въпроса на Хенри.

— Не очакваш проблеми по време на пътуването?

— Не, господин премиер. Никакви засега.

— Хубаво.

Хенри Уитман се изправи, с което даде знак, че странният им разговор е приключил. Но когато Алексия стигна до вратата, той се обади зад нея:

— Има още нещо, което бих искал да те попитам.

Алексия спря.

— Да?

— За началника на охраната ти. Доволна ли си от него?

Алексия го погледна изненадано.

— От Едуард? Напълно. Фантастичен е.

— Хубаво. — Хенри Уитман се усмихна. — Чудесно.

— Защо питаш?

— О, просто така. Просто гледам на вътрешното министерство като на кораб влекач, това е всичко. Проверявам дали в трюмовете всичко е наред.

Алексия повдигна вежди.

— Защо да не е?

— Няма никаква причина. Наистина. Не се хващай за думата. Просто искам да съм сигурен, че получавах нужната подкрепа. Ако си доволна от сър Едуард Манинг, значи всичко е наред.

— Да, доволна съм от сър Едуард Манинг.

— Чудесно! — засмя се премиерът. — Тогава няма проблем.

— Никакъв, Хенри.

Пет минути след като Алексия напусна сградата, Хенри Уитман вдигна телефона:

— Аз съм. Току-що си тръгна. Мисля, че имаме проблем.

Майкъл де Вер вървеше по Броуд Стрийт в Оксфорд с енергична крачка и весело си свирукаше.

Колкото и да бе странно, през двете години, прекарани в Бейлиол, така и не бе забелязвал възхитителната барокова архитектура на Оксфорд, нито прословутите му „спящи кули“. Единственото, което си спомняше, бяха сухите лекции, дъждът и скучните вечери в „Олд Боар Ин“, с момичета, които му надуваха главата с празни приказки и които не искаха да бръснат космите под мишниците си. Но сега, като свободен човек — „Събития в Кингсмиър“ процъфтяваше, особено с предстоящото тържество, замислено от баща му, — Майкъл оценяваше всички достойнства на града. Точно този ден топлото слънце и цъфналите череши изпълваха улиците с оптимизъм и енергия. Подобно на всички университетски градчета, Оксфорд принадлежеше на младите. Докато вървеше край Ексетър и Юнивърсити Колидж, Майкъл се наслаждаваше на младостта и успеха в новото си начинание. Когато регистрираха фирмата си, Майкъл и Томи наеха офис в Оксфорд, за да си спестят високите наеми в Лондон. Сега, вече с осем служители на пълен работен ден и скъпите поръчки, които

валяха, можеха да си позволят да се преместят, но никой от двамата не го искаше. Животът си беше много хубав и така.

Майкъл си погледна часовника. Дванайсет и петнайсет.

Не биваше да закъснява.

Беше се запътил към „Сан Доминго“, може би най-скъпия ресторант в Оксфорд, за да обядва с майка си. Щеше да плати сметката, а после да си я включи в графа „Представителни разходи“. Да имаш за клиенти собствените си родители си имаше своите преимущества. За негов ужас и удоволствие Алексия бе убедила Теди да позволи на него и Томи да организират тържеството в Кингсмиър. Щяха да им вземат много по-евтино от обичайното. Теди де Вер би получил инфаркт, ако Майкъл му покажеше тарифата, по която таксуваха богатите си клиенти от Лондон за подобни събития. Но пък това щеше да им донесе безценна репутация.

Томи, съдружникът на Майкъл, бе останал смаян от получения сутринта списък с поканените гости.

— Видя ли това? Мик Хакнал ще се върне на сцената, за да пее на живо, принцеса Майкъл от Кент ще произнесе тостове, а Найджъл Кенеди току-що потвърди концерт за цигулка на терасата преди вечерята. И за всичко това трябва да благодарим на майка ти.

— Всъщност аз поканих Кенеди — поясни Майкъл. — Запознахме се миналата година на представянето на автобиографичната му книга.

Майкъл запомни забележката на Томи. Тристагодишният юбилей на Кингсмиър може и да беше идея на Теди, но благодарение на мощното обществено и политическо влияние на Алексия това щеше да се превърне в специално събитие за медиите. Благодарение на майка му списъкът с гостите беше като класация на стоте най-влиятелни личности на „Венити Феър“, с мъничко от блясъка на списание „Хелоу!“ за баланс. Хенри Уитман и съпругата му щяха да стоят рамо до рамо с френския президент и коронования принц на Испания. На друга маса Саймън Кауъл, Гуинет Полтроу и сър Боб Гелдоф щяха да споделят кафето след вечеря с вдовицата на херцога на Девоншър, Никола Хорлик и сър Гюс О’Донъл, бивш началник на държавната администрация в Уайтхол, известен с акронима ГОД<sup>[1]</sup>. Майкъл би се обзаложил, че ако Исус Христос беше жив, би отделил време в програмата си, натоварена с чудеса, за да дойде на лятното парти в

Кингсмиър. В крайна сметка, щом беше достатъчно престижно за Матю Фройд и Елизабет Мърдок...

„Сан Доминго“ беше пълен както винаги, но Майкъл бе отведен до една голяма маса до прозореца, с гледка към реката и прочутия парк на Модлин Колидж. Едва успя да се настани и да си поръча бутилка сода, когато се появи Алексия, властна и бляскава в тъмнозеления си костюм — панталон и сако — от „Прада“ и блуза от кремава коприна, куфарче в едната ръка и блекбъри в другата.

— Скъпи. Отдавна ли ме чакаш?

— Изобщо не. Изглеждаш възхитително, както винаги, мамо.

Тя завъртя очи, целуна го по двете бузи и седна. Поръча си риба и зелена салата, без да отваря менюто. Майкъл избра обичайната пържола и картопки.

— Извинявай, че така съм се разбързала — каза Алексия, — но за съжаление...

— Ти винаги си забързана.

— Да. Утре пътувам за Париж с министъра на икономиката, който ме ненавижда. Не съм имала и секунда да прочета информация, а сега и баща ти настоява да прекараме вечерта в Оксфордшър.

— Защо?

— Според него със сестра ти трябва да прекарваме повече време заедно. Като че ли времето може да реши нещо.

През последната година Майкъл бе толкова зает с работа, че бе виждал Рокси много рядко, заради което се чувстваше виновен. В редките случаи, когато успяваше да се откъсне от бизнеса, отделяше всяка свободна минута за Съмър, колкото и да бе трудно. Съмър завършваше обучението си по журналистика в Нюйоркския университет, а Майкъл се подвизаваше на три хиляди мили разстояние в Оксфорд.

— Няма ли разведряване на фронта на Рокси?

— Все същото си е. Аз отварям врати, сестра ти ги затваря. — Алексия се усмихна, но Майкъл долови прикритата ѝ болка.

— Дали наистина отваряш врати, мамо? — предпазливо попита той. — Понякога си много рязка с Рокси.

— Знам — въздъхна Алексия. — Толкова ме ядосва, че ми е трудно да се сдържам. Но наистина се опитвам. Не ми се иска да се отказвам от нея, Майкъл, но сякаш тя сама се е отказала от себе си.

— Знам — въздъхна и Майкъл.

— Но стига с тези глупости. Кажи ми ти как си, мили? Как върви подготовката за тържеството на баща ти?

— Чудесно, благодаря.

— Мога ли да ти бъда полезна с нещо?

— Не. — Майкъл отпи глътка вода. — Вече направи повече от достатъчно. Томи каза да ти предам, че ако някога ти омръзне да управляваш държавата, имаш гарантирано място при нас.

Алексия се разсмя високо.

— Колко мило от страна на Томи. Непременно да го поздравиш.

— Не трябва да се отказваш от Рокс — внезапно заяви Майкъл.

— Виж колко по-добре сега са отношенията между нас с татко, отколкото бяха преди година.

— Съвсем не е същото.

— Донякъде е.

— Сестра ти никога няма да преглътне факта, че Андрю Бийзли я напусна. Дори, откровено казано, си мисля, че не иска да го направи. Понякога ми се струва, че ѝ е по-удобно да е жертва, отколкото да е щастлива. — Алексия опита от рибата. — Това прекалено откровено ли е от моя страна?

Действително бе прекалено откровено, макар тази мисъл да беше минавала и на Майкъл. Рокси обичаше да е жертва, а Теди обичаше да се грижи за жертви. По някакъв откачен, перверзен начин трагедията устройваше и двамата.

Лицето на Майкъл помръкна.

— Мразя Андрю Бийзли. Толкова го мразя, че чак ме боли в гърдите.

Алексия се взря в сина си.

— Наистина ли?

— Да. Колко по-различно щеше да е всичко, ако Рокси никога не го беше срещнала. Не мислиш ли?

— Не — откровено призна Алексия. — Никога не мисля за миналото. Каквото било — било. Няма връщане.

— Значи не мразиш Андрю Бийзли? — с недоумение попита Майкъл.

— Да, не го мразя.

— А би било добре да го мразиш. Би било нормално.

Алексия се разсмя по-скоро от нерви, отколкото от изненада. Нещо в тона на Майкъл я притесни.

— Ти би ли искал да го мразя?

— Не. Просто казвам, че не бих те съдил, ако го мразиш. Някои хора са си лоши. Заслужават да страдат. Заслужават да умрат.

Настроението внезапно се промени. При нейното идване Майкъл сияеше. Сега изведнъж стана толкова студен, че Алексия потръпна. Същото чувство бе изпитала и на номер десет, когато Хенри Уитман така тайнствено я бе разпитвал за отношенията ѝ със сър Едуард Манинг.

Дали Хенри не се бе опитвал да ѝ каже нещо? Или пък Майкъл?

— Как е Съмър? — Алексия реши да смени темата с по-весела.

— Добре, струва ми се.

— Какво означава „струва ми се“? Ти не знаеш ли?

Майкъл притеснено почна да мачка салфетката.

— Не съм я виждал от няколко месеца, ако трябва да съм откровен. Тя е в Ню Йорк, аз съм тук. Не е лесно.

— Но не си ли говорите по телефона? По скайпа?

Майкъл уклончиво сви рамене.

„О, боже — помисли си Алексия. — Имаме проблем в рая?“ Надяваше се да не е права.

Отначало Алексия не споделяше особено ентусиазма на Луси Майър за обвързването на децата им. Но Съмър бе добра партия за Майкъл. Тя го бе укротила и го бе дарила със спокойствие и удовлетворение до степен, в която Алексия бе започнала да се надява, че децата им ще се оженият. Нямаше спор, че Съмър Майър щеше да е много по-приемлива снаха от пъстрия парад сервитьорки, модели и литовски „студентки“, с които Майкъл излизаше преди.

— Но още сте щастливи заедно?

— Ммм-хмм. — Салфетката вече беше на топка.

— И тя ще присъства на тържеството?

— Мм... да. Ще лети с Луси и Арни. Може ли да сменим темата?

— Разбира се.

Бърбориха приятно до края на обяда, шегуваха се с пълното обсебване на Теди от празненството в Кингсмиър и с великата фамилна история на Де Вер. Докато дойде време Алексия да си тръгва,

странното настроение на Майкъл се бе изпарило. Прегърна я с обичайната закачлива усмивка.

— Значи утре — Париж?

— Утре — Париж — въздъхна Алексия. — Не помня кога за последно съм имала толкова много работа.

— Така ли? — Майкъл се усмихна. Майка му бе фанатично амбициозна работохоличка от деня на раждането му, а и сигурно много преди това.

— Виж, мамо, държа на това, което ти казах за Рокси. Не губи надежда. Дълбоко в себе си тя те обича. Знам, че е така.

Алексия го целуна по бузите.

— Мило момче.

Излезе от ресторанта, без да поглежда назад.

Търговските преговори в Париж бяха обичайно скучни, поне когато се провеждаха сутрин. Във Франция всички пиеха вино на обяд, така че следобедните срещи бяха малко по-поносими за повечето участници. За съжаление Алексия беше въздържателка — понятие толкова чуждо на парижките домакини, че се бе превърнало в централна тема за обсъждане.

— Но сигурно пиете вино вечер, мадам?

— Не, не. Аз не пия.

— А, oui, je vois. Не пиете на работа. Разбирам. Това е британски обичай, n'est-ce pas?

— Всъщност изобщо не пия алкохол.

— Съжалявам. Не разбирам.

— Не обичам.

— Не обичате?

— Не обичам алкохола.

— Ah, d'accord. Но ще пийнете глътка „Шато Латур“, нали? Това не е алкохол, мадам. Това е изключително вино.

Алексия беше повече от сигурна, че зад слуха, че тя не пие, защото е била алкохоличка, стои Кевин Ломакс. Но последното, което би искала, бе да бъде въввлечена в мърлява битка с Кевин, затова го подмина. Деловите срещи с Ломакс бяха в най-добрия случай стресиращи и алкохолът нямаше да помогне. Имаше облекчение само

ако успееше да избяга за няколко часа. Докато министърът на търговията и индустрията обикаляше офисите на „Рено“ и се наслаждаваше на *déjeuner de bienvenue*<sup>[2]</sup> сам, Алексия се бе освободила за бърз пазар по авеню Монтание. Без съмнение останалите преговарящи щяха да са доста пийнали, когато се върнеше в заседателната зала. Дразнеше се, че на следобедните заседания се постига толкова малко, но се опитваше да се съсредоточи върху настоящото си занимание: да избере рокля за Рокси. Консултантите в „Кристиан Диор“ бяха все мъже, издокарани в безупречни тъмни костюми като икономи от деветнайсети век, и всички бяха овладели изкуството на деликатното обслужване.

— С какво мога да ви помогна, мадам? Търсите нещо делово или нещо за вечерта може би?

— Всъщност искам нещо за дъщеря си — отвърна Алексия. — Подарък.

Бе взела присърце съвета на Майкъл и реши да положи повече усилия по отношение на Рокси. Тъй като комуникацията — лична и емоционална — никога не беше била нейна силна черта, Алексия реши, че ще започне с някакъв жест за примирие. С подарък.

— Мадам, имаме класически копринени шалове, разбира се. Много шик, много красиви. А и новата ни колекция от *sac-a-mains*<sup>[3]</sup> пристигна току-що.

— Мислех си по-скоро за рокля. Предстои ни градинско тържество и дъщеря ми би искала да изглежда по най-добрия начин. Носи моя размер.

— И сигурно е красива като вас — галантно отбеляза мъжът.

Едно старо познато чувство прободя Алексия, но тя побърза да го заглуши. Не можеше да се понася заради ревността си от младостта и красотата на дъщеря си. Но независимо от всичко тя винаги искрено бе обичала Роксан.

Плеснаха ръце, щракнаха пръсти и за миг Алексия се озова сред море от фини тъкани, памук, тюл, коприна, кадифе и дантела във всевъзможни форми и цветове.

Отдавна не бе излизала по магазините за дрехи. Напоследък поръчваше всичко от „Нет-а-порте“ или поръчваше на личната си асистентка какво да ѝ донесе. Беше забравила какво удоволствие носи да влезеш в такъв магазин.

Освен това бе забравила и колко неприятни могат да са американците, особено в чужбина. В съседната пробна някаква много шумна и много груба жена с тексаски акцент викаше на съпруга си да изключи айпада си и да ѝ обърне малко внимание.

— Кълна се в бога, Хауи, ако моментално не изключиш това нещо, ще изхарча толкова много пари тук, че няма да ти останат и за такси до „Джордж Пети“. — Алексия се бе отървала от американския си акцент преди четирийсет години и се дразнеше, когато го чуеше, като бивш пушач от цигарен дим. Очевидно тази жена искаше да покаже на всички, че двамата с „Хауи“ са отседнали в най-скъпия хотел в Париж.

— Би ли си затворила проклетата уста, Лорийн? — грубиянски отвърна съпругът ѝ. — Опитвам се да чуя новините.

— Можеш да ги чуеш и в хотела. Аз пък се опитвам да купя нещо.

— Имам предвид истински новини, а не някакви си френски комунистически бръщолевеници.

Оказа се, че „истинските новини“ са от „Фокс“, медийния канал, който Алексия най-малко понасяше. Но тя, както и целият магазин, скоро бяха оглушени от звука, идващ от айпада на Хауи — той го бе надул докрай, за да покаже на жена си кой командва.

Служителите на „Диор“ бяха безупречно учтиви, както винаги.

— Господине, опазвам се, че ще трябва да ви помоля да го изключите.

— Няма да стане, Пиер — сопна се тексасецът. — Ще си слушам новините, и точка. Имаш ли представа колко пари съм похарчил в магазина ви през последните четирийсет и осем часа?

— Не, господине, нямам.

— Повече, отколкото ти изкарваш за година. Аз ти плащам скапаната заплата, Пиер, така че ми се разкарай от главата.

— Хауи! Престани да се държиш като простак и ми помогни да си избира рокля.

Докато семейната кавга продължаваше, Алексия, без да иска, се заслуша в новините. Американският президент бе произнесъл реч през първия ден от посещението си в Израел. Америка отново бе увеличила разходите си за въоръжаване, за трето поредно тримесечие. „Грешка“, помисли си Алексия. Еврото беше поевтиняло спрямо долара. Някакъв

енергичен бизнесмен републиканец от Маями се бе кандидатира да участва в изборите през следващата пролет. Но последното съобщение, добавено някак между другото от говорителя, спря дъха на Алексия.

— Обезобразеното тяло на млада жена бе открито вчера сутринта на брега на Джърси. Жената е идентифицирана като Дженифър Хамлин, двајсет и две годишна секретарка от Куинс, Ню Йорк.

*Дженифър Хамлин!*

Името прониза Алексия като предупредителен сигнал. Умът ѝ се върна година назад и тя си спомни случилото се на площада пред парламента — как Били Хамлин я бе нарекъл Тони, как я бе молил да го приеме. Алексия още чуваше гласа му, сякаш в момента стоеше до нея: „Тони, моля те! Става дума за дъщеря ми. Моята дъщеря!“

„Беше уплашен, много уплашен за дъщеря си и се нуждаеше от помощта ми, а аз му обърнах гръб. И сега дъщеря му е мъртва. Убита, също като горкия Били“.

Явно я измъчваше чувството ѝ за вина. Можеше да е някоя друга Джени Хамлин, нали? Изобщо да не е дъщерята на Били. Но дълбоко в себе си тя знаеше, че такова съвпадение е почти невероятно. Спомни си досието на Били Хамлин, приготвено от Едуард Манинг. Там пишеше, че Били има само една дъщеря — Дженифър. Семейството беше от Куинс. „Какво ли искаше да ми каже Били за дъщеря си? Какво не успях да чуя заради прекаления си страх и егоизъм? Дали не можех да я спася? А може би и двамата?“

Върна роклята на консултанта и излезе от магазина. Не беше на себе си.

Обади се по телефона.

— Дъщерята на Били Хамлин е била убита.

От другата страна на линията сър Едуард Манинг не показва никаква емоция.

— Разбирам.

Точно така бе реагирал и след като Били Хамлин бе открит мъртъв предишната година и полицията приключи случая, без да открие нито един заподозрян. Хладнокръвно. Сдържано. С безразличие. Донякъде точно това очакваше от него Алексия, това искаше. И все пак, необяснимо защо, това я притесняваше.

— Ще наредите ли нещо, госпожо министър?

— Да. Събери ми цялата информация по случая. Цялата. Свържи се с американската полиция, с държавния департамент, с ФБР. Не ме интересува как ще стане това, не ме интересува кой ще знае. Искам докладът за убийството на Дженифър Хамлин да е на бюрото ми, като се върна в Лондон.

— А ако хората питат защо британското министерство на вътрешните работи толкова се интересува от разследването на някакво американско убийство?

— Кажим им да си гледат работата.

И затвори. Трепереше. Изведнъж търговските преговори и тъпото лятно парти в Кингсмиър загубиха всякакво значение. Единствената й мисъл бе за Били Хамлин и бедната му дъщеря. Миналото й отново изплува и я обсеби. Но този път не можеше да го пренебрегне. Не можеше да зарови главата си в пясъка и просто да се скрие. Умираха хора. „Дали заради мен?“

Същата вечер Алексия де Вер хвана „Евростар“ до Лондон с лошо предчувствие в душата.

Роксан де Вер така и не получи жеста на примирие.

---

[1] (От англ.) God — Бог. — Б.пр. ↑

[2] Служебен обяд (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Ръчна чанта (фр.) — Б.пр. ↑

## 23.

Луси Майър седна на края на леглото и започна внимателно да разопакова куфара си.

— Защо правиш това? — попита я Арни. — Ще се обадя на рецепцията да пратят камериерка.

— И да ми пратят някоя непохватна източноевропейка да ми омърля шедьовъра на Алая? Не, благодаря — отсече Луси. — Ще се справя сама.

Арни се разсмя. Удивяваше го, че дори тук, в свръх луксозния лондонски хотел „Дорчестър“, в най-скъпия апартамент, който бе наел, съпругата му бе все така недоверчива към чужденците. След толкова години брак Арни се бе научил да се отнася към странностите на Луси с чувство за хумор. От друга страна, като финансист, който прекарваше половината от живота си в контакт с други култури, той недоумяваше защо съпругата му проявява такова упорито тесногърдие към всичко европейско. Според Луси Майър ако нещо не беше направено точно като в Америка, значи не струва.

Семейство Майър бе пристигнало заради лятното парти в Кингсмиър следващата седмица. Всички съседни в Пилгрим Фарм знаеха, че Теди и Алексия ще пропуснат ваканцията във Винярд тази година заради някакво тържество в Англия. Но чак когато кацнаха в Лондон Луси и Арни осъзнаха на какво високо ниво ще е събитието. Британският премиер и съпругата му Шарлот се връщаха специално от почивката си в Сицилия, за да присъстват. Всички английски вестници публикуваха снимки на знаменитости от цял свят, правени от папараци, които се събираха в Лондон като гълъби заради забележителния министър на вътрешните работи на Великобритания. Много от гостите прекарваха първата си вечер в „Дорчестър“, за да превъзмогнат часовата разлика и да избегнат любопитните погледи. Луси вече бе мярнала долу на бара принца на Монако Алберт, а испанският премиер и съпругата му чакаха след тях, за да се регистрират. „Точно до нас!“ — както развълнувано написа Луси в страницата си във Фейсбук.

— Надявам се Съмър да си е избрала достатъчно официален тоалет — вайкаше се Луси, докато заканваше дългата си до земята сребриста рокля в гардероба. — Помниш ли миналата Коледа, на вечерята с журналистите в Белия дом? Появи се с къса рокля! — И несъзнателно повдигна едното си рамо.

— Съмър винаги изглежда великолепно — каза Арни Майър. — Освен това Майкъл е организаторът на това събитие, доколкото разбрах. Сигурен съм, че я е информирал за стила на облеклото.

— Надявам се — притеснено отговори Луси. — Въпреки това мисля да отскоча до „Хародс“ преди пристигането ѝ и да подсигурия някоя и друга дреха, за всеки случай.

— Някоя и друга? — подкачи я Арни. — Дали не е по-разумно да купиш всичко на етажа, скъпа? Не бива да оставяш нищо на случайността.

— Смей се, колкото си искаш — Луси грабна златистата си чантичка на „Шанел“ от масата до вратата, — но е изключително важно една жена да изглежда както трябва на такива събития.

— Знам, скъпа.

— Да не забравяме, че Съмър ще присъства като потенциалната снаха.

Арни Майър завъртя очи.

„Как ще забравим?“ Със сватбената треска на Луси изобщо нямаше такава вероятност.

Съмър Майър чакаше багажа си на лента номер осем.

Чакаше.

И чакаше.

Накрая отиде до гишетото за обслужване на пътници.

— Сигурни ли сте, че всичко от самолета е свалено?

— Да, госпожице. Пазите ли номера на багажа си? Би трябвало да е на гърба на билета ви.

Съмър почна да рови в чантата си. Както винаги вътре беше пълна бъркотия — гримове, химикалки, недоядени десертчета и листчета хартия с идеи за бъдещи статии. Но бордната карта я нямаше.

— Сигурно съм я изпуснала в самолета.

Служителят прояви разбиране, записа описанието на немаркирания куфар („черен“ и „голям“). Но и двамата знаеха, че ще е истинско чудо да се намери. Изтощена и сразена, Съмър хвана първия експрес от Хийтроу до Лондон и потъна в седалката до прозореца почти разплакана.

„Какво ми става, по дяволите? Трябва най-после да се стегна!“

За страничния наблюдател отговорът бе очевиден. Тъмните сенки под очите ѝ и нездраво бледата ѝ кожа издаваха, че Съмър не е спала много през последния месец. Програмата ѝ по журналистика в Нюйоркския университет беше натоварена и налагаше наваксване нощем и дълги часове лекции, както и да седи закована на стажантското си място в „Поуст“. Но истинската причина за безсънието ѝ беше по-различна.

Майкъл се държеше странно вече от месеци. Отначало, когато това започна, малко след Коледа, Съмър го бе отдала на напрежението в работата. „Събития в Кингсмиър“ все още беше нова фирма и Майкъл и Томи се трепеха като роби да я вдигнат на крака. Често това означаваше изтощителни пътувания — тържество в Кейптаун, после в Лондон или Париж, от там в Ню Йорк. Работеха с малко персонал, караха на адреналин и еспресо, така че не беше чудно, че Майкъл нямаше много време за романтични преживявания.

Положението се усложняваше и от разстоянието помежду им. Съмър си имаше своите ангажименти в Ню Йорк, своите мечти и амбиции. Не можеше постоянно да хвърка до Англия, за да играе ролята на малката женичка на Майкъл де Вер. И все пак променливото поведение на Майкъл подсказваше още нещо. Трудните телефонни разговори, отменените полети, странните изблици на раздразнение, когато бяха заедно, последвани от сълзливи пристъпи на разкаяние. Дали заради женската си интуиция, или поради журналистическия си нюх, но Съмър Майър знаеше, че става нещо, нещо, което Майкъл премълчава. И не беше нужно да си Айнщайн, за да проумееш какво.

Майкъл де Вер си беше женкар. Още като юноша имаше цяла колекция приятелки, които постоянно сменяше. Съмър беше наясно с това, но бе решила да си затвори очите. Беше глупачка и си мислеше, че той ще се промени. И още по-лошо — беше очаквала, че тя ще го промени. Какво клише!

Предишния ден, точно преди тя да тръгне към летището, той ѝ се бе обадил.

— Знаеш ли, защо не останеш с вашите в „Дорчестър“ първите една-две вечери? Аз ще съм затрупан с последни приготовления. Ще ти е по-забавно, отколкото да висиш в апартамента ми в Оксфорд, докато съм на работа.

Съмър се бе съгласила — какво друго ѝ оставаше, — но вътрешно сърцето ѝ се късаше. С Майкъл не се бяха виждали от месеци. И вместо да брой минутите до срещата им, той я отблъскваше.

„Ако е променил намеренията си, защо не поиска направо да скъсаме? Защо удължава агонията?“

Заради това мразеше Майкъл, а още повече себе си, защото не ѝ стигаше смелост да постави въпроса. Не знаеше кога, защо или как се бе случило, но тя се бе влюбила до полуда в Майкъл де Вер и се чувстваше безпомощна като коте, хвърлено в езеро.

— Следваща спирка Лондон, Виктория. Влакът е дотук.

Дали връзката между Съмър и Майкъл щеше да приключи на тържеството в Кингсмиър? Или преди това?

Не можеше да понася тази мисъл.

Майкъл де Вер беше в лошо настроение.

— Не ме интересува, Аджай, разбираш ли? Рамката трябваше да е тук още вчера — крещеше той в уоки-токито и крачеше нервно из имението на родителите си като озверял от глад тигър. — Седя тук, затрупан с цветя за сто бона, с огромно платнище, с което можеш да покриеш Кралския флот, топяща се ледена скулптура, доставена два дни по-рано, а нямам шибаната маркиза. Няма да ви платя нито стотинка, ако не сте тук до един час.

Имението Кингсмиър изглеждаше приказно през юни — същинско зарево от ябълкови цветчета и ухаещи цветя. Към шест часа къщата се изпълваше със златистото сияние и меката топлина на късното следобедно слънце. Теди се бе завъртял навън по-рано през деня, без изобщо да разбира как точно вървят приготовленията. Видя огромен брой стройни млади хора, които се щураха насам-натам със сребърни прибори, порцеланови съдове, балони и какво ли още не. С много резерви бе поверил на Майкъл и Томи организацията на такова

престижно събитие, в което бе заложена честта на рода Де Вер. Но момчетата бяха проявили изключително усърдие. Появиха се в имението още призори, за да контролират доставката на специалните химически тоалетни, и изобщо ловко управляваха целия процес.

Майкъл се усмихна на баща си и му махна уверено. Теди нямаше ни най-малка представа, че всъщност това е махане на удавник. Оставаха по-малко от седемдесет и два часа до пристигането на първите важни гости на майка му, а Майкъл стоеше наред градина, пълна с работници, храна и декорации, а тентите още ги нямаше. Междувременно Алексия се бе върнала от Париж пребледняла като платно, веднага пое към Лондон и не си правеше труда да връща обаянията на Майкъл. А Рокси бе по-напрегната от всякога заради приближаването на вечерта, когато щеше да бъде обект на внимание. Отгоре на всичко Съмър бе кацнала в Англия същия ден и естествено очакваше неговото внимание.

Майкъл си мислеше: „Какъв страхливец съм. Трябва да съм откровен с нея, а не просто да я отблъсквам без никакво обяснение“. Но и без това стресът му идваше в повече. Колко странно чувство — да копнееш за някого и същевременно да се ужасяваш от срещата. Работата беше сериозно оправдание.

Мобилният му звънна. Майкъл прочете съобщението, ухили се и си погледна часовника.

— Нещо много сме се разбързали? — подкачи го Томи Лайън, неговият съдружник и най-добър приятел. — Надявам се, не се готвиш да духнеш.

— О, я стига. От нощес съм тук — отвърна Майкъл.

— С пагодата ли се занимаваш? Да, видях. Явно си копал дупка и си наливал бетон на лунна светлина. Изглежда великолепно, между другото.

— Ха-ха.

„Пагодата“, както я нарече Томи, щеше да е в центъра на голямото тържество. Теди де Вер бе поръчал да се построи павилион с колони в гръцки стил в близост до езерото, но проектът не беше осъществен по всевъзможни причини — от лошо дрениране до потъващи основи. Накрая Майкъл се зае с този въпрос. Късно през деня бе принуден да намери спешно решение, като заля с бетон недовършения фундамент. С малко късмет, бетонът щеше да изсъхне

до следващия ден. После ландшафтните архитекти щяха да доставят големи маслинови дървета в саксии, щяха да ги окичат с фенерчета и ето ти флорентинска градина.

— Няма да се бавя — увери Майкъл Томи. — Четирийсет минути. Най-много час.

— Само толкова ли й отделяш напоследък? — пошегува се Томи. — Горкото момиче. Която и да е, съчувствам й.

Майкъл направи гримаса.

— Просто ме покрий, става ли?

— Дадено. А ако приятелката ти цъфне и пита къде си?

— Няма. Тя е в Лондон. На покупки.

Томи Лайън се загледа след приятеля си, който се метна на новия си мотор „Дукати“ и отпраши по алеята. Някой ден дивотиите на Майкъл щяха да му изиграят лоша шега.

Томи Лайън не разбираше как изобщо се справя.

Арни Майър бе запазил маса за трима в „Скалини“. Спагетите „ала вонголе“ бяха най-добрите в Лондон, можеше да се поръча бутилка „Санджовезе“, а втората е безплатна, а и беше достатъчно близо до „Хародс“, така че Луси можеше да демонстрира новия си вечерен тоалет от „Марк Джейкъбс“, без да се налага да се връща до хотела. Арни знаеше, че Съмър ще е уморена и гладна след полета, затова резервира масата за седем и половина.

Заради обикалянето по магазини и забележителности Арни Майър не бе прекарал повече от пет минути с жена си, откакто бяха пристигнали в Лондон, и очакваше вечерята с нетърпение. А присъствието на Съмър беше приятен бонус.

— Обичайната ви маса ли, господине?

— Да, ако обичате, Джакомо.

Арни се усмихна. Не беше идвал в „Скалини“ повече от пет години, но тези хора умееха да обслужват.

— И джин с тоник, докато чакам дамите.

— Разбира се, господин Майър.

Арни Майър обичаше Англия. Беше доволен, че дойдоха, радваше се, че Теди де Вер го бе придумал. Само да се появяха и двете му любими момичета и вечерта щеше да е направо съвършена.

Влакът забави и Съмър се събуди. Нима вече бе минал цял час? Кестенявата ѝ коса беше мазна, сплескана и залепнала за бузата, а на рамото на тениската ѝ се виждаше изключително неприятно петно от лиги.

Копнееше да си вземе душ и да се преоблече, да се намъкне между колосаните чаршафи и да спи цяла година. Вместо това трябваше да бъде в известен италиански ресторант след само петнайсет минути. Заради изгубения багаж не можеше да се преоблече в тоалетните на гарата. Точно сега дори една чиста тениска и малко парфюм бяха истински лукс.

Само да можеше да се откаже от тази вечеря. Но знаеше какво би казал баща ѝ, ако се измъкне: „Ти Майър ли си, или мишка?“ Като си представи смешното изражение на Арни и тона му, тя се разсмя, а после заплака.

„Наистина трябва да се стегна“.

Луси Майър пристигна в „Скалини“ задъхана и с торби, пълни със скъпи дрехи.

— Съжалявам, че закъснях. — Целуна Арни по бузата.

— *Наистина* закъсня.

— Знам, скъпи. Май малко се поувлякох. — И му се усмихна невинно.

Арни преглътна раздразнението си. Не знаеше как се справя Теди де Вер, след като постоянно чака жена си и свири втора цигулка. Вероятно беше светец. Е, поне Алексия имаше по-сериозно извинение от съпругата му.

— Къде е Съмър? — попита Луси, без да обръща внимание на лошото настроение на съпруга си.

— Ти ми кажи. Виждам, че е наследила точността от майка си.

— Сигурна съм, че ще дойде всеки момент. Защо не си поръчаме някакъв ордьовър, докато чакаме? Това търчане по магазините ме изтощи.

„Точно така. Светец.

Истински светец“.

Съмър закъсняваше.

Секретарката, която ѝ бе обяснила как да стигне до ресторанта, или се беше объркала, или нарочно я бе пратила за зелен хайвер, защото ресторантът изобщо не беше „на две крачки“ от гарата. Никой от минавачите, които попита, не бе чувал за него, въпреки настояването, че е „много известен“.

Най-сетне, почти в девет, тя се озова пред вратата. Заведението изглеждаше по-скоро уютно, отколкото скъпо. Виждаше се меката светлина на свещите, а през отворените прозорци се носеше апетитният аромат на чесън и трюфели. Приятната атмосфера вътре се допълваше от приглушен смях и разговори.

„Само и аз да можех да се отпусна така. Но щом вече съм тук, трябва да го постигна“.

Съмър залепи усмивка на лицето си, вдигна високо глава и влезе. Веднага забеляза масата, приближи се и седна.

— Съмър! Ка... какво правиш тук?

Кръвта от лицето на Майкъл се отцеди като вода в канала.

— Мисля, че трябва да поговорим, Майкъл. Какво ще кажеш?

Арни Майър затвори.

— Е, поне всичко е наред. Тя е в Оксфорд с Майкъл.

Луси облещи очи.

— В Оксфорд? Някакво ново развитие ли е това? Защо не ни каза?

— Защото е на двацет и три и защото за нея нуждите на другите са като досадна винарка.

Луси се разсмя.

— Предполагам си прав. Каза ли... имам предвид, мислиш ли, че всичко между тях е наред?

Арни завъртя очи.

— Кой, по дяволите, би могъл да знае? Каза, че „обсъждат положението“, каквото и да означава това. Искаш ли тирамису?

Луси знаеше, че не трябва, особено ако искаше да влезе в роклята си в събота. Но количката с десертите изглеждаше така

примамлива. А пък и бе имала толкова изтощителен следобед.

— О, давай. То се вижда. — Намигна на съпруга си. — Веднъж се живее.

Съмър лежеше в обятията на Майкъл и се чувстваше като глупачка. Когато секретарката от Кингсмиър Сара ѝ бе казала, че Майкъл имал резервация в „Били“ в Оксфорд в осем — маса за двама, — Съмър бе убедена, че той ще се среща с друга жена. Внезапно ѝ щукна да се метне на първия влак от Падингтън и реши да го спипа, но след като пристигна в ресторанта, откри Майкъл сам.

— Къде ти е човекът? — саркастично попита тя.

— В тоалетната.

— Ясно. Тогава, с твое позволение, ще почакам. Умирам от любопитство да се запозная с нея.

— Така ли?

Майкъл изглеждаше по-скоро объркан, отколкото притеснен. И тя скоро разбра защо. Другият човек се оказа изключително чаровен мъж — индиец. Аджай Сингх беше на около петдесет, миришеше леко на терпентин и беше един от най-важните доставчици на Майкъл и Томи.

— Нали ти обясних, че трябва да работя тази вечер — каза Майкъл по-късно, когато двамата вървяха към апартамента му. Беше приказна нощ в Оксфорд — топла, безоблачна, небето бе обсипано със звезди като светулки. Млади двойки минаваха край тях в тъмнината и недалеч камбанният звън на катедралата Крайстчърч отмери полунощ както винаги през последните осемстотин години.

— Да, обясни ми. — Съмър го хвана за ръката. — Но толкова исках да те видя. Не се ли радваш, че дойдох?

— Още не си дошла. — Той я дръпна към себе си и я целуна страстно. От месеци не бе усещала у него такова желание и се бе страхувала, че това е далечно минало. — Но и това ще стане.

И Майкъл удържа на думата си. По-късно се любиха страстно, диво и красиво, както го бяха правили предишното лято. От едно негово докосване Съмър усети как умората я напусна и потиснатото ѝ настроение отпреди няколко часа се изпари като дъждовни капки на слънце.

„Всичко е само плод на фантазията ми. Няма нищо нередно. Просто е бил претрупан с работа, а и ни дели цял океан. Сега, щом сме заедно, всичко ще е наред“.

Тя лениво се протегна и погали Майкъл по гърба.

— Напрегнат ли си за събота вечер?

— Напрегнат? Направо съм ужасен. Днес Томи каза нещо велико. Каза, че все едно чука таралеж. При мен е същото.

Съмър се разсмя. Беше смешно и също такова облекчение, че отново са си Съмър и Майкъл, а не мнителните непознати, в каквито се бяха превърнали.

— Ще го запомня. Мога да го използвам в някоя политическа статия в „Поуст“: Сенатор Боунлоу „чука таралеж“ на предварителните избори в Айова. Да, харесва ми. Мисля, че ще има успех. А родителите ти? Спокойни ли са?

— Майка ми да. Тя винаги е спокойна.

Дали си въобразяваше, или долови в гласа на Майкъл леко раздразнение?

— А Теди?

— Във въображението на баща ми това тържество е само за семейната чест. Триста години семейство Де Вер в Кингсмиър. Той се интересува главно от това. Не мисля, че му отдава друго значение, например за кариерата на мама. Имам предвид, че всички идват заради нея. На никой не му пука за фамилното дърво на рода Де Вер.

Без много да се замисля, Съмър измънка:

— Мислех, че тази вечер си с друга жена. Мислех, че ще те разоблича.

— О? — Майкъл се намръщи. — Затова ли дойде?

Съмър кимна и прехапа устна в опит да сдържи сълзите си.

— Съжалявам. Просто всичко между нас беше... беше така странно напоследък. Чувствах, че се отчуждаваме.

Майкъл допря пръст до устните й.

— Шшшт. Няма да говорим за това. Аз също съжалявам. Обичам те.

Целунаха се отново. Съмър се почувства зашеметена от облекчение, сякаш бе сдържала дъха си от половин година и накрая бе успяла да поеме глътка въздух. Когато най-сетне се отделиха, каза:

— Не искам да имаме тайни един от друг. Искам да се опознаем напълно.

— Не мисля, че е възможно.

Съмър повдигна вежди.

— Не мислиш, че е възможно да сме откровени?

— Само донякъде — отвърна Майкъл. — Всеки си има своите тайни, не е ли така?

— Така ли било? — Съмър започваше да се чувства неловко.

— Да, така е. Но не е задължително това да е лошо. Тайните могат да са бремене. Имам предвид, когато ги научиш. Тогава няма връщане назад. Не можеш да се откажеш от това, което знаеш. Неведението, в което си живял преди, изчезва. Не бива да причиняваш това на някого, освен ако не се налага. Особено на хората, които обичаш.

Съмър се изправи.

— Е, сега вече взе да ме плашиш. Искаш нещо да ми кажеш ли, Майкъл?

— Не! Тъкмо в това е проблемът. Няма нищо.

— Добре, тогава нещо, което не искаш да ми кажеш? Нещо особено?

— Изобщо не трябваше да започвам, нали? — Той неуспешно се опита да го обърне на шега. — Виж, наистина, тревожиш се неоснователно. Няма нищо общо с нас. Разбираш ли?

— Разбирам — уморено отвърна Съмър.

— Говоря напълно хипотетично. Да кажем, знаеш някоя тайна. Нещо лошо, което е направил някой друг.

— И какво?

— Искам да кажа нещо, ама наистина лошо. И да кажем, че обичаш човека, на когото си причинил това.

— Но нали не говорим за нас?

— Не говорим за нас. Ти би ли казала тайната на човека, когото познаваш? Би ли казала направо?

Съмър се замисли.

— Зависи от човека. И от тайната.

— Това не е отговор.

— Е, а твоето не беше въпрос! Това е гатанка! Добре де, ще ти отговоря. Следвай вътрешния си глас. Постъпи така, както ти

подсказва интуицията.

Майкъл се обърна и я погледна. Сенките под очите ѝ бяха потъмни и по-широки от обикновено. Изглеждаше уморена — „Дали е заради мен?“ — но въпреки това — толкова красива. Бе забравил този факт.

„Какъв идиот съм. Пълен идиот“.

— Знаеш ли какво ми подсказва вътрешният глас? — попита той.

— Какво?

Той се захили и се търколи върху ѝ.

— Ето това.

Беше доволен, че Съмър бе дошла в Оксфорд. А още повече се радваше, че бе решила да го изненада в ресторанта, а не в апартамента му няколко часа преди това. Щеше да е истински филм на ужасите. За момент го завладя чувство за вина, но той го заглуши. Станалото — станало. Само веднъж да приключи с това шантаво тържество, щеше да се съсредоточи повече върху Съмър, щеше да ѝ се реваншира за лошото си поведение.

А колкото до тайните му — щеше да си ги отнесе в гроба.

## 24.

Най-сетне настъпи денят на лятното тържество в Кингсмиър. Алексия де Вер се събуди призори след поредната неспокойна нощ. Отиде до банята на пръсти, за да не събуди Теди, и погледна отражението си в огледалото. Насреща ѝ стоеше пълна развалина. Сиви кичури напиреха изпод русата коса, кожата ѝ изглеждаше суха, спечена и състарена като стара италианска паста, а дълбоките бръчки около очите и устата издаваха изтощение и стрес.

Така нямаше да стане.

Тя включи блекбърито си и изстреля светкавично съобщение до секретарката си, Маргарет, да изпрати фризьор, козметик и гримьор в къщата в ранния следобед. Сър Едуард Манинг организираше политическия живот на Алексия, но в личните ѝ дела Маргарет Френч беше дясната ѝ ръка. След като се обади, Алексия плътно се загърна в кашмирения си халат и слезе в офиса си.

— Добро утро, мадам. Рано сте станали. Да ви донеса ли кафе?

Бог да благослови Бейли. Добри икономи се намираха все трудно, но техният в Кингсмиър беше самото съвършенство.

— Да, Бейли, ще е чудесно. И да е много силно, с топло мляко и подсладител. И малко печени ръжени филийки.

— Леко прегорели, мадам. Знам как ги обичате.

Колко беше хубаво, че си е у дома, където малките ритуали имаха огромно значение, а важните житейски ценности никога не се променяха. След командировката в Париж и разтърсващия следобед в „Диор“, когато научи за убийството на Дженифър Хамлин, Алексия имаше чувството, че светът — нейният свят — е полудял. С всеки ден програмата ѝ в министерството ставаше все по-натоварена. Среща с комисия по образованието тук, откриване на болница там, изявления за какво ли не — от неадекватни присъди за терористи до все по-спорните и непопулярни споразумения за екстрадиция с Америка. Но през цялото време някъде дълбоко в съзнанието ѝ я преследваха две съдби — на Били Хамлин и на дъщеря му. Когато се хранеше или когато беше в тоалетната, или спеше, или включваше телевизора,

Алексия непрекъснато виждаше Били. Преследваше я като духа на Банко, настояваше за вниманието ѝ, за справедливост.

„Търсех те заради дъщеря си.

Защото имах нужда от помощта ти.

А ти ме отблъсна“.

Нямаше ден, в който вината да не я мъчеше — беше се загнездила в сърцето ѝ като просяк, който чука на вратата и моли милостиня. „Толкова много дължиш на Били Хамлин, а му даде толкова малко“. И всеки път с огромно усилие на волята тя потискаше това чувство. Греховете от миналото бяха грехове на Тони Джилети, а Тони Джилети бе мъртва. Сега тя беше Алексия де Вер — любяща съпруга, всеотдайна майка и отдаден на страната си политик. Не беше убила никого. Нямаше вина за случилото се.

С вината може би се справяше, но с любопитството не успяваше и скоро то се отприщи с пълна сила. Кой бе убил Били и Дженифър Хамлин и защо? Бяха ли свързани двата случая, имаха ли общо с нея, или бяха случайни прояви на насилие, два изолирани жестоки инцидента в жесток свят? Но по-важното бе дали е направено всичко възможно убиецът или убийците да бъдат изправени пред правосъдието. Като политик Алексия де Вер закриляше жертвите на насилие, настояваше за още по-сурови наказания за онези, които тероризираха по-слабите като Били и Дженифър Хамлин.

Тони Джилети не бе помогнала на Били Хамлин, когато бе имал нужда от нея. Но може би Алексия де Вер можеше да използва влиянието си и да му помогне този път...

Кафето и печените филийки пристигнаха. Ободрена, Алексия извади от куфарчето си доклада, който сър Едуард Манинг бе събрал за Дженифър Хамлин. Едуард наистина бе надминал себе си този път — беше потърсил съдействието на ФБР и Интерпол. Беше разговарял с журналисти от Ню Йорк, ловко и настървено като невестулка се бе хвърлил в море от неофициална информация, беше я отсявал и претеглял, за да представи само най-надеждните, доказуеми факти на министъра на вътрешните работи. Както винаги Алексия бе впечатлена и благодарна. Едуард се бе превърнал в най-доверения ѝ политически съюзник, понякога дори по-близък и от собственото ѝ семейство. Някой ден щеше да му се отблагодари подобаващо.

Първите шест страници съдържаха снимки на обезобразения труп на Дженифър Хамлин. Макар че ги бе виждала вече няколко пъти, те я поразяваха с все същата сила. Кой ли звяр би причинил подобно нещо? Поне Били не бе страдал, беше убит с един удар в сърцето. Горката му дъщеря очевидно бе подложена на мъчения. По всичките ѝ крайници личаха следи от изгаряния, а по китките, глезените и врата ѝ имаше белези от връзване. Според аутопсията Джени била жива, когато я хвърлили във водата. Причина за смъртта бе удавяне.

Удавяне.

Алексия разтърси глава в опит да се отърве от нежеланите образи. Дали беше съвпадение?

Изведнъж проумя, че всъщност подробностите около убийството на Дженифър Хамлин са единственото, което знае за нея. Нямаше никаква информация за живота ѝ, за характера ѝ. Сали, майката на Джени, и всички приятели я бяха описали пред полицията по един и същи начин — като скромно мило момиче, доволна от работата си като секретар в правна кантора, щастлива с приятеля си, местен пекар на име Лука Миноти. Обикновено партньорите бяха първите заподозрени в убийствата на млади жени, но невинността на Миноти беше безспорна. През седмицата, когато Джени бе изчезнала, той бил в Италия при роднини, а повече от трийсет клиенти потвърдиха присъствието му във фурната в деня на смъртта ѝ.

Най-ужасното бе, че Джени Хамлин била бременна. Лука Миноти знаел за бебето и бил луд от щастие. Двамата с Джени планирали сватба. Никой не можеше да повярва, че е възможно да бъде наранено такова мило младо момиче.

Никой, освен Били Хамлин. Той бе повярвал.

От много време бил убеден, че Дженифър е в опасност. Две години преди смъртта си се бе обръщал за помощ към полицията в Ню Йорк, към ФБР, към местните вестници и към всеки, който би чул сигналите му за заплашителните телефонни обаждания. „Гласът“ се готвел да го нарани. Канел се да убие дъщеря му. За съжаление Били също казал пред полицията, че много известни личности също са в опасност. Сред тях двама известни бейзболисти, губернаторът на Масачузетс и австралийката Даниел Хайамс, модел на бански костюми, от която Били бил обсебен за кратко по време на една от последните си дълбоки депресии. Тъкмо затова твърденията му били

отдавани на душевното му заболяване. Полицията не открила никакви данни за подозрителни обаждания нито на мобилния, нито на домашния му телефон. А Били не можел да предостави никакви записи. Така никой не разпитал Дженифър Хамлин, нито някой от другите хора, споменавани от Били.

Телефонът ѝ иззвъня и Алексия подскочи. Бе малко след шест сутринта. Кой би се обаждал по това време?

— Алексия? Хенри се обажда. Събудих ли те? — Гласът на премиера беше напрегнат.

— Не. Не. Станала съм. Какво е станало?

— Нищо извънредно. Може би не биваше да ти звъня толкова рано. Просто исках да те информирам навреме. Опасявам се, че с Шарлот няма да успеем да дойдем довечера.

— О! — Алексия преглътна разочарованието и раздразнението си. Щом нямаше нищо извънредно, беше непростимо да се отказва в последния момент. — Колко жалко.

— Да. Изскочи нещо... лично — оправда се Хенри. Алексия се зачуди дали „нещото“ не е Лора Луелин, съпругата на спонсора, но не каза нищо. — Съжалявам.

Алексия затвори. Първоначалният ѝ гняв премина в притеснение. Напоследък премиерът определено се държеше странно с нея. Тя долавяше у Хенри Уитман някаква непозната доскоро предпазливост. „Тези копелета в кабинета са готови на всичко, за да ме видят провалена. Дали са намерили повод да му извиват ръцете? Вероятно Едуард Манинг знае нещо. Сигурно заради това Хенри ме разпитваше за него онзи ден и едва не ме приканваше да се отърва от началника на кабинета си“.

Или пък проблемът беше в Шарлот Уитман. Съпругите често ревнуват мъжете си от служебните им отношения с други жени. „Само че аз съм прекалено стара, за да ме възприемат като заплаха“.

Може би ВСЕ ПАК беше Лора Луелин? Явно зад ненадейния отказ на Хенри имаше сериозна причина.

След само пет минути безплодни разсъждения Алексия се овладя. „Ставаш параноичка. Оставяш се на стреса“. Убийствата не ѝ даваха миг покой нощем, а и като се добавеше и притеснението за предстоящото парти, плюс ежедневните битки, които тя като жена в

Уестминстър бе принудена да води... Определено имаше нужда от почивка.

Телефонът ѝ звънна отново. Този път беше съобщение от Луси Майър.

„Нямам търпение да те видя!!! — гласеше текстът, последван от цял низ усмихнати танцуващи и целуващи емотикони. — Купонът ще е върховен!!!“

Алексия се засмя. Луси ѝ беше липсвала с неизменно бодрото си настроение и неизчерпаем ентусиазъм. Вероятно някога на надгробната ѝ плоча вместо епитаф щяха да издялат три удивителни.

Алексия пхна досието на Хамлин в чекмеджето на бюрото си и го заключи.

„Майната му на Хенри Уитман. Тази вечер двамата с Теди ще се повеселим с приятели и ще отпуснем.

Ще е забавно“.

Майкъл де Вер натисна газта на супермотора си „Дукати Панигале“ и остави мощният му рев да заглуши какофонията в главата му.

Познаваше пътя от Оксфорд до Кингсмиър като петте си пръста, но този ден нарочно пое по страничен маршрут, през Уидам Удс — вековната гора край Северен Оксфорд, а от там през долината Ивънлоуд. Денят беше съвършен — не можеше и да бъде иначе за съвършеното парти на майка му — безоблачно ясносиньо слънчево небе. Високият жив плет, който ограждаше пътя, гъмжеше от живот — орлови нокти, пчели и пеперуди с всякакви размери и цветове жужаха и пръскаха сладък аромат като фонтан от животворна енергия. Подплашени от мотора на Майкъл скорци, синигери и калугерици литваха към небето над главата му експлозивно като въздушен салют. При други обстоятелства Майкъл щеше да е възхитен от красотите, които толкова обичаше, щеше да се наслаждава на вятъра в лицето си и на слънчевата топлина по гърба си. Но сега бе притеснен, напрегнат, гневен заради бушуващите у него емоции.

Някои от тях разпознаваше лесно. Например чувството за вина, настанило се в сърцето му като жаба, заглушаваща щастието му. Миналата вечер Съмър за малко да го спипа. Отърва се на косъм. Така

се мразеше, че я лъже, че се е превърнал в клишето неверен любим, пародия на най-лошото у себе си. Когато бяха разделени, той си казваше, че всичко е под контрол. Чувстваше се уверен, че може да владее отношенията си със Съмър и живота си в Англия. Че всичко ще е наред. Предишната вечер му бе станало ясно, че това е чиста проба самозаблуда.

„Обичам я. Обичам я и съм пълен кретен. И всичко това трябва да спре“.

Обърканият любовен живот на Майкъл съвсем не бе единствената му грижа. От седмици се правеше, че всичко е нормално. Като че ли не знаеше. Бе сновал напред-назад до Кингсмиър за инсталиране на осветлението, за проекта по злополучния павилион, сякаш не се бе случило нищо.

Но всъщност нещо се бе случило. Нещо ужасно.

И Майкъл де Вер нямаше никаква представа как да се справи с това положение.

Трябваше да го сподели с някого. Но с кого? Невъзможно бе да разговаря с майка си. Дори да знаеше какво да каже, графикът на Алексия беше така плътно зает, че нямаше шанс да я откъсне. А колкото до баща му — Теди де Вер винаги бе живял в собствен свят: фантазии за минала слава, свързана с някаква архаична представа за рицарство, която Майкъл така и не бе успял да разбере. Теди можеше да се справи с реалността колкото четиригодишно дете с мотора на Майкъл. Истината би го съкрушила, би го взривила на хиляди парченца като изпусната играчка за коледната елха. Майкъл не би могъл да сподели с баща си.

Оставаше му само Рокси.

Разгневен, Майкъл завъртя дръжките на мотора и подаде още газ на и без това виещия двигател. Бедната Рокси — някога жизнерадостната му общителна сестра, превърната в самотен начумерен инвалид заради бивш неискрен любим. Майкъл не би й причинил допълнителни страдания. Така че и тя оставаше затворена врата.

Предишната вечер бе на крачка да признае на Съмър. Но успя да се спре, преди да е стигнал прекалено далеч. Ако го изкажеше на глас, ако го споделише с друг човек, то щеше да стане реалност. В един момент предишната вечер Майкъл де Вер ясно осъзна, че не иска това

да е истина. Искаше му се това да не съществува, да остане скрито, заровено, както е било толкова дълго време. Искаше си обратно невинността, но не можеше да я има, а това така го вбесяваше, че беше готов да крещи и крещи и никога да не спира.

„Трябва да изкарам някак си тържеството. Да го организирам успешно, да се усмихвам на всяка цена. После ще се заема с това. Ще реша какво да правя“.

Наближаваше върха на Кум Хил. От там се виждаха кулите на Оксфорд от едната страна и дремещият Котсуолд — от другата, миля след миля се низеха кокетни селца и тучни зелени долини, все още осяяни с бели овци, някога главен източник на доходи в района. Погледна километража — вече бе стигнал деветдесет, но по този тесен безлюден път му се струваше много повече, — отново завъртя газта и увеличи скоростта нагоре по хълма, така че когато преваля билото, гумите за миг се отлепиха от земята. Спомни си как в детството си с Томи бяха минавали на задна гума през извити мостчета с колелата си Бе Ем Хикс. Но това „Дукати“ беше друга работа, истински звяр — див и опасен, — сякаш яздеше леопард.

За щастие Майкъл беше опитен водач. С лекота овладя мотора при приземяването му и грациозно полегна настрани на завоя. Наклонът ставаше все по-стръмен и той отпусна газта, но стрелката на километража продължаваше да се мести към по-големите цифри, задвижена от ускорението. Майкъл леко стисна предната спирачка. Никакъв ефект. Изненадан, но не особено притеснен, той натисна още по-силно, като инстинктивно се приведе над предното колело, за да намали ускорението.

Нищо. „Какво става, по дяволите?“

Подножието на хълма приближаваше бързо. Адреналинът започна да кипи неприятно във вените му. Слава богу, че нямаше други коли по пътя, но пътят долу завиваше на четирийсет и пет градуса, след което почти веднага стигаше до Т-образно кръстовище с натоварената А-40. Майкъл си наложи да запази самообладание и отново погледна километража.

110 километра в час.

115.

При тази скорост, ако натиснеше само задните спирачки, щеше да е особено опасно, защото моторът можеше да занесе и да изгуби

контрол, но не му оставаше друго. „Какво трябва да направиш, за да овладееш мотора при поднасяне на задната гума?“ Да можеше да си спомни. „А, да. Не откъсвай поглед от хоризонта“.

Той вдигна поглед, но в очите му пареха сълзи от паника. Хоризонтът не беше вече равна линия, а приливна вълна от полета и небе, които се носеха срещу него с главоломна скорост.

125 километра в час.

130.

Разтреперан, Майкъл сграбчи задната спирачка, пренебрегвайки предпазливостта, и я изви към себе си с всички сили. Цялото му тяло се напрегна, очаквайки поднасянето, рязкото спиране, но не последва нищо. Спирачката се завъртя без съпротива и увисна в ръцете му.

Тогава разбра.

„Исусе Христе! Ще умра“.

Обзе го странно спокойствие, пулсът и реакциите му се забавиха, всичките му сетива сякаш заработиха на бавни обороти. Знаеше, че това е краят. Но като че ли се случваше на другиго. Като че друг човек виждаше все по-близо летящите по главния път камиони. Не можеше нито да спре, нито да помръдне, нито дори да отбие встрани, а просто пасивно се остави на неизбежното като парализиран наблюдател.

Последното, което мина през главата на Майкъл де Вер, бе: „Сутринта не се сбогувах със Съмър. Трябваше да ѝ кажа довиждане“.

Тогава дойде ударът и тъмнината и нямаше повече мисли и нищо вече нямаше значение.

Рокси де Вер гледаше отражението си в огледалото на тоалетката.

Не се интересуваше от външния си вид. След Андрю никога нямаше да има друг мъж. Дори тялото ѝ да не бе осакатено и безполезно, тя вече нямаше сърце да обича, нямаше сексуално желание, нито стръв за живот или за любов, а имаше неизбежна болка, съпровождаща двете. Въпреки това в нощ като тази, когато целият свят щеше да гледа, Рокси изпитваше някакво перверзно удоволствие да бъде красива. Ако имаше нещо по-поразително от младо момиче, приковано в инвалидна количка, това със сигурност беше

зашеметяваща красавица в инвалидна количка. По-важното бе, че Рокси осъзнаваше, че дори сега майка ѝ ревнува от красотата ѝ.

Тази вечер тя отпусна всички задръжки. Прибра гъстата си естествено руса коса в гладко кокче, забодя го със старите викториански фиби, украсени с красиви разноцветни стъклени мъниста. Висящите ѝ диамантени обици някога бяха принадлежали на бабата на Теди — лейди Мод де Вер. Отблясъците от пречупената светлина съвършено контрастираха с гладката ѝ леко загоряла кожа. Роклята ѝ бе семпла, далеч от романтичния модел на „Диор“, който Алексия бе планирала да ѝ купи в Париж. Оставена сама да избира, Рокси бе предпочела изчистена права рокля от кремава коприна, която леко покриваше осакатените ѝ крака и повдигаше налетите ѝ гладки гърди в оскъден корсет. Резултатът бе комбинация от невинност и чувственост, подсилена от деликатния грим на Рокси — много бледорозови устни и скули, подчертани с брокатен прасковен руж. Стилизирано златно сърчице висеше закачливо на врата ѝ и завършваше картината.

Закара количката до прозореца и погледна надолу към легионите сервитьори в ливреи, които тичаха насам-натам като мравки. Томи Лайън крачеше из имението като напрегнат генерал преди битка, подвикваше указания, жестикулираше и предвождаше войските в отсъствието на Майкъл. Съвсем необичайно бе Майкъл да не се появи в Кингсмиър този тъй важен следобед. Томи нямаше представа къде може да е, а и мобилният му телефон, обикновено залепнал за ухото му, бе изключен. Първите гости щяха да пристигнат след около час и напрежението разбираемо беше високо. Рокси се надяваше, че неочакваната поява на приятелката ѝ Съмър Майър в Оксфорд предишната вечер не стои зад изчезването на брат ѝ. Ако Съмър бе хванала Майкъл в деликатно положение с някоя от мадамите му, би могло да се случи всичко. Не че той не би го заслужавал. Но Рокси харесваше Съмър и връзката ѝ с Майкъл. Щеше да съжалява, ако Майкъл я провали.

Мобилният телефон на Рокси звънна и на екрана се изписа името на Майкъл. „Говорим за вълка...“

„Дано да имаш основателна причина, Худини. Горкият Томи ще получи удар тук“.

— Госпожица Де Вер?

Гласът не беше на Майкъл.

— Да? Кой се обажда?

— Полицията на Оксфордшър. Съжалявам, но трябва да ви съобща, че...

— Как изглеждам?

Алексия се завъртя пред Теди като гимназистка на абитуриентски бал.

Теди изпухтя от щастие.

— Съвършена си, скъпа. Ще се пръсна от гордост.

„Добре“, помисли си Алексия. Тъкмо към съвършенство се стремеше.

Мрачното настроение от тази сутрин бе изчезнало. Както и уплашената жена, вторачена в обезобразения труп на Джени Хамлин. А също и параноичният политик, поглеждащ през рамо за въображаеми врагове. Това щеше да е вечер без врагове. Без смърт. Без страх. Без изненади. Премиерът и съпругата му може и да бяха изменили на Алексия и Теди, но Алексия имаше намерение да накара семейство Уитман да съжаляват, че не са присъствали. Тържеството щеше да бъде, както бе предрекла Луси Майър, „върховно“!

В последния момент се спря на друг тоалет — зелена рокля от жакардова коприна с висока ориенталска яка. С нея напомняше леко на Круела де Вил, но не в лошия смисъл. Роклята бе изключително елегантна и стилна. За разлика от нашийника от перли и диаманти, но на нейната възраст едно такова бижу прикриваше множество несъвършенства, а и това бе наследство от рода Де Вер, което естествено очарова Теди. С боядисаната си и направена коса, всеки кичур на място, с освежената кожа и безупречен грим, Алексия изглеждаше и се чувстваше като жена за милиони. „Готова за бой“, както би се изразил Теди.

— Да му се не види! Тази досада. Къде е Бейли?

Теди се бореше с папийонката си пред огледалото. Въпреки че повече от четирийсет години редовно присъстваше на събития със смокинг, всеки път връзването на папийонката за него беше изпитание.

— Нямаме нужда от Бейли — заяви Алексия, тупна го през ръцете и лично се зае с проблема. — Отгоре, премяташ, подпхваш и

стягаш. Готово. Не правиш ракета, скъпи.

Теди плъзна ръце около кръста ѝ и я дръпна към себе си. Алексия затвори очи и вдиша познатия аромат — комбинация от афършейв „Флорис“, сапун „Пиърс“, паста зъби и лъсната кожа на обувките. *Сигурност. Дом.* Теди никога не я бе привличал сексуално, дори в младостта им. Но физическото му присъствие винаги ѝ действаше успокоително, беше ѝ приятно и вълнуващо, все едно гушкаташе малко овехтял, но много обичан плюшен мечок. Точно така се чувстваше и сега. Искаше ѝ се да съхрани някак това чувство, да се връща към него, когато се чувстваше самотна, когато стресът от настоящето и ужасите от миналото ѝ идваха в повече.

— Обичам те.

Теди де Вер се бе оженил за Алексия преди повече от три десетилетия. Достатъчно добре разбираше съпругата си и знаеше, че словесният израз на привързаност не е в стила ѝ.

Вдигна ръка и загрижено пипна челото ѝ.

— Добре ли се чувства моето старо момиче?

Алексия притеснена бутна ръката му.

— Не ме занасяй. Не мога ли понякога да казвам на съпруга си колко много го обичам?

— Не те занасям. — И тя разбра, че казва истината. — Миличка, миличка Алексия — настоятелно зашепна Теди. — Само да знаеш колко много те обичам, докъде бих стигнал да те предпазя...

— Какво?

— Ще бъдеш ужасена.

И я целуна — страстно, дълбоко като тийнейджър на последния ред в киносалон. Алексия бе толкова поразена, че едва успя да му отвърне. Беше вълнуващо, все едно целуваше непознат, но след няколко секунди усети, че някой ги наблюдава. Отдръпна се и видя Рокси в инвалидната количка на прага. Изглеждаше зашеметяващо в роклята си от кремава коприна. Или поне би изглеждала, ако на лицето ѝ не бе изписан истински ужас.

Алексия изпусна нервите си.

— Сега пък какво има, Роксан? Не си ли виждала целувка между съпрузи?

— Спокойно, скъпа — измърмори Теди, но Алексия продължи:

— Не, съжалявам, Теди, но не мога да се успокоя. Как се осмелява да ни зяпа така? Писнало ми е от нея да дебне из къщата ми. Сякаш ходя в минно поле. С баща ти се обичаме, Роксан. Щастливи сме заедно, безумно щастливи, и ако на теб не ти харесва... е, толкова по-зле за теб.

Рокси понечи да каже нещо, но затвори уста. Стоеше замръзнала на прага като че ли цяла вечност. Когато най-последно успя да проговори, гласът ѝ изграчи.

— Майкъл...

Леден страх скова сърцето на Алексия.

— Майкъл? Какво Майкъл? Какво е станало?

— Това дойдох да ви кажа... — Рокси се разплака. — Катастрофирал е.

## 25.

Съмър Майър изскочи от таксито и се втурна през двойната плъзгаща се врата на болница „Джон Радклиф“. Разположена в Хедингтън, на няколко мили северно от центъра на Оксфорд, „Радклиф“ имаше едно от най-натоварените спешни отделения в страната.

Беше късен следобед и слънцето вече бе залязло. В събота вечер всички заведения бяха отворени. Съмър едва си проправи път до рецепцията между множество подпийнали студенти, които шумно обсъждаха нараняванията, които си бяха причинили сами.

— Майкъл де Вер — каза тя задъхано. — Катастрофа с мотор. Приет е преди няколко часа.

„Моля те, моля те, дръж се, Майкъл! Моля те, не умирай. Трябва да те видя“.

Цяла поредица странни съвпадения бяха попречили на Съмър да пристигне по-рано. Роксан бе посочена в личните документи на Майкъл като най-близък роднина и когато чу новината, веднага се обади на Съмър. За съжаление американският мобилен телефон на Съмър не бе зареден и тя излезе от апартамента на Майкъл на покупки няколко минути преди Рокси да се обади и да ѝ остави съобщение. Съмър го чу чак след два часа. Щеше да го помни до края на живота си. Като се прибра, натисна бутона в очакване да чуе гласа на Майкъл, а вместо това се чу Рокси. Със задавени ридания тя ѝ казваше, че Майкъл бил „блъснат“ от камион в ужасяващ инцидент и го карат към болницата. Последните няколко думи, казани от Рокси, щяха да се запечатат в съзнанието на Съмър завинаги:

— Може и да не оцелее.

Съмър изхвъркна на улицата, боса, с мокра от банята коса. Отне и петнайсет минути да хване такси и още пет, за да убеди шофьора да я качи полугола и в пълна истерия. Щом тръгнаха, попаднаха в задръстения трафик...

Рецепционистката написа името на Майкъл в компютъра и каза:

— Де Вер. Да, ето го.

— Как е той? Оперират ли го?

Рецепционистката вдигна поглед от екрана.

— А вие сте?

— Съмър. Съмър Майър.

— От семейството ли сте?

— Аз съм приятелката му.

— Съжалявам. Разрешено е само за семейството.

— Но нали ви казвам. Аз съм приятелката му.

— Ше бъеш моа приятелка с тоа готин... 'ма мноо готин задник... — Някакъв противен, пиян като тараба мъж с костюм се лепна отзад на Съмър и се хвана за нея, за да не падне.

Тя се обърна, изблъска го гневно и го запрати чак в близката група пациенти.

— Разкарай се! Вижте — замоли рецепционистката, — сестрата на Майкъл ми се обади и ме помоли да дойда. Тя е най-близкият роднина. Моля ви. Наистина съм от семейството. Трябва да го видя.

— Изчакайте тук един момент.

Жената стана и отиде да обсъди нещо шепнешком с колегите си. Съмър забеляза тревожните им състрадателни изражения и стигна до очевидното заключение. „Закъснях. Мъртъв е“. Искаше ѝ се да зададе въпроса директно, но откри, че не ѝ идват думи. Просто безмълвна и безпомощна чакаше завръщането на рецепционистката, която ѝ подаде листче с номер.

— Ако някой ви попита, кажете, че сте роднина. Интензивно отделение, четвърти етаж, асансьор С. Това е пропускът ви.

— Мъртъв ли е? — най-сетне успя да промълви Съмър.

Рецепционистката сведе поглед.

— Ще ти обяснят на четвъртия етаж, пиленце.

— Моля ви! Кажете ми. Мъртъв ли е?

Рецепционистката и колежката ѝ се спогледаха притеснено.

— Виж, нямаме право да даваме информация — прошепна тя. — Но според данните, които имам, Майкъл де Вер беше обявен за мъртъв преди около час. Много съжалявам. В интензивното ще ти кажат повече.

Съмър мина през летящите врати като в мъгла.

„Майкъл е мъртъв. Мъртъв. Закъснях“.

Един санитар я упъти към асансьора.

Като в сън Съмър долавяше движението на хора около себе си — сестри, пациенти, посетители и лекари. Чуваше се музика, в кафенето продаваха увити в прозрачно фолио сандвичи, около голям аквариум обикаляха отегчени деца. Но за нея всичко бе спряло. Вървеше по коридора като призрак — безчувствена и онемяла.

„Мъртъв е. Майкъл е мъртъв“.

Странното бе, че в този момент се замисли за тържеството. Какво ли ставаше в Кингсмиър след трагедията с Майкъл? Дали въпреки това събитието щеше да се състои? Или пък пристигналите държавни глави щяха да бъдат връщани? Опита се да си представи това:

„Съжалявам, ваше височество. Случи се трагедия. Синът на домакините загина“.

— Нагоре ли си, мила?

„Майкъл е мъртъв, не можем да продължим“.

— Четвърти етаж.

„Майкъл умря в болницата, не можем да продължим“.

— Интензивно отделение. С какво мога да ви помогна?

— Съмър? — Гласът на Теди де Вер достигна до съзнанието ѝ.

Обърна се и го видя. Трябваше да минат няколко секунди преди мъглата в съзнанието ѝ да се разнесе и да разпознае приятните познати черти на бащата на Майкъл.

— Теди! — Тя избухна в истеричен плач.

— Недей, недей... — Теди я прегърна бащински, за да я успокои.

— Не плачи. Всичко е наред.

— Как наред? Не е наред — изви Съмър. — Той е мъртъв!

Теди я погледна объркано.

— Не, не е.

Надежда задави Съмър.

— Не е мъртъв?

— Не, мила. Кой ти каза това?

— Рецепционистката. Долу.

Краката ѝ се подкосиха. Теди я заведе до един стол.

— Сигурно се е объркала. Отначало екипът на бърза помощ го е обявил за мъртъв. Но след като са го докарали тук, лекарите са успели да върнат сърцето му към живот.

— Значи е добре?

Толкова силни емоции наведнъж. Лутането между надежда и отчаяние я замайваше.

— Не бих казал, че е добре. В кома е. Само това знаем. Оперираха го цели три часа и направиха всичко възможно.

— Но той ще се оправи.

Теди разтърка очи и каза изтощено:

— Откровено казано, не знам, Съмър. Алексия разговаря с лекарите. По-добре да попиташ нея. Сега е при Майкъл.

Една сестра заведе Съмър в стаята, която приличаше по-скоро на командния център на космическия кораб „Ентърпрайз“, отколкото на болница. Навсякъде се виждаха апарати, жици и светлинки — по стените, на стативи до леглото на Майкъл, някои дори висяха от тавана.

И сред всичко това лежеше самият Майкъл.

Съмър вдигна ръка пред устата си.

Нямаше кръв. Беше толкова чист и лежеше така безжизнено, че все едно не беше реален човек. Тялото му бе покрито с бял чаршаф, а цялата горна част на лицето му беше бинтована. Виждаха се само брадата и устата му, закрити от тръбите на дихателната апаратура зад леглото. Свистенето на помпата, която вкарваше и изкарваше въздух от дробовете му, придаваше на модерно оборудваната стая старомодната атмосфера на анимациите на Руб Голдбърг<sup>[1]</sup>. Съмър почти очакваше някакво джудже да изскочи иззад таблата. Вместо това Алексия стана от стола си да я посрещне.

— Съмър. Как си? — Алексия ѝ протегна ръка със съвършен маникюр. Пръстите ѝ бяха ледени. — Толкова мило от твоя страна, че дойде.

Съмър я погледна безизразно. Мило ли?! Алексия я посрещаше, сякаш бяха на коктейл. Не си ли даваше сметка колко сериозно е положението?

— Какво става, Алексия? Какви са всичките тези апарати? Теди каза, че си разговаряла с лекарите.

— С хирурга, да. Доктор Крикдейл. Изключително приятен човек.

Съмър чакаше.

— Виждали сме се и преди — продължи Алексия. — Запознахме се на една сбирка с избирателите. Съпругата му свърши невероятна

работа като организатор на благотворителната акция.

На Съмър ѝ се прииска да я зашлеви. „Не ми пука за срещата с избирателите! Какви ги дрънкаш? Синът ти сигурно умира!“ Вместо това направи усилие да се овладее и попита:

— Какво казва доктор Крикдейл за състоянието на Майкъл?

— А, да. Майкъл е в кома, предизвикана кома.

Съмър се ужаси.

— Искаш да кажеш, че лекарите са му причинили това нарочно?

— Наложил се, за да могат да оперират мозъка му.

— Оперирали са му мозъка? — Съмър се вцепени от страх. За втори път през последните няколко минути ѝ се наложи да седне.

— Да — каза Алексия. — Твърдят, че е карал с над сто и трийсет километра в час, когато се е блъснал в камиона. Било е страничен удар, но при тази скорост е истинско чудо, че въобще е оживял. Двата крака и двете му ръце са счупени, има вътрешни кръвоизливи, но главната травма е в главата. Доктор Крикдейл е извадил шестнайсет костици от дясното му полукълбо.

Все едно съобщаваше прогнозата за времето — толкова спокойна, толкова хладнокръвна.

— Има сериозно подуване и кръвене в мозъка. За съжаление първите снимки от скенера показват много слаба активност. Ще чакаме следващите резултати, но доктор Крикдейл не дава голяма надежда.

— Ще оживее ли? — шепнешком попита Съмър.

— На този етап не могат да кажат. Може би. Но това може да не е най-добрият изход.

Съмър я погледна изумено. Майката на Майкъл винаги я бе плашила. Според Съмър Алексия беше студена като риба, но тя никога не си бе представяла, че може да е толкова безчувствена към собствения си син. Към Рокси — е, това се знаеше. Но Майкъл открай време бе нейната гордост.

— Какво искаш да кажеш? Че не искаш той да живее?

— Не и като зеленчук. Не. Ще остана с него довечера. — Алексия царствено ѝ обърна гръб и положи отрупаната си с диаманти ръка върху безжизнената ръка на Майкъл. — По-добре ела сутринта.

Императрицата отпращаше личната си прислуга. Смайването на Съмър от дистанцирането на Алексия премина в гняв.

— Искам да остана. Майкъл би искал да съм тук.

— Не. — Стоманеният тон на Алексия не остави никакво място за уговорки.

Съмър понечи да се възпротиви, но Теди деликатно докосна ръката ѝ и ѝ прошепна:

— Не сега.

Отвън, в коридора, ѝ обясни:

— Не я съди прекалено сурово, скъпа. Тя е в шок. Като всички нас.

— Как може да е толкова студена, Теди!

Не бе искала да е толкова пряма, но думите сами изскочиха от устата ѝ.

— Знам, че изглежда така — мило отвърна Теди. — Но това момче е всичко за нея.

„Той е всичко и за мен“, отчаяно помисли Съмър.

— Не можеш ли да я убедиш да ми позволи да остана? Ами ако... — Тя отново се разплака. — Ами ако умре нощес?

Теди я погледна безкрайно мило.

— Ако умре нощес, няма да има нужда от теб. Нали така?

На следващата сутрин неделните вестници бяха пълни със снимки на несъстоялото се тържество в Кингсмиър и със сензационни факти за почти фаталния инцидент със сина на Алексия де Вер. Неделният „Сън“ пръв измисли израза, който щеше да преследва Алексия през следващите месеци: „ПРОКЛЯТИЕТО НА ДЕ ВЕР?“. Сякаш за една нощ добрият образ, който Алексия бе градила през изминалата година пред британското общество, бе започнал да се срива. Покрай последната трагедия, която им даваше богат материал за предъвкване, таблоидите изровиха всички стари слухове за Рокси и „истинската история“ на дъщерята на вътрешния министър и мистериозното ѝ падане от третия етаж. Публикуваха се снимки на Рокси в инвалидна количка пред болница „Джон Радклиф“, където Майкъл де Вер оставаше „в критично, но стабилизирано състояние“. Отново бяха извадени от прахта старите познати нападки за случая на Санджай Пател.

В дома си в Източен Лондон Гилбърт Дрейк поглъщаше със злорадо задоволство отразяването на събитията.

Точно като в „Изход“, когато фараонът отказал да освободи Божиите хора и за отмъщение Господ избил всички първородни, и хора, и животни, така и Алексия де Вер бе наказана за това, че бе държала бедния Санджай зад решетките.

„Тя ще пожертва първородния от утробата си пред Господа.

Трябва да се предпазвам от греха на гордостта. Отмъщението е от Бога, не от мен. Аз съм само Негово оръдие.“

Помоли се за напътствие. „Покажи ми волята си, о, Боже. Покажи ми изход от тук“.

Възмездието най-сетне бе дошло. Но краят му още беше далеч.

Две седмици след инцидента с Майкъл Алексия се срещна с премиера.

— Имаш право на отпуск, нали знаеш — напомни ѝ Хенри Уитман. — Никой няма да те вини, ако решиш да се оттеглиш за малко, за да бъдеш със семейството си.

Алексия присви недоверчиво очи. Министрите от кабинета не се оттегляха „за малко“. Те или се впиваха в поста си, или го губеха. Хенри Уитман знаеше това не по-зле от нея.

— Опитваш се да се отървеш от мен, Хенри?

— Не, разбира се — запротестира Уитман. — Не бих посмял!

— Добре — отвърна Алексия, но си спести усмивката. — Майкъл още не е дошъл в съзнание. Според лекарите това изобщо е малко вероятно.

— Наистина съжалявам.

— Моля те, спести ми съчувствието си — каза Алексия почти гневно. Хенри Уитман се надяваше, че е заради скръбта ѝ, но бе трудно да се каже. — Ако питат мен, още утре трябва да изключим проклетите апарати. Теди обаче настоява да ги поддържа. Но аз нямам намерение да прекарвам живота си в някаква болнична стая, за да държа напълно безжизнената ръка на сина си, вместо да съм тук и да съм полезна, само защото това би накарало някакво критично чудовище в „Дейли Мейл“ да се чувства по-добре.

— Никой не предлага подобно нещо, Алексия.

— Така ли? Бих се обзаложила, че Кевин и Чарлз угоднически са посочили колко негативно настроена е пресата след случилото се.

— Нищо подобно!

Хенри Уитман лъжеше. Враговете на Алексия в кабинета изобщо не се бяха помайвали да подновят атаките си срещу нея. Но Хенри едва ли имаше нужда кабинетът да му казва онова, което можеше да прочете и сам. Каквито и да бяха истинските ѝ чувства, Алексия де Вер се бе явила студена и безсърдечна след инцидента със сина ѝ и настояваше за „обичайното темпо на работа“. Ефектът върху имиджа ѝ бе катастрофален, а неприятните отзиви в пресата се прехвърляха и върху цялата партия.

Шарлот Уитман, съпругата на премиера, му беше казала предишната нощ в леглото:

— Тази жена ти вреди, Хенри. Трябва да се отървеш от нея.

— Знам, но какво мога да направя? Не мога да я уча как да скърби за сина си.

— Да скърби ли? — Шарлот се изсмя ехидно. — Тя да скърби?! Ти си премиерът, скъпи. Ти раздаваш картите.

Само да беше толкова лесно! Само Алексия де Вер да не го държеше на мушка! Макар никой да не го споменаваше, дяволът си висеше на стената жив и здрав и предпазваше Алексия дори сега.

Алексия погледна Хенри Уитман и си каза: „Крие нещо.“ Смътното тревожно чувство, което бе доловила преди инцидента с Майкъл, бе прераснало в почти истинска параноя. Каква ли бе ролята на Хенри Уитман във всичко това? Много мистериозно се бе отказал от тържеството в Кингсмиър в последната минута, а само след часове Майкъл беше в кома. Нямаше явна причина да се свързват двете събития и все пак Алексия търсеше скрит, зловещ подтекст. Накъдето и да се обърнеше, подушваше дебнещи врагове. Врагове от миналото и от настоящето. Врагове у дома и на работното ѝ място. Кариерата ѝ се сригаваше пред очите ѝ. Майкъл се бореше за живота си. Били Хамлин и дъщеря му бяха мъртви. Собствената ѝ дъщеря я мразеше. Имаше чувството, че някаква злонамерена невидима ръка унищожаваше живота ѝ тухла по тухла, разрушава всичко, което е градила, всичко, в което се бе превърнала. Ако не беше стабилната подкрепа на Теди — неговата и на Луси Майър... Луси стоеше зад гърба ѝ като скала през целия този кошмар, — Алексия сигурно щеше да загуби разсъдък си.

Когато се върна в кабинета си в парламента, сподели със сър Едуард Манинг:

— Всички са по петите ми, Едуард. Хенри само чака удобен шанс да нанесе удара.

— Съмнявам се да е така, госпожо министър — мазно отвърна сър Едуард.

— Така е, повярвай ми. Ти си единственият, на когото имам доверие, Едуард. Сега се нуждаю от помощта ти повече от всякога.

— С удоволствие ще ви помогна, госпожо министър. С най-голямо удоволствие. Опитайте да не се тревожите. Заедно ще се справим с бурята.

В Оксфорд Луси Майър пиеше кафе със Съмър. Бяха минали две седмици от катастрофата с Майкъл и Луси и Арни се готвеха да се връщат в Щатите. Луси настояваше Съмър да се върне с тях — „не можеш да стоиш тук безкрайно, мила“. Поне засега Съмър упорстваше, че не може да остави Майкъл. За разлика от някои други хора.

— Осъзнаваш ли, че Алексия не го е посетила нито веднъж — нито веднъж — от деня след катастрофата? Тя просто изчезна.

Луси отпи глътка кафе.

— Сигурна съм, че има сериозна причина.

— И още как. Егоизъм — вбесено отвърна Съмър. — Сякаш си напълно заслепена от тази жена. Защо винаги я защитаваш?

— Защо да я защитавам? — попита Луси. Предишния ден бе обядвала с Алексия в Лондон, за да я разсее. — Миличка, знам, че имаш нужда да търсиш виновник. Но в случилото се с Майкъл майка му няма вина. Било е просто злополука.

— Може би.

— Какво искаш да кажеш? Злополука е!

— Майкъл беше добър шофьор — заяви Съмър. — Опитен. Пътят е бил пуст, посред бял ден. Как така изведнъж ще загуби контрол?

— Защото е карал прекалено бързо — логично отвърна Луси.

— Да, но защо?

— Младите мъже на мощни мотори понякога наистина карат прекалено бързо, скъпа. Без специална причина.

— Вярно, но не чак толкова бързо. Сигурно нещо е отвлякло вниманието му. Предишната вечер се държа много странно. Все споменаваше някаква тайна и ми задаваше странни въпроси. Дали ако съм знаела тайната на човек, когото обичам, бих я издала?

Луси остави чашата си.

— Каква тайна?

— Това е въпросът. Нямам представа. Но бе очевидно, че е нещо лошо. Имах силното усещане, че е свързано с Алексия.

Луси замислено почна да върти пръстена си. Пръстенът беше семейно наследство, подарък от баща ѝ още като млада. Служеше ѝ като броеница, успокояваше нервите ѝ и ѝ помагаше да се съсредоточи. Луси бе поощрявала връзката на Съмър с Майкъл де Вер. Но сега, след тази трагедия, просто искаше Съмър да се върне у дома, в Щатите, и да е далеч от тази бъркотия. Луси вече знаеше повече за тайните на семейство Де Вер, отколкото ѝ се искаше. Поне Съмър трябваше да бъде пощадена.

Съмър допи двойното си еспreso и каза:

— Трябва да разбере какво имаше предвид Майкъл. Какво го е разсейвало, когато е...

Осъзна виновно, че щеше да каже: „умрял“. „Не бива да се отказвам от него. Не бива да съм като всички останали. Има ли искрица живот, има и надежда“.

— Когато е катастрофирал.

— Не ти ли е хрумвало, че той не е искал да знаеш? — каза Луси. — Тази тайна, или каквото е там. Имал е възможност да ти каже, но не го е направил. Може би е искал да стоиш настрана. Да продължиш живота си.

— Аз продължавам живота си — тросна се Съмър. — Като стоя тук до Майкъл. Като го подкрепям да се възстанови. Това е моят живот.

— Съмър, миличка...

— Не е ли време да тръгваш, мамо? Нали не искаш да изпуснеш полета си?

Луси Майър си погледна часовника. Наистина трябваше да тръгва. Колкото и да ѝ се искаше дъщеря ѝ да тръгне с нея, знаеше, че не може да живее нейния живот.

— Добре, тръгвам. Но ще трябва да поговорим пак за това.

— Разбира се — набързо приключи разговора Съмър.

— Баща ти вече се е обадил в деканата на Нюйоркския университет. Убедил ги е да ти разрешат да отсъстваш за гледане на близък, но все някога ще искат да знаят кога се връщаш.

— Разбира се, ще ти кажа. Довиждане, мамо.

Съмър изпрати с поглед майка си.

„Никога няма да се върна. Няма да се върна в Ню Йорк, нито в колежа, нито към стажа си в «Поуст». Всичко това вече е част от един друг живот. Безсмислен и незначителен. Нищо от това няма значение без Майкъл“.

Съмър пое по дългия път към апартамента на Майкъл през лабиринта от алеи между колежа „Ексетър“ и „Линкълн“, надолу към „Модлин“ и реката. Заради тревожното потискащо чувство след посещението на майка ѝ не можеше да се наслади на топлината на късното лятно слънце и на красотата на кулите, извисяващи се над нея. Улиците на Оксфорд бяха пълни с усмихнати влюбени двойки по шорти, със слънчеви очила, които се снимаха под „спящите кули“ или се целуваха по вековните мостчета. Дългите вейки на върбите се спускаха в спокойните води на Чаруел. Деца ближеха сладоледи във фунийки и потапяха пръстите на краката си във водата, където царствено се носеше двойка лебеди.

„Всички са щастливи. Всички живеят живота си сякаш нищо особено не се е случило. Сякаш светът не е замрял“.

Съмър наблюдаваше хората наоколо с учудване, с гняв, с неоснователно негодувание. „Как смее животът да продължава? Как смее? Когато Майкъл се бори за глътка въздух само на няколко мили от тук“.

Но в главата си чуваше и друг глас, този на майка ѝ, и то не по-малко настоятелен.

„Случилото се с Майкъл е инцидент. Никой няма вина. Просто се прибири вкъщи“.

Дали майка ѝ беше права? Дали Съмър не търсеше причините в нещо, което е просто съдба, катастрофа с мотор, жестоката ръка на съдбата, която поражда милиони хора по целия свят? Възможно беше.

Но точно сега тя трябваше да вярва, че е имало някаква особена причина за катастрофата на Майкъл. Че има нещо, което трябва да научи, което трябва да открие. Независимо от мнението на Майкъл. Щеше да се захване с това като със специална задача, като със случай, възложен ѝ за разследване.

Инстинктът ѝ подсказваше, че трябва да започне от майка му — желязната безсърдечна Алексия де Вер.

Когато се прибра в апартамента, изхлузи обувките си и отиде боса в кабинета на Майкъл. Компютърът му все още бе на бюрото, включен, сякаш го чакаше да се върне всеки момент и да продължи оттам, където бе спрял. Наоколо бяха натрупани купчини листчета — касови бележки, списъци, фактури, повечето за тържеството в Кингсмиър. Чекмеджетата също бяха натъпкани, цели камари бяха натрупани на принтера, на стола и канапето. Явно Майкъл не беше много по реда. Съмър се зачуди как изобщо е успявал да върти успешен бизнес сред целия този хаос. Дали бюрото на Томи Лайън изглеждаше по същия начин? Или може би Томи бе по-разумният от двамата, този, който движи работата, а Майкъл просто е бълвал идеи и планове с брилянтния си разпилян ум?

„Трябва да се обадя на Томи“.

Седна в стола на Майкъл и с изненада установи как лудо заби сърцето ѝ. Нима бяха изминали само две седмици, откакто се бе качила на влака за Оксфорд, убедена, че ще спипа Майкъл в изневяра? Онази нощ той я бе накарал да си върне вярата в него, в тях двамата като двойка. Но сега отново я налегнаха съмнения. Наистина ли искаше да рови в пощата на Майкъл, в снимките, в контактите му във фейсбук? Щеше ли да преглътне видяното?

Екранът настоятелно мигаше насреща ѝ. Искаше парола.

„Каква съм глупачка! Естествено, че ще има парола“.

Написа пин кода на Майкъл: зодиакалния му знак и рождената дата.

„Прекалено лесно, но човек никога не знае“. Засечка. Тя опита с различни комбинации от имената на семейството му, добави и своето име за всеки случай, но отново нищо. „Е, ще трябва да наема някой професионалист да го хакне. Освен ако Томи или Рокси не я знаят“.

Бутна лаптопа настрани и се зае с най-близката купчина документи. Не знаеше какво точно да търси, просто започна да ги

сортира. Фактурите — вдясно, касовите бележки — вляво. Разпредели ги на служебни, лични и за изхвърляне. Изтича до кухнята да вземе чувал за боклук за пликове, дипляни и други непотребни. Работата я погълна. Когато спря, вече бе шест вечерта и слънцето се спускаше към хоризонта и хвърляше златисти отблясъци през щорите на пода на кабинета.

Съмър се изправи и се протегна като котка. Тъкмо се канеше да си сипе едно питие, когато някаква кутия в ъгъла привлече вниманието ѝ. Всичко тук беше пълна какофония, само съдържанието на тази кутия — изрезки от вестници и списания, фотокопия на писма — бе внимателно разделено по цветове. Освен това кутията беше пъхната между библиотеката и голям пожарогасител, не точно скрита, но определено сложена на сигурно място, та хем да не се набива на очи, хем да не бъде въввлечена в общия хаос.

Съмър внимателно измъкна кутията и я занесе в кухнята. Изрезките бяха подредени по дати. Почти всички бяха свързани със случаи, засегнати от реформата в наказателното правосъдие, въведена от Алексия.

Някои бяха наистина потресаващи.

Дая Гинеску, румънска имигрантка, получила четири години за джебчийство, но присъдата ѝ била увеличена на седем и не ѝ било разрешено да види седемгодишния си син, който починал от левкемия.

Другите бяха евтини съзливни истории, раздухани до трагични мащаби от пресата. Съмър не можеше да изпита никакво състрадание към Дарън Найлс например, професионален крадец, чиято годеница го зарязала, защото трябвало да отложи сватбата с година и половина.

Най-много материали бяха събрани по случая на Санджай Пател. Осъден за трафик на наркотици по скалъпени доказателства, както твърдяха близките му, Пател се бе обесил в затвора от отчаяние заради удължената му присъда.

Съмър прокара пръсти по снимката на Пател. У него имаше нещо мило — и деликатно, и тъжно. Ако бе пренасял хероин, беше ясно защо картелите са го избрали. Имаше съвършеното лице на муле, наивно, с невинни тъмни очи и излъчващ чистота дори от гроба.

Но приятелите му съвсем не бяха невинни. До изрезките за Пател Майкъл пазеше фотокопия на три заплашителни писма до Алексия. Две от тях, написани на ръка, ако въобще можеше да се каже

написани — правописните грешки биха били срам и за петгодишно дете, — явно бяха от един и същи човек. Обидните думи и други сексистки квалификации, почти гинекологични термини, подсказваха, че са писани от мъж. Но не толкова езикът, колкото свирепата омраза във всяка дума порази Съмър. Авторът искаше да пререже „гръкляна“ на Алексия и да я гледа как „квичи като прасе“. Тръпнеше да ѝ „отреже“ гърдите и да я накара да плати за стореното от „теб, смрадлива...“ Третото писмо беше на по-различно ниво, пълно с библейски цитати, плашещи с Божия гняв, който щял да се излее върху Алексия заради „греховете“ ѝ. Съмър не знаеше кое от писмата я порази повече. Не беше почитателка на Алексия, особено в момента. Но писмата направо смразиха кръвта ѝ.

Чудеше се как Майкъл се е сдобил с тях и защо ги пази. Бяха ли свързани с тайната му, каквато и да беше тя, с онова „лошо нещо“, което някой негов близък бе извършил? Или просто бе притеснен за сигурността на майка си, или за сигурността ѝ само на тържеството в Кингсмиър?

Това изглеждаше вероятно. Но нещо не се връзваше. В качеството си на вътрешен министър Алексия разполагаше с денонощна протекция от страна на полицията и тайните служби. Едва ли би имала нужда от аматьорските усилия на Майкъл. Нещо наистина не се връзваше.

В кутията намери и други любопитни неща. В средата на досието, внимателно обозначени с жълти листчета с дати, имаше документи, касаещи премиера. Някои от тях бяха писма, които Хенри Уитман бе писал до Алексия в периода около назначението ѝ за министър на вътрешните работи. Имаше копия от отговорите, които тя му бе изпращала. Имаше и други, които нямаха пряка връзка с нея. Също намери и статии за Уитман, който открива болница, за съпругата му Шарлот, присъстваща на благотворително събитие. Безобидна информация за отношението на премиера към проекти за възобновяеми енергийни източници, всяка старателно изрязана и прикачена с дата. Майкъл — или някой друг — явно ги бе оценил като значими.

Защо?

Телефонът звънна и я уплаши до смърт. Кой, за бога, би я търсил тук? Може би от болницата? „О, боже, не!“

— Ало? — обади се тя с нескрита паника в гласа.

— Как си, скъпа? Всичко наред ли е?

— Теди! — Тя въздъхна с облекчение. — Добре съм. Помислих си, че може би се обаждат от болницата.

— Не, не. Аз съм. Слушай сега. Майка ти се обади и ме помоли да те наглеждам, докато си в Оксфорд. Трябва да проверявам дали не вехнеш в този мрачен апартамент, или не умираш от глад в болничния бюфет.

Съмър се разсмя.

— Може да кажеш на майка ми, че отдавна си готвя сама.

— Както и да е, просто се надявах, че би приела да вечеряш с нас в Кингсмиър.

„С нас“. Това включваше ли и Алексия?

Сякаш прочел мислите ѝ, Теди продължи:

— Алексия е в Лондон, така че с Роксан се мотаем сами тук като две сирачета. Ще направиш услуга на един самотен старец.

Изведнъж на Съмър ѝ се прииска да види милите познати лица на Теди и Рокси, хората, които обичаха Майкъл също като нея. Те също често ходеха в болницата, но Съмър отдаваше липсата на постоянното им присъствие на болката им, а не на безразличие като на майка му.

— Много мило, благодаря. По кое време ще е удобно?

— Още сега, мила. Шофьорът ми ще е при теб всяка минута.

— Сега? Но аз още не съм се преоблякла, не съм се къпала...

— Това няма значение. Просто грабвай чантата с пижамата и скачай в колата.

„С пижамата?“ Съмър понечи да протестира, но се отказа. Защо да не се откъсне за малко? Трябваше да се върне в Оксфорд чак следващата вечер, за да посети Майкъл.

Пъхна малко дрехи в една чанта и зачака да звънне звънецът. Колко съобразително от страна на Теди да изпрати шофьора си. Наистина бе най-милият човек на света.

---

[1] Рубенс Голдбърг (1883–1970) — известен американски карикатурист, скулптор, писател, инженер и изобретател. — Б.пр. ↑

## 26.

Ситният чакъл приятно хрущеше под краката на Съмър, докато тя буташе Рокси в инвалидната количка по дългата алея на Кингсмиър.

— Толкова е красиво тук. Сигурно сутрин, щом отвориш очи, се питаш дали още не сънуваш.

Рокси се усмихна.

— Не е точно така. Но наистина е прекрасно. Не съм сигурна дали бих могла да живея другаде.

След обилната закуска с кеджери<sup>[1]</sup> и силно черно кафе момичетата излязоха да се поразходят. Дали заради пухените завивки на леглото в стаята за гости, или заради прекрасната храна и вино, или просто заради удоволствието да е в компанията на старите си приятели, тази сутрин Съмър се чувстваше възродена, както не се бе чувствала от дълго време. Синьото небе и кристалният въздух някак си ѝ вдъхваха надежда, а крясъците на враните по върховете на дърветата сякаш възвестяваха ново начало.

Стигнаха до лъкатушеца пътека, оградена от двете страни от висок жив плет. Отгоре стари дъбове сплитаха клони в тунел.

— Наляво или надясно? — попита Рокси.

— Какво значение има?

— Наляво е селото, надясно е фермата.

— Тогава наляво — отвърна Съмър. — Баща ти каза, че иска вестник, а и още не съм видяла центъра на Кингсмиър.

Рокси бе довольна, че Съмър бе приела да остане за нощта. Бяха близки от деца, макар, разбира се, да се бяха променили много от онези волни дни. Рокси помнеше Съмър като пълничко затворено и болезнено срамежливо момиче. Някога Рокси бе самоуверена, а и голяма красавица. Но сега Съмър Майър имаше света в краката си. Колко странен бе животът.

— Сигурно си мислиш, че съм абсолютно безсърдечна — подхвана Рокси. — Че не посещавам често Майкъл.

— Не си мисля нищо подобно — увери я Съмър.

— Истината е, че не мога да се справя психически. Болниците все още предизвикват у мен паника. И специално тази.

Съмър бе забравила, че точно там Рокси се бе възстановявала от опита си за самоубийство. Нищо чудно, че мястото я отблъскваше.

— Напълно те разбирам. Майкъл също би те разбрал.

— Татко ходи два пъти, но му е неприятно. Казва, че се чувства като резервна част. Не знае какво да направи или да каже.

— Сигурна съм, че няма значение какво казваш. Важно е самото присъствие.

— Говориш като зряла жена. Но нали знаеш какви са мъжете, особено британците. Те искат да „оправят“ нещата. Татко сигурно не може да понесе мисълта, че не може да оправи случилото се с Майкъл. Както не успя и с мен. Мисли, че историята се повтаря.

— Проклятието на семейство Де Вер — измърмори Съмър.

— Единственото проклетие за това семейство е онази кучка майка ми — горчиво заяви Рокси.

Продължиха в мълчание.

Най-сетне селцето изникна пред очите им със забулените си от акации каменни къщички, сгушени около триъгълна зелена площ в сянката на саксонска църква. Едва ли би могло да има по-сънливо, по-идилично кътче от Кингсмиър. Селце направо излязло от приказките.

„На това място не може да се случи нищо лошо“.

В реалността селското магазинче бе собственост на навъсена старица с лице, обсипано с брадавици, казваше се Роуз Хъджинс. Роуз кимна отсечено на Рокси, когато влязоха, но не отрони и дума на Съмър, докато тя плащаше вестника на Теди, а на усмивката ѝ отвърна с кисела физиономия.

— Винаги ли е такава? — попита Съмър, след като излязоха.

— За жалост да. Роуз не обича пришълците, особено американците.

Вървяха вече повече от час, а Съмър така и не повдигаше въпроса за списъка на Майкъл, нито за особената тайна, за която бе намекнал в нощта преди катастрофата. Но вече трябваше да предприеме нещо — сега или никога.

— Искам да те питам... Майкъл споменавал ли е нещо необичайно в суматоката около тържеството?

Рокси рязко извърна глава към нея.

— В какъв смисъл необичайно?

— Във всякакъв.

— Не, не мисля. Защо?

— Вероятно не е нищо важно, но през нощта, когато отидох в Оксфорд да го видя, той спомена за някаква тайна. Каза, че говори хипотетично, но имах усещането, че не е така. Че е открил нещо, което дълбоко го тревожи. Мислех, че може да го е споменал пред теб.

— Не. Нищо подобно не е споменал. През последните няколко седмици се занимаваше само с тържеството, особено със строежа на онзи абсурден павилион на татко. Това го стресираше, защото не се получаваше, а не му се искаше да тревожи баща ми. Мислиш ли, че може да е било заради това? Макар да не разбирам защо да е тайна.

— Може просто така да ми се е сторило — отвърна Съмър. Не беше честно да товари Рокси със своите страхове и подозрения. Не и докато не открие сериозно доказателство. Каквато и да бе тайната на Майкъл, явно не я беше споделил със сестра си.

Когато се прибраха, Рокси занесе „Таймс“ на Теди, а Съмър се качи горе, за да оправи леглото и багажа си. Тъкмо затваряше ципа, когато един глас зад нея я накара да подскочи.

— Ще останеш ли за обяд?

Теди стоеше на вратата. Беше облякъл жълт пуловер, плътно опънат върху големия му корем, и така приличаше на остарял Мечо Пух. За пръв път на Съмър ѝ хрумна, че двамата с Майкъл изобщо не си приличат. Бащата не бе предал на сина си нито частица от гена на рода Де Вер.

— Стресна ме! Мислех, че си долу с Рокси.

— Бях, но тя ми каза, че се приготвяш да си тръгваш, затова дойдох. Трябва ли да си тръгваш толкова бързо?

— Да. Вие сте невероятно мили и гостоприемни, но трябва да ида да видя Майкъл.

— Е, това няма да отнеме цял ден.

— Имам и работа в апартамента.

— Каква работа?

— Подреждам документи, цели купища. — Тя се прозина уморено и Теди пристъпи към нея и я прегърна топло, бащински.

— Ако ми позволиш да отбележа, мила, мисля, че се преуморяваш. Родителите ти са прави. Трябва да се върнеш в Америка.

— Не бих си и помислила да оставя Майкъл — отсече Съмър.

— С Майкъл е свършено, Съмър — въздъхна Теди.

— Не, не е.

— Физически може би не. Но във всякакъв друг смисъл е свършено. Майка му е права.

— Майка му не е права! — Горещи сълзи се застичаха по лицето ѝ. — Съжалявам, Теди. Знам, че обичаш Алексия, но за това не е права. Исква да изключи апаратурата, защото така ще ѝ е по-лесно. Защото това ще сложи край на ситуация, с която не би искала да се занимава.

— Това не е вярно, мила.

— Вярно е. Тя е прекалено заета с блестящата си кариера, за да се тревожи за нещо толкова незначително като сина си.

Теди поклати глава.

— Алексия не показва чувствата си, но много обича Майкъл. Лекарите казаха, че няма почти никакъв шанс Майкъл да се върне в съзнание.

— Почти. *Почти*. Това означава, че все пак има някакъв шанс, нали? Кой да се бори за него, ако не го направим ние, Теди?

Теди нежно я погали по косата. Толкова беше мила. Объркана, но страшно мила.

— Когато станеш на моята възраст, Съмър, ще знаеш, че има битки, които просто не можеш да спечелиш.

— Ако наистина вярваш в това, би направил каквото иска Алексия — би изключил животоподдържащите апарати. Но не си го направил.

— Вярвам го — категорично каза Теди. — Просто съм твърде слаб, твърде сантиментален, предполагам, за да постъпя правилно.

— Е, поне никой не може да обвини Алексия, че е слаба и сантиментална — горчиво заяви Съмър.

— Алексия предпочита да запомни Майкъл какъвто беше. Не бива да я мразиш заради това и само защото трябва да има виновен.

Същите думи ѝ бе казала майка ѝ предния ден. Объркваше я фактът, че Алексия де Вер умее да предизвиква толкова дълбока лоялност у близките си. Теди. Майкъл. Дори майка ѝ. С какво Алексия бе заслужила такава привързаност? От близкото ѝ обкръжение явно само Рокси успяваше да види майка си в истинската ѝ светлина.

Теди продължи да говори със замъглени от обич към Алексия очи.

— При всичките трагедии в живота си Алексия винаги е намирала утеха в работата си. Тя ѝ дава смисъл, цел и средство за превъзможване на болката. Можеш да вземеш пример от нея.

— Да се върна на работа, това ли имаш предвид? — попита Съмър.

— Да. Върни се в Америка. Върни се в колежа, към работата си в Ню Йорк. Не се жертвай заради сина ми, скъпа. С това няма да помогнеш на Майкъл, но със сигурност ще навредиш на себе си. Защо да се съсипват два живота?

„Защото не мога да го направя. Защото вече не мога да напусна Майкъл и да се върна в Ню Йорк все едно нищо не се е случило“.

— Поне обещавай да помислиш за това — каза Теди.

— Ще помисля — излъга Съмър.

Теди свали чантата ѝ до вратата.

— Ще дойдеш пак, нали?

— Разбира се, че ще дойда. — Съмър го целуна по бузата. — Ще поздравя Майкъл от теб... О! — Един плик на масичката в коридора привлече вниманието ѝ. Беше адресиран до Майкъл и имаше червено-черното лого на „Дукати“. — Още ли получава пощата си тук?

— Част от нея — отвърна Теди. — Той ползва този адрес за лични документи, лицензи и разни такива работи. Това пристигна тази сутрин. Предполагам, че е регистрацията на проклетия мотор.

— Може ли да го взема? В момента подреждам всичките му документи. Така запълвам времето си между посещенията. Няма да повярваш каква бъркотия е в апартамента му.

— О, напротив — отвърна Теди и ѝ подаде плика на „Дукати“. — Не си виждала детската му стая. Все едно е минал ураган.

След няколко минути Теди стоеше на прага и гледаше след колата, която откарваше Съмър.

Горкото дете.

Любовта на младите е трудно нещо. Но да загубиш любимия си на тази възраст бе направо непоносимо.

Колкото по-скоро Съмър Майър се върнеше у дома и забравеше за Майкъл, толкова по-добре. За всички тях.

Майкъл де Вер лежеше безжизнен в болничното легло. От ноздрите и от устата му излизаха тръби, свързани с вентилаторното устройство от страни. Два електрода на гърдите му изпращаха сигнали за пулса му към монитор върху долната табла на леглото. Сред цялата тази техника Майкъл изглеждаше блед и вкаменен като статуя от алабастър, неподвижен и смълчан като гроб.

Съмър Майър държеше ръката му, галеше всеки пръст като дете, което прегръща любимата си кукла.

— Тук съм, Майкъл — непрестанно повтаряше тя. — Тук съм.

„Тук съм, но къде ли си ти, мили мой? Това е въпросът. Всички ми казват, че вече те няма. Но аз чувствам, че си тук, с мен. Не ме напускай, Майкъл. Моля те, моля те, не ме напускай“.

Тя щеше да открие тайната.

Щеше да се добере до истината.

После, ако се наложеше, щеше да го пусне да си върви.

---

[1] Кеджери — индийско ястие от задушен ориз, риба, яйце и подправки. — Б.пр. ↑

Алексия де Вер намръщено прелистваше страниците на „Телеграф“.

— Виждала съм и по-лошо.

— Аз също — отвърна сър Едуард Манинг и ѝ подаде останалата част от камарата сутрешни вестници. — „Сън“ ви нарича бита карта. „Гардиан“ предсказва, че ще ви освободят от работа до Коледа. А „Мирър“ ви оприличава на агент на Гестапо.

— Това не е ли подсъдно?

— Може би. Но един процес не би ви помогнал да запазите работата си, нито да си върнете избирателите. Още малко такива публикации и премиерът ще обяви, че ви дава „пълната си подкрепа“. Тогава с вас наистина е свършено.

При нормални обстоятелства Алексия би се разсмяла. Но напрежението от последния месец си бе казало думата. Меденият ѝ период като министър на вътрешните работи беше приключил. Обществената критика заради липсата на скръб за инцидента с Майкъл бе безмилостна и направо отровна. Предишната вечер Алексия бе направила погрешна стъпка, като се появи в популярно токшоу, за да обсъди този въпрос — ход, с който централата възнамеряваше да пооправи имиджа ѝ. За съжаление програмата постигна обратния ефект, след като зрителите и критиците единодушно заклеиха Алексия като „студена“ и „безчувствена“. Думата „безмилостна“ бе спомената многократно, от което кръвта на Алексия кипна.

— Бих искала някой да ми обясни за какво точно очакват да се разкайвам — оплака се тя на Едуард. — Че не се вайкам достатъчно, предполагам?

Повечето от сутрешните издания се бяха хванали за въпроса на водещия предаването: „За какво съжелявате най-много?“, на което Алексия бе отвърнала дръзко: „Аз не съжелявам, Дейвид. Нямам време за това“ — пиперлив отговор, който настрои срещу нея и малкото ѝ останали поддръжници.

— Ако бях мъж, хората щяха да ме възхваляват за силата ми.

— Много е възможно, госпожо министър. За съжаление не сте мъж.

— Да, Едуард. Не съм.

— Консервативните гласоподаватели очакват жената, която ги представлява, да покаже майчински инстинкти.

— О, що за глупости!

— За съжаление, госпожо министър, точно тези глупости печелят гласове, да не споменавам приятели в партията. Нямахте да ви стане нищо, ако малко бяхте смекчили тона — осмели се да заяви сър Едуард Манинг. — Особено в такъв значим ден.

Алексия уморено разтърка очи.

— Значим в какъв смисъл?

— Годишнината от самоубийството на Санджай Пател, госпожо. Сигурно не сте забравили?

О, мамка му! Алексия съвсем бе забравила, погълната от разпериите около публичния ѝ образ и отчаянието ѝ за Майкъл, а и всеки свободен от ангажменти миг посвещаваше на разследване на убийството на Дженифър Хамлин. Нюйоркската полиция се бе отказала от случая. А колкото до убийството на Били в Лондон преди година, изглежда, за него бяха положени странно слаби усилия. И по двата случая нямаше дори арестувани. Не беше нормално такава явна бруталност да остане ненаказана. Макар никой да не се интересуваше от убийството на семейство Хамлин, явно проклетият случай на Пател отказваше да изчезне.

Всяка годишнина от смъртта му се превръщаше в кошмар за Алексия. Със сигурност щеше да има тълпи протестиращи под прозорците на кабинета ѝ в Уестминстър, а някои щяха да стигнат и до дома ѝ в Челси. Нямахте съмнение, че тази година ще са още по-настъргвени, предвкушвайки залеза на политическата ѝ звезда.

„Ако си мислят, че ще ме притиснат да напусна поста си или да се призная за виновна, предстои им голямо разочарование“.

Знаеше, че рейтингът ѝ никога не е бил толкова нисък и че колегите ѝ от кабинета мечтаят да се отърват от нея. Вече не ставаше въпрос само за огорчения министър на търговията и компания. Всички бяха срещу нея. Досега Хенри Уитман я бе защитавал, но подкрепата му не можеше да продължава безкрайно. Алексия се опита да забрави за зловните шушукания и да се съсредоточи върху работата си.

Противно на всеобщото мнение, тя имаше чувства. Критиката, натискът и най-вече изолацията ѝ си казваха думата.

Само ако можеше Теди да остане с нея в Лондон, може би щеше да ѝ е по-леко. Но той настояваше да прекарва поне половината от времето си в Кингсмиър („Имението не може да се управлява само, нали знаеш това, скъпа“), с Рокси залепена за него. Миналата седмица бе получила поредното заплашително телефонно обаждане в Чейни Уок, от същия обсебен от Библията луд. Каза за това на Едуард Манинг, но отказа да алармира охраната си, за да не изтече информация и да не плъзне мълва, че търси съчувствие. Ако имаше нещо, което дразнеше Алексия повече от неоснователната омраза към нея, то бе съжалението.

Гласът на сър Едуард Манинг проби мъглата в съзнанието ѝ.

— Може би е добре да си вземете малко отпуск, госпожо. — Интонацията на Едуард бе типично английска — отривиста, със звучно стакато, като на Теди. Глас, който неволно внушаваше респект.

— Отпуск? — Алексия го погледна недоумяващо.

— Дори само за уикенда, ако решите. По семейни причини.

— Да не си разговарял с Номер десет?

Сър Едуард Манинг изглеждаше наистина обиден.

— Не, разбира се, госпожо министър.

— Хенри Уитман ми каза съвсем същото миналата седмица.

Опитва се да се отърве от мен.

— Може би се опитва да ви помогне.

— Като ме отстрани?

— Не може да се държите сякаш не се е случило нищо, госпожо.

— Така ли, Едуард? И защо не?

— Защото — сър Едуард посочи нервно вестниците — още няколко такива статии напълно ще довършат политическата ви кариера. Ако продължавате така, Уитман ще вдигне ръце от вас. Съжалявам, че трябва да съм толкова груб, но е добре човек да гледа фактите в лицето.

Алексия се взираше немиждащо през прозореца.

— Да — промълви тя сякаш на себе си. — Предполагам, че така трябва.

След час, седнала сама в един невзрачен италиански ресторант в Челси, Алексия мъчително преглъщаше обяда си. След случилото се с Майкъл бе отслабнала, и то много. Всъщност бе загубила апетита си още в Париж, когато научи за убийството на Джени Хамлин. А колкото до съня, беше голям късмет, ако ѝ се съберяха три часа сън на нощ — толкова безмилостни черни мисли завладяваха съзнанието ѝ. Вкопчила се здраво в работата си в министерството, тя караше само на кафе и адреналин — и на неистов страх, че ако спре, ще бъде връхлетяна и удавена от черните си мисли. Когато все пак спеше, сънуваше кошмарния давец сън: надигащи се високи вълни, които я повличат и я дърпат надолу, докато ѝ отнемат и последната глътка въздух.

Погледна почти недокоснатата храна в чинията и усети, че ѝ се повдига. Бутна я настрана.

„Може би Едуард е прав. Може би имам нужда да се откъсна. Толкова отчаяно се тревожа за Майкъл и такава параноя ме гони да не загубя работата си. А може би премиерът наистина се опитва да ми помогне“.

Изведнъж пред очите ѝ изплуваха Мартас Винярд и Гейбълс. Представи си акацията в задния двор, мастиленочерното нощно небе, обсипано с искрящи звезди, гърленото квакане на жабите в любовния им период.

„Там трябва да отида. На този остров се чувствам спасена. Спасена, нормална и жива“.

Това означаваше да остави Майкъл. Но в момента не можеше да му помогне с нищо. Ако не се съвземеше психически и физически, нямаше да е от полза за никого. „Накрая самата аз ще се озова в болница“.

Луси Майър и Арни бяха във Вашингтон. Алексия се зачуди дали не би могла да убеди приятелката си да я придружи.

Луси нямаше специални професионални ангажименти, особено с отминаването на лятото. Колко чудесно би било да поговори с Луси, без да ги разсейват съпрузи и деца!

Бяха говорили по телефона за инцидента с Майкъл. За разлика от целия останал свят, Луси инстинктивно разбираше защо Алексия трябва да продължи да работи. Защо не може да си позволи да се срине, да бъде слабата майка, която си скубе косите — така както искаше да я види британското общество. Алексия дори бе споделила с

Луси за убийството на Джени Хамлин и опасенията си, че е в центъра на някакъв странен заговор, на незнайно зло, което не може да определи. Колегите ѝ биха се изсмели и биха я обявили за луда. Но Луси не я съдеше, както не я бе съдила, когато Алексия ѝ разказа за миналото си. Просто я бе слушала — мълчаливо, търпеливо и безстрастно като камък.

Теди я обичаше. Но не я познаваше в тази светлина, както Луси Майър. С Луси — единствено с Луси — Алексия можеше да разголи душата си напълно и да бъде себе си. Точно това ѝ трябваше сега, повече от всякога.

Поиска сметката. Имаше заседание на специализираната комисия в два и половина и гласуване в четири. След това щеше да се прибере и да се наспи. После щеше да се обади на Луси и да организира ваканцията, за която всички около нея настояваха.

„Всичко ще е наред — каза си тя. — Всичко ще е наред“.

— А, не, приятел. Това си е моето място.

Напористият фотограф избута колегата си от главната позиция на Чейни Уок, точно срещу дома на Алексия де Вер.

— Как така ще е твоето?

— Тук съм от десет сутринта. Само отскочих отсреща за цигари.

— Това си е твой проблем.

Докато двамата мъже водеха шумен териториален спор, пред дома на вътрешния министър на Челси Стрийт прииждаха протестиращи с плакати с лика на Санджай Пател. До този момент годишнината от смъртта на Пател се отбелязваше сдържано. Поддръжниците му спазваха наложеното от полицията триметрово ограничение от дома на Де Вер, макар и само отбелязано с лента. Но привечер скандиранията „Няма разкаяние, няма признание“ и „Де Вер вълн!“ набираха все по-голяма сила и ставаха все по-агресивни. Министърът щеше да се прибере всеки момент. Въпреки присъствието на полиция и телевизионни екипи потенциалната опасност от ексцесии се носеше във въздуха като зловоние.

Застанал сред тълпата, Гилбърт Дрейк се молеше:

„Да се сбъднат думите на Исаия: «Аз ще накажа света за злото и нечестивците — за техните беззакония; ще премахна високоумието на

горделивите и ще унижа надутостта на притеснителите»<sup>[1]</sup>.“

Синът на Алексия де Вер може и да беше полужив, но това не бе достатъчно наказание за страданията, които тя бе причинила на бедния Санджай и на толкова много други. Алексия де Вер винаги се бе интересувала само от себе си, от собствения си егоистичен безбожен живот. Точно това щеше да загуби.

*Око за око.*

Гилбърт Дрейк бръкна под якето си и развълнувано опипа студения метал на пистолета.

Хенри Уитман говореше по частния си телефон.

— Колко са се събрали?

— Петдесет-шейсет души, господин премиер.

— Достатъчно ли са? Не изглежда кой знае каква тълпа.

— Достатъчно са.

— Значи действаме?

Гласът от другата страна на линията каза закачливо:

— Ти решаваеш, Хенри. Нали ти си шефът.

Хенри Уитман примижа и взе решение.

— Това не ми харесва, Алексия. Изобщо не ми харесва — каза притеснено Теди. — Видях кадри по телевизията и те определено изглеждат агресивни. Защо не си дойдеш тук тази вечер, в Кингсмиър?

На задната седалка в служебната си кола Алексия притисна телефона до ухото си и се опита да си представи Теди и утешителната му прегръдка. „Трябва да прекарвам повече време с него. Да разчитам повече на него, както някога“.

Заседанието на комисията се бе проточило по-дълго от очакваното — не ставаше ли винаги така? — а гласуването се бе оказало почти безкрайно. Краткото спокойствие, до което бе стигнала по време на обяда, и планираното бягство с Луси Майър се изпариха. Искаше ѝ се Теди да е с нея. Но при мисълта да се тътри по целия път до Оксфордшър и да не може да си легне до единайсет вечерта направо ѝ се приплака.

— Наистина не мога, Теди. Капнала съм. Едуард ме инструктира, а и около къщата има много полиция. Ако стане напечено, просто ще ги разгонят.

— Въпреки това защо да рискуваш, мила? Може да спиш по пътя в колата, ако си уморена. Моля те, ела си, Алексия. Липсваш ми.

— И ти ми липсваш. — Алексия смени темата. — Мислех да си взема малко отпуск.

— Наистина ли? Това е чудесно. — Тя почти чу как Теди се усмихва. — Кога да започна да събирам багажа?

— Всъщност си мислех, че мога да прекарам малко време с Луси. Да се покрия в Мартас Винярд за кратко. Ще имаш ли нещо против?

Последва кратко колебание, после Теди каза:

— Разбира се, че не, скъпа. Намирам идеята за прекрасна.

— Чудесно. Утре ще го обсъдя с Хенри. Сега трябва да затварям, мили. Стигнахме.

И затвори преди Теди да успее да й каже довиждане.

Даймлерът спря пред къщата. През тъмните стъкла не се виждаха хората вътре. Гилбърт Дрейк свали предпазителя на пистолета и го стисна здраво. Трудно можеше да се каже кое вдигаше повече шум — крясъците на протестиращите или щракането на многобройните фотоапарати, когато Алексия излезе от колата.

„Ридайте, защото денят Господен е близък, — иде като разрушителна сила от Всемогъщия“<sup>[2]</sup>.

Сега щяха да направят невероятна снимка.

Хенри Уитман включи телевизора. Видя как Алексия де Вер излиза от колата, невероятно слаба, като скелет в елегантен костюм.

— Божичко — каза жена му. — Изглежда болна.

— Да.

— Защо не вземе да си подаде оставката? Защо се е вкопчила така? Това е просто глупаво.

— Да — съгласи се Хенри. Но изобщо не я слушаше. Наблюдаваше протестиращите, които освиркваха Алексия, докато тя

минаваше покрай тях. „Наистина я мразят“.  
Самият той също започваше да я мрази.

В болничната стая на Майкъл де Вер Съмър Майър също гледаше новините.

Сестрата, която оправяше възглавницата му, каза бодро:

— Това е майка му, нали? Внушителна жена. Макар че е поотслабнала.

„Меко казано“, помисли Съмър. Алексия изглеждаше крехка като птица. Костюмът ѝ от „Шанел“ от черно букле и ламе ѝ висеше като на закачалка.

— Май не я обичат много.

— Хич даже.

— Би трябвало да я пожелат малко, поне заради състоянието на сина ѝ. Но явно играта е груба. В политиката де.

Съмър гледаше екрана и не слушаше бърборенето на сестрата. Точно когато Алексия бе на крачка от полицейския кордон, нещо привлече вниманието ѝ. Нещо сребристо проблесна в първата редица.

— Не! — изкрещя Съмър. — Не!

Алексия вървеше към входната врата, загледана право напред, без да обръща внимание на крясъците, обидните скандирания и гневните лица.

— ВЪН, ВЪН, ВЪН! — крещяха протестиращите. Алексия обаче нямаше да се даде, нито на враговете си в кабинета, а още по-малко на тази невежа сган.

„Просто продължавай напред. Още малко. О, ето го и Джими“.

Охранителят от тайната служба ѝ се усмихна, когато Алексия стигна до лентата, отделяща тротоара от частния ѝ имот. Алексия също му отвърна с усмивка. Камерите мигом отразиха тази размяна на любезности и зацракаха бясно.

И тогава се чу нещо странно — за частица от секундата, — някакво изщракване, по-различно от останалите. Алексия се обърна. И се озова срещу две очи, в които пламтеше дива омраза.

— Имам подарък за вас, госпожо министър.

Изстрелът отекна мощно като гръмотевица. Алексия почувства остра болка и внезапна силна изненада.

После всичко потъна в мрак.

---

[1] Книга на пророк Исаия, 13:11. — Б.пр. ↑

[2] Книга на пророк Исаия 13:6 — Б.пр. ↑

## 28.

— Алексия! Алексия, чуваш ли ме?

Гласът на сър Едуард Манинг идваше някъде отдалеч. „Колко странно, че ме нарича на малко име. Никога не го прави.

Сигурно се е случило нещо сериозно“.

Отвори очи и усети, че погледът ѝ е размазан. Видя притеснения Едуард, а зад него море от други размазани физиономии. Но всичко се клатеше, сякаш бяха на кораб в бурно море. Нямаше представа къде се намира. Очите я боляха от светлината, гадеше ѝ се, а отстрани усещаше пронизваща болка.

После отново потъна в тъмнина и вече не усещаше нищо.

Хенри Уитман говореше по телефона.

— Жива ли е?

— Да, господин премиер.

За един кратък позорен миг Хенри Уитман изпита разочарование.

— Стреля в нея съвсем отблизо, но някак си куршумът е заседнал в реброто ѝ. Сега я оперират, но разбрах, че ще се оправи. Извадила е невероятен късмет.

„Да — помисли Хенри Уитман. — Както винаги“.

— Арестуваха ли мъжа?

— Да, сър. Гилбърт Дрейк. Таксиметров шофьор, няма досие. Но явно е бил приятел на Санджай Пател. Предаде се, без да създава проблеми.

— Добре. Дръжте ме в течение.

Премиерът затвори, наля си уиски и отпи две големи глътки. Гилбърт Дрейк. Що за идиот трябва да си, за да пропуснеш от упор? Хенри Уитман се надяваше да затворят Дрейк и да хвърлят проклетия ключ в ада.

Тъмнината се смени с белота. Бели стени, бели тавани, бяло легло, бяла светлина.

„Мъртва ли съм?“

Алексия запремигва срещу светлината. Реалността бавно започна да се проявява.

Болница. Болката отстрани бе изчезнала и бе заместена от топло гъделичкащо усещане, каквото не бе изпитвала от девойка. Морфин. Тя сведе поглед. Да, ето ги тръбите, които вливаха в ръката ѝ някакво неизвестно лекарство.

Изведнъж всичко се сглоби в съзнанието ѝ.

Протестиращите защитници на Пател. Щракащите фотоапарати. Погледът, пълен с изпепеляваща омраза.

— Какво стана?

Думите бяха произнесени толкова слабо, че едва ги чу и самата тя, но успяха да накарат сестрата да дотича.

— Простреляха ви, госпожо Де Вер, но ще се оправите. Само не изпадайте в паника.

Алексия се усмихна уморено.

— Никога не изпадам в паника. Ще се наложи ли операция?

— Вече ви оперираха. Всичко мина перфектно. Сега си почивайте. Ще съобща на хирурга и той ще дойде веднага.

Сестрата се втурна навън. Миг след това вратата се отвори.

— Мамо?

Рокси изглеждаше ужасно. Бледа като платно, с черни вадички от спиралата по лицето. Явно бе плакала. Добута количката си до леглото на Алексия.

— Видях всичко по телевизията. Мислех, че си мъртва. — За своя изненада Алексия усети как дъщеря ѝ хвана ръката ѝ. За момент беше прекалено поразена, за да отвърне. Това бе първият искрено мил жест от страна на Рокси към нея от толкова години. Но скоро се съвзе и отвърна на стискането, загали пръстите на дъщеря си сякаш бяха скъпоценности.

— Плакала си — каза нежно.

Рокси кимна.

— Загубих Майкъл. Не... не мога да загубя и теб.

Очите на Алексия се наляха със сълзи. Всички чувства, които бе потискала от инцидента с Майкъл, изригнаха.

— Ти плачеш!? — Рокси не можа да сдържи изумлението си.

— От лекарствата е — засмя се Алексия и примижа от болката, която напомни за себе си.

— Какво правите, по дяволите? — викна властно един мъж от вратата. — Дадох съвсем ясни нареждания. Трябва да си почивате. Никакви посетители.

Рокси завъртя количката към него и заяви твърдо:

— Разкарайте се! Аз съм дъщеря ѝ и няма да мръдна от тук.

— О, ще мръднете, и то веднага, госпожице.

Докато ги наблюдаваше как спорят, Алексия се почувства истински щастлива.

Дъщеря ѝ се бе върнала при нея.

Вече нищо, абсолютно нищо друго нямаше значение.

## 29.

Механикът погледна размазания „Дукати Панигале“ и тъжно поклати глава.

— Колко жалко. Изключително жалко. Такъв красив мотор.

Съмър беше на друго мнение. За нея моторът на Майкъл бе най-грозното нещо, което бе виждала, най-поразяващото и смъртоносно оръжие.

С документите за собственост, дадени ѝ от Теди, Съмър бе убедила полицията в Оксфордшър да ѝ предаде онова, което бе останало от мотора. Не му бяха направени никакви тестове. За полицията случаят беше ясен: катастрофа, която няма нужда от разследване. Тоест моторът вече не беше доказателство, а просто частна собственост и тя можеше да го вземе.

Като истински разследващ журналист, Съмър го огледа от всеки възможен ъгъл, решена да разкрие „тайната“ на Майкъл и връзката ѝ с катастрофата. Затова нае ван, натовари на него усукания мотор с помощта на един съсед и го откара в Източен Лондон още призори.

Според интернет форумите сервизът „Сейнт Мартинс“ в Уолтамстоу беше най-добрият в страната за „Дукати“. Явно младият мъж, който стоеше пред Съмър, знаеше за какво говори. Подробно ѝ обясняваше за ремъци, цилиндри и трансмисии, като опипваше с възхищение и съжаление ожуления червен мотор.

— Лошо, много лошо. Имам предвид, технически бихме могли да го възстановим. Но новите части ще са повече от старите и ще струва цяло състояние.

— Ами ако ви помоля да прегледате някои части?

— Например?

— Не знам. Кормилото. Спирачките. Дали е имало някаква техническа повреда, която бихте могли да откриете? Или това вече е невъзможно?

Механикът погледна красивото момиче пред себе си. В „Сейнт Мартинс“ не идваха много клиенти като Съмър Майър — с тези безкрайно дълги крака и с тази лъскава грива, като полирано дърво,

стелеща се по гърба ѝ. Но у момичето имаше и още нещо — желязната решителност в погледа ѝ, вирнатата брадичка, които бе забелязал още с влизането ѝ. Сексапил от глава до пети.

— Не мога да съм сигурен, докато не го разглобя — отвърна той. — Но ако е имало проблем със спирачките, тогава да, предполагам, че ще го открия. — Надяваше се, че ще може да я впечатли.

— И колко време би отнело това? Грубо?

— Елате към шест и ще мога да ви кажа нещо. Тези мотори са върхът. Бих се изненадал, ако открия нещо нередно.

Съмър остави колата си на паркинга на сервиза — в централен Лондон бе невъзможно да се паркира — и се качи на метрото до Слоун Скуеър. Ако моторът не беше готов до шест, беше по-разумно да пренощува тук и да се върне в Оксфорд на следващия ден.

Където и да отидеше, хората говореха за покушението срещу Алексия де Вер. Снимки на Гилбърт Дрейк, мъжа, който бе стрелял по нея, бяха публикувани на всички първи страници на вестниците, а новините за състоянието на вътрешния министър бяха водеща тема по всяка радиостанция. Съмър бе видяла на живо събитието по телевизията. Дори бе видяла проблясването на пистолета на Дрейк преди изстрела. Бе искала да се обади веднага на Теди, но се отказа, за да не се натрапва. А пък и заради майка ѝ, която се обаждаше на всеки пет минути да пита за състоянието на Алексия, не ѝ оставаше никакво време.

Сега, след като бе в Лондон, реши, че може би е време да звънне на Теди. Нае си стая в „Ориндж“, приятен хотел-ресторант на Пимлико Роуд, и дълго остана в топлата месингова вана. Чак след това се настани в леглото с телефона в ръка. Първо се обади в „Джон Радклиф“ да провери как е Майкъл. Нямаше промяна. После се стегна и набра номера на Теди де Вер.

За нейна изненада той вдигна моментално.

— Съмър! Много ми е приятно да те чуя, мила. — В гласа му звучеше искрена топлина. — Сигурно си чула новината?

— Разбира се. Как е тя?

— Колкото и да не е за вярване, вече е добре — бодро отвърна Теди. — Лекарите казват, че ще може да се прибере у дома след ден-два. А най-хубавото е, че двете с Рокси най-сетне оправиха отношенията си.

— Наистина ли? — Съмър не може да скрие изненадата си.

— Да. Прекрасно е, нали? Мисля, че тъкмо вероятността Алексия да умре предизвика промяната. Рокси отиде в болницата веднага и оттогава двете са неразделни. Самият аз не бих повярвал, ако не ги бях видял с очите си. Може би в крайна сметка ще излезе, че онзи мръсник Дрейк всъщност ни е направил услуга. Но стига за нашите драми. Ти как си?

— Добре съм. В Лондон съм, само за тази вечер.

— Така ли? Великолепно. Трябва да обядваме заедно.

— О, не, не, не — побърза да откаже Съмър. — Не бих искала да преча в такъв момент. Трябва да си със семейството си.

— Глупости! Ти си част от семейството — мило каза Теди. — Освен това Алексия и Рокси са си достатъчни сега. Дори не осъзнават, че ме има.

— Благодаря, Теди, много мило от твоя страна, но не мога...

— Глупости. Обяд, утре точно в дванайсет и половина. Настоявам. Ще резервирам маса в някое прилично заведение и ще ти съобщя.

Теди я заведе в Артс К्लъб в Мейфеър. Напълно реновираната преди няколко години къща на Доувър Стрийт сега беше един от най-елегантните и най-изискани клубове в Лондон. За съжаление в него членуваха хора, които нямаха нищо общо с името му, а по-скоро принадлежаха към света на банките и хедж фондовете. Съмър усещаше хищните им погледи по гърба си, докато вървеше към масата на Теди.

— Толкова се радвам! — Той стана да я посрещне. Приличаше на мечок с костюм с жилетка от туид и с копринен шал на врата. — Възхитителна си, както винаги.

— Ако знаех, че ще е на такова официално място, щях да се облека подходящо — отвърна Съмър: чувстваше се неловко с кадифените си джинси от „Хъдсън“ и тъмнозелена тениска от „Гап“. От друга страна, след шокиращите новини от предишната вечер дрескодът на Артс К्लъб бе най-малката ѝ грижа. И добави: — Щеше да ми е също толкова приятно и в „Макдоналдс“.

— „Макдоналдс“? — възмути се Теди. — Мисля, че знам и подходящи заведения за една млада дама.

Поръчаха си храна — прясно осолена морска храна за Съмър и пай с дреболийки за Теди, — след което заговориха за Алексия и покушението.

— Не е ли странно как лошото носи със себе си и хубавото? — философски подхвана Теди. — Като феникс, издигащ се от пепелта. Почти бях загубил надежда, че Алексия и Рокси някога ще се помирят. Жалко, че трябваше куршум в ребрата да свърши тази работа, но пак е нещо. А и това не е единствената положителна промяна. По настояване на лекарите Алексия най-после се съгласи да си вземе малко отпуск. Говори за пътуване до Щатите. Всъщност иска да прекара известно време с майка ти.

— Това е чудесно — отвърна Съмър по-скоро от добро възпитание, отколкото от искрени чувства. Близкото приятелство на Алексия с майка ѝ все още я притесняваше, но не можеше да сподели това с Теди.

— Наистина е чудесно — съгласи се Теди с усмивка. — Много ѝ се събра на Алексия през изминалата година. Първо Майкъл, а сега и това.

— Хмм... — Съмър чоплеше рибата в чинията си с вилцата. Естествено, на никого не би пожелала покушение, но ѝ беше трудно да прости и да забрави как Алексия бе пренебрегнала Майкъл, както и коравосърдечното ѝ поведение след катастрофата.

— Проблемът е, че хич не я бива да казва „не“, особено когато става дума за работа — продължи Теди. — Съпругата ми има изключително силно чувство за дълг. За обществен дълг. Не е много на мода в наши дни, но тя си е такава. Никога не мисли за себе си.

Съмър едва не се задави.

— Да. — „Наистина ли е толкова заблуден? Да не би куршумът да е рикоширал от ребрата на Алексия и да се е забил в мозъка на Теди?“

— Но стига за моето семейство. Кажи нещо за теб — продължи Теди. — Какво те води в Лондон? Културни развлечения или пазар?

— Всъщност нито едно от двете. Проверях нещо.

След което разказа на Теди за мотора на Майкъл и той се намръщи.

— Мислиш ли, че има смисъл, скъпа? Да си губиш времето с нещо толкова потискащо?

— А защо не?

— Е, със сигурност в полицията биха огледали подробно мотора, ако мислеха, че има нещо подозрително.

— Може да ти се стори изненадващо, Теди, но полицията не е безгрешна. Оказа се, че наистина е имало проблем с мотора.

Теди внимателно остави чашата си на масата.

— Така ли?

— Да. Макар да не е сто процента сигурно, механикът в сервиза „Сейнт Мартинс“ каза, че следите и изтъняването по спирачките показват, че може да са пипани преди катастрофата.

— Пипани? Какво искаш да кажеш?

— Че някой може да е причинил катастрофата умишлено.

Теди поклати глава.

— Не. Не вярвам. Просто не може да е вярно.

— Чувал ли си Майкъл да има врагове?

— Врагове? Та той беше организатор на партита, а не шпионин.

„Щом казваш“, помисли Съмър, но се въздържа от коментар.

— Е, може да е щипнал нечие чуждо момиче — добави Теди. — Преди да започне връзката ви имам предвид, мила. Но не мога да си представя някой да иска да го убие. Сериозно — не мога.

— Може би целта им не е бил той — каза Съмър. — Може би си бил ти. Или Алексия. Може би в крайна сметка Майкъл е бил просто средство.

Теди избута чинията си настрана.

— Каза, че техникът, на който си показала мотора, не е сигурен.

— Не е *абсолютно* сигурен. Това доказателство може да не издържи в съда. Не и ако е единствено. Но е някакво начало.

— Начало на какво? — Теди се пресегна през масата и докосна ръката ѝ. — Не ме разбирай погрешно, Съмър, но ми се струва, че виждаш онова, което ти се иска да видиш.

Съмър се наежи.

— Не си го измислям.

— О, не казвам, че си измисляш. Но ти сама каза, че това доказателство е несъстоятелно. Спирачките просто може да са се

протрили, когато Майкъл е видял камиона да лети към него и ги е натиснал. Не е ли възможно?

— Технически погледнато, да, би могло — призна Съмър.

— Искат ли ти се всичко това да има някакъв смисъл. Да има причина за болката ти и за страданието на Майкъл. Но истината е, че няма такава причина. Както и за изстрела на онзи побъркания Дрейк срещу Алексия. Лошите неща просто се случват.

— Не знаеш дали няма причина за случилото се с Майкъл. — Съмър сама се изненада от сълзите си. Теди наистина знаеше как да ѝ въздейства. — Някой може да е повредил спирачките.

— Колкото и да се измъчваш с догадки, Съмър, това няма да ни върне Майкъл.

— Да. Но може да ни отведе до истината.

— Но защо, скъпа? — Теди почна да губи търпение. — Защо някой ще иска да убива сина ми?

— Точно това се опитвам да изясня.

— Като пренебрегваш отговора, който ти е пред очите? А той е: никой не би го направил! Майкъл нямаше врагове. Това не е някакъв мръснишки заговор. А просто нещастен случай. Спирачките понякога просто отказват.

Съмър реши да подхване по друг начин. Беше се надявала, че информацията от Уолтамстоу може да събуди поне любопитството на Теди, но явно не беше така. Така че реши да му зададе въпроса, който бе задала и на Рокси преди седмица.

— Майкъл да ти е споменавал за някаква тайна преди лятното тържество? Нещо притеснително, което е открил?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Рокси вече ме пита за това, така че отделих малко време да помисля. Каза, че си споменала тази „тайна“ и пред нея. Никой от нас няма представа за какво говориш. Майкъл беше добре преди тържеството. Нищо не го тревожеше.

— Но той ми каза...

— Съмър — прекъсна я Теди. — Мисля, че градиш някаква конспиративна теория. Някакви тайни, прерязани спирачки. Не виждаш ли, че всичко това е вятър и мъгла?

Тежко мълчание се спусна над масата.

— Ако имах някакво подозрение, че някой би могъл нарочно да навреди на сина ми, мислиш ли, че не бих се обадил в полицията моментално? Не мислиш ли, че бих искал да знам истината не помалко от теб?

Съмър кимна.

Теди се пресегна, хвана брадичката ѝ и вдигна главата ѝ така, че погледите им се срещнаха.

— Това е просто злополука, разбери го. — Усмихна ѝ се тъжно и утешително. — Да си поръчаме нещо сладко, какво ще кажеш?

След няколко часа в стаята си в „Ориндж“ Съмър тъпчеше багажа си в пътната си чанта.

„Защо никой не ми вярва?

Защо никой не ме взима на сериозно?“

Сълзи на безсилие замъглиха очите ѝ. Спомни си какво ѝ бе казал шефът ѝ в „Ню Йорк Поуст“, когато свали статията ѝ за заплахите на бандата, която бе проучвала от месеци.

— Не ми поднасяйте предположения, госпожице Майър. Донесете ми факти. Това е вестник. Ние не публикуваме измислици.

Дали теорията ѝ за Майкъл също беше измислица? Наистина ли катастрофата бе просто нещастен случай, както я убеждаваха Теди де Вер и целият свят?

Разтърка очи. Беше замаяна от умора.

„Искам да легна и да спя цяла година“.

В Мейфеър в офиса на хедж фонда си „Кингсмиър Кепитъл“ Теди де Вер затвори вратата, свали си сакото и се отпусна в кожения стол от „Херман Милър“. Затвори очи и си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

„Не бива да изпадам в паника.

Паниката няма да ми помогне. Толкова е неанглийско“.

Вдигна телефона.

— Да, аз съм. Виж, съжалявам, че те безпокоя. Мисля, че трябва да поговорим.

Сергей Милеску беше уплашен.

Беше сигурен, че сър Едуард Манинг ще му предостави онова, което му трябваше — достатъчно мръсотии за Алексия де Вер, за да я изхвърлят от кабинета, та да може работодателят му да я замени с някой по-подходящ, по-управляем вътрешен министър. Но след като бе изцеждал дъртия педал като лимон повече от година, информацията на Едуард вече бе на изчерпване. Както и търпението на работодателя на Сергей.

— Платих в аванс, гласувах ти доверие.

Носеше костюм от Савил Роу и говореше с премерения образован тон на бизнесмен. Но не беше бизнесмен. Беше безмилостен убиец. Беше отраснал по улиците на Тбилиси, разчитайки единствено на собствения си ум, бе лъгал, бе заплашвал, ограбвал, мамил и просперирал по пътя си към върха в нова Русия. Сега притежаваше петролни кладенци, диамантени мини и ядрени централи. „Джей Пи Морганс“ и „Голдман Сакс“ — всички го ухажваха. В Лондон се движеше сред най-висшите кръгове на обществото, излизаше с момичета с аристократичен произход и щедро участваше в благотворителни акции, финансираше „сговорчиви“ политически партии. Торите бяха много сговорчиви, докато не се появи онази кучка Алексия де Вер, която имаше наглостта да поставя под въпрос сделките му, да запущва данъчни и други правни дупки, на които той и базираните в Лондон негови приятели олигарси разчитаха. Министърът на вътрешните работи се беше изпречила на пътя му — пагубна грешка. Под блясъка и изискаността той си оставаше безмилостен брутален тип.

Сергей Милеску познаваше тази бруталност от първа ръка. Една украинска проститутка, която го бе излъгала с пари, бе останала без очи. Според слуховете се била отървала леко, понеже била жена.

Сергей беше плувнал в пот.

— Ще върна парите.

— Парите не ме интересуват. Искam онова, за което платих.

— Ще го получите.

— Кога?

— Скоро.

Шефът на Сергей плесна с ръце. Двама въоръжени здравеняци влетяха в стаята. Сергей измяука като ужасено коте.

— Моля ви! Ще го получите! Много скоро — замоли се той.

— Сигурен съм, господин Милеску.

## 30.

Всеки следобед, когато се разхождаше, Марджъри Пилчър се наслаждаваше на красотата на Оксфордшър и на привилегията да живее тук. Като председател на туристическо дружество „Кингсмиър и Котерил“, тя обичаше да мисли за себе си като за централна фигура в местното общество. Тъкмо тя бе убедила Теди де Вер, най-големия местен земевладелец, да позволи на „почтените“ туристи да преминават през земите му. Сега, докато гледаше как шпаньолът й Фрекълс се сурва надолу по хълма, отдясно на който се виждаше къщата на рода Де Вер, а пред нея се простираше древна гора като от филма „Нарния“, Марджъри Пилчър усети приятния гъдел на триумфа. Дори викарият, отец Грей, бе впечатлен от начина, по който Марджъри бе уговорила Теди де Вер.

Марджъри се опияняваше от представата, че поколения жители на селцето ще са й задължени. А само като се сетеше, че съпругът й, покойният Франк (копелето му с копеле), мислеше, че не я бива за нищо.

„О, боже! Сега пък какво прави това глупаво куче?“

— Фрекълс! Ела тук!

Едно от условията на Теди де Вер бе туристите и техните животни да вървят само по пътеката през парка и гората и да не се отклоняват към частните градини на Кингсмиър. А ето ти го сега необученото куче на самата Марджъри Пилчър, как се провира под оградата в пълно нарушение на святото правило и рови около цимента за новия павилион.

— Фрекълс!

Пренебрегвайки напълно господарката си, спрингър шпаньолът продължи да копае и да размахва опашка.

— Фрекълс! Ела тук! Веднага!

Марджъри Пилчър тръгна решително през копривака и бодливите шубраци, които оформяха естествена преграда между парка и частната земя около къщата. Подобно на повечето местни хора, Марджъри бе против идеята за издигането на павилион в имението

Кингсмиър, защото го намираще за „кич“. Но официално не бе надигнала глас от страх да не подразни Теди де Вер и да не загуби трудно извоюваното право на туристите. Оказа се правилното решение. Неугледната постройка все още не беше изградена и вероятно никога нямаше да бъде — заради ужасната злополука със сина на Де Вер, а сега и прострелването на госпожа Де Вер от онзи побъркан таксиметров шофьор. Потресаваща история. Сега от великия план на Теди де Вер бе останала само грозна бетонирана дупка, която скоро щеше да бъде завладяна от буренаците. Но Фрекълс все още можеше да се възползва. Марджъри Пилчър отчаяно наблюдаваше как кучето рови около плочата, как копае с настървение, каквото не бе виждала у него досега.

— Какво правиш, глупаво куче? — Тя съдра любимата си вълнена пола, докато прехвърли единия си крак, после другия през паянтовата ограда от бодлива тел, за да се спусне към градината на имението. Нямаше дълго да я бъде в туристическото дружество, ако някой от пазачите на Кингсмиър я спипаше да навлиза в забранената територия, независимо от сериозната причина.

О, боже! Кучето носеше нещо.

Само това ѝ липсваше — някой умрял плъх или невестулка, която да трябва да довършва с тока на обувката си. Истината бе, че споминалият се Франк Пилчър, за когото бе омъжена почти петдесет години, не ѝ липсваше кой знае колко. Помнеше го главно с хриптящата му кашлица, която изтърпяваше със скърцане на зъби, и с дразнещия му навик да ѝ говори посред любимото ѝ телевизионно предаване „Въпросите на градинаря“. Въпреки траура Марджъри Пилчър бе прегърнала съдбата си на вдовица с ентусиазма на младо момиче по първата си любов. Но не можеше да му се отрече на Франк, че се справяше с убиването на животни. Може би от милосърдие Марджъри не можеше да свикне с идеята да премаже главата на живо същество. Просто не беше редно, особено след като костите им издаваха онзи ужасен пукащ и хрущящ звук...

Кучето тичаше към нея с „подарък“, стиснат между зъбите.

— Уф, Фрекълс! — Марджъри сви устни. — Каква гнусотия си ми донесъл този път?

Кучето спря пред нея и размаха опашка.

Писькът на Марджъри Пилчър се чу чак в селото.

От устата на кучето страховито стърчеше разложена човешка ръка.

Репортерите се тълпяха около имението на Де Вер като паразити. Полицията, изпратена в Кингсмиър, явно не успяваше да ги контролира.

— Това е абсурдно — недоволстваше Теди, докато бентлито му минаваше през портала покрай светкавиците на фотоапаратите и размаханите микрофони. — Няма ли си друга работа?

Алексия, седнала с изправен гръб и стиснати зъби, не каза нищо. Под искрящо бялата ѝ риза цялата ѝ лява страна бе омотана в бинтове. Лекарите ѝ бяха предписали „Перкосет“ за болката, но хапчетата я замайваха, така че тя ги спря. В резултат примижаваше от болка на всеки завой. А преминаването през „лежащите полицаи“ беше истинска агония.

По-неприятна от физическата болка обаче бе тревогата, която се процеждаше в гърдите ѝ като вода през пробойната на кораб.

„Точно това съм аз — пробит кораб. Потъващ кораб“.

След покушението и сдобряването си с Роксан Алексия най-сетне бе капитулирала и се бе съгласила да си вземе отпуск. Премиерът беше очарован, Кевин Ломакс също.

Изявлението на Хенри обясни това като временно оттегляне, почивка, през която министърът на вътрешните работи ще се възстанови физически и психически от покушението. Но Алексия знаеше, че партията никога няма да я върне обратно, не и с труп, заровен в градината ѝ. Злощастната находка на госпожа Марджъри Пилчър беше прекалено скандална дори за Алексия де Вер. С политическата ѝ кариера беше свършено. И тя го знаеше.

— Мамо, татко! Слава богу.

Рокси ги посрещна с видимо облекчение. Беше се върнала в Оксфордшър преди тях и беше единственият член на семейството в Кингсмиър, когато бе намерена ръката.

— Полицията ме разпитва, но аз не знам нищо. Сигурно си мислят, че крия нещо.

— Ако някой те притиска, искам да знам имената им — каза Алексия. През изминалата седмица майчинският ѝ инстинкт се бе

завърнал. Сега отново бе истинска лъвица, защитаваща малкото си.

Един нисък дебел цивилен полицай с късо подстригана побеляла коса уверено се доближи до Алексия и Теди и протегна ръка.

— Главен инспектор Гари Уилмот, Криминален отдел на Оксфорд. Просто зададохме на госпожица Де Вер няколко рутинни въпроса. Някой не я притиска за нищо.

— Очевидно сте я уплашили. — Теди наблюдаваше с видимо неодобрение как техническият екип и полицейските кучета нахлуват в дома им. — Този цирк наистина ли е нужен?

Главен инспектор Гари Уилмот се намръщи.

— В градината ви е открит труп на мъж, господин Де Вер. Обикновено се отнасяме към убийствата съвсем сериозно.

— Не преигравате ли малко? От къде знаете, че е бил убит?

— Тогава явно е виртуозно самоубийство, щом е успял да се простреля и после сам да се погребее.

Някой от екипа се изкиска, с което си спечели ледения пронизващ поглед на шефа си.

Дебелият детектив се обърна към Алексия.

— Къде можем да поговорим насаме?

— В кабинета ми. От тук. — Алексия се обърна към Рокси и добави: — Върви да си почиваш, скъпа. С баща ти ще помогнем на главния инспектор с разследването.

— Благодаря, мамо.

— Всъщност, опасявам се, че ще се нуждаем и от трима ви.

— Какво значи това, по дяволите? — наежи се Теди. — Рокси вече ви е казала каквото знае.

Главен инспектор Гари Уилмот вече започваше да губи търпение. „Шибани аристократи. Мислят си, че правилата не се отнасят за тях. Не се ли притеснява, че някой е бил застрелян и оставен да гние в градината му?“

— Защото всички вие живеете тук, господин Де Вер. Не е чак толкова сложно.

Щом влязоха в кабинета ѝ, Алексия взе нещата в свои ръце.

— Естествено, че ще ви помогнем по всякакъв начин, господин инспектор — заяви тя, примижа и сложи ръка на раната си. — Но дали бих могла на свой ред да ви задам няколко въпроса? Казвате, че трупа е на мъж?

— Точно така. Поне според това, което открихме. Както виждате, хората ми продължават да копаят. Не е лесно с целия този пресен бетон.

Рокси взе да се оправдава:

— Вече ви казах, инспекторе. Татко организираше тържество. Брат ми Майкъл се беше заел със строителството на павилиона, но... така и не успя да го завърши.

— Сигурна съм, че знаете какво се случи, инспекторе — продължи Алексия. — Синът ми катастрофира с мотор.

— Да, госпожо. Разбирам, че семейството ви преживява труден момент. Да ви донеса ли нещо? Вода?

Алексия поклати глава.

— Не, благодаря. Дъщеря ми правилно ли ви обясни? Бетонът беше налят за основата на павилиона, който искахме да изградим за тристагодишния юбилей на рода. Майкъл ръководеше проекта. След катастрофата тържеството пропадна. Никой от нас не е в настроение да се занимава със строителство на павилиони.

— Значи синът ви е изкопал основите, така ли?

— Синът ми и работниците, да.

— И синът ви е наливал бетона?

— Да.

Теди кипна:

— Надявам се, не намекувате, че Майкъл има нещо общо с тази работа с трупа?

— Нищо не намеквам, господин Де Вер.

— Хубаво. Защото момчето е на апаратно дишане. Не може да се защити сам и да отхвърли всичките инсинуации, но съм сигурен, че би го направил.

Алексия докосна ръката на Теди, но той се дръпна. Никога не го бе виждала такъв. Теди винаги беше спокойният, а тя — барутлията в брака им.

— Господин главен инспектор — почна тя, — знае ли се кога е бил убит този мъж? Или кога е бил заровен в земите ни?

— Не, още не. Макар че, ако се съди по степента на разложение и разрушаването на останките от скелета, които сме изровили досега, въпреки нагризването от животни и какво ли още не, бих предположил, че става дума за няколко години.

— Ето, виждате ли. — Теди го изгледа победоносно. — Майкъл няма нищо общо с това, нито с павилиона. Замислих проекта преди шест-седем месеца, а започнахме строителството едва през юни, много след като човекът е бил убит.

За миг главен инспектор Гари Уилмот свали професионалната си маска и изгледа Теди де Вер с неприкрита ненавист. За щастие някой от екипа му го прекъсна, преди да е успял да каже нещо, за което после щеше да съжалява.

— Извинете? Бихте ли дошли за малко?

Главен инспектор Уилмот излезе. Алексия, Теди и Рокси се спогледаха поразени. Рокси първа наруши мълчанието.

— Според вас Майкъл знаел ли е?

— Какво да е знаел? — попита Теди.

— За трупа.

Родителите ѝ я погледнаха сякаш е луда.

— Не, разбира се — каза Алексия. — Защо, за бога, ти хрумна подобно нещо?

— По същата причина, която търси и полицията — отвърна Рокси. — Кучето на Пилчър е изровило ръката на самия край на строежа. Майкъл може да е видял нещо, докато копаеха.

— Би могъл. Но очевидно не е.

— Защо да е очевидно?

— Защото ако беше видял нещо, щеше да го съобщи на полицията, нали? Или на нас. Ако е изровил труп, едва ли би го пъхнал обратно, без да каже.

— Освен ако не е имал причина да го скрие — каза Рокси. — Съмър Майър ме попита преди две седмици за някаква тайна. Ами ако е било свързано с това?

Алексия смени тона. Отчаяно ѝ се искаше да не нагнетява напрежение между себе си и Рокси, но не можеше да допусне подобни неоснователни подозрения да се сипят върху горкия Майкъл.

— Съмър е много мило момиче и, сигурна съм, добронамерено. Но наистина е добре да си гледа нейната работа и да спре да души за тайни и конспирации. Всичко това са глупости.

— Съгласен съм — подкрепи я Теди. Предишния ден беше разказал на Алексия за последните разследвания на Съмър и тя не

беше останала очарована. — Ако брат ти е намерил труп, щеше да ни каже.

Но това не успя да убеди Рокси.

— Освен ако той не е човекът, който го е заровил — продължи да ги предизвиква тя.

Теди се облещи.

— Какви са тия глупости? Мислиш, че Майкъл може да е убил човек?

— Не казвам, че го е направил. Просто казвам, че е възможно. Всички понякога правим нещо в момент на гняв или при самозащита, или стават инциденти в напрегнат момент. Аз обичам Майкъл. Искам да кажа, че всеки от нас е способен да убие, не е ли така? При извънредни обстоятелства.

— Така ли? — каза Теди.

— Разбира се, че е така, мила. — Алексия наблюдаваше внимателно Рокси, докато изричаше тези думи, и се чудеше дали в тях няма скрито послание, нещо повече, което Рокси се опитва да им каже. — Но, за бога, това се отнася за всички ни.

— Е, съжалявам — каза Теди. — Но не мога да повярвам, че Майкъл...

Главен инспектор Гари Уилмот нахлу в стаята.

— Кучетата са намерили дрехи, заровени отделно, на около трийсет метра от тленните останки. Сред тях беше и това. — И подхвърли на бюрото на Теди стар спортен часовник „Суоч“. — Предполагам, че ще е прекалено оптимистично да очаквам някой от вас да го разпознае?

— Естествено, че не го разпознаваме — озъби се Теди. — Защо се учудвате? Освен лошия късмет, че някой е решил да зарови труп в земите ни, семейството ми и аз нямаме нищо общо с това.

Теди продължи да вилнее, но инспекторът вече не го слушаше. Рокси де Вер бе започнала да надава странен звук, нещо като отчаян вой на животно, хванато в капан.

— Госпожице Де Вер? — Главен инспектор Уилмот я погледна изпитателно.

— Рокси, скъпа... — Теди се втурна към дъщеря си. — Успокой се!

— Госпожице Де Вер, разпознахте ли часовника? Знаете ли на кого е принадлежал?

С неистов крясък Рокси завъртя инвалидната си количка, подпря се на ръце, изправи се, хвърли се върху Алексия и я събори на пода.

Алексия изпищя, защото болката я прониза в гърдите като стрела. Роксан се бе стоварила отгоре ѝ и тя не можеше да помръдне. Само стенеше в безпомощна агония, докато Рокси я стисна за врата и започна да я души. Алексия инстинктивно зарита. Почувства как дъхът ѝ напуска тялото ѝ, беше сигурна, че умира. Защо никой не ѝ помагаше?

— Роксан! — закрещя Теди. — Спри!

— Ти си го убила! — крещеше Рокси. — През цялото това време си ме оставила да вярвам, че ме е изоставил! А ти си го убила! Застреляла си го като животно и си го заровила! Убийца!

Инспекторът успя да откопчи Рокси от майка ѝ и я вдигна. Беше лека като перце. След яростната атака срещу майка си Роксан хлипаше отмаляла на гърдите му, крехка като кукла.

Алексия лежеше на пода и се държеше за гърлото, бореше се за глътка въздух като риба на сухо.

Инспекторът настани внимателно Рокси в количката и коленичи пред нея така, че очите им се изравниха.

— Разпознахте часовника, така ли?

— Беше на годеника ми Андрю — прошепна Рокси и припадна.

## 31.

— Разпит на госпожа Алексия де Вер, неделя, дваисет и шести ноември, четиринайсет и четирийсет и четири. Разпитващ главен инспектор Гари Уилмот. Госпожо Де Вер, бихте ли описали отношенията си с Андрю Бийзли, годеника на дъщеря ви?

Алексия почна да върти златната брачна халка на пръста си.

— Не и докато не видя дъщеря си.

— Дъщеря ви е в болница. Скоро ще ви информират за състоянието ѝ.

— Искам да знам как е.

— Питам ви за Андрю Бийзли, госпожо Де Вер.

— Мислите ли, че ме интересува проклетият Андрю Бийзли? — озъби се Алексия. — Единственото, което ме интересува, е Роксан.

— Повечето хора биха се интересували от млад мъж, когото са познавали добре и който е бил убит и заровен в градината им — каза главен инспектор Уилмот.

— Нима? Съмнявам се. Не и ако са познавали Андрю — отвърна горчиво Алексия. — Няма да кажа нищо. Трябва да говоря с адвоката си. — Но ѝ беше толкова хубаво, че може да каже истината, най-после да даде воля на омразата си. Усети, че не може да се овладее. — Андрю Бийзли манипулираше дъщеря ми по най-циничния, злонамерен начин. Не го познавах добре, но го познавах достатъчно, за да осъзная това. Единственото, което искаше, бяха парите на Рокси.

— И заради това ли го убихте?

Алексия се изсмя ехидно, но веднага съжали, защото отново я прониза болката от раната ѝ.

— Не говорете глупости — отвърна тя през стиснати зъби. — Никого не съм убивала.

— Дъщеря ви, изглежда, не мислеше, че това са глупости.

— Дъщеря ми е в шок. Къде е съпругът ми? Искам да разговарям със съпруга си.

— Знаете, че не помагате нито на себе си, нито на съпругата си, като отказвате да отговаряте на въпросите ни, господин Де Вер...

Инспектор Хенри Фробишър, един от най-талантливите офицери на полицията в Оксфорд, бе повикан от главен инспектор Уилмот с идеята, че Теди може би ще е по-сговорчив е „друго ченге“.

Нищо подобно. Със скръстени пред гърдите ръце и решително извърната настрани глава, Теди повтаряше мантрата, която бе подхванал още от Кингсмиър.

— Доведете адвоката ми.

— Кога за последно видяхте жив Андрю Бийзли?

— Доведете адвоката ми.

— Има ли някакви основания, дъщеря ви да вярва, че съпругата ви може да е отговорна за смъртта на господин Бийзли?

— Отказвам да отговарям на всякакви въпроси без адвоката си.

— Господин Де Вер, имахте ли представа, че господин Бийзли всъщност е бил мъртъв и не се е върнал в Австралия, както сте обяснили на дъщеря си?

— Доведете адвоката ми.

Инспектор Хенри Фробишър изключи касетофона и изрева на сержанта:

— Доведете му адвоката! Веднага. И направете нужното някой да стои при дъщеря му. Искаме показанията ѝ още щом отвори очи.

Алексия де Вер се заинати.

— Настоявам да видя дъщеря си.

— Не съм сигурен, че сте в положение да изисквате каквото и да било точно сега, госпожо Де Вер.

— Изключете касетофона.

Главен инспектор Уилмот обмисли молбата за момент, после изключи касетофона. Често пробивите в някои случаи се получаваха, когато свидетелите или заподозрените се съгласяваха да говорят извън протокола.

— Има ли нещо, което бихте искали да ми кажете, госпожо Де Вер?

— Да, има.

Инспекторът се напрегна. „Това е. Ще направи признания“.

— Искам да ви напомня, че аз все още съм министър на вътрешните работи на тази страна. И като министър съм ваш началник и началникът на вашия началник докладва на мен. Мога да ви уволня. Просто така. — И тя щракна властно с пръсти.

Ако не беше толкова разочарован, главният инспектор би се изсмял. Алексия де Вер може и да беше Желязната лейди, но не го плашеше, нито пък го плашеха нейните могъщи приятели.

— На какво основание? — попита той. — Един млад мъж е бил убит в имението ви, госпожо Де Вер. Може и да не ви е грижа за този факт. Но мен ме е грижа. — Замълча за по-голям ефект. — Мисля, че сте го убили вие.

Алексия стисна устни.

— Въз основа на какво? На параноята на Рокси? На някакъв стар часовник?

— Според мен дъщеря ви е много убедителен свидетел. Имам чувството, че съдебните заседатели ще са на същото мнение. Нека да погледнем истината. Обикновените избиратели не са много топло настроени към вас напоследък, нали? А заседателите са точно такива, госпожо Де Вер. Просто дванайсет обикновени гласоподаватели.

Алексия го изгледа замислено, после отсече:

— Включете касетофона.

Главен инспектор Уилмот натисна бутона и каза:

— Разпитът се подновява, петнайсет и петнайсет.

Рокси де Вер отвори очи.

Всичко беше бяло, светло и красиво. За момент тя се почувства истински щастлива. „Аз съм в рая. В рая заедно с Андрю. Той никога не ме е напускал. Той ме обича, обича ме въпреки всичко“.

А после видя униформения полицаи до вратата и мечтата ѝ се разби на пух и прах.

Това не беше раят. И Андрю не беше сияещ бял ангел.

Беше изгнил труп. Кучетата ръфаха разложената му плът.

Писъците ѝ отекнаха по коридора на болницата.

Главен полицай Редмейн от полицейско управление „Темза Вали“ прочете доклада втори път, като внимателно претегли всяка дума, преди да го върне на главен инспектор Уилмот.

Главният полицай беше огромен дебел мъж, червендалест, с бял перчем, което му придаваше жизнерадостния вид на Дядо Коледа. Всъщност Сирил Редмейн имаше остър като бръснач ум и дива амбиция, типична за политиците и рок звездите. Никак не остана доволен, че госпожа Де Вер е закарана в Оксфордския полицейски участък като обикновена престъпничка. Една погрешна стъпка по този случай и брилянтната кариера на Сирил Редмейн щеше да приключи за миг.

От друга страна, имаше труп. И никой, дори хора като Алексия де Вер, не биваше да си мисли, че е над закона.

Главен инспектор Гари Уилмот попита:

— Какво мислите, сър?

— А ти какво мислиш. Гари?

— Мисля, че тя лъже. Лъже през съвършено белите си зъби.

Главният полицай обмисли казаното.

— Хмм. Обадиха ми се от Даунинг Стрийт. Премиерът иска да знае дали ще й предявим обвинение.

— Не мога. Засега. Но бих искал да я задържа за разпит.

— В никакъв случай.

— Поне за още един ден. И съпруга й също.

— Абсурд.

— Но, сър...

— Гари, тя е вътрешният министър.

— И какво? Забъркана е, сър, знам, че е.

— Тогава го докажете. Открийте онази психоложка. Вижте дали тя ще потвърди историята на госпожа Де Вер.

Главен инспектор Уилмот го погледна притеснено.

— Вече го направихме.

— И?

— Тя потвърди историята. Но това не означава нищо. Като нищо може да са го скалпили заедно. Да са измислили спасителен план, в случай че тялото някога бъде открито. Трябва ми повече време с госпожа Де Вер.

— Е, нямаш го. Не и без други доказателства.

Главен инспектор Уилмот стана да си върви и Редмейн подвижна след него:

— Може и да казва истината, независимо че не я харесваш. И това е възможно.

— На куково лято.

След като Уилмот си тръгна, Сирил Редмейн прочете показанията на Алексия де Вер за трети път. Ако беше вярно, значи много хора имаха погрешна представа за вътрешния министър. И най-вече собствената ѝ дъщеря.

#### ПОКАЗАНИЯ ПРЕД ПОЛИЦИЯТА:

Андрю Бийзли беше австралиец, треньор по тенис, който дойде на работа в моето семейство преди осем години. Скоро след това той завърза връзка с дъщеря ни Роксан и тази връзка бързо се задълбочи. Прекалено бързо според мен, макар че съпругът ми бе този, който най-силно не одобряваше случващото се. Теди усещаше, че Андрю е използвач и че е наш дълг да предпазим Рокси и да ѝ попречим да се омъжи за него.

Обсъдихме идеята да предложим пари на Андрю, за да си тръгне. Аз бях против, защото мислех, че той ще откаже и че може да каже на Рокси, което само щеше да влоши отношенията ни с дъщеря ни. Вместо това решихме синът ни Майкъл да поговори с Андрю и да го предупреди. Не след дълго Андрю изчезна. Един ден не се появи на работа и с това всичко приключи. Отначало не се поинтересувах. Бях довольна, че се е разкарал. Всички бяхме довольни. Но седмиците минаваха, а Рокси ставаше все по-отчаяна. Не можа да приеме факта, че Андрю я е изоставил просто така. Тогава Теди ми призна, че е платил на Андрю, за да се махне, макар че се бяхме договорили друго. Младежът направо го бе изнудил и после си бе заминал за Австралия с чека на Теди в джоба.

Проблемът беше Рокси. Беше тийнейджърка, преживя тежка депресия и душевното ѝ здраве на моменти

беше доста нестабилно. Двамата с Теди се срещнахме с доктор Лизи Хънт, психиатъра на Рокси, за да обсъдим как да ѝ поднесем новината за заминаването на Андрю. Според Лизи след като Рокси била изоставена от един мъж, когото е обичала, нямало да се справи с второ предателство от страна на Теди — тоест с неговата намеса. Затова тримата се споразумяхме да оставим Роксан да вярва, че аз съм тази, която е подкупила Андрю да си тръгне. По този начин отношенията между Рокси и Теди щяха да останат нормални, с надеждата, че някой ден тя ще успее да си върне доверието в мъжете и да започне нова, по-подходяща връзка.

Но нещата не се получиха както се надявахме. Вместо да погледне трезво на нещата, дъщеря ни направи опит за самоубийство. Извади късмет, че оцеля. Не би се възстановила, ако не беше силната ѝ връзка с баща ѝ. Така че в това отношение не съжалявам, че я излъгах. Но през следващите осем години от живота си, допреди няколко седмици, Роксан не спря да ме мрази, защото вярваше, че съм го направила аз. Беше трудно.

Знам, че Теди казва истината, че е платил на Андрю. Първо, защото е много почтен. Но също и защото Андрю осребри чека, който му е дал Теди — парите бяха изтеглени от сметката ни. Двамата с Теди знаехме, че Андрю Бийзли живее някъде в Австралия. Нямам представа как и кога е умрял, нито пък имам обяснение как така е погребан в Кингсмиър. Категорично заявявам, че нямам нищо общо с неговата смърт, нито със заравянето на останките му.

Подпис: Алексия де Вер

Главен полицай Редмейн беше чел хиляди свидетелски показания. Гордееше се с инстинкта си, със способността си да чете между редовете на полуистините, които изричаха хората. Но този случай беше труден.

Като претегли фактите, Сирил Редмейн реши, че не може да се съгласи с главен инспектор Гари Уилмот. Беше склонен да вярва на

версията на вътрешния министър. Но имаше някакво несъответствие. Ясно му беше, че една любяща майка и съпруга ще направи жертвите, които госпожа Де Вер твърдеше, че е правила, и че е поела вината за действията на съпруга си. Въпреки това в обществения ѝ живот, и особено напоследък след инцидента с Майкъл, тя се бе прочула с това, че е студен и отчужден родител.

Човек обаче не можеше да бъде задържан поради такова обвинение. Психиатърката поддържаше версията на Алексия. Нямаше съмнение, че щом съпругът ѝ проговори, ще каже съвсем същото. Единствените двама души, които биха могли да оборят тази версия за събитията, бяха Майкъл, синът на Де Вер, също участвал в обсъждането на Андрю Бийзли и сестра му, и... самият Бийзли.

Единият от тях беше в кома.

Другият беше мъртъв.

Нещо в това перфектно подреждане на обстоятелствата никак не допадаше на главен полицай Сирил Редмейн. Но той овладя вътрешното си чувство. В крайна сметка значение имаха единствено фактите.

Фактите показваха, че Гари Уилмот няма нищо сериозно срещу Алексия де Вер. Колкото по-скоро я освободяха, толкова по-добре.

В шест вечерта въодушевени репортери се бяха събрали пред полицейското управление на Оксфорд и окупираха улиците като тенис фенове преди финалите на Уимбълдън. Дълга редица телевизионни екипи, английски и чужди, се беше опънала чак до Крайстчърч Медоус.

За тяхно разочарование и за облекчение на главен полицай Редмейн вътрешният министър излезе през странична врата. На задната седалка на рейндж роувъра със затъмнени стъкла сър Едуард Манинг чакаше невъзмутимо и свършено професионално както винаги.

— Към Лондон, предполагам, госпожо министър? Обещах на Номер десет, че ще се обадим от колата. Разбираемо, премиерът няма търпение да разговаря лично с вас. Междувременно си позволих волността да подготвя предварително изявление.

— Благодаря, Едуард. Но се опасявам, че всичко това ще трябва да почака. Ще отида в болницата да видя Рокси. После трябва да разбера какво става с Теди. Още го разпитват. Можеш ли да повярваш?

— Е, госпожо министър, аз...

— Ясно чух гласа на Ангъс Грей в коридора, така че поне е бил достатъчно разумен да се обади на адвокатата си. Но искам да го пуснат, възможно най-скоро. Онзи мизерник Уилмот явно се е втурнал в някаква класова война. Цели се в Теди от момента, в който се прибрахме.

— Дори така да е, госпожо министър...

— Когато всичко това приключи, ще поискам главата му на поднос.

Сър Едуард Манинг се отказа да я вразумява. Алексия трепереше — дали от гняв, или от шока от събитията през последните дванайсет часа, не можеше да каже. Скоро, молеше се той, щеше да работи за друг вътрешен министър и трудностите му да разчита настроенятия на Алексия щяха да приключат. Сър Едуард Манинг не беше чувал Сергей Милеску от седмици. Осмеляваше се да си мисли, че кошмарът може и да е приключил — че сега, със забъркването на Алексия в такъв обществен скандал, мистериозните господари на Сергей вече няма да искат нищо допълнително, никаква информация от него. Но тлеещото съмнение продължаваше да хвърля сянка върху всяка минута, подобно на злокачествен тумор, който може да се възобнови всеки момент.

Колата със затъмнени стъкла пое по улицата покрай насъбралите се журналисти.

— Добре, госпожо министър. Значи към болницата. Но трябва пътъом да се отбием при Хенри Уитман. Правителството ще трябва да излезе с някакво официално изявление пред медиите преди утре сутрин.

Алексия се загледа през прозореца.

— Не се безпокой, Едуард. До утре сутрин това ще приключи.

— Госпожо министър?

— Семейството ми има нужда от мен. Ще подам оставка.

Сър Едуард Манинг направи неистово усилие да не се разридае от облекчение.

Лекарят беше мил и безупречно любезен. Но също и непреклонен.

— Няма абсолютно никакъв начин да ви разреша да я видите, госпожо Де Вер.

— Но аз съм ѝ майка.

— Знам това.

— Тя мисли, че съм направила нещо ужасно. Точно това е причината за състоянието ѝ. Но греша. Трябва да знае истината.

— Роксан никак не е добре, госпожо Де Вер. Преживяла е психически срыв. Преди всичко се нуждае от почивка и спокойствие, и да избягва нови стресове.

— И това съм аз, така ли? Сведена съм до източник на стрес?

— Опасявам се, че да.

— А истината да върви по дяволите, така ли?

Беше разгневена, но не на лекаря. Точно нейните лъжи бяха докарали нея и семейството ѝ до тук, неволно или нарочно.

Като се върна в колата, първият ѝ въпрос беше:

— Някакви новини от Теди?

— Не, госпожо министър. Още не.

— Тогава върнете ме в Лондон.

— Разбира се, госпожо министър.

— И спри да ме наричаш така! Вече ти казах, че ще подам оставка. Всъщност дай ми телефона. Ще го направя още сега.

Сър Едуард Манинг я погледна разтревожено.

— Сигурна ли сте, че това е разумно?

— Просто прави каквото ти казвам!

— Не искам да ви противореча, госпожо ми... Алексия. Но в момента сте превъзбудена. Няма ли да е по-добре да говорите с премиера, когато се успокоите?

— Не съм превъзбудена! — изкрещя Алексия. И съвсем неочаквано избухна в сълзи.

През следващите двайсет и четири часа сър Едуард Манинг взе нещата в свои ръце. Вместо да закара Алексия в Чейни Уок, където я очакваха множество репортери, той я настани в хотел „Блейкс“ в

Южен Кенсингтън и я накара да си легне със силно сънотворно. Когато се събуди, малко замаяна, но напълно отпочинала, вече бе станало обяд.

— Премиерът прояви голямо разбиране — каза ѝ сър Едуард по време на късната закуска от кроасани и силно черно кафе. — Очаква да се обадите днес следобед. Съставих официално писмо за оставката. Когато сте готова, моля да го погледнете.

— Благодаря. — Алексия взе листа с благодарност. — Съжалявам, ако съм била груба с теб вчера, Едуард.

— Не го мислете, госпожо министър. Напълно ви разбирам.

— А Теди? Върнал ли се е в Кингсмиър? Знае ли къде съм?

— О, да. За съжаление той все още е задържан от полицията.

Алексия се облещи.

— Държали са го цяла нощ?

— Изглежда, да.

— На какво основание?

— Допълнителни разпити, предполагам. Уговорил съм ви среща с Ангъс Грей в два и половина следобед. В неговия кабинет на Грейс Ин Роуд. Опитах да го поканя тук, но господин Грей има заседание в съда в четири, после отива направо в Оксфорд да се срещне с Теди, така че беше невъзможно.

— Това е чудесно, Едуард, благодаря ти много. — Алексия се зарадва на новината. Испита невероятно облекчение, че ще види Ангъс. Ангъс щеше да знае какво трябва да се направи. — А в болницата? — попита тя. — Предполагам не си имал възможност да...

— Обадох се и в двете болници и се поинтересувах за Рокси и за Майкъл.

Алексия го погледна с надежда.

— Няма промяна, опасявам се.

Лицето ѝ помръкна.

„Изглежда уязвима тази сутрин — помисли сър Едуард Манинг. — Крехка. Само ако избирателите и колегите ѝ можеха да я видят от тази страна. Как се притеснява повече за децата и съпруга си, отколкото от факта, че слага край на политическата си кариера“.

Но вече беше прекалено късно. Алексия бе загубила политическата си кариера. А сър Едуард Манинг щеше да си върне живота.

Кабинетът на Ангъс Грей, кралски адвокат, лъхаше на власт и авторитет като състезателен кон — на пот. От дъбовата ламперия по стените до снимките от ветроходния клуб на Оксфордския университет и автографите от различни величия на консерваторите, отрупали бюрото му — всичко в тази стая подсказваше, че той принадлежи към елита.

Самият Ангъс Грей беше стегнат и привлекателен мъж малко над шейсетте, със сребриста коса и лек тен от последната си почивка на Италианската Ривиера. Очите му бяха яркосини и вторачени в Алексия.

— Милото ми момиче. Изглеждаш уморена. Как са ребрата ти?

— Добре — отвърна Алексия. Покрай всичко случващо се не ѝ оставаше време да мисли за болката от раната.

— Браво. Е, трябва да си пазиш силите. Джоан, би ли донесла чай на госпожа Де Вер? И парче „Батенберг“.

Алексия потъна в коженото честърфийлдско канапе и затвори очи за миг.

— Сър Едуард Манинг ми каза, че си подала оставка. — Ангъс познаваше Алексия от много време и можеше да си позволи подобна прямота.

Тя кимна.

— Ще съобщят утре сутрин. Макар че ако се заслушаш внимателно, може да чуеш как министърът на търговията и индустрията потрива самодоволно ръце.

Ангъс се усмихна.

— Не мога да продължа. Свършена съм като политик. А дори и да не бях, прекалено много неща се случват у дома.

— Напълно те разбирам.

— Първо Майкъл, а сега и това. Андрю Бийзли, мъртъв. Точно когато си мислех, че не би могъл да причини повече неприятности на семейството ми! Роксан направо е разбита, обвинява мен. Какво става, Ангъс?! Светът се побърка. Поне моят.

— Най-добре да се захванем с нещата едно по едно — разумно предложи той. — Да поговорим за Теди.

— Да. Защо още не са го освободили? Никой нищо не ми казва.

— Не мисля, че има нещо съществено, за което да се тревожим. Бях с него до единайсет снощи и отново тази сутрин по време на двучасовия разпит. Той призна, че преди години е предложил пари на момчето, за да се върне в Австралия, така че показанията ви напълно съвпадат.

— Защото не са измислени — отвърна Алексия. — Той заподозрян ли е?

— Да — категорично отговори адвокатът. — Имаш ли новини от Роксан?

Алексия се изхлузи надолу в креслото, разгромена.

— Не. Не ми позволяват да я видя. Какво ще правя, Ангъс? Чувствам се напълно изгубена.

Ангъс Грей се наведе над бюрото.

— Постарай се да не изпадаш в паника. Гледай на всичко рационално. Роксан е на сигурно място, получава необходимата помощ. А колкото до Теди, неприятно е, но е нормално за това положение. Младежът е бил убит, нали така? И е заровен във вашата земя. Според вашите самопризнания двамата с Теди сте искали да се отървете от него. Съвсем нормално е полицията да заподозре първо семейството ви.

— Може да е нормално, но вече не чак толкова.

— Ами Майкъл?

Алексия замръзна.

— Какво Майкъл?

— Той също не е одобрявал Андрю, нали? Възможно е двамата да са се срещнали да поговорят и да се е стигнало до бой. Може да са пили и нещата да са излезли от контрол.

— Андрю е бил прострелян, Ангъс. Поне така каза полицията. Два куршума в тила. Това не е „бой, излязъл извън контрол“. Това е екзекуция.

— Възможно ли е Майкъл да...?

— Не! — Алексия яростно поклати глава. — Синът ми не е способен на това.

Ангъс Грей повдигна вежда, но Алексия беше непреклонна.

— Не.

— Пак помисли, Алексия. Майкъл е в кома и вероятно ще остане така. Ако го осъдят за това, дори няма и да разбере. Нищо не би се

променило.

— Освен че ще бъде заклеймен като убиец! Несправедливо обвинен!

— Добре де. Ами ако лепнат това на Теди? Ще лежи до живот.

Алексия се изсмя отчаяно.

— Това е безумие! Никой от тях не е убил Андрю Бийзли.

— От къде знаеш?

— Защото ги познавам, Ангъс. Познавам ги! — Алексия опита да се успокои. — Виж. Не знам кой е убил Бийзли и не знам защо е заровен в Кингсмиър. Може би са се надявали да ме натопят за убийство. Пълно е с откачалки.

— Възможно е, разбира се.

— Смея да твърдя, че Роксан не беше първото момиче, което Андрю е мамил или наранявал. Кой знае колко врагове може да е имало това момче.

— Да, но да закопаят тялото във вашите земи? Трябва да има някаква връзка със семейството ви.

— Не е задължително. Може убиецът да е някой местен жител, който си е мислел, че никой няма да открие трупа в такава пуста част на имението. И е бил прав донякъде. Останките бяха открити заради павилиона. Ако не беше започнал строежът... или пък ако беше завършен и бетоновата основа беше излята, както беше предвидено... никой нямаше да го открие. Щеше да си има свой собствен мавзолей. Кое то щеше да е особена чест за него, между другото. Той беше изключително неприятен младеж.

Наблюдаваше как работи брилянтният ум на Ангъс Грей.

— Спомена вероятността някой да се е опитвал да те натопи. Имаш ли предвид конкретно някой? Някой, който би искал вендата или който би имал причина да стигне до подобни действия?

— Не. Хората на Пател може би. Но едва ли биха убили човек, за да ми отмъстят. — Алексия се замисли. — Всъщност имаше няколко инцидента в периода, когато поех поста. Кучето на Теди бе отровено.

— Къде? В Кингсмиър?

Алексия кимна.

— Беше ужасно. Горкият Теди беше потресен.

— Как не!

— Да, но... То все пак беше само едно куче. Не е същото като да убиеш хладнокръвно човек.

Сър Едуард Манинг си погледна часовника и забърза по Странд.

Два и четирийсет и пет. Нямахме да се бави. Трябваше да се е върнал, докато министърът излезе от срещата с адвоката. Но му се искаше да съобщи добрата новина на Сергей.

Алексия де Вер подава оставка.

Шефовете на Сергей, които и да бяха, щяха да получат каквото искат.

Дълбоко в себе си сър Едуард Манинг се страхуваше, че това няма да е последната му среща със Сергей Милеску. Проклетникът все още имаше онези снимки. Все още можеше да го изнудва, да го използва за собствени интереси в бъдеще, ако реши. Но засега поне непосредствената опасност беше отминала. Сър Едуард усещаше, че Сергей е изплашен не по-малко от него. Сигурно щеше да се зарадва на новината. Щеше да е благодарен на Едуард, че му го казва лично, при това веднага щом е разбрал.

Новият апартамент на Сергей се намирал в модерна сграда на Ембанкмънт. Макар да не беше луксозен, младежът едва ли можеше да си го позволи само със заплата като портиер в Камарата на лордовете. Докато подтичваше по стълбите към втория етаж, сър Едуард се зачуди кой ли плаща наема на Сергей. После забрави за това.

На вратата нямаше звънец, затова той почука. После натисна дръжката и за негова изненада вратата се отвори.

— Сергей?

Обикновено младежът не беше толкова небрежен към сигурността си. Но пък попииваше, особено когато имаше тревоги, както напоследък. „Сигурно е заспал на леглото с бутилка «Столична».“

Но не. Нямахме го в спалнята. Купчина старателно сгънати дрехи беше единственият знак, че Сергей изобщо се прибира тук. „Дали не е излязъл набързо и не е дръпнал достатъчно вратата?“ Може би. Но нямаше нищо разхвърляно, което да подсказва някаква спешност. Всичко си беше на място, подредено, спретнато, чисто.

Сър Едуард Манинг бутна вратата на банята. Ако Сергей бе напуснал града, би трябвало да си е взел и тоалетните принадлежности. Може и да беше долнопробен мръсник, но хигиената му беше безупречна.

Ваната беше на по-високо ниво, повдигната на нещо като мраморен постамент. Първото, което забеляза сър Едуард Манинг, бе, че тя прелива.

Второто нещо — че не беше вода.

А кръв.

Тялото на Сергей Милеску лежеше неестествено във водата, разпрано през средата като заклано прасе. Беше изкормен.

Сър Едуард Манинг се обърна и побягна.

Беше светъл следобед. Алексия излезе от кабинета на адвоката и тръгна по Грейс Ин Роуд, без да знае накъде и защо. Когато Теди беше до нея, се чувстваше силна, способна, устойчива. Без него и без политическата си кариера беше изгубена, без посока, ставаше уязвима и безпомощна като перце на вятъра.

„Страх ме е“.

Тази мисъл я потресе и тя спря. Част от нея искаше да се втурне обратно към кабинета на Ангъс Грей и да слуша уверенията му, че Теди ще бъде освободен вечерта, че всичко ще е наред. Полицията можеше да го задържи само за четирийсет и осем часа, освен ако не му повдигнеха обвинение. Но Ангъс сигурно вече бе тръгнал към съда.

Можеше да се върне в Оксфорд и да изчака новините, но къде да отседне? Мисълта за още една нощ в хотел я потискаше. „Не мога да продължавам да бягам“. Но не можеше и да се прибере в дома си, не и след оставката, която щеше да бъде обявена на следващия ден. Кингсмиър все още беше място на престъпление и щеше да е окупирано от полиция и репортери още доста време. Чейни Уок беше най-подходящото място, но то също бе оградено от журналисти, които чакаха новината за оставката ѝ като вълци, налитащи на прясно месо. „Още не мога да се изправя насреща им. Не и сама. Не и без Теди“.

— Извинете.

Една невидима ръка я потупа по рамото и я накара да подскочи.

— Какво? Какво искате?

Ръката беше на жена. Тя гледаше Алексия с любопитство.

— Телефонът ви звъни.

В някакъв унес Алексия извади телефона от чантата си.

— Ало?

Гласът на Луси Майър сякаш идваше от друга планета.

— Алексия? Слава богу, че вдигна. Какво става там при вас? Чухме нещо по новините, за някакво убийство в Кингсмиър, но Съмър не казва нищо. Вярно ли е?

— Вярно е — потвърди Алексия. — Откриха труп. На Андрю, любимия на Рокси.

— Не може да бъде!

— Знам. Безумно е, Лус. Полицията още разпитва Теди.

— Но те едва ли мислят, че Теди...

— Не знам какво мислят. Аз подадох оставка.

— О, Алексия, не! Не можеш да го направиш.

— Трябваше. Рокси се срина. Аз наистина... не мога дори да ти опиша колко ужасно е положението... — Гласът ѝ се прекърши. Като осъзна, че минувачите я зяпат, Алексия сви по една алея. — Не знам какво да правя. Не знам къде да отида.

— Аз знам — моментално отвърна Луси. — Ела тук.

Алексия си представи Луси в кухнята ѝ в Мартас Винярд, с престилка на кръста и ръце, побелели от брашно. Как копнееше за тази пълнота, за тази нормалност, за тази сигурност, за предсказуемия живот в какавида, какъвто бе животът на Луси Майър. Живот без амбиция, без риск, без трагедия.

— Толкова си мила...

— Не съм мила — увери я Луси. — Говоря сериозно. Ела тук. Трябва да се възстановиш. Само преди седмица беше простреляна, за бога! Не си свръх жена.

— Знам — тъжно каза Алексия.

— Тогава го направи. Скачай на самолета. Скрий се от бурята тук — на сигурно и далечно място. Съмър каза, че си имала такива намерения.

— Имах. Но това беше преди.

„Защо ѝ отказвам? Какво ми става? Нали тъкмо това исках. Тъкмо това ми трябваше — да се откъсна надалеч. Трябва да отида на сигурно място“.

— Не мога. Благодаря за предложението, но Теди още е в Оксфорд, разпитват го, а Роксан е в ужасно състояние. — Едно настоятелно бип, бип по линията ѝ подсказа, че някой друг се опитва да се свърже с нея. — Може да е от болницата — обясни Алексия. — Или Теди. Трябва да затворям.

С безкрайно съжаление прекъсна разговора с Луси Майър и каза:

— Ало?

— Още ли си наблизо? — Ангъс Грей явно бе силно притеснен.

— Да. Мислех, че си в съда.

— Трябваше да бъда. Ще отида след пет минути. Но току-що ми се обадиха от полицията.

— О, слава Богу! Пуснали са го. Към Кингсмиър ли е тръгнал?

— Страхувам се, че не, Алексия.

— Тогава какво?

— Теди е обвинен в убийство.

За момент Алексия залитна като поразена от гръм и се облегна на близката стена. Но бързо се овладя.

— Това е невъзможно. Абсурдно. Нали ти самия твърдеше, че нямат улики.

— За съжаление не им трябват улики — каза Ангъс Грей. — Вече не. Теди е направил пълни самопризнания.

## 32.

Стаята приличаше по-скоро на офис, отколкото на затворническа килия. Теди седеше зад бюрото с изпънати напред крака, сякаш беше у дома пред камината, а Алексия нервно крачеше напред-назад.

Всичко се бе развило много бързо. Докато Алексия и Ангъс Грей пристигнат в Оксфорд. Теди вече бе задържан за постоянно. След по-малко от час щеше да бъде прехвърлен в охраняваното крило на Оксфордския затвор.

Алексия попита:

— Вярно ли е?

— Кое дали е вярно, скъпа?

— Ти ли уби Андрю?

Имаше чувството, че разговаря с непознат. Сякаш това бе някакъв ужасен странен сън и щеше да се събуди всеки миг.

— Да — спокойно отвърна Теди. — Някой трябваше да го направи. Нямах намерение да признавам, но се наложи. Този противен човек Уилмот стискаше като куче кокал. Ако бях продължил да мълча, това само би удължило агонията. Не ми се искаше да се спекулира повече от нужното с фамилното име. По-добре да приключим още сега.

Алексия се хвана за главата. „Това не може да е истина!“

— Би ли ни разказал точно какво се случи, Теди? — попита Ангъс Грей.

— Разбира се. — Теди се усмихна сякаш щеше да разказва анекдот. — Отидох да се срещна с Бийзли в Гарик, както бях казал на Алексия. Предложих му пари, за да си замине за Австралия.

Алексия кимна.

— Той взе парите. Лично проверих сметката. Чекът беше осребрен.

— Точно така, скъпа.

— И замина за Австралия.

— Да, замина. Явно някакво угризение на съвестта му е взело надмощие, защото след около месец, мътните го взели, малкото лайно

се върна. Ясно си го спомням. Бях на гара Падингтън, чаках влака, когато някой ме потупа по рамото. Обърнах се и ето ти го, като пет пари в кесия. Бийзли. Каза ми, че е променил решението си, че обича Рокси и иска да върне тристата бона.

— После какво стана? — попита Ангъс Грей.

— Е, очевидно, бях смаян. Трябваше бързо да взема решение. Той говореше за женитба с Рокси. Ясно е, че не можех да го допусна.

— Но защо не? Той се е върнал, Теди! — каза Алексия със сълзи в очите.

Изречението на Теди помръкна.

— Върнал се е за повече пари — нали това имаш предвид. Знаел е, че ние никога няма да я лишим от наследство. Че ако се ожени за нея, ще бъде уреден до живот. Освен това, скъпа, бъди разумна. Та той беше само някакъв си треньор по тенис! Изобщо не беше подходяща партия за една Де Вер.

Алексия не можеше да повярва на ушите си. Мъжът насреща й изглеждаше като Теди. Говореше като Теди. Но онова, което обясняваше — че е убил човек от снобизъм, — това не беше Теди де Вер, когото тя познаваше. Когато си мислеше, че познава.

Теди продължи:

— Поканих го да дойде да говорим на следващия ден в Кингсмиър. Да постреляме и да обсъдим положението.

— Възнамеряваше ли да го убиеш? — директно попита Ангъс.

— Да. Притеснявах се, че може да не успея. Не знаех със сигурност дали бих могъл...

— Дали би могъл да го застреляш? — прошепна Алексия.

— Да. Но се оказа по-лесно, отколкото си представях. Такъв нахалник! Опитваше се да се прави на голяма работа, обясняваше ми, че ще се ожени за Роксан с или без моето съгласие, че с нищо не съм можел да го спра. Само да го беше чула, Алексия! Ако някой си е заслужавал съдбата, това е проклетият Андрю Бийзли.

Ангъс и Алексия се спогледаха ужасени. Никой от тях не бе виждал досега Теди в такава светлина. Той разказваше случилото се без капка угризение.

— Какво се случи, след като го простреля? — спокойно попита Ангъс. Като правен съветник на Теди той трябваше да знае всички факти, колкото и потресаващи да бяха.

— Нищо не се случи — каза Теди. — Тъкмо това му беше хубавото. Изкопах дупка, погребях го, и край. Известно време чаках полицията или семейството му да почукат на вратата ни. Но нищо не последва.

Алексия отклони поглед. Спомни си времето, много отдавна, когато тя също бе чакала възмездието, правосъдието, което така и не дойде. Дори сега, като мислеше за това, настръхваше, страх разяждаше стомаха ѝ и засядаше като топка в гърдите ѝ. „Как не съм забелязала това у Теди? Как съм пропуснала признаците?“

— После се случи инцидентът с горката Рокс — каза Теди. — Откровено казано, след това забравих за Бийзли. Роксан погълна цялото ми внимание.

— Забравил си? — попита Ангъс.

— Опасявам се, че да. Годините минаваха. Нямах причина да го помня. Бийзли беше мъртъв и погребан и тайната беше запазена. Не мислех, че съм го оставил толкова близо до мястото на павилиона, но явно не съм преценил. Във всеки случай бях го заровил много дълбоко, така че да не го надушат животните. Майкъл сигурно е открил трупа и го е преместил.

Алексия взе да клати глава. Трябваше да вярва поне в невинността на Майкъл.

— Не. Щеше да каже нещо.

Теди отвърна внимателно:

— Предполагам, че е познал часовника и е събрал две и две. Спомни си, че Майкъл знае, че ти си прогонила Бийзли, не аз. Така се бяхме разбрали. Заради Рокси. Майкъл вероятно е решил, че ти си го подредила така, и се е опитвал да те предпази, Алексия.

Алексия започна отново да крачи, все по-бързо и по-бързо, почти подтичваше. Теорията на Теди звучеше ужасяващо правдоподобно.

„Майкъл катастрофира със съзнанието, че аз съм го направила. Че аз съм ексекутирала онова момче съвсем хладнокръвно. Затова е бил толкова разсеян. Мисли ме за убийца, а сега може би няма да имам шанс да му обясня“.

Ангъс Грей се опита да подходи практично.

— Добре, Теди. Е, беше много откровен. Във връзка с присъдата, мисля, че най-важно ще бъде да признаеш всичко открито и да покажеш, че искрено съжаляваш за извършеното.

Теди го погледна объркано.

— Да съжалявам ли? Защо трябва да съжалявам, Ангъс? Мой дълг, моя цел в живота е да предпазвам семейството си и да съхраня доброто име на рода Де Вер. Андрю Бийзли си го заслужи. Той застрашаваше семейството и аз неутрализирах заплахата.

Алексия се разплака. „Какво стана с моя Теди, моя добродушен великан?“

— Ангъс, би ли ни оставил за малко насаме? — помоли Теди и веднага щом останаха сами с Алексия, той я прегърна, притисна я силно. — Защо плачеш?

— Защото не те познавам! — хлипаше отчаяно тя.

— Разбира се, че ме познаваш — отвърна Теди. — Всичко, което съм правил, е за сигурността на семейството ни. Убих Андрю, за да предпазя Роксан. Убих и заради теб, знаеш го.

Отначало Алексия помисли, че ѝ се е причуло.

— Какво?!

— О, стига — продължи Теди. — Не искаш да кажеш, че никога не си подозирала, нали?

Главата ѝ се замая. Имаше чувството, че е пияна или дрогирана. И двете не беше изпитвала от четирийсет години.

— Какво да подозирам, Теди?

Теди я погледна в очите и каза:

— Че аз убих Били Хамлин.

### 33.

Капчица кръв не остана по лицето на Алексия.

— Ти си убил Били?

— Трябваше. Направих го заради теб, мила, не разбираш ли? Той щеше да ти навреди, щеше да разкрие миналото ти и скандала, който си крила цял живот. Не можех да допусна това да се случи.

Алексия се свлече на твърдия метален стол. Краката не я държаха.

— Знаеш за миналото ми?

— Разбира се — усмихна се Теди. — Винаги съм знаел.

— И какво точно знаеш?

— Всичко. Знам всичко. Нали не си мислиш, че бих се оженил за жена, за която не знам нищо? Че ще рискувам името на рода Де Вер, без да знам в какво се вълвам? Знам, че истинското ти име е Антония Джилети.

Алексия зяпна.

— Знам, че си американка по рождение. Че като млада си се забъркала с наркотици. Че си била замесена в процес за убийство за смъртта на малко момченце на име Хандемайър. Че Били Хамлин ти е бил любовник.

— Спри. Моля те, спри!

Алексия трепереше. Беше толкова невероятно да чува всичко това от Теди. През всички тези години бе изпитвала ужас от мисълта, че той може да научи за миналото ѝ. Бе изпитвала ужас да не загуби единственото хубаво, почитено нещо в живота си. А той бе знаел! През цялото време бе знаел. Страхът, фалшът, самотата. Всичко е било напразно.

„През всичките тези години се чувствах виновна, че го мамя. А всъщност Теди е мамил мен. Той ме познава до мозъка на костите. А аз не го познавам изобщо“.

— Не бъди толкова тъжна — прикани я Теди, прочел мислите ѝ. — Обичам те от първия миг, в който те видях, там зад бара в „Ездачи и коне“. Бях дочул слухове за красивото момиче, сътрудничка на Клайв

Ленстър, и реших да проверя за какво се вдига толкова шум. И щом те видях, разбрах. Ти беше абсолютно извън моята категория.

— Това не е вярно — несъзнателно отвърна Алексия.

— Разбира се, че е вярно. Знаех от самото начало, че не си влюбена в мен — продължи Теди с мила самокритична усмивка. — И защо да бъдеш в такъв стар загубеняк като мен? Или млад загубеняк тогава. Но също така знаех, че трябва да те имам. Естествено, семейството ми не беше съгласно. Не си бяха представяли една барманка да стане следващата лейди Де Вер. Но това не ме интересуваше. Нищо нямаше да ми попречи да се ожения за теб, Алексия. Искам ясно да го заявя.

Взе ръката ѝ и я целуна. Алексия се опита да не мисли как същата тази ръка е прободла горкия Били Хамлин в сърцето или как е дръпнала спусъка и е сложила край на живота на младия Андрю Бийзли.

— Но аз съм истински Де Вер — продължи Теди. — И се отнасям много сериозно към това. Трябваше да знам с кого се обвързвам и кого приемам в семейството ми. Трябваше да знам повече за теб. Затова направих известно проучване.

— Как? — попита Алексия. През всичките тези години тя бе в центъра на публичното внимание, но нито един журналист не се бе добрал до истината за миналото ѝ. Как, за бога, Теди бе успял да я разкрие, и то без нито дума от нейна страна? С кого ли бе говорил?

— Има си начини — тайнствено каза той. — Трудно е да промениш напълно идентичността си, без да оставиш някаква следа на хартия. Ти ми каза, че си учила в Калифорнийския университет, затова тръгнах от там. Не ми отне много време да открия, че невината си се казвала Алексия Паркър. Щом открих Тони Джилети, останалото изплува от тук от там. Попаднах на условните присъди, които си получила за злоупотреба с наркотици и джебчийство в тийнейджърските си години. Нищо страшно. После се натъкнах на Кемп Уилямс и процеса за смъртта на Хандемайър. Имаше слухове, че Били Хамлин те е покрил за смъртта на момченцето, че ти също си имала някаква вина.

— Защо не ме попита? Защо не ми го каза направо?

Теди вдигна рамене.

— Защото беше явно, че не искаш да знам. А пък и това не ме интересуваше. Всичко се бе случило много преди да те срещна. Какво значение би имало за мен дали Хамлин те е обичал толкова силно? Ако слуховете бяха верни, той бе поел вината. Това е сериозна саможертва.

— Да — отвърна Алексия. — Така е. Така беше.

— Реших, че когато Били излезе от затвора, може би ще те потърси. Затова започнах да го наблюдавам. Нищо зловещо, държа да кажа. Просто исках да знам кога предстои помилването му, такива работи. Не исках да провали отношенията помежду ни. Не знаех ти какво изпитваш към него.

— О, Теди! Защо не поговори с мен за това?

— По същата причина, по която и ти не говори с мен, предполагам — отвърна Теди. — От страх. Ужасявах се да не те загубя, Алексия. — Пресегна се и нежно я погали по лицето. — В крайна сметка се оказа, че тревогите ми са били напразни. Не и тогава обаче. След освобождаването му той взе да души по старите ти следи, опитваше се да те намери. Но след няколко неуспешни опита се отказа. Ожени се, захвана се с бизнес, създаде дете. Изглеждаше щастлив и аз повярвах, надявах се, че така ще бъде завинаги. За съжаление не стана така. Ти беше назначена за министър на вътрешните работи и всичко се промени. Не мина и седмица и Хамлин се появи в Кингсмиър.

Постепенно Алексия взе да проумява.

— И ти реши, че е дошъл да ме изнудва.

— За какво друго би могъл да идва след толкова време?

— Не знам — тъжно отвърна Алексия. — Така и не му дадох шанс да ми каже. Но не исках да пострада. Не исках да умира, за бога!

— Говори по-тихо, скъпа — напомни ѝ Теди. — Не забравяй къде сме.

Алексия огледа килията с голите стени и функционалните офис мебели. След няколко минути някой щеше да дойде и да отведе Теди, да го заключи за друго убийство. Всичко това ѝ дойде прекалено.

— Ако Хамлин си беше стоял мирно и бе продължил да живее в Ню Йорк, всичко щеше да си продължи постарому. Но също като Андрю Бийзли, твоят приятел господин Хамлин умееше да уцелва момента. Беше очевидно какво иска, скъпа — да изкара пари и да завлече фамилното име на Де Вер в калта. Не можех да допусна това. Не и след толкова много усилия.

— Но, Теди! — Алексия отчаяно се хвана за косата. — Не можеш да знаеш всичко. Ами ако Андрю наистина е обичал Роксан? Ако Били Хамлин изобщо не е искал да ме нарани? Може би е имал нужда да ми каже нещо. Може да се е нуждаел от помощта ми, не ти ли е минавало през ум? Никога не е споменавал за пари.

— Само защото не е получил шанса за това.

— Той беше толкова мил човек — тъжно каза Алексия. — Нямаше нужда да го убиваш.

Изведнъж Теди се ядоса.

— Не го защитавай! Да не си посмяла! Никога не те е обичал колкото мен, Алексия. Никога! Направих го, за да те защитя. Направих го от любов. Мислиш ли, че щеше да имаш такава кариера, такъв живот, ако не те защитавах? Ако не бях до теб да пазя тайните ти, да прикривам следите ти? Аз те направих това, което си, Алексия. Аз ти дадох този живот.

Това беше вярно. Алексия често бе мислила за това. Толкова много дължеше на Теди. Просто не беше осъзнала, че ще плати за любовта му такава висока цена. Двама невинни мъже бяха платили с живота си.

— А дъщерята на Били, Джени?

Теди присви очи.

— Какво имаш предвид?

— Предполагам знаеш, че е мъртва? Убита като баща си. Всъщност удавена. Явно знаеш всичко останало.

Теди поклати глава.

— Не. Това не го знаех.

— Значи ми казваш, че нямаш нищо общо с онова, което се е случило с момичето?

— Не, разбира се. Току-що ти казах. За пръв път чувам.

Можеше да я лъже без проблем. Но нещо дълбоко в нея й подсказваше, че Теди е откровен. Не знаеше дали да се чувства успокоена, или разочарована. На този етап щеше да е по-лесно да повярва, че Теди е убил Джени Хамлин. Че извратеното му чувство за справедливост и семейна чест стои зад всичко лошо, което се беше случило.

— Съжалявам, Алексия.

Тя погледна надолу и забеляза, че ръката ѝ е още в неговата. Като не знаеше какво друго да направи, я остави там. Но сигурността, която някога тази ръка ѝ бе давала, вече я нямаше, беше изчезнала завинаги.

„Като всичко друго. Като децата ми, кариерата ми, брака ми, бъдещето ми“.

Парче по парче, тухла по тухла, крепостта, която Алексия де Вер бе градила около себе си, се рушеше от невидима ръка, от някаква жестока, безмилостна съдба.

— Нали не си казал на полицията? За Били.

Теди дръпна ръката си.

— Не. И ти не бива да казваш. Няма причина да свързват някой от нас с този случай и ние нямаме причина да им подсказваме.

— Напротив, имаме, Теди. Трябва да кажем истината.

— Глупости, Алексия. Какво е истината в сравнение с фамилната чест? В сравнение с репутацията? Ако полицията разбере за Били, ще трябва да научи и за миналото ти. Това ли искаш?

Преди Алексия да успее да отговори, вратата се отвори и влязоха двама охранители, последвани от Ангъс Грей.

— Време е да вървим.

Докато напускаха сградата, Ангъс прегърна Алексия през рамо.

— Да се обадя ли на някого? Не трябва да оставаш сама тази вечер.

— Благодаря — каза Алексия, — но наистина няма на кого.

И беше вярно. Теди винаги бе стоял до нея като скала, като щит. Но на ярката светлина на истината се бе разтопил като масло на слънце. А сега беше зад решетките, толкова далечен. Бе загубила и Майкъл и Роксан. Естествено, имаше хора, които биха я подслонили — от съжаление, от интерес или от някакво друго британско чувство за „правилна постъпка“.

Сър Едуард Манинг бе другият политически партньор, с когото Алексия бе изковала съюз през дългите години в окопите. Но нямаше истински приятел. Не и тук.

— Да те закарам ли вкъщи? — попита Ангъс.

„Вкъщи — помисли Алексия. — Къде е вкъщи?“

В този миг разбра къде трябва да отиде.

— Мога ли да ти предложи нещо, мила? Чаша чай? Печена филийка?

Съмър Майър се усмихна на сестрата от интензивното отделение и поклати глава. Удивляваше я как англичаните си мислят, че „чаша хубав чай“ оправя всякакви житейски проблеми. Рак? Ще сложа чайника. Приятел в кома? Пийни един чай. Това отношение ѝ напомняше за майка ѝ, за дома, макар че за Луси храната беше лек за всичко: мъфини, курабийки, кексчета. Луси Майър неизменно вярваше в лечебната сила на печеното тесто.

Но дори вълшебният бакпулвер на Луси Майър не можеше да поправи трагичния обрат в семейство Де Вер. Откритият в имението труп на Андрю Бийзли беше новина номер едно по всички английски канали. Алексия бе подала оставка, а сега и Теди — Теди! — бе обвинен за убийството. Трудно бе да си представи, че добродушният, сърдечният Теди де Вер е убиец. Макар че в някои отношения бе по-лесно да си представи Теди като убиец, отколкото Алексия като всеотдайна любяща майка. Очевидно тя бе измислила историята за пропъждането на Андрю, бе поела цялата вина за години, само за да предпази връзката на Рокси с баща ѝ.

Съмър погали ръката на Майкъл и прошепна:

— Обичам те. Но семейството ти е лудо. Ти го знаеш, нали?

— Не всички все пак.

Алексия стоеше на вратата. Слаба, прегърбена, облечена в широки панталони и бяла жилетка; дрехите ѝ висяха като пера на умираща птица. Обикновено свършено направената ѝ коса сега бе разчорлена, очите ѝ бяха хлътнали и в тях се четеше страдание. Съмър можеше да я опише само с една дума, каквато преди никога не би употребила за нея: крехка.

— Изглеждаш ужасно.

— Благодаря, Съмър.

— Не! Имах предвид... извинявай. Не се изразих правилно. — Съмър се изчерви. — Моля те, седни.

— Не те ли притеснявам?

— Никак. — Съмър пусна ръката на Майкъл, а Алексия я хвана и почна да прави кръгчета с палеца си по дланта му. После попита:

— Някаква промяна?

Съмър поклати глава.

Известно време мълчаха. После Съмър се обади:

— Мама каза, че ще летиш до Винярд. Да се откъснеш за малко. Алексия кимна.

— Да. Не мога да остана тук. Пресата няма да ме остави нито за минута. — Загледа безжизненото тяло на сина си. — Мислиш ли, че ни чува?

— Не знам. Казват, че не. Понякога имам чувството, че чува, но... не знам. — Съмър си пое дълбоко дъх. — Чух, че са повдигнали обвинение на Теди.

— Да. Прилича на сапунена опера, нали? — Алексия се изкиска не на място, превъзбудена от изтощение. — Освен че героите и политиците са действителни лица. Андрю Бийзли наистина е мъртъв. Майкъл наистина лежи тук. Теди наистина е в затвора. Чу ли, че направи самопризнания?

— Чух.

— Никога не съм харесвала Андрю. Но не бях осъзнала колко много го ненавижда Теди. Да разстреля човек съвсем хладнокръвно, просто така. — Тя поклати недоумяващо глава. — Това не е мъжът, за когото се омъжих. Не мога да разбера смисъла на това.

Съмър замислено каза:

— Мисля, че има смисъл. Но не този, който бихме искали да признаем. Не го защитавам, но го разбирам. Хората правят какви ли не лудости от любов.

Алексия се усмихна вяло.

— Ти си умно момиче. Разбирам защо Майкъл се влюби в теб.

— Аз имах погрешно мнение за теб, Алексия — призна Съмър. — Не знаех за Теди и Андрю, нито че ти си поела вината и така Рокси не е намразила баща си.

— От къде би могла да знаеш? — мило каза Алексия. — Никой не знаеше. Тъкмо там е проблемът.

— Мисля, че не съм способна на такова себеотрицание.

— Идваш тук всеки ден, нали? Това малко себеотрицание ли е? Това е повече, отколкото успях да направя аз. А съм му майка.

— Ти имаше важна работа. Не можеше да я оставиш.

— Можех и трябваше. Но каквото било — било. Иронията е, че сега, след като вече си подадох оставката, изобщо не ме интересува.

Колко странно, че трябва да се случат толкова ужасни, потресаващи неща, за да ни накарат да видим важното в живота.

Съмър кимна. Алексия не откъсваше поглед от Майкъл.

— Теди мисли, че вероятно Майкъл е открил тялото на Андрю и го е заровил отново, при строежа на павилиона. Мълчал е, за да ме предпази... — Тя изхлипа сподавено. — Това е било „тайната“, за която ти е споменал. Синът ми катастрофира с мотора, убеден, че аз съм убила Андрю Бийзли.

— Не може да сме сигурни, Алексия.

— Не стига, че Рокси мислеше всичко най-лошо за мен толкова години. Но поне ще имам шанс да оправя нещата с нея, най-сетне. Майкъл може и да не се събуди никога. Може би никога няма да успея да му кажа истината.

Съмър я прегърна. Усещаше ребрата на Алексия като плочици на ксилофон.

— Ще се събуди. Сигурна съм. Ще те оставя за малко.

Останала сама със сина си, Алексия заговори. Мислеше, че ще се чувства неловко, глупаво, но сега, след като беше тук, откри, че тишината я успокоява. Присъствието на Майкъл ѝ беше достатъчно.

— Толкова много тайни, миличък. Толкова много лъжи. И всичко започнах аз! Мислех, че мога да избягам от миналото, от грешките си. Но няма измъкване.

Машината до леглото на Майкъл напълни дробовете му с въздух, после ги изпразни. Лекото ритмично свистене изпълваше тишината като прибой.

— Толкова отчаяно, отчаяно съжалявам, Майкъл. Моля те да ми простиш.

Майкъл де Вер не можеше да отговори на майка си.

Просто лежеше, безжизнен като труп.

## **ЧЕТВЪРТА ЧАСТ**

## 34.

Пролетта в Мартас Винярд закъсня. Докато останалата част от Масачузетс потъна в зарево от цветове и ухания още с настъпването на март, зимата на носа и островите се бе вкопчила в живота като столетник. Дълго след като се стопи и последният сняг, на Мартас Винярд продължиха да вилнеят люти канадски ветрове. Всяка иглика или нарцис, които дръзнеха да надникнат изпод почвата, биваха помитани в небитието заради лекомислието си. Жителите на островите продължаваха да си носят ръкавиците, шаловете и ушанките. Когато в началото на май най-сетне настъпи дългоочакваното затопляне, настана повсеместна еуфория.

Алексия де Вер се чувстваше специално облагодетелствана от късната смяна на сезоните. За разлика от приятелката си Луси Майър, Алексия нямаше нищо против продължителната зима. В известен смисъл суровият студ и натрупалият сняг ѝ предоставяха допълнителна закрила срещу жестокия свят извън островите — света, от който Алексия бягаше и се криеше. Същевременно новото пролетно начало сякаш съвпадна с усещането за възраждане в душата ѝ.

Физически се беше възстановила напълно от нападението на Гилбърт Дрейк. Малък двусантиметров белег на мястото, където бе проникнал куршумът, единствено напомняше, че е имало такъв инцидент. По-дълбоки се оказаха емоционалните поражения. Цели глави, при това най-важните, от живота на Алексия бяха приключили. Политическата ѝ кариера, бракът ѝ, поне във вида, в който го познаваше. Теди беше зад решетките в Оксфорд и очакваше присъдата си — заради съкращенията в английската съдебна система делата се бавеха и процесът Короната срещу Де Вер нямаше да се гледа преди лятото.

Отношенията между Алексия и Теди си оставаха сърдечни, дори топли. Пишеха си писма, в които споделяха за времето, градината, затворническото ежедневие на Теди, но никога не споменаваха Андрю Бийзли, Били Хамлин или някоя от „трудните“ теми. И без това нямаше какво повече да си кажат по тези въпроси — нищо нямаше да

помогне. Връщането към стария им начин на съществуване, изглежда, беше най-лесният и най-безопасният път към оцеляването им. Алексия отдавна бе решила, че остава до Теди. Той бе опазил тайната ѝ предано повече от четирийсет години. Сега беше неин ред да му върне жеста. Заминаването ѝ помогна да се откъсне емоционално, да заглуши мислите си за Били Хамлин и Андрю Бийзли и за всичко останало и да се фокусира върху настоящето. Опитваше се да не мисли за миналото, нито за бъдещето, макар да знаеше, че Теди ще остане в затвора много дълго, и тази мисъл я плашеше.

„От сега нататък аз ще трябва да съм скалата. Да съградя отново собствен живот. Да започна отначало. Правила съм го и преди, ще го направя и сега“.

Най-тежката част бяха децата. Майкъл вече бе преместен в специализирано интензивно отделение в Лондон. Лекарите бяха много внимателни с Алексия, но тя знаеше какво означава това преместване: Майкъл никога нямаше да се подобри. Вече нямаше надежда. Знаеше, че в даден момент трябва да погледне фактите в очите и да изключи животоподдържащите машини. Но не сега. Още не. Не беше готова. А трябваше да се погрижи и за чувствата на Съмър Майър.

Междувременно цяла кохорта психиатри бдяха над живота на Рокси и напълно я изолираха от Алексия. Явно Рокси живееше в дом за специализирани грижи, някъде в западната част на Англия. Но ѝ беше абсолютно забранено да я посещава, дори да знае местонахождението ѝ, по предписание на психиатрите.

„Аз съм я родила! — искаше да крещи Алексия. — Аз я обичам. Кой, по дяволите, сте вие, че да ми казвате дали мога да виждам собственото си дете?“ Но осъзнаваше, че Рокси не е дете и че сама е настояла за тази забрана. Може би един период на изолация щеше да ѝ помогне да се възстанови. Но много я болеше, като жива рана, която нито разстоянието, нито времето можеха да излекуват.

Междувременно мълчанието от партньорите ѝ в политическия живот беше оглушително. Не бе разговаряла с Хенри Уитман от деня, в който бе подала оставка, никой от колегите ѝ в кабинета и в парламента не ѝ се бе обадил да я попита как е. Едуард, милият Едуард ѝ бе изпратил няколко имейла с клюки. И толкоз. След двайсет години, отдадени в служба на консервативната партия, тази пълна забрава би

трябвало да е много болезнена. Но всъщност не беше. Тъкмо обратно — донесе ѝ освобождение.

Може би въпреки онова, което бе изповядала пред Майкъл, все пак този път щеше да се отърси от миналото. Да се съгради отново, да започне от нищото и да стигне далеч.

Този път, изглежда, миналото ѝ искаше да я остави на мира.

Луси Майър наблюдаваше Алексия, докато тя се взираше в екрана на компютъра. Само преди няколко месеца мислеше, че е загубила приятелката си завинаги. Че някакъв луд таксиметров шофьор ще ѝ отнеме един от най-важните хора в живота ѝ. Но Алексия оцеля. Беше се съвзела и бе дошла при нея, където тя щеше да я държи под око.

— Сигурно няма да ми кажеш? — каза Луси през залък кейк.

— Какво да ти кажа? — попита Алексия, без да откъсва поглед от екрана.

Луси се бе отбила уж да поиска назаем гребло за градината и остана за кафе. Алексия пък с нетърпение я чакаше да си тръгне.

— Върху какво работиш. Мишкуваш нещо, трупаш тайничко като катерица.

Алексия се усмихна.

— Та кое от двете съм — мишка или катерица?

— Истински политик, мила — умееш да се измъкваш от въпросите.

— Вече не съм.

— Е, върху какво работиш? Не е по случая на Теди, предполагам. Защото наистина си мисля, че трябва да се откажеш от това. Не можеш да направиш нищо повече.

— Отказала съм се. — Алексия затвори компютъра и седна срещу Луси. — Не е свързано с делото на Теди.

— А с какво?

— Работя върху нещо... друго — деликатно избегна уточненията Алексия. — Нищо важно.

Луси повдигна вежда и зачака.

— Добре, добре — предаде се Алексия. — Работя по един неразкрит случай. Помниш ли, разказвах ти за Били Хамлин, момчето,

което...

— Помня — прекъсна я Луси.

— Знаеш, че беше убит, нали?

Луси кимна.

— И дъщеря му също. Дженифър. Беше убита миналата година при изключително потресаващи обстоятелства и явно никой няма представа защо или кой го е извършил. Нищо.

Луси смръщи вежди.

— Да. Тъжна история. Но какво общо има това с теб?

— Когато Били дойде в Англия и се опита да се срещне с мен, а аз го отблъснах, той се опитваше да ми каже нещо за дъщеря си. Мисля, че се страхуваше, че може да ѝ се случи нещо лошо.

— И се случи.

— Да.

— И ти се чувстваш отговорна?

— Не, не точно отговорна. Но чувствам, че дължа на Били помощ поне сега.

— Защо?

— Защото не му помогнах тогава — заяви Алексия. — А можех. Трябваше да го направя. Но му обърнах гръб. Може би, ако го бях изслушала, Джени щеше още да е жива.

— Това е лудост — отсече Луси. — Това няма нищо общо с теб.

— Започнах да проучвам убийството на Джени още миналата година, докато бях в кабинета. Но с всичко, което се случваше — въкъщи и в Уестминстър, нямах време да се съсредоточа. Сега имам само време.

Луси отмести недояденото парче кейк.

— Мислех, че си тук, за да се отървеш от миналото. От целия стрес у дома.

— Така е — призна Алексия. — И успех. До голяма степен.

— Тогава защо трябва да бъркаш в чувала със змиите?

— Защото никой друг няма да го направи, Луси. Никой не го е грижа кой е убил Джени Хамлин. Медиите забравиха за случая само след две седмици. Полицията напълно се отказа. Може би, ако успее да открие истината, ако постигна някаква справедливост за дъщерята на Били, мога да се реванширам.

— На кого да се реваншираш?

— На Били. На децата си. Не знам, Луси, не мога да го обясня. Просто ми се струва редно да направя нещо. Поне да се поровя.

Луси поклати глава. Познаваше Алексия достатъчно добре, за да осъзнае, че каквото и да й каже, няма да промени мнението й на този етап.

— Какво означава „да се поровиш“? — попита тя. — Щом полицията не е успяла да открие нещо, какво те кара да мислиш, че ти ще успееш, и то пред компютъра в Маргас Винярд?

Алексия се усмихна.

— Няма да стане така. Затова заминавам за Ню Йорк.

— За Ню Йорк? Кога?

— Скоро. Утре, ако успея да си купя билет.

Луси вдигна чашите за кафе.

— Ясно. Вече е сигурно, че си откачила. Трябваше да си почиваш, да се отърсиш от миналото, да възстановиш силите си, помниш ли? А не да обикаляш по градовете заради някаква загубена битка, заради някакво си момиче, което дори не си познавала. Момиче, чийто баща, между другото, вероятно се е опитвал да те провали.

— Не вярвам, че Били е искал да ми навреди — отвърна Алексия. — А и вече възстанових силите си. Трябва да върша нещо, Луси. Нуждая се от цел. Разбираш ме, нали?

— Предполагам. Само се пази, Алексия. Има врати, които отвориш ли ги, е трудно да ги затвориш. Почнеш ли да ровиш в живота на това момиче, кой знае на какво може да се натъкнеш.

Томи Лайън седеше в американския бар в лондонския хотел „Савой“ и оглеждаше деловите дами и лъскавите засукани майки, които влизаха. Повечето носеха брачни халки, освен пищната брюнетка на ъгловата маса, въпреки че беше отрупана с диаманти къде ли не.

„На трийсет и няколко? Не, прехвърлила е четирийсетте, но е с добър ботокс. Разведена. Богата. Може би истинска тигрица“.

Томи се изживяваше като познавач на жените. Майкъл беше виртуоз, разбира се. Майкъл де Вер можеше да надуши вкусовете на една жена, нейните желания и слабости от хиляда крачки. Томи Лайън никога не бе могъл да се мери в това с приятеля си. Въпреки че бе

висок, рус и атлетичен, с волева челюст и топли кафяви очи, точно толкова красив колкото Майкъл, Томи някак си все свиреше втора цигулка. Липсваше му блясъкът на Де Вер, онази неповторима харизма, която привличаше жените към Майкъл като мухи на мед.

Майкъл ужасно липсваше на Томи Лайън. Хубавото бе, че най-сетне той щеше да е фаворитът сред момичетата.

Брюнетката долови погледа на Томи и му се усмихна. Той отвърна на усмивката ѝ и тъкмо се канеше да ѝ изпрати чаша шампанско, когато едно зашеметяващо момиче изникна на врата на бара. Носеше джинси, гуменки и бледозелена тениска от ГАП. Полуничащото ѝ лице нямаше никакъв грим. В бар, пълен с напудрени и качени на високи токчета пантери, тя се открояваше като красива орхидея сред море от изкуствени цветя. И като във вълшебна приказка се запъти право към него.

— Томи?

— Съмър?

Томи никога не бе виждал момичето на Майкъл. През по-голямата част от връзката им тя бе в Америка, а когато идваше, Майкъл все я криеше. Сега Томи разбра защо. Майкъл винаги успяваше да спипа страхотни момичета, но тази беше особено привлекателна. Всички мъже в залата я гледаха. Изведнъж той изпита особена гордост, че е дошла при него.

— Благодаря, че прие да се срещнем. — Тя го целуна по бузите, в европейски стил. — Предполагам си страшно зает.

— Изобщо не. За мен е удоволствие. — Томи потупа столчето до себе си. — Какво да ти поръчам? Вино? Шампанско?

— Благодаря, нищо. Малко ми е рано.

— Глупости. Ако Майкъл беше тук, щеше да пийнеш. Хайде. Какво ще кажеш за чаша „Кристал“?

Съмър сбърчи нос. „Кристал“? Сериозно? Майкъл никога не би предложил нещо толкова евтино. За да не бъде груба, тя каза:

— Ще взема бира. Будвайзър, ако имат, в бутилка.

Томи плати бирата и се преместиха на по-тиха маса — минаха покрай разочарованата брюнетка. Като наблюдаваше как Съмър допря бутилката бира до устните си, Томи долови познатото привличане. Напомни си, че това е момичето на Майкъл. От друга страна, Майкъл

никога нямаше да се събуди, факт, с който Томи Лайън отдавна се бе примирил, за разлика от Съмър.

Той подхвана светски разговор:

— Значи сега си във „Ванити Феър“?

— Не точно. На свободна практика съм, но работя на парче за тях.

— Какво?

— Богати млади руснаци в Лондон. Ежедневните им капризи, нещо такова.

— Внимавай с какво се захващаш — предупреди я Томи. — Руските олигарси не обичат разни разкрития за живота си. Сигурен съм, че си чела за западните журналисти в Москва, открити с куршум в тила.

— Е, аз съм далеч от работата на Удуърд и Бърнстийн — отвърна Съмър. — По-скоро са въпроси от типа какви обувки си е купила тази седмица Даша Жукова. Голяма досада. Не че се оплаквам. Все е работа и ми дава възможност да остана в Лондон, близо до Майкъл.

Томи се опитваше да не се разсейва от повдигането на гърдите ѝ под прилепналата тениска.

— Продължаваш ли да ходиш в хосписа всеки ден?

— Разбира се. И това не е хоспис! — Съмър го изглежда сърдито. — Това е лечебно заведение за дълъг престой. Не са го преместили там, за да умре.

„Да“, помисли Томи. Но не каза нищо.

— От месеци се каня да говоря с теб — продължи Съмър, — но заради преместването на Майкъл в Лондон трябваше да си търся апартамент, работа и какво ли още не. Пълна лудница. Знаеш ли, че започнах разследване на катастрофата?

— Не, не знаех. — Томи замислено потърка брадичката си. — Има ли какво да се разследва? Нали беше... злополука?

— Ще те изненадам.

И Съмър му разказа за пътуването си до сервиза на „Дукати“ в Източен Лондон и за подозренията си, че моторът на Майкъл може да е бил повреден нарочно.

Томи зададе логичния въпрос:

— Защо някой ще го прави?

— Точно това се надявах да ми подскажеш — каза Съмър. — Сигурно си чул за Теди?

— Имаш предвид за трупа в градината? Ще го затворят до живот, предполагам. Въпреки това ми е трудно да повярвам. Теди винаги е изглеждал толкова... благ.

— Знам — съгласи се Съмър. — Изглежда, Майкъл се е натъкнал на трупа при разкопките за павилиона и го е преместил.

— Божичко! Наистина ли?

— Да. И се чудя, дали ако Майкъл е знаел за убийството на Андрю Бийзли, между двата случая няма връзка.

— Например?

— Не знам. Надявах се ти да знаеш нещо.

Томи я гледаше безизразно.

— Забелязал ли си нещо необичайно, каквото и да е, нещо случило се в дните преди тържеството, което да ти е направило впечатление — нещо странно? Майкъл срещал ли се е с някой непознат?

— Нищо необичайно — отвърна Томи. — Доставчици, фирми за храни, наемане на персонал. Беше пълна лудница... вече не знаехме на кой свят сме.

Въпреки протестите на Съмър Томи поръча по още едно питие и ядки. Беше убеден, че теориите ѝ за някаква конспирация са пълни глупости, фантасмагории, които си създава, за да компенсира загубата на Майкъл. Но тя беше поразително момиче, толкова секси и чувствена с тази копринена грива и дългите си крака. Не му се искаше да си тръгва.

Тя продължи с въпросите, докато Томи белеше шамфъстък.

— Майкъл споменавал ли ти е, че е бил заплашван?

— Не. Никога.

— И не е споменал нищо за трупа?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Едва ли бих забравил подобно нещо.

— Ти чувал ли си да е имал врагове?

— Познаваш Майкъл. Всички го обичаха.

— Явно не всички. Някой е искал смъртта му. Или най-малкото да му затвори устата. И са получили каквото са искали.

— Виж — каза Томи. — Мисля, че си губиш времето, наистина. Но ако търсиш врагове, трябва да се обърнеш към майка му. Много откачалки й имаха зъб. Като хората на Пател. Такава й беше работата.

— Ами да! — възкликна Съмър. — Майкъл пази цял архив за всички тях в апартамента си. Искях да ги разгледаш, когато имаш време. — След второто питие всичко около нея леко се поклащаше. Съмър се сети, че беше забравила да обядва. — Но ти си прав, Томи — продължи тя въодушевено. — Алексия може да се окаже ключът към това. Да й прережат спирачките би било направо невъзможно. Като вътрешен министър тя имаше сериозна охрана, шофьор, хора, които наблюдаваха колите денонощно. Моторът на Майкъл би бил много полесна мишена. И какъв по-добър начин да навредиш някому от това да нараниш детето му?

Беше толкова възхитителна в откровението си, че Томи не можеше повече да се владее. Приведе се напред, плъзна ръка зад врата ѝ и притисна устни до нейните.

За миг тя остана толкова изненадана, че не помръдна. После обаче се дръпна гневно.

— Какво правиш, по дяволите?! Да не си се побъркал?

Комбинацията от притеснение и сексуално неудовлетворение, подсилени от прекалено много питиета, предизвикаха бурната реакция на Томи:

— Какъв ти е проблемът? Просто една целувка. Защо да не те целуна?

— А защо да ме целунеш? — с недоумение попита Съмър.

— Не знаех, че си дала обет за въздържание.

— Аз съм с Майкъл, копеле такова! С твоя така наречен приятел! — Съмър се изправи и се олюля.

— Ей... — Томи я хвана за ръка. — Майкъл беше мой приятел. Най-добрият ми приятел. Няма „така наречен“ в това. Но Майкъл е мъртъв, Съмър.

— Не, не е!

— Да, така е. В медицински и всеки друг смисъл. — Всички клиенти на бара се обърнаха да гледат разиграващата се на масата в ъгъла драма. Томи все повече надигаше глас. — Майкъл е в кома и никога няма да се събуди. Никога.

— Майната ти! — изкрещя Съмър.

— Мислиш ли, че той би искал това? — продължи Томи и я стисна още по-силно. — Да пожертваш живота си за него, като хиндуистка булка, която се хвърля върху погребалната клада на мъжа си? Защото ако е така, значи изобщо не си го познавала.

Съмър успя да се измъкне от хватката на Томи, грабна чантата си и тичешком излезе от бара. Сълзи на гняв и унижение замъгляваха погледа ѝ, докато се препъваше към изхода.

— Той не беше светец, нали знаеш — извика след нея Томи. — Дори не ти беше верен.

Съмър се обърна и го зяпна.

— Лъжец!

— Не лъжа. Седмицата, преди да пристигнеш в Оксфорд Майкъл ми каза, че се среща с някаква по-голяма от него жена. Наричаше я „сладкото мамче“. Точно тя му подари проклетия мотор, ако искаш да знаеш.

Стомахът на Съмър се сви.

Тя се обърна и избяга.

Трафикът в Лондон беше толкова натоварен, че ѝ отне цял час да стигне до заведението, където беше настанен Майкъл — викторианска сграда от червени тухлички близо до Батърси Парк.

— Изглеждате ужасно — отбеляза загрижено една от сестрите. Косата на Съмър бе разчорлена, лицето — подпухнало от плач. — Добре ли сте?

— Не особено. — Съмър зае обичайното си място на стола до леглото на Майкъл, но беше прекалено разстроена и не го хвана за ръката. Знаеше, че казаното от Томи Лайън е истина. След като избяга от „Савой“, се опита да се убеди, че е лъжа, жестока измишльотина на Томи от злоба, защото го бе отблъснала. Но докато таксито ѝ пъплеше през реката, прие истината. „Знаех го през цялото време. Тъкмо заради това дойдох в Оксфорд, да говорим. Знаех, че има друга“.

— Как смееш да си лежиш така кротко, ти, кучи сине! — изхлипа тя. — Как можа да ми причиниш това?

Измъчваха я хиляди въпроси, които се забиваха в съзнанието ѝ като игли. Дали тази по-възрастна жена е била с Майкъл в нощта преди пристигането на Съмър?

Съмър осъзнаваше, че може би е била в леглото му само часове преди нея. Искаше да знае, трябваше да знае. Но Майкъл ѝ бе отказал дори тази малка частица спокойствие, спокойствието на края.

— Дължиш ми отговор! Дължиш ми отговор! — закрещя тя на Майкъл в желанието си да го накара да я чуе. И се разрида, защото отговор нямаше.

И никога нямаше да има.

## 35.

Полицейски инспектор Хари Дубловски от Нюйоркския отдел се усмихна на привлекателната жена срещу себе си.

Когато му се обади, Хари помисли, че е чувал някъде името ѝ. Звучеше екзотично. Аристократично. Международната политика не представляваше особен интерес за него, но като я провери в Гугъл, всичко му се изясни. Новата Желязна лейди! Английският отговор на Хилари Клинтън, в комплект с грешния ѝ съпруг. Само дето най-голямото прегрешение на Бил беше заиграването му с някаква млада дебеланка в Овалния кабинет, а Теди де Вер бе обвинен в убийство.

Онова, което Хари Дубловски не бе очаквал, бе да открие, че госпожа Де Вер всъщност е страхотна дама. Повечето жени на неговата възраст не приличаха на нищо. Други така си дялкаха лицата, че наподобяваха мумии. Но Алексия де Вер беше истински красива. Снимките ѝ в Гугъл бяха бледа сянка. Според биографията ѝ беше прехвърлила шейсетте, но изглеждаше с десет години по-млада. Беше облечена в семпла права рокля в телесен цвят, обувки на токчета, карамелен кашмирен шал през раменете. Може би беше прекалено слаба, но въпреки това елегантна, а в застаряващия поглед на Хари — страхотно секси. Винаги си бе падал по жени с класа. Бог му бе свидетел, че такива много рядко се срещаха в неговата професия.

Алексия премери седналото насреща ѝ ченге на средна възраст и с наднормено тегло и си направи бърз извод: „Този мъж обича ласкателствата“. В дадения случай щеше да улови повече мухи с мед, отколкото с вино.

— Първо, господин Дубловски, позволете ми да кажа колко много съм ви благодарна, че отделихте време да се срещнете с мен.

— Няма защо. — Лицето на Хари Дубловски грейна. — Ще ви помогна с удоволствие.

— Както споменах по телефона, тук съм заради убийството на Дженифър Хамлин. Проявявам чисто личен интерес.

— Познавали сте жертвата?

Алексия се изрази внимателно:

— Тя беше приятел на семейството.

Хари Дубловски стана и се затътри до старомодна картотека в ъгъла на офиса.

— Всичко е компютризирано в наши дни, но аз съм привърженик на хартията. Има нещо в докосването до хартия, което те кара да мислиш по-добре, нали? Или просто така е само при мен.

— Не, не — увери го Алексия. — И аз съм така. Винаги съм настоявала материалите във вътрешното министерство да ми се предоставят на хартия. Сигурна съм, че с това подлудявах по-младите служители.

Дубловски ѝ подаде досието и дебелите му пръсти се докоснаха за миг до нейните.

— Сигурно не трябва да ви напомням, госпожо Де Вер, че това е напълно неофициално. По принцип не предоставяме информация за разследване на убийство на приятели и роднини на жертви. И нищо не може да напуска тази стая.

— Разбира се. Както вече казах, много съм ви благодарна. — Алексия вече четеше. Спомни си как сър Едуард Манинг ѝ бе предоставил досието на Били Хамлин от ФБР, след като той отново се появи в живота ѝ. Две години ли бяха минали оттогава? Сякаш беше вчера. А от тогава се случиха толкова много неща. Толкова много ужасни неща.

— Така и не сте арестували заподозрян? — Тя прониза Дубловски с леденосините си очи.

— Не. — Лицето му помръкна. — Случаят беше доста странен, ако трябва да съм напълно откровен.

— В какъв смисъл?

— Ами, както знаете, младата жена беше отвлечена и убита чак по-късно. Това обикновено открива повече възможности за разследване. Затова отначало хранехме надежди.

— Какви възможности?

— Повече време, през което някой може да види нещо — кола например — или да дочуе нещо. Може би писъци на момиче. Или пък някой да забележи нещо необичайно в нечие жилище или офис. Има едно неписано правило: колкото по-сложно е едно престъпление — включва повече от едно място например или период от няколко дни, —

толкова по-вероятно е извършителят да допусне грешка. Улики е другото име на грешки.

— Но в този случай нямаше такива?

— Не. Убиецът беше внимателен. Внимателен и хитър. Не пасваше на типичния профил.

— Профил?

— При такова убийство, в което жертвата е млада жена, убита така садистично, бихме очаквали да последват и други престъпления със същия почерк. Още момичета със същите наранявания. Още удавени. Серия. Но нищо такова не се случи. И слава богу, нали. Но това не ни отведе доникъде със случая Хамлин. Патолозите не можаха да разберат много от трупа.

— А косвените улики?

Хари Дубловски сви рамене.

— Жертвата е водила изключително скромен живот.

Алексия кимна. Знаеше това от собственото си скромно проучване за Дженифър. Тя бе водила възможно най-незабележимо, напълно безпроблемно съществуване. Дори не бе получавала глоба за неправилно паркиране.

— А баща ѝ?

Хари леко присви очи.

— Какво по-точно? Познавали сте бащата?

— Много отдавна — побърза да отговори Алексия. — Както казах, аз съм стара семейна приятелка. Последния път, когато видях бащата на Дженифър, той беше много притеснен за сигурността ѝ.

Дори да му се видя странно, че висш британски политик е бил семеен приятел на бивш затворник от Куинс и убитата му дъщеря, началник Дубловски не го показва. Вместо това сподели фактите:

— Бащата е бивш затворник, параноиден шизофреник. Не искам да съм груб, но кучето на Дженифър би било по-надежден свидетел от баща ѝ. На човека му се причуваха гласове и, да, вярно, че някои от тях касаеха дъщеря му. Настояваше да ги проверим. Наистина беше тъжно.

— И направихте ли го? Проверихте ли, имам предвид.

— О, разбира се. Към всички сигнали за заплахи се отнасяме сериозно, дори когато идват от луди хора. Но той нямаше никакви доказателства. Абсолютно нищо. Всичко беше в главата му. А пък и

всичко това се случи най-малко година преди убийството на Джени Хамлин, а може и повече. Повярвайте, няма връзка.

— Разбирам. Е, все пак благодаря ви. — Алексия извади химикалка „Монблан“ от чантата си „Баленсиага“ и се усмихна мило. — Наясно съм, че информацията е поверителна и не може да се фотокопира. Но, чудя се, господин началник, дали ще бъдете толкова против да си запиша някои неща?

Началник Хари Дубловски изобщо не се шегуваше, като каза, че полицията е разполагала с много оскъдни данни. Нищожната лична информация за Джени бяха получили от единствения разпит на бившата ѝ съквартирантка Кели Дюпрей.

Алексия посети Кели на работното ѝ място. „Маникюр при Кели“ беше ателие като хралупа, свряно в тясна сграда между супермаркет и аптека в неугледен район на Бруклин. Но собственичката се бе постарала да създаде атмосфера. Имаше стилни кожени столове, стените бяха току-що боядисани в искрящо бяло, а по цялата стена в дъното малки шишенца с лакове „Еси“ бяха подредени във формата на цветна дъга, което придаваше на салона атмосфера на старомоден магазин за бонбони.

— Почакайте ме малко! — жизнерадостно каза Кели и помръкна, когато Алексия ѝ обясни, че не идва като клиент, а заради Джени.

— Вижте! Имам работа. Нямам време за губене. Вече казах всичко, което знам, на ченгетата.

— Оценявам това. Просто се притеснявам, че полицията много бързо се е отказала от случая.

Кели присви скептично очи.

— Аха. Притеснена сте значи?

— Не съм журналистка. Аз съм приятел на приятел.

— Чуйте, госпожо. Ако се опитвате да ме метнете и да изопачите думите ми в някоя пикантна скапана статия, заклевам се пред Господа, че...

— Не се опитвам да ви метна. Няколко минути от времето ви, това е всичко, за което моля.

Кели трябваше да признае, че лъскавата възрастна дама с британски акцент никак не прилича на журналистка.

— Добре — заяви тя въпреки твърдото си намерение да откаже. — Ще се срещнем в „Старбъкс“, след като приключа тук. Отсреща. Да кажем в пет?

Оказа се, че държи на думата си. Точно в пет Алексия поръча кафета и двете седнаха да говорят.

Кели Дюпрей имаше червена коса и бледа кожа като ирландка, носът ѝ бе покрит с лунички, които я правеха да изглежда по-млада от двайсет и осемте си години. Веждите ѝ бяха изскубани като на професионална гримьорка и потупваше нервно с изкуствените си нокти, докато говореше.

— Съжалявам, ако бях малко груба. Случилото се с Джен е ужасно. Но много от вестниците и телевизионните канали разказваха за смъртта ѝ като за нещо много любопитно. Като че ли е някакво противно риалити. Беше ми омръзнало да повтарям едно и също.

— Не ви обвинявам — каза Алексия. — Бях политик и добре разбирам колко манипулативни могат да са медиите.

— А вие защо се интересувате от Джени? Не се обиждайте, но ми е трудно да ви повярвам, че сте „приятел на приятел“. Джен не познаваше много хора като вас.

— Познавах баща ѝ преди много години. Загубихме връзка. Когато чух за смъртта на Дженифър, почувствах, че дължа на Били поне да се опитам да открия истината. Може и да бъркам, но ми се струва, че полицията не се е задълбочила много в този случай.

Кели Дюпрей се изсмя горчиво.

— Не сте далеч от истината. Ченгетата бяха същите като медиите. Дори по-лоши в известен смисъл. Няколко седмици убийството на Джен беше гореща новина. После всички я забравиха и се захванаха с нови случаи. Нямаха никаква следа. Разследването им беше подигравка. Щом осъзнаха, че не е Лука, приключиха. Отказаха се.

— Лука Миноти? Приятелят на Джени?

— Годеникът. Точно така. Най-милото момче на света. Лука на нравката път прави. Извади късмет, че беше заминал за Италия, когато това се случи с нея, иначе полицията щеше да му го лепне на него. Така им се искаше да е той. Постоянно ме разпитваха за него.

Алексия отпи глътка кафе.

— Ами вие? Имате ли някакви теории, подозрения кой би могъл да е?

Кели поклати глава.

— Всъщност не. Някой психо. Не беше ограбена. Не беше изнасилена. Нямаше никаква видима причина. Изглеждаше безсмислено.

— Джени имаше ли някакви проблеми преди смъртта си?

— Беше поразена от загубата на баща си. Знаете, че и той беше убит. В Лондон, предишната година.

— Да — тихо отвърна Алексия и изтри образа на Теди от мислите си. — Знам за това. Бяха ли близки?

— О, да! Много. Били беше малко странен, разбирате ли, но Джен беше единственото му дете. Той я обожаваше. И тя толкова се тревожеше за него.

— За психическото му състояние имате предвид.

Кели кимна.

— За това и за самотата му. Но знаете ли, имаше и друго. Бил е в затвора преди много години, още преди Джени да е била родена. Така и не разбрах точно защо, но Джени, изглежда, беше убедена, че е бил невинен. Страдаше от параноя. Точно преди да умре, спомням си, че веднъж се обади в апартамента и каза на Джени, че британското правителство било по петите му. Че го били упоили и го качили на самолет и разни такива глупости. Беше наистина уплашен.

Алексия стисна чашата. „Горкият Били! Дойде при мен да търси помощ, а аз така го подплаших. Никой не му е вярвал, дори собственото му семейство“. Вината тежеше като камък на шията ѝ.

Кели Дюпрей продължи:

— Родителите ѝ запазиха приятелските си отношения, но баща ѝ така и не можа напълно да преглътне развода. А после и бизнесът му се срина. И най-добрият му приятел, който му беше и съдружник, офейка и го остави да се оправя сам.

Алексия пак се върна към досието за Били, предоставено ѝ от Едуард Манинг. Смътно си спомняше за някакъв съдружник, Бейтс. Но не беше разбрала, че двамата с Били са били толкова близки.

— Джен все повтаряше, че баща ѝ сякаш е прокълнат. А ние все отвърщахме: „Не, не, това е смешно“. Но явно имаше нещо такова.

Алексия добре знаеше.

— Иронията беше, че към края Били беше напълно обсебен от сигурността на Джени. Тя стоеше тук и се тревожеше за него, а Били беше на другия край на света, обсебен от идеята, че нещо може да ѝ се случи. Всички мислехме, че е луд, ако трябва да съм напълно откровена. Но може би той е знаел нещо, което е останало скрито за нас.

— Нас?

— Аз, Лука — приятелят на Джени. Майка ѝ.

— Значи майката на Джени не е подозирала за някаква опасност над дъщеря си?

— Не. Никой от нас не подозираше. Нямаше причина. Мислехме, че Били просто си бръщолеви. Може и да беше така. Но изглежда странно, че Били е убит в Лондон, а година по-късно някакъв психар причинява това на Джени. Не е ли така? Сякаш има някой, който никак, ама никак не харесва това семейство.

*Семейство.*

Тази мисъл я жегна. Двамата с Теди някога бяха семейство — когато Майкъл и Рокси бяха още деца, недокоснати от трагедията, блажено неосъзнаващи горчивото бъдеще, което щеше да сполети всички тях. Хрумна ѝ, че съдбата ѝ много прилича на тази на Били. Имаше чувството, че са прокълнати, че са навлекли беди на себе си и семействата си. И двамата имаха разбити бракове, и двамата бяха загубили децата си. Бизнесът на Били бе фалирал; кариерата на Алексия се бе сринала. Когато Кели Дюпрей спомена, че някой има зъб на семейство Хамлин, Алексия помисли: „Точно така се чувствам и аз. Сякаш всички в моето семейство са кукли на конците и някакъв садистичен злонамерен кукловод ни дърпа конците“.

Естествено, знаеше, че това са глупости. Теди бе убил Били. А Теди не знаеше нищо за смъртта на Дженифър. Така че явно нямаше връзка. Както нямаше връзка между опита за самоубийство на Рокси и катастрофата на Майкъл или между арестуването на Теди и провалената ѝ политическа кариера. „Присъщо на човек е да търси връзка между събитията. Да търси шаблона, да вярва, че може би зад нещастията се крие конкретна причина. Тъкмо това се опитва да направи и Съмър Майър. А сега и аз — с убийството на Джени Хамлин. Но истината е, че няма причина, няма връзка, няма тайнствен човек, който дърпа конците“.

Алексия излезе от „Старбъкс“ малко преди седем. Кели Дюпрей ѝ бе дала адреса на годеника на Дженифър Хамлин, Лука, и на майка ѝ Сали, но вече беше прекалено късно за посещения. Алексия реши да хапне, да се наспи и да продължи на сутринта.

Когато се прибра в хотела, бутикова къща в Ист Вилидж, Алексия се стовари на леглото. Беше изтощена. След мудния ритъм на живот във Винярд самото ѝ присъствие в Ню Йорк я уморяваше. Светлините, шумът, неистовата енергия на града. „Прекалено стара съм за това. Може би Луси беше права. Трябваше да си остана в Гейбълс и да не се ровя в миналото“.

Нищо от чутото през деня не я поощри да вярва, че би успяла там, където Хари Дубловски и хората му се бяха провалили. Нямаше да открие убиеца на Дженифър. Изведнъж всичките ѝ усилия ѝ се сториха безсмислени. „Какво, по дяволите, правя тук? Да ровя в скръбта на чужди семейства? Като че ли моята не ми стига“.

Провери съобщенията си. След откровения разговор до леглото на Майкъл Съмър Майър бе започнала да ѝ пише редовно от Лондон, просто за да поддържат връзка и да ѝ изпраща снимки на спящия Майкъл. Но този ден не бе получила нищо. Луси, майката на Съмър, ѝ бе звъняла два пъти, но не бе оставила съобщение. Колко странно, мислеше си Алексия, как семейство Майър бе запълнило празнотата, оставена от собственото ѝ разбито семейство. Луси, Арни и Съмър бяха най-близките ѝ хора сега. Благодарни на Господ за тях.

Реша да звънне на Съмър да провери дали всичко е наред. Но преди да провери колко е часът в Англия, умората я пребори. Телефонът се изплъзна от ръката ѝ и тя потъна в дълбок безпаметен сън.

Сали Хамлин отъпка земята около току-що посадените хортензии и огледа двора пред къщата със задоволство. Пролетта бе набрала скорост в Такъхоу, закътаното предградие на Уестчестър, където Сали живееше след пенсионирането си преди три години. Ароматите на лятото вече се носеха омайващо във въздуха. В Куинс Сали не бе имала двор, въпреки мечтите си. Затова сега изпитваше дълбоко, неописуемо удоволствие от малкото си правоъгълно парче трева и цветните лехи. Простичкото занимание да засадиш нещо, да се

грижиш за него и да го наблюдаваш как израства я изпълваше със задоволство и спокойствие, даваше ѝ толкова нужното усещане за контрол и ред в живота ѝ. След толкова загуби, толкова ужас, Сали се бе научила да се радва на малките, простишки неща в живота.

Видя жената да се приближава още от предната пресечка. Висока и елегантна, с устремена походка, с горда, почти царствена стойка, това не беше жена от Такъхоу, домакия, излязла на неделна разходка. Когато наближи оградата на Сали, жената намали ход, явно търсеше нещо.

— Мога ли да ви помогна?

— Търся госпожа Сали Хамлин.

Британският акцент я издаде и Сали веднага се сети коя е бляскавата непозната. Поизбърса изцапаните си с пръст ръце в панталоните си, изправи се и подаде ръка.

— Аз съм. По-добре да влезем вътре, госпожо Де Вер.

Къщата беше подредена като по конец. Алексия свали сакото си и го окачи внимателно на облегалката на кухненския стол, докато Сали правеше кафето. Навсякъде имаше снимки на Дженифър — на хладилника, по рафтовете, дори върху телевизора в хола. Нямахте нито една на Били.

Сали седна и Алексия веднага забеляза дълбоките бръчки около очите ѝ. Беше привлекателна жена, може би десетина години по-млада от Алексия, със старателно боядисана кестенява коса и стройна фигура като на момиче. Но скръбта бе оставила отпечатък си върху лицето ѝ.

— Дошли сте заради Били, предполагам — подхвана Сали. — Чух, че ви е притеснявал, както и семейството ви в Англия, преди да умре. Съжалявам за това.

— Няма за какво да се извинявате, повярвайте.

— Той говореше за вас постоянно. Алексия де Вер това, Алексия де Вер онова. Беше убеден, че ви познава. Че сте били приятели. Мисля, че ви бъркаше със стара приятелка или нещо подобно. Но той беше толкова болен...

„Значи тя не знае истината — помисли си Алексия. — Не знае за миналото ми. Били ме е предпазил до самия си край. Предпазвал е и двама ни“.

— Наистина се видях със съпруга ви за кратко — каза тя. — Когато беше в Лондон.

— Бивш съпруг — поправи я Сали. — Разведохме се отдавна.

— Тъкмо затова съм тук, донякъде. Тогава ми спомена нещо за дъщеря ви. Имах усещането, че е долавял някаква опасност около нея. Че някой може би се е опитвал да я нарани.

При споменаването на Дженифър Сали Хамлин видимо се сви, после отпусна рамене. Болката все още беше много силна.

— Страхувам се, че не се отнесох сериозно тогава — призна Алексия. — Но след като чух за случилото се с Дженифър, аз... ами, чудех се дали не можех да направя нещо повече. Това постоянно ме гложди.

Сали Хамлин изглеждаше изненадана.

— Не ме разбирайте погрешно. Искам да кажа, че наистина е много мило, че се тревожите, и изобщо. Но не разбирам защо проблемите на моето семейство ви се струват важни. Вие дори не сте познавали Били.

— Да — излъга Алексия. — Не го познавах. Но срещата ми с него се загнезди в съзнанието ми. Вече не съм в политиката — самата аз имам семейни проблеми, — затова ми остана време да проуча случая.

Сали кимна. Мислите й вече се бяха отнесли към дъщеря й и ужасяващия кошмар.

— Ако не е прекалено болезнено за вас — внимателно подхвана Алексия, — моля ви да ми разкажете малко повече за Дженифър.

— Разбира се.

Веднъж започнала да говори, Сали не можеше да спре. Каза на Алексия всичко — от раждането на Дженифър до развода и как това се отразило на Джени; за щастливите й отношения с Лука Миноти. Разказа за добрата й връзка с баща й. Въпреки явните психически проблеми на Били Алексия беше впечатлена, че бившата му съпруга все още говори за него с искрена топлина и привързаност.

„Слава на бога, че се е оженил за такава мила и безкористна жена като Сали, а не за себична и амбициозна като мен. Надявам се да са били щастливи, поне за известно време. Били го заслужаваше“.

Когато приключи с думите, Сали изтича на горния етаж и се върна с кутия със снимки и стари документи на Били.

— Повечето са разни документи за фирмата и силно се съмнявам, че може да има някакво отношение към убийството на Дженифър. Но това е всичко, с което разполагам.

Алексия взе кутията.

— Благодаря.

— Мисля, че Били рухна психически, когато Майлоу напусна — обясни Сали. — Майлоу Бейтс бе най-добрият му приятел. Единственият му истински приятел, освен мен. Разводът беше трудно преживяване за Били, но напускането на Майлоу по този начин — да изостави Били сам да се оправя с дълговете и рухналия бизнес? Това го смаза. Тогава започна да чува гласове и се отключи параноята. Разви онези мрачни фантасмагории.

— Какви фантасмагории?

Сали поклати глава.

— О, беше толкова откачено! Първо разказваше, че Майлоу бил „отведен“. Отвлечен всъщност. Не можеше да приеме, че Майлоу го е изоставил. После се чу, че Майлоу бил убит. После Били започна да разправя, че самият той бил отвлечен, че станал свидетел на убийството на Майлоу. Фантазията ставаше все по-голяма и по-сложна. Беше ужасно.

— Спомена ли някога кой е отвлякъл Майлоу?

Сали се усмихна.

— О, да. Гласът.

— Моля?

— Гласът. Гласът беше виновен за всичко. Всички знаехме, че това е само в главата му, естествено, но за Били всичко беше реално. В минутата, когато приключеше въздействието на лекарството му, бум: гласът се връщаше. Започна, когато Майлоу напусна града, и може да се каже, че не е спирал. Постоянно се оплакваше от заплахите на гласа.

— Но така и не е виждал този човек. Само го е чувал?

— Точно така. Слуховите халюцинации са нещо много типично при шизофрениците.

— Казвал ли ви е как звучи този глас?

Сали погледна Алексия в очите.

— Като робот. Като машина. През синтезатор.

Космите по ръцете на Алексия настръхнаха, като хиляди мънички войници, застанали мирно. Мислите ѝ се втурнаха към едно

друго обаждане. Онова, което бе получила преди две години в дома си в Чейни Уок. Помнеше обаждането, сякаш беше вчера. Помнеше зловещия синтезиран глас:

„Ридайте, защото денят Господен е близък, — иде като разрушителна сила от Всемогъщия“.

Гърлото ѝ пресъхна.

— Споменава ли е, че гласът използва религиозни цитати?

Сали се ококори.

— Да! Невероятно. От къде знаете?

Алексия не беше сигурна как точно се добра до наетата кола. Качи се и седна вцепенена, загледана напред.

„Гласът не е бил само в главата на Били.

Бил е истински.

Този глас се обади и на мен“.

Какво още е било реално? Убийството на Майлоу Бейтс? Дали Били наистина е бил принуден да гледа как умира приятелят му, както бе казал на полицията? Ами заплахите към дъщеря му?

— Това ли се опитваше да ми кажеш, Били? — попита Алексия на глас и думите ѝ отекнаха глухо в празната кола. — Защо не те изслушах?

Трябваше да открие кой е „гласът“. Не само заради Били и Дженифър, а и заради себе си.

„Защото който и да е, още не е приключил.

Те са по петите ми“.

Рокси де Вер погледна през френската врата, която водеше от стаята ѝ към градината, и пое дълбоко дъх. Малко места можеха да се мерят по красота през пролетта със Съмърсет. Градините на Феърмонт Хаус, величествената къща, превърната в дом за специални грижи, където Рокси живееше понастоящем, бяха най-изящните в графството. Човек не можеше да остане равнодушен към отрупаните с цвят будлеи, около които прърхаха ята пеперуди, към ароматните розови градини, добре оформените живи плетове от чемшир и покритите с чакъл пътечки. Имаше езеро с изкуствено островче и беседка в средата, до което „гостите“ можеха да отидат с лодки на пикник или да медитират, или за упражнения по йога по изгрев. Изобщо приличаше на илюстрация към роман на Джейн Остин: спокойно, идилично и съвършено нереално.

Рокси отвори вратите и пусна топлия въздух да нахлуе в стаята ѝ, после включи радиото на Класик Еф Ем. Днес за първи път щеше да допусне една мъничка частица от външния свят в своята какавида. Съмър Майър щеше да дойде да я види — първият близък човек, когото Рокси се бе съгласила да види от почти половин година. Предстоящата среща беше едновременно вълнуваща и изнервяща.

— Чувствам се като индийска булка, която очаква да види за първи път бъдещия си съпруг — каза Рокси на своя терапевт доктор Удс — мил канадец към шейсетте, който се бе превърнал в нещо като неин баща. — Залозите изглеждат много високи.

— Само доколкото ти им позволиш да бъдат — увери я доктор Удс. — Не се напращай много. Това е просто чай с приятелка, и толкоз. Можеш да се справиш, Роксан.

Рокси си беше мислила, че може. Но сега, когато Съмър щеше да пристигне всеки момент, почувства, че нервното напрежение я завладява отново.

Бе толкова болна, когато за пръв път постъпи във „Феърмонт“ — сънуваше кошмари за Андрю и получаваше ежедневни пристъпи на паника. „Не бива да позволявам посещението на Съмър да ме връща

назад“. Беше ѝ отнело седмици да свикне с мисълта, че Теди, любимият ѝ баща, е разстрелял и убил мъжа, когото обичаше. Но да знаеш истината и да подчиниш емоциите си на нея бяха две съвсем различни неща. Защо не можеше да е Алексия? Беше ѝ лесно да мрази майка си. Беше ѝ станало навик, като да облича старото си палто. През повечето време от последните десет години Рокси се бе изживявала като жертва на жестокостта и себичността на Алексия. Това бе станало нейна идентичност, нейна същност. А сега, посред шока и скръбта ѝ по Андрю, трябваше да се пренастрои. Да приеме, че Алексия е била любяща и безкористна през цялото време. Признаването на този факт означаваше отричане на целия ѝ съзнателен живот. Както доктор Удс бе казал — това е като още една смърт. Като нейната собствена смърт. Нищо чудно, че я плашеше.

Само за един месец Рокси бе загубила брат си, баща си и Андрю, за пореден път. Всичко, в което бе вярвала през последните десет години от живота си, се оказа лъжа. Нищо не беше каквото изглеждаше. За една нощ светът отвън Феърмонт Хаус се бе превърнал в страховито място. А сега Съмър Майър пристигаше с вести от там. Да ѝ напомни, че всичко си е там... че някой ден трябва да се върне там.

— Ей, Рокс. Изглеждаш супер.

Съмър бе влязла в стаята, без да я усети. И преди да има време да мисли, Рокси се озова в прегръдката ѝ. Инстинктивно я прегърна и тя.

Изпита облекчение. Истинската Съмър нямаше нищо общо с плашещия посетител от нейното въображение. Беше хубаво, че са заедно. Усмихна се.

— Какъв прекрасен ден. Искаш ли да се поразходим?

Докато вървеше към езерото до количката на Рокси, Съмър се протегна и завъртя ръце. Във Феърмонт Хаус всичко беше създадено, за да помага на хората да добият физическа и емоционална независимост. Дните, в които Роксан беше бутана от други хора, бяха приключили.

Пътуването от Лондон до тук беше дълго и изтощително в горещината. Съмър се бе сковала в малкия „Фиат Пунто“ и сега

свежият въздух и просторът ѝ подействаха като балсам. Европейските коли, изглежда, бяха създадени за джуджета или деца.

— Това място е поразително — въздъхна тя. — Нищо чудно, че не искаш да го напускаш.

— Знаеш, че не съм на почивка — сопна се Рокси. — Това е болница. Тук съм, защото трябва.

— Знам — отвърна Съмър. — Просто исках да кажа, че природата е много красива. Спокойна. Не влагах друг смисъл.

— Извинявай. Малко съм напрегната. Наистина е живописно. Права си. Извадих късмет, че попаднах тук.

— Много ли е скъпо?

Рокси сви рамене.

— Вероятно. Здравната застраховка на баща ми го плаща, така че не съм видяла сметката.

Споменаването на Теди беше неочаквано. Част от причините за посещението на Съмър беше, че следващата седмица предстоеше делото на Теди. Алексия пристигаше в Лондон за процеса и бе помолила Съмър да го съобщи предварително на Рокси и да проучи дали би се срещнала с майка си.

Тъй като Рокси първа повдигна въпроса, Съмър я попита предпазливо:

— Говорила ли си с Теди? Откакто... нали знаеш.

Рокси отмести поглед.

— Не. Изобщо не.

Продължиха да вървят мълчаливо още известно време. После Рокси каза:

— Опитях се да му простя. Искам да го направя. Щеше да ми е по-лесно, ако можех. Но не мисля, че ще мога.

Съмър кимна.

— Разбирам те.

— Съмнявам се — отвърна Рокси, макар и не ядно. — През всичките тези години ме утешаваше, подкрепяше ме, преструваше се на загрижен.

Съмър влезе в ролята на адвокат на дявола.

— Мислиш ли, че се е преструвал? Сигурна съм, че те обича, Рокси.

— Може би. Но любовта не е достатъчна. Знаел е какво е направил. Остави ме да си мисля всичко най-лошо за мама и за горкия Андрю само за да спаси собствената си кожа. Това е толкова егоистично. Мислех, че го познавам, както познавам себе си. — Изсмя се кратко и иронично. — Макар че познанията за самата мен не са най-силната ми страна.

— Трябва да си по-толерантна към себе си — отвърна Съмър. — Премина през ада, преживя повече болка, колкото хората през цял един живот. Справяш се много добре.

Рокси се усмихна.

— Благодаря. Но остави ме мен. Какво става с теб? Пишеш ли отново?

Поговориха за работата на Съмър, а после разговорът неизбежно се обърна към Майкъл. Съмър все още не можеше да обсъди казаното от Томи Лайън за любовницата на Майкъл с никого. Нямаше да е честно да товари бедната Рокси, нито да вгорчава спомените ѝ за него. Но ѝ разказа за новия медицински център, където го бяха преместили, за сестрите, за окуражителните статии, които бе чела за пациенти в дългогодишна кома, които чудодейно се възстановяват.

Най-накрая, с известно притеснение, Съмър заговори и за Алексия. Обясни как двете са се сблизиха през последните месеци.

— Пристига за процеса на баща ти следващата седмица. Би искала да те види.

Рокси се напегна.

— Не мисля, че е добра идея.

— Много ѝ липсваш — каза Съмър. — Майка ти има твърда черупка, но под нея се крие добър човек. Чувствителна личност.

— Преди не мислеше така.

— Имах погрешно мнение. Не знаех фактите. Виж, Рокси, знам, че е допускала грешки.

— Това е много меко казано, не мислиш ли? — сопна се Рокси.

— Добре, големи грешки. Но иска да оправи нещата. Няма ли да я приемеш, само за няколко минути?

Рокси енергично завъртя глава.

— Не мога.

— Никога не е искала да те нарани.

— Знам това, не ми го напомняй! — Рокси вдигна насълзените си очи към Съмър. — Но го направи. Нарани ме. Е, добре, не е прогонила Андрю, както си мислех. Но не е невинна, Съмър. Тя продължава да лъже. Тя лъга и лъга и аз изградих живота си върху тези лъжи! Не можеш да си представиш какво е да осъзнаеш, че всичко, което си знаела за себе си, за семейството си, е било вятър и мъгла!

„Разбирам много повече, отколкото си представяш — помисли Съмър. — Всичко, което си мислех, че знаех за себе си и Майкъл, се оказа лъжа. Но ето, продължавам да си живея в лъжа и да съм все така влюбена в него“.

— Твоето семейство е цяло и толкова нормално — продължи Рокси. — Нямах представа какъв късмет си извадила, че Луси ти е майка. Да имаш двама щастливи родители.

— Знам — отвърна Съмър.

Върнаха се и им сервираха чай и домашен орехов кекс в стаята на Рокси. Преди да си тръгне, Съмър обеща на Рокси да ѝ изпрати снимка на Майкъл и да ѝ се обаждат.

След като сгъна отново дългите си крака в миниатюрната кола, Съмър каза:

— Пак помисли. Майка ти пристига следващия петък. Отчаяно иска да те види. В крайна сметка, Рокс, каквито и грешки да е допуснала, тя е единствената майка, която имаш.

Докато се спускаше по алеята, Съмър мислеше само за Роксан. Животът и на двете бе поел в толкова различни посоки. Но в някои отношения оставаха свързани.

„И двете бяхме побъркани от любов. Аз по Майкъл. Роксан по Андрю Бийзли“. Дори Алексия, която все още бе до Теди след всичко случило се, беше доказателство, че любовта е сяпа.

Рокси беше права. Майка ѝ я беше лъгала.

„Но не сме ли всички ние лъжци, когато говорим за любов? Лъжци към другите и лъжци към себе си?“

Пътуването обратно до града беше истински кошмар по еднопосочното шосе, което се виеше безкрайно в далечината като пътя с жълтите павета от Оз.

По някое време видя табела: СЛЕДВА 50 КИЛОМЕТРА ПЪТ БЕЗ ОТБИВКИ.

Не беше гладна, но неочакваното съобщение, че няма да има храна поне час, изведнъж накара стомаха ѝ да изкурка. Тя отвори жабката и зарови за бонбони, като без да иска разпиля документите, които бяха вътре. Вдигна един и видя, че е регистрацията на мотора на Майкъл, която бе взела от Теди преди почти година от Кингсмиър.

Там бе записано името на агенцията, доставила мотора: „Дрейк Мотърс“. Имаше и адрес, в Съри, близо до пътя, по който се движеше в момента.

След онази вечер в „Савой“, когато се срещна с Томи, Съмър бе зарязала разследването за инцидента на Майкъл. Чувствата ѝ бяха все още твърде противоречиви и донякъде бе решила, че си губи времето. Не беше готова да напусне Англия и да загърби Майкъл. Но от друга страна бе решила да послуша майка си и да се съсредоточи върху живота си, върху собственото си бъдеще. Майкъл бе постъпил егоистично. Защо трябваше тя да посвещава всеки свободен миг на търсене на истината за него?

Томи Лайън я бе наранил дълбоко, но така я бе накарал да приеме някои истини. Майкъл не бе свършен. И още по-важно, дори ако Съмър успееше да открие цялата истина за инцидента, това нямаше да ѝ върне любимия.

Но сега, заседнала в трафика, отегчена и с документ в ръка, интересът ѝ се поднови. Би било глупаво упорство да мине покрай „Дрейк Мотърс“, без дори да се отбие. Кой знае кога пак щеше да дойде насам.

Сър Едуард Манинг се изненада да чуе гласа на Алексия де Вер.

През месеците, последвали нейното напускане, Едуард почти бе забравил кошмарните моменти от живота си през онзи период: садистичните заплахи на Сергей Милеску, терора, който постоянно висеше над главата му, постоянния страх, заседнал на топка в гърдите му. А колкото до потресаващата гледка на Сергей във ваната, вътрешностите му плуващи около подпухналата му глава като низ свински наденици... все още ги виждаше в сънищата си. Но се успокояваше, че за каквото и да е било това, за него ужасът вече е

приключил. Оставката на Алексия бе дошла твърде късно за Сергей. Но бе спасила живота на Едуард Манинг.

Полицията, открила трупа на Сергей, бе идвала в Камарата на лордовете, за да разпитва колегите му от обслужващия персонал. Бяха казали, че в това убийство се чете почеркът на руската мафия. Но никой не знаеше каква е връзката на румънеца с руснаците. И никой не го свърза със сър Едуард.

Кевин Ломакс си имаше своите силни и слаби страни, и като шеф, и като министър на вътрешните работи. От вниманието на сър Едуард не убягна, че първото, което Ломакс направи в кабинета, бе да върне закона за данъчно облагане, което заплашваше богатия руски елит в Лондон. Но Едуард остави това без коментар. С назначаването на Ломакс за вътрешен министър за Едуард настъпи период на мир и спокойствие.

Гласът на Алексия го разби на пух и прах само за миг.

— Толкова съжалявам, че те безпокоя през почивните ти дни, Едуард. Чудех се дали бих могла да те помоля за една услуга.

— Разбира се — изфъфли Едуард. — Макар че не разбирам как...

— Трябва ми малко информация.

Последва многозначително мълчание от негова страна.

— Знам, че информацията е класифицирана — каза Алексия. — Ще те разбера, ако ми откажеш.

— Продължавайте.

— Искам да знам всичко, с което разполагате за човек на име Майлоу Бейтс.

„Няма нищо общо с Русия. Нито с Ломакс. Нито с убийството на Милеску“. Сър Едуард си отдъхна.

— Майлоу Бейтс... — Името му звучеше познато. След няколко минути се сети. — А, да, спомням си. Партньорът на Уилям Хамлин. Него ли имате предвид? Онзи, който е изчезнал.

Алексия беше впечатлена, макар и не изненадана. Паметта на Едуард бе по-голяма от Националната библиотека.

— Именно. Освен това искам списък на всички неидентифицирани трупове, открити в района на Ню Йорк през годината, в която Майлоу е изчезнал.

Този път мълчанието продължи по-дълго. Алексия затаи дъх, но най-сетне сър Едуард каза:

— Ще видя какво мога да направя. Къде да ви намеря?

„Дрейк Мотърс“ беше по-изискан сервиз от гаража „Сейнт Мартинс“ в Уолтамстоу. Първата изложбена зала, с мраморен под, фонтан и лъскава рецепционистка, облечена от глава до пети във „Виктория Бекъм“, беше натъпкана с най-новите модели спортни коли — от последните „Бугати“ в модното сребристо мате до лъскавите стари „Ягуар“ и „Бентли“ във виненочервено или спортно зелено. Съмър веднага се почувства не на място с потната си тениска, джинси и гуменки. Дори не бе сигурна, че е на правилното място. Не виждаше изложен нито един мотор. Може би край пътя имаше друго представителство на „Дрейк Мотърс“.

— Какво ще обичате?

Мъжът беше на средна възраст, красив, с безупречна дикция и скъп костюм.

„Управителят“, помисли Съмър. За разлика от рецепционистката, той изглеждаше приятен и не особено стресиран от небрежното облекло на Съмър. „Явно отдавна е търговец на коли и знае, че не бива да определя книгата само по корицата“.

— Един приятел получи подарък мотор преди около година и половина. Купен е от вашата агенция. „Дукати Панигале“.

Руменина плъзна по врата и бузите на Съмър. Беше абсурдно да мрази неодушевени предмети, но откакто Томи Лайън ѝ бе казал, че моторът е подарък от любовница, тя го намрази така, сякаш беше човек.

— Е — галантно отвърна управителят, — не продаваме много мотори, откровено казано. Може би ще си спомня сделката, ако ми кажете името на купувача.

— Тъкмо в това е проблемът. Знам името на приятеля си, естествено. У мен е документът за собственост. Но не знам кой е платил за него.

И му подаде регистрационните документи. Отне му няколко минути да се сети за кой Майкъл става въпрос.

— Де Вер. Да не е онзи Де Вер? Момчето на вътрешния министър?

— Точно така.

Съмър изчака израза на съчувствие. Вместо това получи враждебен поглед.

— Как се добрахте до това? — Приветливото настроение на управителя се изпари. — Да не сте журналистка? Защото ако душите наоколо за скандал, няма да го откриете. Всички наши стоки се проверяват по два пъти, да ви е ясно.

— Всъщност наистина съм журналистка — отвърна гневно Съмър. Негодуваше срещу начина, по който хората във Великобритания принизяваха журналистите до педофили и убийци, сякаш не купуваха вестници и не гледаха телевизия. — Но случайно не съм тук по работа. Аз съм приятелката на Майкъл де Вер. И не търся скандал, а само информация. Може в мотора да е имало дефект.

— Не и когато е излязъл от тук.

— Пазите ли името на купувача? — попита Съмър. — Това е всичко, което искам.

Управителят се замисли. Ако тя наистина бе приятелката на Майкъл де Вер, явно изживяваше тежък период.

— Не знам. Може и да го пазим. Елате.

Съмър го последва през мраморния атриум до един неугледен офис отстрани на сградата. Тук една не толкова лъскава секретарка в полиестерен костюм от „Некст“ пишеше нещо на компютър.

— Дата на покупката? — попита управителят.

— Трябва да е било между първи и двайсети юли миналата година.

Той се обърна към секретарката.

— Карън, би ли проверила тези дати? Търси мотор „Панигале Дукати“.

Последва почукване по клавишите, няколко секунди изчакване и секретарката бодро обяви:

— Да. Ето го. Двайсети юли. Платена цялата сума с превод.

Съмър попита с надежда:

— Има ли име?

Още почукване по клавишите.

— Не. Няма име. Само номер на сметка и СУИФТ код. Ситибанк, Цюрих.

Разочарованието ѝ дойде като удар в корема.

— Благодаря ви за помощта все пак.

Управителят ѝ върна документите на мотора с малко неловко изражение.

— Съжалявам за преди малко. Реагирах невъздържано.

— Няма проблем.

Съмър напусна офиса и почти бе стигнала до колата, когато секретарката я догони.

— Госпожице, госпожице!... Червен ли беше моторът? Нещо като състезателен?

Съмър кимна.

— Точно така.

— Помня го — победоносно заяви секретарката. — Помня купувача и всичко. Беше жена. Сама дойде да го вземе.

— Бихте ли я описали?

Секретарката се замисли.

— Беше американка. С тъмна коса. Много красива.

Сърцето на Съмър заби лудешки.

— На колко години според вас?

Секретарката сви рамене.

— Средна възраст, предполагам. Нито стара, нито млада.

— И не си каза името?

— Не. Каза, че моторът е подарък. Мисля, че каза, че е за сина ѝ. Но това не може да е вярно, нали? Не и щом е момчето на Алексия де Вер.

Главата на Съмър се завъртя.

— Бихте ли ми услужили с писалка? — попита тя. — И лист хартия?

Записа телефонния си номер и имейла си и подаде листа на жената.

— Ако си спомните нещо друго, каквото и да е, бихте ли ми се обадили?

— Разбира се. — Секретарката я изглежда с любопитство. — Може да ме помислите за луда, но имам чувството, че ви познавам отнякъде. Лицето ви ми е познато.

— Едва ли — отвърна Съмър.

— Не сте ли от телевизията? Актриса?

— За жалост не.

— Е, няма значение. — Младата жена се усмихна приветливо. —

Успех.

И се прибра вътре.

Съмър изведнъж се почувства ужасно уморена.

Беше време да се прибира.

## 37.

Алексия седеше в „Старбъкс“ и четеше. Докладът на Едуард Манинг бе отчайващо кратък.

Майлоу Джеймс Бейтс, роден в Бронксвил, Ню Йорк, женен за Елизабет (Бетси), три деца, съобщено за изчезването му от съдружник, а по-късно и от семейството му. Оставя сериозни дългове.

„Значи Били не е бил единственият притеснен за Майлоу. Семейството му също е съобщило за изчезването му. Защо ли Дубловски не го спомена?“

Според Хамлин господин Бейтс бил отвлечен от неизвестно(и) лице(а) и той (Хамлин) също бил отвлечен и принуден да гледа видеокасата с изтезания на Бейтс. Агенти Йоман и Райли (ФБР) са предприели разследване, но не са открили доказателства. Бейтс е разведен задочно по молба на съпругата му през януари 1996 на основание липса на съвместно съжителство. Контактите със семейството прекратени.

Алексия четеше между оскъдния брой редове. Един мъж, според всички данни щастливо женен и предан баща, внезапно изчезва безследно. Дали Майлоу Бейтс е изпаднал в паника заради дълговете си? Това достатъчно основание ли е човек да се оттегли от живота? Не само да се откъсне от съпругата си и от съдружника си, но и от децата си? Или му се бе случило нещо по-зловещо?

Втората страница от доклада на Едуард беше още по-кратка.

Четири хиляди петстотин осемдесет и седем неидентифицирани тленни останки на хора са били открити в Щатите през годината, когато Майлоу Бейтс изчезва. От тях деветстотин осемдесет и шест остават неразпознати година по-късно. Сто деветдесет и двама непотърсени за района на Ню Йорк. Сто и единайсет са мъже.

Алексия спря, за да осмисли потискащата информация. Само за една година в един град бяха умрели или убити повече от сто мъже, от които никой не се интересува. Всеки от тях е бил нечий син. Като Майкъл. Наложил си да продължи да чете.

Седемнайсет от трупове носят белези от насилие.  
Всички, освен трима са от карибски произход.

Банди. Война между наркочилдъри. Алексия потръпна. Прецизен както винаги, Едуард бе описал причините за смъртта на тримата бели мъже.

Стрелба.

Стрелба.

Третата, последна дума от доклада на Едуард се беше стаила в дъното на страницата като смъртоносна бенка:

Удавяне.

Алексия чу в главата си гласа на началника на полицията Дубловски. „Очаквахме да последват и други престъпления със същия почерк. Още момичета със същите наранявания. Още удавени“. Това тяло не беше на момиче. А дали беше на бял мъж на име Майлоу Бейтс? Дали е бил измъчван, както бе твърдял Били? И хвърлен в Хъдсън жив, за да се удави като горката Дженифър? Нямаше причина да се очаква, че убиецът на Дженифър се цели само в жени. Джени не

бе изнасилена. Може би полът ѝ нямаше значение. Възможно бе връзката ѝ с Били да е подписала присъдата ѝ, както и тази на Майлоу. Били, горкият объркан шизофреник и бивш затворник. Били, на когото никой не бе повярвал, когото никой не бе изслушал. Дори самата Алексия.

— Приключихте ли?

Един кисел барман взе празната ѝ чаша. Тя си погледна часовника и временно заглуши безумните си хипотези за Майлоу Бейтс. „Защото те са точно това — помисли си. — Хипотези. Това тяло би могло да е на всеки. Майлоу може да си е жив и здрав и да си живее някъде в Маями“.

Днес беше последният ѝ ден в Ню Йорк и трябваше да свърши работа. Утре вечер щеше да е в самолета за Лондон, за да присъства на делото на Теди. Разполагаше с двацет и четири часа, за да провери последните четири имена от списъка си.

Сали Хамлин ѝ бе дала куп документи от периода, в който бизнесът на Били се беше сринал. Това се бе случило, когато Майлоу Бейтс бе изчезнал и когато „гласът“ се бе появил в живота на Били. През критичния период, когато бе започнало всичко. Алексия бе преровила документите и си бе записала всички имена на кредитори, клиенти и доставчици, работили с „Хамлин Мотърс“. Беше минало доста време, но още имаше шанс някой от тях да си спомни нещо значимо.

Джеф Уилкис беше собственик на фирма за пътна помощ в Куинс, един от най-големите и най-важните клиенти на Били до началото на кризата. Джеф Уилкис, огромен дебелак на петдесет и отгоре, който миришеше на чесън и пот, с огромни като чинии мокри кръгове под мишниците, не беше нито доволен, нито впечатлен, че вижда бивш вътрешен министър на Великобритания.

— Вижте, госпожо, не ме интересува коя сте — грубо заяви той на Алексия и се почеса по чатала под бюрото в мърлявия си офис над гаража. — Не обсъждам бизнес отношенията си с никого, освен със счетоводителя си и с банковия инспектор. И то само ако е наложително.

— Били Хамлин ви е бил приятел — студено отвърна Алексия.  
— Той и дъщеря му са убити. Ако имате информация, която би помогнала да се разкрият тези престъпления, бихте ли я споделили?

— С ченгетата може би. Но не и с някаква жена, която не съм виждал през живота си. Не ви познавам.

— Казах ви коя съм.

Джеф Уилкис сви рамене.

— Е, и? Нямам никаква информация, ясно? Не знам нищо за никакви шибани убийства. А и Били Хамлин беше просто делови партньор, познат. Не бяхме приятели.

Явно, че с Уилкис не вървеше да свири по тънката струна. Алексия прибегна до трик, който бе усвоила в политиката — повтаряше въпроса отново и отново, и отново, докато човекът отсреща не се пречупеше и не отговорише почти без да съзнава, че отговаря.

— Защо прекратихте договора си с Хамлин?

— Вижте, казах ви...

— Защо отрязахте Били?

— Да не сте глуха?

— Не предлагаше качествени услуги?

— Не. Нямам нищо общо с това.

— Имаште ли проблеми помежду си?

— Не! Вече ви казах. Не бяхме приятели. Вижте, имам работа.

— Защо прекратихте договора си с Хамлин?

След минута Джеф Уилкис се предаде. Алексия си помисли: „Този не би издържал и един ден в Долната камара“.

— Бях притиснат — изфъфли Джеф. — В моя бизнес това се случва. Мафията, рекетъори. Нямах избор, ако въртиш гараж в Ню Йорк.

— Някой ви е притискал да прекратите бизнеса с Били? Това ли ми казвате?

— Нищо не ви казвам.

— Заплашвах ли ви?

— Нито ще ви кажа имена, нито ще обвинявам някого, ясно? Аз съм един дребен бизнесмен и правя най-доброто, което мога.

— Но отношенията ви с Били Хамлин се превърнаха в проблем?

— Забелязах — отвърна дебелият, — че ще е по-добре за моя си бизнес, ако Хамлин не работи по моите камиони. Така става ли? Не му

дължах нищо. Разплатих се напълно и навреме за всичките му услуги. Но... — той разпери ръце — пътищата ни се разделиха. Това е. Край на историята.

Това, естествено, не беше краят на историята. Но Алексия нямаше да научи нищо повече от противния Джеф Уилкис този ден.

Следващата ѝ спирка беше дистрибутор на автомобилни части също в Куинс. За нейна изненада шефът беше жена.

— Да, спомням си Били Хамлин. Разбира се. Малко странен тип. Но аз го харесвах.

Жената не беше чула нищо за убийствата и се смая, когато Алексия ѝ разказа.

— Боже! Четох за някакво тяло, изхвърлено на брега, но не направих връзка с името. Откровено казано, изобщо не знаех, че Били е имал дъщеря. Това е ужасно.

Нейните причини за прекратяване на бизнеса с Хамлин бяха прозаични.

— Това беше труден период в автомобилния бизнес. Много фирми фалираха. Истината е, че извадихме късмет и сключихме голям договор с онези, известните момчета — Де Салис. След това прекратихме работа с деветдесет процента от по-малките ни клиенти. Бяхме на предела на възможностите си. Но сега, като споменахте това, се сещам, че бях дочула слухове за Хамлин.

— Така ли? — Алексия наостри уши.

— Говореше се, че Били и Майлоу били в черния списък. Не знам дали са имали проблеми с някоя от групировките, или е било друго. Но всичко, до което тези момчета се докосваха, ставаше на лайно, ще ме прощавате.

Алексия познаваше това чувство. През последната година като политик го беше изпитала.

— Знаете ли кой е поел доставките за Хамлин след вас?

Жената надраска на един лист някакво име.

— Мислите ли, че това може да е свързано със смъртта му или с тази на детето му?

— Вероятно — отвърна Алексия. — Ще проверя лично.

Този ден Алексия направи още четири посещения — три при бивши клиенти и едно при друг доставчик. Навсякъде чу едно и също. „Заплашваха ни. Получихме предупреждение да се оттеглим. Получихме по-добра оферта“. Фирмата на Хамлин беше фалирана от конкуренцията. Двата най-големи конкурентни местни сервиза — „Куинс Карс“ и „Макадамс Ауто Сървисиз“ — бяха получили големи финансови инжекции от чудодейни купувачи, което им позволило рязко да понижат цените, което било много странно предвид тежката рецесия за автомобилния сектор по онова време.

Алексия се прибра в хотела към пет, подремна, за да се зареди, взе душ и тъкмо се канеше да излезе, за да хапне някъде, когато телефонът ѝ звънна.

— Къде си? — Гласът на Луси Майър прозвуча топло и конспиративно както винаги.

Алексия се усмихна.

— Знаеш къде съм. В Ню Йорк, в града, който никога не спи.

— Още ли?

— Още. Утре летя за Англия.

— Ясно. Е, разкри ли вече случая, Шерлок Холмс?

— Не, още не. Преливам от пусто в празно, както винаги. С теб какво става?

— Покажи се на прозореца.

Алексия повтори като ехо:

— На прозореца? Сега ли?

— Не, след две седмици. Сега, разбира се!

— Но защо?

— Просто го направи.

Алексия отиде до прозореца и го отвори. Долу на улицата стоеше Луси, ухилена като котка, глътнала канарче. В едната си ръка държеше мобилния си телефон, а в другата — пликове с покупки от „Барнис“.

— Реших да дойда да те проверя! — извика тя отдолу. — Къде ще ме заведеш на вечеря?

Вечеряха в „Илейнс“ по настояване на Луси.

— Идвам в Ню Йорк веднъж на сто години, така че мога да се поглезя.

— Мислех, че аз те каня.

— Точно така, ти ме каниш. Още по-добре. Мисля да си взема хайвер, равиоли с раци и една хубава бутилка отлежало „Шабли“. А ти можеш да обясниш какво правиш тук толкова време, както и за заминаването си за Лондон. Нали каза, че не искаш да присъстваш на произнасянето на присъдата.

— Така беше, но промених мнението си.

— Защото...?

Алексия отпи глътка от бялото вино.

— Теди е направил доста ужасни неща. Но и аз не падам по-долу. Той все още ми е съпруг.

— И това е достатъчно, за да се оправят нещата?

Алексия долови в гласа на Луси горчивина, каквато не бе очаквала, някаква остра нотка, която не бе чувала никога.

— Не, разбира се, че не. Вече нищо не може да оправи нещата. Означава обаче, че поне бих могла да се опитам да простя.

— Не разбирам защо ще го правиш. — Луси скри лицето си зад менюто, така че Алексия не можа да разчете изражението ѝ. — Все още ли го обичаш?

Алексия не бързаше да отговори.

— Да — призна накрая. — Мисля, че да. Колкото и абсурдно да звучи, срещата с бившата съпруга на Били Хамлин тази седмица ми даде повод да размисля.

— Срещала си се със... — Луси поклати отчаяно глава. — Сега вече нищо не разбирам. Какво общо има тя с теб и с Теди, за бога?

— Сали и Били са се развели повече от десет години преди убийството му. Въпреки това тя все още изпитва към него толкова състрадание, толкова много любов. Беше наистина вълнуващо. Сякаш са две части на едно и също тяло.

— О, моля те! — Луси драматично завъртя очи, допи чашата си и си наля още.

— Говоря сериозно — отвърна Алексия. — Хрумна ми, че същото е при нас с Теди. След всичките тези години заедно той е сякаш част от самата мен. Не мога просто да го отрежа. Сигурно и ти изпитваш същото към Арни, не е ли така?

— Не знам дали е така, или не — важно заяви Луси. — Арни никога не е убивал човек, не го е заравял в задния двор, нито е лъгал за това.

— Права си. Ами ако го е направил? Не мислиш ли, че би му простила?

— Не! — Луси беше толкова сигурна, толкова брутално крайна.

— Дори ако го е направил, за да предпази Съмър?

— Не. Никога.

— Наистина ли? Но как би могла да знаеш това, Луси? Никога не си попадала в такава ситуация.

Луси сви рамене.

— За мен има неща, които не могат да бъдат простени, и точка. Хайде да похапнем.

Поръчаха си храна и настроението моментално се ободри. Алексия разказа на Луси за напредъка в разследването си. За срещите си с началника на полицията Хари Дубловски, с приятелката и семейството на Дженифър Хамлин, с различните делови партньори, изоставили Били и докарали го до банкрут през деветдесетте. Накрая разказа за информацията за Майлоу Бейтс, която ѝ бе събрал Едуард Манинг.

— Били винаги е твърдял, че партньорът му е отвлечен и убит, но всички са пренебрегвали това като болна фантазия. Полицията, съпругата му, всички.

— И ти мислиш, че е казвал истината? — Луси отпи от леденото шабли и набоде ароматно парче равиоли с раци.

— Имало е труп, само един труп на бял мъж, изхвърлен от река Хъдсън в годината, когато Майлоу Бейтс е изчезнал.

Луси се изсмя.

— Но това може да е всеки! Бездомник или избягало хлапе. Имаш ли представа колко много хора изчезват в този град? Колко много губят живота си?

— Да, имам — възбудено отвърна Алексия. — Близо хиляда. Само половината са мъже и само неколцина имат следи от насилие, което според Били се е случило на Майлоу. Този бял мъж е бил изтезаван и хвърлен в реката жив, за да се удави. Абсолютно същото се е случило на Дженифър Хамлин. Съвсем същото!

Луси се замисли, после попита:

— Къде е тялото сега? Можеш ли да поискаш експертиза? ДНК анализ или... нещо такова. Каквото правят на местопрестъплението.

— За съжаление не. Непотърсените до две години трупове се кремират. Но съм сигурна, че е бил Майлоу Бейтс, че е бил убит от психопата, убил Дженифър Хамлин. Гласовете, които е чувал Били, не са били само в главата му. Един от тях е бил реален.

— Постоянно го повтаряш. А от къде си сигурна?

— Защото същият глас се обади и на мен, още в първите дни след назначаването ми на поста вътрешен министър. Точно след появяването на Били в Лондон. Обадиха ми се в Чейни Уок, цитираха ми библейски щуротии, заплашваха ме. Използваха гласов преобразовател, точно какъвто е описвал Били. Едва ли е съвпадение, не мислиш ли?

Луси смръщи вежди.

— Досега не си ми споменавала за никакви странни гласове.

— Не съм ли?

— Не. А ми казваше всичко друго. Всичко за миналия ти живот, за Били, за случилото се в Мейн онова лято. Как така изобщо не си го споменавала?

— Сигурно защото не мислех, че е важно. — Алексия махна пренебрежително с ръка. — Ако се оставях да бъда притеснявана от всички откачалки, никога не бих успяла в политиката.

— Значи обажданията не те уплашиха?

— Не особено. Може би мъничко. Но никога не съм се отнасяла сериозно към тях. Досега. Когато Сали Хамлин ми описа гласа, от който се е страхувал Били, веднага разбрах. Същото копеле се е обаждало и на мен. Обзалагам се, че това е нашият убиец. И все още е някъде наоколо.

— Мислиш, че той е убил и Майлоу Бейтс?

— Да.

— И Дженифър Хамлин?

— Да.

— Ами Били? Той не пасва в този модел, нали? — каза Луси.

— Не. — Алексия отмести поглед. — Не знам какво се случи с Били.

Част от нея искаше да признае на Луси истината: как Теди е причакал Били до апартамента му в Лондон и го е намушкарал

смъртоносно. Нали ѝ беше казала всичко друго. Каква разлика ако и каже поредната безумна тайна? Но нещо в тона на Луси я възпря. Не можеше да понесе мисълта, че ще отблъсне Луси, единствената скала, единствената опора, която ѝ бе останала. Освен това бе обещала на Теди, че ще опази тайната му за Били, а Алексия държеше на обещанията си.

Луси обра остатъците от соса с раци от чинията си и въздъхна доволно.

— Да разбирам ли, че си съобщила на полицията новата си информация?

Мълчанието на Алексия бе красноречиво.

Луси шумно пусна вилицата си в чинията.

— Не си го направила, нали?

— Не е толкова просто.

— Алексия! Ти току-що каза, че може би си застрашена от човека — глас. Че все още е наоколо. Защо не съобщиш каквото знаеш?

— Защото нямам доказателство. Нямам запис, нямам телефонна справка. Нищо. И защото полицията вече е решила, че не вярва на показанията на Били. И защото утре летя за Лондон. Нямам време за обяснения и разпити, особено когато знам, че така или иначе няма да бъдат проверени. Вече не съм в кабинета, така че никой не го е грижа какво ще ми се случи.

— Мен ме е грижа — гневно заяви Луси. — И тази работа никак не ми харесва.

Поръчаха си десерт — пудинг с лакта за Луси и сорбе меланж за Алексия. „Нищо чудно, че е толкова слаба — помисли си Луси. — Яде като врабче“. След няколко минути отново потънаха в приятелски разговор. Алексия плати сметката и излязоха да си хванат таксите.

— Струва ли ти се странно — попита Луси — да се връщаш в Ню Йорк след толкова време в Англия?

Градските светлини блещукаха като лампички на коледна елха. Вечер Манхатън оживяваше. Двете жени усещаха пулса му в топлия летен въздух, пулса на живия, дишащ град.

— Знаеш ли кое е най-странното? — попита Алексия. — Ти си единственият човек на света, на когото мога да го кажа. За първи път

от четирийсет години се чувствам свързана с Тони Джилети. Момичето, което бях някога.

Луси попита:

— Така ли?

— През по-голямата част от живота си се убеждавах, че Тони е мъртва и погребана. А тя е тук. — Алексия докосна гърдите си. — Винаги е била тук. Теди го е знаел и ѝ е простил. И нещо повече — обичал я е, въпреки всичко. Може би заради това сега и аз му прощавам. Не оправдавам действията му. Просто се опитвам да мразя греха, а не грешника. Ако това има някакъв смисъл.

Едно жълто такси се приближи.

— Качвай се — подкани я Луси. Изведнъж стана някак дистанцирана, сякаш накрая умората я натисна.

— Сигурна ли си? — попита Алексия. — Ти си по-далеч от мен.

— Сигурна съм. Утре ще ставаш рано за полета. Върви. Друго ще дойде след минута.

Целунаха се по бузите и поеха всяка по своя път.

Алексия бе твърде превъзбудена, за да заспи. Теориите ѝ за Майлоу Бейтс, срещите ѝ със стари познати на Били, ненадейната вечеря с Луси и спомените за миналото отприщиха мислите ѝ. Трябваше да мисли и за присъдата на Теди. Предстоящото ѝ връщане в Англия след толкова дълго отсъствие, и то при такива трудни обстоятелства, опъваше нервите ѝ. Алексия все още не знаеше дали Роксан ще се съгласи да се срещнат. Не знаеше дали би понесла да посети Майкъл. Само мисълта, че медиите ще пощурят да отразяват присъствието ѝ на делото на Теди, беше достатъчна да вдигне адреналина ѝ до космически нива.

В опит да се поразсее тя включи компютъра и започна да подрежда събраната през деня информация. Имаше нещо успокояващо в логиката на данните, в начина, по който фактите се трупаха, един върху друг, за да стигнат до крайното заключение — истината. Истината бе толкова неуловима, илюзорна. Стабилният предсказуем свят на фактите и цифрите носеше спокойствие. Алексия усети как се разтоварва от напрежението и мислите ѝ взеха да се проясняват, докато пишеше.

Беше почти един след полунощ, когато го видя.

Отначало помисли, че е допуснала грешка, и се върна да провери информацията. Но не. Беше видяла правилно още първия път. В дребния шрифт на всички фирмени документи постоянно се появяваше едно и също име — „ХМ Кепитъл“ ЕООД.

„Уоли Тракинг“, фирмата на Джеф Уилкис, беше изцяло дъщерна фирма на „ХМ Кепитъл“. Част от „Трамъл Лоджистикс“, друг клиент на Били и Майлоу, беше купена от „ХМ Кепитъл“ в годината, в която „Хамлин“ бе фалирала, макар че фирмата бе продала дела си скоро след това. „Куинс Ауто Партс“, доставчикът, когото Алексия бе посетила този следобед, нямаше видима връзка. Но когато Алексия написа „Де Салис“ в Гугъл — името на богатия клиент, спасил „Куинс Ауто“ през деветдесетте и заел мястото на „Хамлин“, — хоп, излезе същото име: „ХМ Кепитъл“. Според годишния си отчет „ХМ Кепитъл“ притежаваше дял от 25 процента. Това беше допълнение към известни интереси в автомобилния бизнес в Куинс и Бруклин на група с ограничена отговорност, чиито други инвестиции бяха изключително във финансовия сектор. До 1996 портфолиото на „ХМ Кепитъл“ включвало нискобюджетни дейности на нововъзникващи пазари. „ХМ“ купували финансови къщи в Могадишу и застрахователни компании в бившия Съветски съюз. Всичко това налагаше очевидния въпрос: „Какво, по дяволите, са търсили от клиентите на «Хамлин Мотърс»?“

Следващите четирийсет минути ровене из интернет пространството не дадоха никакъв отговор. Алексия разтърка уморено очи. Трябваше да тръгва към летището след по-малко от пет часа, а все още не беше мигнала. Точно когато се канеше да изключи лаптопа и да подремне, ѝ хрумна една мисъл.

Натисна подробно търсене и изписа: „ХМ Кепитъл — ръководство, служители“. На екрана се появи списък с около двайсет имена. Приблизително на средата на списъка Алексия забеляза едно познато.

Бе последното име на света, което бе очаквала да види.

Делото на Теди де Вер се гледа в известния лондонски Върховен съд на Странд. Като част от Кралската съдебна палата, готическата сграда от късната викторианска епоха със своите кули, богато украсени арки и множеството статуи — от библейски личности до известни прависти на съвремието. — Върховният съд е бил сцена на много съдебни драми в Англия. През последните години съдът се бе прочул още повече. Тук бяха разпитвани свидетелите за смъртта на принцеса Даяна, тук бяха водени дела на разни вестници от Флийт Стрийт, на Майкъл Дъглас и Катрин Зита-Джоунс, Наоми Кембъл и цяла плеяда известни имена.

Теди де Вер може и да не беше точно от тази категория, но той и съпругата му си оставаха една от най-известните и най-противоречиви двойки в британската политика. Алексия де Вер бе напуснала политическата сцена във вихъра на семейните скандали предишната година, бе обърнала гръб на Великобритания и медиите ѝ, което правеше присъствието и на произнасянето на присъдата на мъжа ѝ гореща новина. Големият въпрос не беше: „Колко години ще дадат на Теди де Вер?“, а: „С какво ще бъде облечена Алексия де Вер? Състарила ли се е? Как стресът се е отразила на фигурата ѝ?“ Дали бедната ѝ осакатена дъщеря, някогашната годеница на убития Андрю Бийзли, все още презираше известната си майка, втората британска Желязна лейди? Или на известното каменно стълбище пред Върховния съд щеше да се наблюдава вълнуващо семейно помирение? Това бяха важните въпроси, чиито отговори търсеха читателите на „Дейли Мейл“. Стотици обикновени хора се бяха събрали на Странд, за да зърнат Алексия де Вер при пристигането ѝ в съда. Както самата тя бе предполагала, зяпачите, новинарските екипи и папараците образуваха истинска лудница.

За щастие Ангъс Грей беше до нея и я преведе през тълпата.

— Просто се дръж за ръката ми, скъпа, и гледай само напред.

С тогата и перуката си Ангъс изглеждаше още по-поразителен от обичайно. Ако Алексия не го познаваше достатъчно добре, би се

усъмнила, че опънатите му бръчки около очите и устата са дело на някой дерматолог, а не следствие от триседмичната почивка на остров Мавриций, както твърдеше Ангъс.

— Запомни — не поглеждай надолу — посъветва я той. — Така ще изглеждаш виновна.

— За бога, Ангъс. Не аз съм обвиняемата.

— Според тези тук и ти си обвиняема. — Кралският адвокат кимна към тълпата, докато колата спираше. И беше прав, както винаги. В мига, в който Ангъс и Алексия се показаха от колата, ги застигна вълна от въпроси и оглушителни освирквания.

— Как се чувствате отново на родна земя?

— Какво очаквате от днешния ден, госпожо Де Вер?

— Ще бъдете ли до съпруга си?

— Дъщеря ви ще присъства ли? Госпожо Де Вер!

Сърцето на Алексия заби лудешки от паника. „Само като си помисля, че някога се радвах на това внимание. Дори се опиянявах от него. А сега единственото, което искам, е просто да видя Теди и да приключа с това“.

Влязоха в сградата. За нея имаше запазено място до Ангъс на първия ред, така че нямаше да се наложи да се изправя срещу зяпачите в залата. Въпреки това усещаше изгарящите им погледи върху гърба си през кремавото сако от „Шанел“.

— На мен ли така ми се струва, или тук наистина е много топло? — пошегува се тя.

— Не им обръщай внимание. Теди ще се появи всеки миг. Той ще влезе последен, преди съдията, ето от там. — Ангъс посочи една резбована дъбова врата, която беше по-подходяща за църква. — Заседанието няма да отнеме много време. Обвинителят ще направи кратко изявление. Близките на жертвите също имат право на изявление, но в този случай никой не присъства.

— Така ли? Никой не е дошъл да защити името на Андрю? Колко тъжно.

— За нас това е добре — увери я Ангъс Грей. — Подсмърчащи майки и сестри е последното, от което Теди се нуждае. Макар че съдията вече е проучил делото в детайли и най-вероятно вече е решил каква присъда ще даде. Всичко това... — той махна към залата, — всичко това е само представление. След като обвинението приключи,

аз ще кажа няколко думи и после е ред на съдията. Обикновено съдиите не говорят повече от десет минути. Най-често се ограничават с около минута поучения. После произнасят присъдата и отвеждат Теди в килията.

— Ясно — мрачно заяви Алексия. Тя знаеше всичко това, но като го чуваше от Ангъс, ѝ се струваше още по-болезнено.

— Тогава ще имаш възможност да го видиш, ако искаш. Само ми кажи и ще подам молба до съда още сега.

Мислите на Алексия я отнесоха към един друг процес преди много години, в един друг живот, когато Били Хамлин бе отведен в килията. Бащите им едва не се бяха сбили и в суматохата тя се бе промушила, за да види Били. Беше толкова ужасно, потресаващо. Той ѝ бе направил предложение за брак и тя бе приела — „Имах ли избор?“ — и когато си тръгваше, знаеше, че няма да го види никога повече. Все пак го беше видяла отново и от този ден всичко, целият ѝ свят започна да се сгромолясва.

— Алексия? — Ангъс Грей я гледаше учудено. — Добре ли си?

— Да, добре съм.

— Би ли искала да видиш Теди след произнасянето на присъдата?

Алексия кимна.

— Да. Определено.

Точно тогава в задната част на залата настъпи някакво оживление. Чуха се смаяни ахвания и възгласи. Ставаше нещо важно, но то бе зад гърба ѝ, така че Алексия не можеше да види нищо.

— Какво става? — попита тя Ангъс. Но преди той да успее да отвори уста, отговорът ѝ дойде по централната алея до нея. Излъчваща достойнство, красива в семплата права черна рокля с наниза перли от майката на Теди, Роксан добута количката си и спря до майка си.

— Ти дойде — прошепна Алексия.

— Да.

— Заради баща си? Или заради Андрю?

— Заради нито един от двамата. Заради себе си. И може би мъничко заради теб.

Без да се замисля, Алексия се наведе и прегърна Рокси. Жуженето и щракането на фотоапаратите от ложата на пресата бяха оглушителни.

Ангъс Грей си помисли: „Ето ти първата страница на утрешните вестници“.

Последва ново зарево на светкавици, когато Теди излезе на подсъдимата скамейка. Алексия и Рокси се стиснаха за ръце.

— Толкова е отслабнал — прошепна Рокси.

— Виждам.

Любимият му костюм от „Търнбул и Асер“ висеше на раменете му като взет под наем. Червендалестите му бузи се бяха стопили и хлътнали. Изобщо целият се беше свил — беше по-дребен, смален. Като видя Алексия и Рокси, седнали заедно до защитника му, им се усмихна изненадано.

— Не поощрявай това. Не го гледай — прошепна Ангъс в ухото на Алексия. — Съдят го за убийство. Трябва да показва разкаяние.

„Трябва да излъчва разкаяние — помисли Алексия. — Проблемът е, че той не мисли, че е извършил нещо нередно“.

— Всички да станат. Влиза председателят — главен съдия Карнарвън. Всички да станат.

Главата на Алексия се завъртя, когато се изправи. Това беше.

Делото беше просто и лишено от емоции: според собствените му признания Теди де Вер бе застрелял Андрю Бийзли предумишлено. Успешно бе прикривал престъплението в продължение на девет години и при разкриването му не бе демонстрирал никакво съжаление. Заради явната му липса на адекватно разбиране или разкаяние за извършеното и заради тежестта на престъплението Теди де Вер е опасен за обществото. По тази причина и в интерес на правосъдието обвинението на Короната призовава за доживотна присъда.

Рокси изслуша изложението на обвинението, без да трепне. Бе решила да дойде на произнасянето на присъдата с надеждата, че това ще ѝ помогне да преодолее себе си. Тази мисъл ѝ подсказа посещението на Съмър Майър. Това се отнасяше не само за съдебния процес, но и за срещата с майка ѝ — искаше да направи първата малка крачка към опрощението. Терапевтът ѝ, доктор Удс, веднъж описа негативното ѝ отношение към реалността така, че успя да докосне най-

болезнената струна: „Все едно ти изпиваш отровата и се чудиш защо мразеният човек не умира“. Тогава Рокси осъзна: „През по-голямата част от живота си пих отрова и се чудех защо майка ми не умира. Не трябва да допускам същата грешка с татко“. Идването ѝ във Върховния съд бе истинско изпитание. Но Рокси се надяваше, че ако се справи, ще излезе по-силна и ще се пребори с поне някои от своите демони.

В известен смисъл вече усещаше ефекта. Като видя Теди на подсъдимата скамейка — един слаб възрастен мъж, тя осъзна, че той все още е неин баща, все още е човекът, когото бе обичала през целия си живот. Не можеше да му прости. Но осъзна с изпепеляваща яснота, че не може и да спре да го обича.

Колкото до Андрю Бийзли, той вече не беше реална личност за нея. Чертите му, докосването му, гласът му... всичко бе загубено толкова отдавна. Роксан не можеше да свърже днешния процес с този човек. Андрю беше само копнеж, спомен, нещо, което бе очаквала и всъщност никога не бе имала. Беше толкова тъжно. Но беше минало. Приключило. Завинаги. Когато обвинението завърши пледоарията си и Ангъс Грей взе думата, Рокси почувства, че бъдещето я привлича, неизвестно, загадъчно, но въпреки това реално, осезаемо, така както не бе усещала от много дълго време.

Пледоарията на Ангъс беше още по-кратка и от тази на обвинението. Теди се бе признал за виновен и бе спестил на Короната и на всички страни по делото един скъп процес. Беше поел отговорност и беше готов да понесе наказанието си. Колкото и противозаконни да бяха действията му, той е бил воден единствено от желание да предпази дъщеря си. Ползва се с добро име.

Главен съдия Карнарвън се покашля. Той беше много стар, слаб и имаше противно висяща кожа на шията, като пуяк, готов за дръвника. Лицето му не излъчваше състрадание.

Седнала до дъщеря си, Алексия се приготви за най-лошото.

— Зверско престъпление... уязвим млад мъж, примамен, за да бъде убит.

Думите на съдията се сипеха върху нея.

— Без никакво чувство за разкаяние.

Алексия погледна Теди. За миг погледите им се срещнаха и тя прочете в неговите благодарност и любов. Той изглеждаше толкова спокоен. Дори да се страхуваше, не го показваше.

— Въпреки доброто име, с което се ползва, в интерес на правосъдието е...

„Всъщност изобщо познавала ли съм го някога? — помисли Алексия. — Познавали ли сме се?“

— Осъждам ви на доживотен затвор, с минимум петнайсет години без право на помилване.

И удари с чука. Това беше. Петнайсет години. Същата присъда бе получил Били Хамлин някога. Връхлетя я чувството за дежа вю, за капана на някаква ужасяваща цикличност, от която няма измѣкване.

„Той ще умре в затвора. Никога повече няма да споделяме едно легло. Никога повече няма да го държа в обятията си“.

Отведоха Теди. Ангѣс Грей ѝ говореше нещо. Алексия наблюдаваше как се мърдат устните на адвокатата, но не чуваше думите му. Гласът му сякаш идваше изпод вода. Вълните отново се надигнаха и я повлякоха надолу.

— Мамо. — Гласът на Рокси взе да я дърпа нагоре. — Мамо, чуваш ли ме? Добре ли си?

Алексия кимна мълчаливо.

— Ако искаш да видиш татко, трябва да трѣгнеш сега — внимателно я подкани Рокси. — Върви. Ангѣс ще те заведе.

Съмър Майър вдигна телефона.

— Ало?

— Здравейте. Обажда се Карѣн.

— Карѣн?

— Карѣн Дейвис. От „Дрейк Мотърс“. Идвахте преди седмица за мотора „Дукати“.

Секретарката на грубия управител на гаража. Съмър съвсем бе забравила, че ѝ беше дала телефонния си номер.

— Разбира се, Карѣн. Спомням си.

— Помолихте да ви се обадя, ако се сетя нещо за дамата, която купи мотора. Е, сетих се.

— Наистина ли? — Съмър затаи дѣх.

— Не разбирам защо ли не се сетих преди това, нито пък Дейвид. Той е шефът. Пада си малко тѣп, да го кажа направо. Ами сетих се, че в изложбената зала имаме камера!

Съмър се опита да овладее въодушевлението си.

— Това е страхотно! И мислите, че жената е записана?

— Не мисля, знам го — възторжено заяви Карън Дейвис. — Касетата е при мен. Искате ли да дойдете и да я вземете?

Съдебният процес ѝ се бе сторил сюрреалистичен, но срещата ѝ с Теди се оказа още по-странна.

— Алексия, миличка. — Той я целуна по двете бузи. — Как си? Сигурно си капнала след пътуването. Хубаво, че дойде.

Държеше се като домакин на прием, който посреща стара приятелка. А не като човек, току-що получил доживотна присъда за убийство.

— Седни, седни. Моля те. — Погледна с надежда над рамото на Алексия. — Рокси не е ли с теб?

— Не. Тя е отвън с Ангъс. За нея е голямо изпитание, че изобщо е тук. Мисля, че това... — Алексия посочи мрачната стая с олющена боя по стените и заковани за пода мебели — щеше да ѝ дойде в повече.

— Да, така е... — Теди кимна тъжно. — Предполагам.

— Не изглеждаш добре, Теди. Ужасно си отслабнал.

— Добре съм, мила. Имах проблеми с някаква стомашна бактерия, но вече съм тип-топ.

— Ходи ли на лекар?

— Лекар? Не, за бога. Няма нужда от толкова паника. Повярвай, добре съм.

Алексия се опита да му повярва.

— Ще се справиш ли, Теди? — попита го разтревожено. — Чувствам се толкова безпомощна.

— Разбира се, че ще се справя — засмя се Теди. — Що за въпрос! Щом съм оцелял в предучилищната група, затворът ще ми се стори като песен.

„Наистина го вярва“. Алексия не знаеше да се смее ли, да плаче ли.

— Да не говорим сега за това — каза Теди. — Сигурно имаме само няколко минути. Кажи ми ти как си, скъпа? Как беше във Винярд?

— Винярд си е все същият. Прекрасен. Спокоен.

— А Ню Йорк?

Алексия го изглежда стреснато.

— От къде знаеш, че съм била в Ню Йорк?

— Мисля, че Ангъс спомена нещо — небрежно отвърна Теди. — Бях изненадан. Не го спомена в писмата си. Винаги съм мислел, че мразиш този град.

— Имах нужда от промяна — излъга го Алексия. Последното, което би искала да обсъжда с Теди, бе разследването ѝ на убийството на Дженифър Хамлин. След признанието му за убийството на Били повече не бяха говорили за този случай. Не можеха, не и ако искаха бракът им да оцелее. Но един въпрос Алексия трябваше да зададе. И то сега, когато имаше възможност.

— Чувал ли си някога за фирмата „ХМ Кепитъл“?

Теди я изглежда озадачено.

— Защо питаш?

— Дълга история — блъфира Алексия. — Нищо важно. Просто се чудех дали това име ти говори нещо.

— Чакай. Ами да, точно така, сещам се. Това е една от фиктивните фирми на Арни Майър. Инвестиционен механизъм. Регистрирана е на Каймановите острови, доколкото си спомням.

Като чу Теди да потвърждава откритото от нея, Алексия изпита нещо като вълнение. Когато за първи път видя името на Арни Майър в списъка на директорите, помисли, че е грешка. Но скоро се оказа, че Арни не е просто директор, но и основател и главен инвеститор в „ХМ Кепитъл“. Другите имена в списъка бяха на професионални финансисти, адвокати и счетоводители, данъчни съветници. „ХМ Кепитъл“ беше Арни Майър. И точно тази фирма се бе заела систематично да смаже бизнеса на Били Хамлин.

— В какво инвестира?

— В нововъзникнали пазари — уверено заяви Теди. — Главно в бившите съветски републики. Нефт и газ.

— Нищо друго?

— Не, доколкото ми е известно.

— Не инвестират ли например в автомобилната индустрия? В Америка.

— Не. — Теди смръщи вежди. — За какво е всичко това, скъпа?

— Всъщност нищо съществено — усмихна се Алексия. — Мислех да инвестирам някъде, това е всичко. Затова исках да чуя твоето мнение.

— Ще ти кажа моето мнение! — Теди изведнъж сякаш побесня. — Кажи на Арни, че ако се опитва да измъкне пари от това семейство, да вземе да дойде при мен, по дяволите! Как смее да те примамва така, когато си толкова уязвима? Знаех, че има проблеми с финансите, но не си представях, че нещата са стигнали чак до там.

— Моля те, успокой се, скъпи. Никой не ме притиска, най-малко Арни. Не трябваше да те питам за това.

За облекчение на Алексия двама охранители от затвора влязоха в същия момент и много учтиво я помолиха да напусне. Теди я взе в обятията си и забрави за Арни Майър.

— Благодаря ти, че дойде да ме видиш.

— Ще идвам при всяка възможност. Веднага щом ми кажат къде си. — Алексия го целуна нежно по бузата.

— Грижи се за Рокси — подвикна Теди през рамо, докато го отвеждаха.

— Ще направя всичко по силите си.

Алексия изпрати с поглед мъжа, с когото бе споделила четирийсет години от живота си. У нея се надигна вълна от емоции, но тя побърза да я потисне. Сега не можеше да направи нищо повече за Теди. Но все още можеше да помогне убиецът на Дженифър Хамлин да бъде изправен пред правосъдието.

Арни Майър бе свързан с Били Хамлин. Колкото и странно да звучеше, беше истина. Теди го бе потвърдил. Арни Майър, съседът и приятел на Алексия, бе използвал фиктивната си фирма „ХМ Кепитъл“ за целенасоченото унищожение на бизнеса на Били. Според бившата съпруга на Били точно това в най-голяма степен бе докарало горкия Били до ръба.

Теди явно нищо не знаеше по въпроса. Объркването му беше искрено.

Но все някой знаеше за това.

„Ще трябва да поговоря с Луси“.

Съмър Майър гледаше втренчено екрана. Беше толкова разочарована, че ѝ идеше да заплаче.

— Това ли е? Само това ли имате?

— Това е — каза Карън. — Тя влезе и излезе много бързо. Значи не я познахте?

Съмър може и да познаваше жената на екрана, но нищо не можеше да се различи. Изображението беше мътно, с ниска резолюция, черно-бяло, а и беше снимано само отзад и отгоре. Камерата бе уловила само част от профила ѝ, когато се бе приближавала до рецепцията. През останалото време лицето ѝ бе скрито. За момент Съмър помисли, че долавя у нея нещо познато — походката може би, или жестовете, когато се навеждаше към бюрото. Но скоро реши, че се хваща за сламки.

„Толкова ми се иска да видя нещо, че вече си измислям“.

— Дали бих могла да взема копие от записа вкъщи?

Не очакваше да получи нещо повече от образите, но ако ги качеше на компютъра си, можеше да ги проучи по-подробно.

Секретарката се огледа предпазливо, после извади диска и го тикна в ръката на Съмър.

— Нямам копие, само оригинал. Вземете го и ми го върнете, когато приключите. Само не го губете. Дейвид ще ме обеси, ако научи. Дори не искаше да ви се обаждам. Беше притеснен след първото ви посещение.

— Така ли? — изненада се Съмър, докато пъхаше диска в джоба си. Чудеше се какво ли има да крие управителят на „Дрейк Мотърс“.

— Е, благодаря, Карън. Обещавам да внимавам.

— Беше ми приятно. — Карън Дейвис ѝ намигна. „Разследването“ на Съмър Майър беше най-интересното нещо, което ѝ се бе случвало от много време. — Ние, момичетата, трябва да се подкрепяме, нали така?

Вечерта Съмър се беше опънала на дивана в наетия от нея апартамент в Бейсуотър и гледаше записа от Карън Дейвис за хиляден път. Колкото повече наблюдаваше елегантната сива фигура, която се движеше из магазина, толкова по-сигурна беше, че я познава. Но не можеше да я свърже с нищо. Дрехите на жената — пола до коленете и

пуловер — бяха семпли и с нищо незабележими. Носеше шал на главата си — никоя от познатите на Съмър не носеше шал, — но може би беше искала да скрие лицето си от камерите? Със сигурност добре бе постигнала анонимността си, дори по-добре, отколкото с маска.

Съмър заряза компютъра, пусна телевизора и почна да превключва каналите, докато не стигна новините на Би Би Си. Теди де Вер бе осъден този ден. Петнайсетгодишната му присъда беше главна новина. Дори сега, след толкова много месеци, на Съмър ѝ беше трудно да повярва, че този благ, мил, сърдечен чичо Теди би могъл да убие човек, да го застреля хладнокръвно. С изненада научи, че Рокси е отишла в съда. Само преди две седмици категорично бе заявила, че не иска да има нищо общо с родителите си. В репортажа от новините изглеждаше хубава, спокойна, елегантна в прилепналата си черна рокля на излизане от съда до майка си.

Съмър се усмихна. Ако Алексия и Рокси се сдобряха, щеше да има поне една полза от цялата тази тъжна какофония. Забеляза, че Алексия носи кремавия жакет на „Шанел“, който Луси ѝ бе подарила за миналия ѝ рожден ден. Съмър добре си спомняше този ден. Тогава бе побесняла, като видя как майка ѝ прекосява стаята с плика от „Шанел“ в ръка — още един скъп подарък за жена, която тогава в очите на Съмър бе коравосърдечна и крайно себична. Това беше преди да разбере истината. Спомни си как Алексия бе протегнала ръце, за да вземе подаръка, и колко злостно тя си бе помислила: разглезената кралица приема дарове от преданата си придворна.

И точно тогава се сети. И това я порази така, че тя зяпна и ахна.

„О, боже, вече знам. Знам коя е жената“.

Грабна лаптопа, като проклрнаше секундите, които бяха нужни за зареждането на диска. Най-сетне неясната фигура се появи на екрана. Нямаше никаква грешка. Това беше тя.

Любовницата на Майкъл.

Жената, която му беше купила мотора.

Жената, която бе разбила живота му и живота на Съмър.

За част от секундата Съмър изпита бегло задоволство. Беше решила загадката. Беше победила. Вече знаеше. Но истината беше толкова поразителна, толкова неестествена, толкова извратена, че я заля отвращение. Съмър стисна главата си с ръце и зариди.

Алексия отлетя за Америка два дни след делото на Теди. Полетът бе рано сутринта и на Хийтроу нямаше фотографии, там бе само дъщеря ѝ Рокси.

— Скоро ще се върна, скъпа — обеща ѝ Алексия. — Има няколко неща, които трябва да обсъдя с Луси. Но няма да ми отнеме много време. После двете с теб ще измислим план за бъдещето.

В самолета, в комфорта на първа класа, Алексия най-сетне си позволи да се отпусне.

Утре щеше да се срещне с Луси. Луси щеше да знае истината за Арни. Луси щеше да ѝ каже.

Двете си имаха доверие.

Алексия де Вер се усмихна и се понесе в синевата.

## 39.

— Филийката изгоря.

Арни Майър вдигна поглед от „Уол Стрийт Джърнъл“. Беше в кухнята в дома си на Мартас Винярд, отпиваше ароматно карибско кафе и се наслаждаваше на изгледа към пристанището отвъд градината си, когато неочакваната стипчива миризма на пушек го стресна. Неочаквана, защото Луси никога не прегаряше нищо. Никога. Храните, които приготвяше, бяха винаги шедьоври на красотата, поднасяни димящи в съвършени съдове от китайски порцелан в точно определения момент като добре планирана военна маневра. Това бяха прецизност и перфекционизъм до най-малката подробност, които Арни Майър харесваше и очакваше. Той беше човек, който получаваше онова, което искаше.

— Хмм? — Луси погледна Арни, после към тостера. — О, боже! Защо не каза?

— Казах.

Луси не го слушаше. Натисна копчето, извади двете почернели като въглен филийки, отвори кухненската врата и ги изнесе навън, още димящи.

— Внимавай, миличка — подвижна след нея Арни. — Ще си изгориш пръстите. Да сложа ли други?

Отвън, на хладния сутрешен въздух, Луси Майър си пое дълбоко дъх и отвърна жизнерадостно:

— Не, не! Аз ще сложа.

Прикрит зад вестника, Арни наблюдаваше как съпругата му се суети из кухнята, реже филийки от пресния ръчен хляб и разбива яйцата, които щеше да му опържи с пушена съомга. „Все още е толкова красива“, помисли си нежно. Обичаше тънката талия на Луси — беше елегантна, но не прекалено слаба като приятелката ѝ Алексия. Госпожа Де Вер направо бе измършавяла напоследък, а според Арни една жена трябва да има малко месце по себе си. Облечена в разкроена рокля с цвят на метличина, с престилка на цветя, вързана през кръста, тази сутрин Луси имаше някакво ретро излъчване от петдесетте години на

двайсети век, което внасяше атмосферата на по-щастливи, по-семпли времена. Напомняше му за майка му като млада: женствена, грижовна, истински тих защитен пристан от превратностите на света.

— Обичам те.

Луси се обърна, усмихната и изненадана. Арни не беше по словесните излияния.

— Ами чудесно — разсмя се тя. — Защото на този етап си залепен за мен.

Арни най-сетне остави вестника.

— Има ли някакъв проблем, Луси? Изглеждаш ми някак напрегната тази сутрин.

— Защо, защото ти изгорих филийките ли? — разсмя се отново Луси, но той долови нервността ѝ.

— Не знам. Може би. Ти никога не прегаряш филийките. И никога не загаряш нищо.

— Няма нищо, Арни. — Тя остави тигана с яйцата на котлона, намали го, заобиколи масата и го целуна. — Може би съм малко развълнувана. Не съм виждала Съмър толкова отдавна. Ще е чудесно да се върне тук.

— О, мамка му! — възкликна Арни Майър. — Днес си идва, нали? Съвсем забравих!

— Арни!

— Знам. Съжалявам. Уговорих се да ходя на риба с Джейк Макинтайър.

— Е, значи отмени уговорката — каза Луси, върна се до печката и взе една дървена лъжица. — Каза, че ще я вземеш от летището. Ще те очаква.

— Не може ли да отидеш ти? Обещах на Джейк...

— Не, не мога — раздразнено отвърна Луси. — Ще се разхождам с Алексия, забрави ли? Тя ми се обади от Англия специално да попита дали можем да прекараме малко време сами днес.

— Но може да се видиш с Алексия по всяко време.

— За бога, Арни! Теди току-що бе вкаран в затвора! Ти можеш да се видиш с Джейк Макинтайър по всяко време. Алексия има нужда от мен точно сега.

Арни Майър протегна ръка като футболист, признаващ фал. След три десетилетия брак знаеше, че когато почне битка, винаги губи.

— Добре, добре, ще взема Съмър. Кога каца, между другото?

Съмър притисна лице към илюминатора на малкия едномоторен самолет, за да наблюдава все по-ясно очертаващите се контури на Мартас Винярд. Триъгълникът, сключен между Атлантическия океан, Нантъкет и Винярд, изглеждаше най-спокойното и най-съвършеното място. Щом самолетът почна да се спуска, тя различи очертанията на познатите къщи с бели дървени облицовки, пръснати по острова като кукленски. Плувни басейни блестяха в синьо като малки квадратни сапфири наред изумруденозелените дворове. Всичко беше подредено, съвършено, излъчващо сигурност, в пълен контраст с бурята в душата на Съмър.

Като дете много обичаше тези кратки полети от Бостън. Първото зърване на острова винаги ѝ носеше магическо очарование и слагаше началото на летните приключения. В онези дни Съмър бе потискащо свенлива: с наднормено тегло, вързан език и абсолютно непохватна. Но майка ѝ направи всичко възможно да ѝ осигури идилично детство. Винаги беше до нея, за да държи ръката ѝ и да я утешава, да ѝ вдъхва увереност. Луси Майър бе майката мечта за всяко дете.

За стотен път през това дълго пътуване от Лондон очите на Съмър се наляха със сълзи.

„Как е могла? Как е могла?“

Когато Съмър осъзна, че жената от записа на „Дрейк Мотърс“ е собствената ѝ майка, отначало, естествено, не повярва. Да, походката бе на Луси, жестовите на тялото и ръцете — също. (Точно това, повече от всичко останало, бе събудило подозрението на Съмър. Представи си как майка ѝ подава подаръка за рождения ден на Алексия.) Но мисълта, че майка ѝ е имала любовна връзка с Майкъл? Това просто не можеше да проумее. Все едно някой да ѝ каже, че светът е квадратен, а небето — зелено. Колкото и снимки да ти покаже някой, как ще повярваш на такова нещо? Фактът, че Луси е „сладкото мамче“ на Майкъл де Вер, противоречеше на всички природни закони, на вероятността, на реалността, каквато Съмър я познаваше.

Неспособна да повярва на собствената си преценка, нито дори на собствените си очи, Съмър бе направила онова, което би направил всеки добър журналист. Потърси неопровержими доказателства. Карън Дейвис от „Дрейк Мотърс“ ѝ бе дала данните на анонимната офшорка и номера на банковата сметка, от която бе платен моторът. Първоначално те нищо не означаваха за Съмър. Бяха просто поредица от някакви си номера: Ай БАН и СУИФТ и други кодове. Но когато ги сравни отново с данните, които Арни ѝ бе предоставил преди години за всички банкови активи на семейство Майър, откри пълното съответствие.

Луси беше купила мотора.

Луси беше любовницата на Майкъл.

Дали Луси се беше опитала да го убие? Нарочно ли беше повредила мотора?

Силно разтърсване върна Съмър към действителността.

„Кацнахме“.

Разкопча колана, избърса сълзите и се опита да се съсредоточи върху гнева, който я бе обгърнал като пелерина. Как смееше майка ѝ да ѝ причинява това? Как смееше Майкъл! Какво ли са си мислили? Предателството на Майкъл дълбоко я бе наранило, но от страна на майка ѝ — това беше още по-зле. Не осъзнаваше ли Луси, че Съмър вече е загубила всичко? Не само Майкъл и надеждите си да създаде ново семейство, но и старото си семейство. Всичките ѝ спомени, цялото ѝ детско щастие бе опетнено, отровено, разрушено. Щеше да я боли по-малко, ако Луси бе отрязала двете ѝ ръце или бе заляла лицето ѝ с киселина. И през цялото това време се преструваше на перфектната майка! Това бе най-противното от всичко.

Сети се за казаното от Рокси във Феърмонт Хаус.

„Нямаш представа колко си щастлива с майка като Луси.

Не можеш да си представиш какво е да осъзнаеш, че всичко, което си мислила, че знаеш за себе си и семейството си, е било само вятър и мъгла!“

Съмър вече си го представяше.

Вече бе решила какво ще прави. Първо, щеше да каже на баща си. Щеше да покаже на Арни записа, банковото извлечение, да му разкаже, че светицата Луси Майър е лъжкиня, прелюбодейка, измамница и... убийца.

В този момент всичко започна да ѝ се изяснява. Дори сега, след онова, което знаеше, Съмър не можеше да повярва, че Луси би се опитала да убие Майкъл, като нарочно повреди мотора му. Имаше поне една причина, заради която да не иска да го нарани. Освен всичко друго той бе син на най-близката ѝ приятелка. Луси познаваше Майкъл от дете. Освен това механикът от сервиза „Сейнт Мартинс“ не беше сигурен, че някой се е опитвал да пререже спирачките умишлено. Можеше да е случайност. Съмър не знаеше вече на какво да вярва. Единственият човек, който знаеше истината, беше майка ѝ, но дали Съмър щеше да има смелостта да застане срещу нея? Какво ли казва човек при такива обстоятелства? Бе имала цели дванайсет часа да го обмисли, но още нямаше представа как да започне.

„Мамо, знам, че се чукаш с гаджето ми.

Мамо, ти ли се опита да убиеш Майкъл?“

Всичко това беше абсурдно.

Прекося пистата като в унес, взе си багажа и тръгна към изхода. Направи всичко възможно да се овладее преди двойната врата да се отвори. Пред нея се простря море от усмихнати лица. Всички бяха облечени в униформата на Винярд — къси панталонки в цвят каки и ризи с копчета, всички очакваха приятели и роднини, като че ли си беше съвсем нормален ден, като че ли светът не бе спрял да се върти. Съмър огледа тълпата. Не виждаше баща си. Раздразнението ѝ се смеси с облекчение — поне нямаше да се наложи веднага да му съобщава новината. Но когато тръгна към колонката за такситата, той се появи — подтичваше запъхтян към терминала. Щом видя Съмър, намали крачка, доближи я и я сграбчи в прегръдката си.

— Съжалявам, миличка.

Ухаеше на афтършейв, кафе и пури — *ароматът на татко*. Въпреки всичките си усилия Съмър отново избухна в сълзи.

— Толкова е хубаво, че си у дома — каза Арни и избърса потта от челото си. — Направи ми една услуга. Обещай ми да не казваш на майка си, че закъснях.

И в този миг Съмър осъзна: „Не мога да му кажа. Поне не и докато не поговоря с нея. Не и докато не разбере истината със сигурност. Напълно ще го разбия“.

— Здравсти, тате. Толкова се радвам да те видя. — Опита се да преглътне сълзите, но това се оказа невъзможно.

Арни изглеждаше потресен.

— Миличка, какво се е случило?

„Всичко“.

— Нищо. Сигурно защото много ми липсвахте.

— О, мила моя! И ти ни липсваше. Но вече си тук. Не плачи. Хайде. — Арни взе куфара ѝ в една ръка, а самата нея — в другата. — Джипът е отвън. Да се прибираме у дома.

Алексия погледна притеснено натъпканата раница на Луси.

— Какво толкова носиш? Сякаш си тръгнала към Северния полюс.

— Ами нали сме на пикник — обясни Луси.

— Ние или цяла армия?

— Е, нося някои важни неща. Човек винаги трябва да е подготвен.

Алексия се чувстваше всичко друго, освен подготвена. Беше пристигнала на острова предната вечер. Часовата разлика притъпяваше реакциите ѝ, замъгляваше съзнанието ѝ. В Англия всичко бе изглеждало толкова нормално. Беше си мислила — ще дойде, ще разкаже на Луси какво е открила в Ню Йорк за фирмата на Арни, как е смазал бизнеса на Били, и ще я попита какво знае. Съвсем просто.

Само че изобщо не беше просто. Сега, след като беше тук, с Луси, Алексия осъзна истинския смисъл на онова, за което се канеше да я пита. Ставаше дума за Арни. За съпруга на Луси. За мъжа, когото тя обичаше. Как щеше да ѝ каже, че е замесен не само в заплашване и изнудване, но и в убийство? Луси би имала пълното право да откаже да я слуша.

„А и защо да ми вярва? Не съм сигурна дали аз самата си вярвам“.

Алексия познаваше Арни Майър от много години. Представяше си, че може да е суров в бизнес отношенията, дори да използва забранени похвати, ако е нужно. Но не можеше да си го представи като някакъв психопат, който се обажда през синтезатор, търси вендата по неясни причини и отвлича и убива невинни хора. Но, от друга страна, след всичко, което бе научила за съпруга си през последната година, Алексия вече не можеше напълно да се довери на преценката си.

„Няма да го обвинявам в нищо. Ще изложи фактите пред Луси. Спокойно. Рационално. Без излишни емоции“.

Наблюдаваше Луси, с туристическите ѝ обувки, намазана с крем против изгаряне, напръскана против комари. Един поглед към откритото кръгло негримирано лице на Луси неволно напомни на Алексия, че двете живеят в съвсем различни светове. Алексия бе така привикнала към драми и трагедии през последните две години, че нищо вече не можеше да я шокира. Но светът на Луси беше спокоен както винаги — обикновен и сигурен, нормален и предсказуем. Самата идея, че Арни може да е познавал Били Хамлин, би ѝ прозвучала абсурдно, да не говорим за идеята, че е причинил зло на Били и семейството му.

„Защото наистина е абсурдно. В това няма никакъв смисъл“.

Луси се усмихна.

— Готова ли си?

„Не. Не съвсем“.

— Готова съм. Накъде потегляме, между другото?

Луси я изгледа критично.

— Изненада. Ще видиш.

Отбиха вляво от Пилгрим Роуд и поеха към вътрешността на острова. Солените блата и обраслите с боровинки поляни бяха пресечени от сякаш безкрайни лабиринти песъчливи пътеки, като никоя от тях не бе обозначена. От време на време други туристи изскачаха на някоя от пътеките или кола минаваше покрай тях с леко изпуснати гуми, за да върви по-добре през дюните. Иначе целият район беше пуст, ако не се брояха сърните и зайците, от които островът гъмжеше.

Луси вървеше напред и току поглеждала картата или спираше да си пийне вода от шишето. Често поглеждала през рамо и се усмихваше на Алексия — проверяваше дали е добре. Но не се опитваше да води разговор. Алексия беше тази, която предложи екскурзията и която многократно бе казала, че има нужда да поговори с нея. Луси очакваше това да стане, когато Алексия е готова.

Мина час, после втори. Превали обяд и слънцето, приятно топло сутринта, вече прежуряше. Алексия никога не бе идвала в тази част на

острова. Чу шума на океана, мощното разбиване на вълните в скалите, и разбра, че сигурно приближават северния бряг. Теченията в тази част на острова бяха по-силни, а приливите непредсказуеми. Както винаги шумът на морето я плашеше, напомняше ѝ за друго време, за друг плаж, който никога нямаше да забрави.

— Какво ще кажеш да си починем? — подвижна тя напред към Луси. — Горещо е.

— Разбира се — отвърна Луси. — Само да изкачим ей онези скали. Там има пейка и ще поседнем.

„Пейката“ се оказа грубо разцепен пън, избутан на четири-пет метра от ръба на скалата, която беше като отсечена. Стръмна камениста пътека, сякаш отъпкана от сърни, а не от хора, се виеше надолу към скрита в ниското пещера.

Вече бяха на най-високата точка и пред тях се откриваше внушителна гледка към Нантъкет. Полето с гъсталаците от пирен и прецип се простираше зад тях докъдето поглед стига, точно както синята морска шир се беше опънала отпред. Алексия имаше чувството, че е кацнала на върха на света.

Алексия седна и отпи дълга глътка вода. Луси направи същото. Изведнъж, тук, на това спокойно, изолирано място, Алексия се почувства готова да говори.

— Има нещо, което искам да те питам.

— Предполагах. Когато се обади от Лондон, малко ме притесни.

Алексия се опита да се усмихне, но не можа.

— Не е... не е лесно.

— И това предполагам.

— Не искам да ме разбереш погрешно.

Луси смръщи вежди.

— Алексия. След всичко, което си споделяла с мен през годините, наистина ли мислиш, че ще те предам точно сега? Давай. Знаеш, че можеш да ми кажеш всичко.

— Става дума за Арни.

Луси не можа да скрие изненадата си.

— За Арни?!

— Да. Когато бях в Ню Йорк, се срещнах с майката на Дженифър Хамлин. Бившата съпруга на Били.

— Знам. Каза ми. Сали. И как тъкмо тя ти е повлияла да простиш на Теди.

„Леле! Наистина ме е слушала в «Илейнс»!“

— Точно така. Тя беше тази, която ми каза за заплахите по телефона, от които се е оплаквал Били. Освен това ми даде информация, контакти и други работи, от някогашния офис на Били.

— И какво? — Луси изглеждаше объркана.

— Обажданията от откачения тип с библейските цитати започнали през периода, когато „Хамлин“ банкрутирала — обясни Алексия. — Затова тя мисли, че може да има някаква връзка. Е, оказа се, че има.

Луси мълчаливо чакаше.

— Връзката е била фирмата „ХМ Кепитъл“. Чувала ли си за нея?

— Разбира се. Това е една от фирмите на Арни.

— Точно така. Видях името му в списъка на директорите. По-късно питах Теди за това и той ми каза, че Арни е основател и собственик.

— Точно така — отвърна Луси.

Не изглеждаше нито сърдита, нито притеснена. Окуражена, Алексия продължи:

— В период от две години „ХМ Кепитъл“ системно е отстранявала клиентите на Били Хамлин и е купувала доставчиците му. Има прекалено много данни за това и едва ли е случайно съвпадение, особено като се има предвид, че фирмата няма нищо общо с автомобилния бранш. Колкото и откачено да звучи, явно Арни е искал фалита на Били Хамлин. И го е постигнал.

Луси мълчеше.

— Та въпросът ми е: защо? Можеш ли да ми посочиш една връзка, една-едничка, която Арни е имал със семейството на Били? Колкото и да е незначителна.

Луси поклати глава.

— Не. Наистина не мога.

— Моля те, опитай — подкани я Алексия. — Трябва да има нещо. Сериозно е, Луси. Дъщерята на Били и съдружникът му Майлоу Бейтс са били убити.

— Знам — спокойно отвърна Луси.

— Когато ти разказах, че Били Хамлин е идвал да ме търси в Лондон, последния път, когато се разхождахме на острова... когато ти разказах за миналото си... не си ли чувала това име и преди?

Луси се усмихна, но този път някак особено. Имаше нещо странно, нещо необичайно и не съвсем нормално.

— Може би Арни го е споменавал?

— Арни никога не го е споменавал.

Луси стана и започна да крачи бавно напред-назад между ръба на скалата и пейката.

Алексия се чудеше защо Луси е ядосана. Дали не бе прекалила с намеците за Арни? Опита се да замаже положението.

— Не обвинявам Арни за нищо. Може да няма нищо общо с телефонните обаждания, нито с убийствата. Не знам.

— Не го обвиняваш. — Луси говореше като робот.

Нещо определено не беше наред. „Да не би да я е напекло слънцето?“

— Но фирмата на Арни изскочи, и то неведнъж, а многократно, навсякъде. Не може да е съвпадение. Трябва да има някаква връзка.

— Разбира се, че трябва!

Луси се изсмя високо, но в смеха ѝ нямаше никаква радост. Беше повече като крякане, на ръба на истерията. Клекна и отвори раницата си. Още вода ли търсеше? Или храна? „Шокирана е — помисли Алексия. — А и май и двете сме вече прекалено старички за такива разходки...“

Луси Майър извади пистолет. И се прицели точно между очите на Алексия. Вече не се смееше. Цялата излъчваше омраза.

— Ти, Алексия, не разбираш ли? Ти си връзката. Може би трябва да те наричам с истинското ти име. Тони. Антония Луиз Джилети — подлата, изобретателна, гадна кучка! Всичко, което се случи — толкова смърт, толкова болка — е заради теб.

## 40.

Съмър Майър метна чантата на леглото си и после се опъна до нея. Беше смазана от умора, но не от онази, която те води към съня. Вместо това тялото ѝ потръпваше от емоционално напрежение. Загледа се в тавана, все още обсипан със звездичките от детството ѝ, и очите ѝ отново се наляха със сълзи.

„Трябва да говоря с мама“.

В колата баща ѝ, ѝ каза, че сутринта Луси излязла на екскурзия и щяла да се прибере чак късно следобед.

— С Алексия.

— Как така с Алексия? Тя е в Англия.

— Не. С майка ти е.

— Татко, давах я по всички телевизионни новинарски емисии в Англия. Заради Теди. Видях я.

— Това, което мога да ти кажа, е, че се е обадила на майка ти и е искала да се срещнат, за да обсъдят нещо важно. Толкова важно, че не било за по телефон. Пристигнала е снощи.

Това беше огромна пречка в плана ѝ. Съмър искаше да разговаря с майка си насаме. Щеше да каже и на Алексия, разбира се. Тя имаше право да знае истината за отношенията на сина си с така наречената ѝ най-добра приятелка. Но това щеше да стане по-късно.

От друга страна, идеята да чака до вечерта беше непоносима. Вече беше напрегната до пръсване. Още шест часа и щеше да се побърка.

Като не знаеше какво друго да направи, тя си взе душ, изми си зъбите и се преоблече в по-леки удобни дрехи: отрязани джинси и тънка памучна риза от „Джеймс Пърс“.

— Изглеждаш страхотно, мила — каза Арни, като я видя да слиза по стълбите. — Да кажа ли на Лидия да ни приготви късен обяд?

— Не, благодаря, татко. Не мога да ям.

— Какво означава — не можеш да ядеш? Трябва да се храниш, Съмър. Какво ти е?

— Добре съм, татко. Просто малко ми се гади.

— Да не си бременна?

— Бременна? Боже, татко! Разбира се, че не съм бременна!

— Тогава излез, поседни навън. Лидия ще ти донесе плодове и сирене. Поне това хапни.

Явно беше безполезно да протестира. Съмър тръгна към кухнята.

— О, между другото, майка ти остави това за теб. — Арни ѝ подаде един плик. — Помоли ме да ти го дам, щом кацнеш, но аз забравих. Не ѝ казвай, става ли?

— Писмо? За какво?

— Виж, това вече не знам. Обикновено мистерията на пликовете се разгадава, когато ги отвориш.

При нормални обстоятелства Съмър би се разсмяла. Сега просто взе плика и се отдалечи.

„Нещо не е наред с това момиче — помисли Арни. — Какво им става на моите жени днес?“

— Ставай!

Луси Майър здраво стискаше пистолета. Гласът ѝ отново беше спокоен — типичният мек напевен тембър, който Алексия познаваше толкова добре. Истерията се бе сменила с хладнокръвен делови тон.

Алексия се изправи.

— Знаеш ли, за толкова умен човек, който стигна до върха, понякога си изключително глупава.

— Сигурно е така. Аз...

— Млък! — изкомандва я Луси. — Сега аз говоря. Натам. — И ѝ направи знак с пистолета да върви към ръба на скалата. Алексия бавно тръгна и чу Луси да казва: — Спри. Мисля, че най-смешното в цялата работа е, че обвиняваш Арни. „Не че го обвинявам“ — Луси имитираше перфектно гласа на Алексия. — Това е пълен абсурд. Сякаш ти, точно ТИ, която уби невинно дете, можеш да си позволиш да обвиняваш когото и да било за каквото и да било! Самодоволна наперена лицемерна кучка!

„Ти, която уби невинно дете“.

— За Николас Хандемайър ли говориш?

— Точно така. Николас Хандемайър. Малкото момче, което остави да се удави. Той беше мой брат.

Съмър се втурна в къщата с писмото на Луси в ръка.

— Накъде тръгнаха, татко?

Арни режеше хляб на кухненския плот.

— Кой?

— Мама! — почти изкрещя Съмър. — Мама и Алексия! Къде са? Трябва веднага да ги намерим! Моментално.

— Успокой се, миличка. — Арни сложи ръка на рамото ѝ. — Не знам точно къде са. Някъде в северната част на острова. Защо е тази паника?

Съмър му подаде писмото на Луси, той го зачете и пребледня като платно. После прошепна:

— Господи! Веднага се обади на полицията.

Съмър вече набираше номера.

— Но... моминското ти име не е Хандемайър — каза Алексия, без да се замисля. Нуждата да проумее какво става надделя над страха ѝ. — Беше Милър.

— Точно така. Браво — отвърна Луси, допи водата от шишето и го метна на земята. — Боби Милър беше ученическата ми любов. Оженихме се на осемнайсет. Бракът ни продължи само половин година, но запазих фамилията. Хандемайър ми навяваше прекалено тъжни спомени. Ужасяващи спомени. — Тя отново насочи пистолета и го размаха под носа на Алексия като юмрук. — Имаш ли представа изобщо какво причинихте на семейството ми? Ти и Били Хамлин?

Алексия не каза нищо. Очите ѝ бяха приковани в пистолета.

— Нико беше най-сладкото детенце на света, толкова доверчиво, толкова обичливо. Смъртта му ни разби, но мама... — Очите ѝ се наляха със сълзи. — Майка ми беше съкрушена. Така и не се съвзе. Самоуби се две години по-късно, на годишнината от смъртта на Нико. Знаеш ли как? Обеси се в хамбара ни с въженцето му за скачане.

Алексия заклати глава в безмълвен ужас. Спомняше си госпожа Хандемайър от процеса срещу Били. Рут. Колко достойно се бе държала в съдебната зала. Колко красива бе с косата си като светъл карамел и кафявите си очи, същите като на мъртвия ѝ син. Алексия

нямаше никакъв спомен от Луси в онзи период. Бе имало сестра на процеса, момиче, което стискаше ръката на майка си. Но Алексия не ѝ бе отделила много внимание. Не можеше да си спомни лицето ѝ.

— Татко почина по-малко от година след нея. Сърцето му не издържа. Ти ми отне всичко! И си мислела, че ще стоя и ще те оставя да изчезнеш, да отлетиш и да си живееш щастливо до края на дните си, без да платиш за греховете си? Няколко десетилетия, най-дългият период в живота ми, не знаех, че ти си виновна. Като всички останали обвинявах Били Хамлин за убийството на брат ми. Него исках да накажа.

— Но Били беше наказан — отвърна Алексия. — Отиде в затвора.

— За петнайсет години? В безопасна килия с храна три пъти дневно? Да не се шегуваш? Това не е наказание. Това е майтап! — Ненавистта в погледа на Луси беше искрена. — Мислех да го застрелям в главата веднага щом излезе от затвора. Но щеше да е прекалено бързо и безболезнено. Знаеш ли колко време е нужно човек да се удави?

Алексия поклати глава.

— Не? Горещо-долу. Познай.

— Не знам.

— Двайсет и две минути. Двайсет и двете минути див ужас, които горкият малък Нико е преживял, молил се е, викал е за помощ. Нямаше начин убиецът му да се отърве с бърза смърт. Трябваше да страда както семейството ми, както страдах аз. Трябваше да разбере какво означава да загубиш всички, които обичаш, да загубиш дете. Затова... — тя сви рамене, — затова трябваше да чакам. Чаках Били Хамлин да се ожени, да има дете, да изгради свой бизнес. Кучият му син трябваше да си изгради живота, преди да започна да го унищожавам, така както той унищожи мен.

„Само дето не той те унищожи! — отчаяно помисли Алексия. — Аз го направих. Горкият Били никога не те е наранявал, нито семейството ти. Никога не е наранявал никого. Всичко е заради мен!“

Луси продължи:

— Наблюдавах го с години, преди да предприема нещо. А междувременно животът си вървеше. С Арни се оженихме. Родих Съмър. Купихме имението. Но не изпусках от поглед Били Хамлин.

Нито за ден, нито за час. Господ трябва да е бдял над мен и ми помогна. Защото в периода около освобождаването на Били открих, че не съм единственият човек, който се интересува от него. Някакъв англичанин, Теди де Вер, душеше наоколо. Частният детектив, когото бях наела тогава, ми подаде сигнала. Ако това не беше станало — усмихна се тя, — никога нямаше да те открия. Никога не бих стигнала до истината. „И вие ще познаете истината и тя ще ви направи свободни“, Йоан, глава осма.

Алексия зяпна.

— Гласът. Заплахите по телефона. Ти си била!

Луси се поклони артистично.

— Най-после загрея. Та докъде бях стигнала? А, да. Теди. Когато научих, че Теди има частна финансова къща, намерих начин да го срещна с Арни. Мислех, че така ще успея да разбера защо този мъж се интересува от убиеца на Нико. Тогава не успях. Нямах представа и накрая се отказах. Останалото ти е известно. Арни и Теди станаха приятели. Теди купи къщата в Пилгрим. А аз се запознах с теб. Кажи, че не е съдба.

Алексия настръхна. Завладя я някакво странно чувство — комбинация от физически страх — Луси все още държеше пистолета, насочен към главата ѝ, — и интелектуална възбуда. Всяка дума, казана от Луси, беше като парче в пъзела. В отвратителния пъзел. Почувства дори известно задоволство, че е разгадала мистерията.

От мястото си на ръба на скалата Алексия виждаше каменистата пътека надолу към пещерата. Беше невероятно стръмна и опасна. Единственият възможен вариант за бягство бе от там, откъдето бяха дошли — през храсталаците. Това означаваше, че трябва да мине покрай Луси и да я обезвреди. Нямаше шанс.

„В капан съм“.

Колкото и да беше странно, тази мисъл накара Алексия да се отпусне. Беше сигурна, че ще умре тук, и това ѝ даде смелост. Трябваше да научи истината, цялата истина, преди да напусне този свят.

— Значи ти си съсипала бизнеса на Били?

— Разбира се. Това бе само началото.

— И Арни нищо не знаеше за това?

— Нищичко. Аз съм главният акционер на „ХМ Кепитъл“, а не Арни. ХМ идва от Хандемайър, между другото. Явно малкото ти разследване в интернет не те е отвело далеч.

Явно не.

Някъде зад тях, в храсталаците, изпука съчка. Двете замръзнаха. Алексия помисли дали да вика за помощ, но реши, че това ще предизвика Луси да натисне спусъка. Не я плашеше самата смърт, а мисълта, че ще умре, преди да е чула истината, края на историята.

— Слизай! — шепнешком ѝ нареди Луси и посочи каменистата пътека.

— Много е опасно — пак шепнешком ѝ отвърна Алексия. — Ще паднем.

Луси освободи предпазителя на пистолета със звучно щракване и повтори:

— Слизай!

Офицер Брайън Съливан прочете писмото. Беше виждал прощални писма на самоубийци и преди. Но нито едно като това. Ако в изповедта на Луси Майър имаше нещо вярно, полицията в Мартас Винярд щеше да види голям зор.

Така че каза на Арни Майър:

— Ще имаме нужда от помощ. Хеликоптери. Кучета. Ще трябва да се обадя в Бостън. Нямате представа къде се намират, казвате?

Арни поклати безпомощно глава. Явно още беше в шок.

— Някъде в северната част?

— Да. Луси познава пътеките, но там е истински лабиринт. Съмър вече тръгна да ги търси, но още не се е обадила.

Брайън Съливан го погледна разтревожено.

— Дъщеря ви е тръгнала след тях сама?

— Не можах да я спра.

Арни Майър заплака.

Сипеят под краката на Алексия поддаде и тя загуби равновесие. Инстинктивно се вкопчи в скалата отляво. Зад нея Луси Майър направи същото.

— Продължавай!

Нямаше нужда от това подканяне. „Пътеката“ над тях вече се бе свлякла и почти не бе останала следа от нея. Дори ако Алексия някак си успееше да надвие Луси, нямаше как да се изкачи обратно. Щом дойдеше приливът, пещерата щеше да бъде наводнена. Можеше да се измъкне единствено с плуване, но теченията от тази страна на острова бяха смъртоносни.

Алексия се опита да не мисли за това. Сурна се надолу към брега, падна отвисоко на пясъка и си навехна глезена. Извика от болка.

— Млък! — изсъска Луси, хлъзна се след Алексия и стъпи стабилно, без да изпуска пистолета.

Вече бяха съвсем скрити от поглед под образуваната от скалите козирка. Докато Алексия влачеше болезнено крака си по пясъка, Луси продължи:

— Когато вече бях готова да действам срещу Били Хамлин, той взе, че се разведе. Сам разруши брака си. Така че за мен остана бизнесът му.

Алексия опря гръб на гладката скала. Глезенът ѝ пулсираше, но тя мълчеше. Болката бе все още поносима. Заслуша се в онова, което разказваше Луси.

— Реших, че ще подхожда с нещо по-дребно, а после ще продължа с нещата и хората, на които Били държеше.

— Като Майлоу Бейтс?

— Като Майлоу Бейтс.

— Значи ти си убила Майлоу?

— Не лично. — Луси се усмихна. — Аз съм само петдесет килограма. Майлоу беше едър мъж, по-едър от Арни. Но аз уредих въпроса, да.

Сякаш слушаше Теди да говори за убийството на Андрю Бийзли. Луси изобщо не изпитваше разкаяние.

— Но Майлоу Бейтс е бил невинен — каза Алексия. — Имал е семейство. Жена и три деца.

— Да не си посмяла да ме поучаваш! — изрева Луси. — Нито един приятел на Били не беше невинен. Бейтс знаеше за присъдата му. Знаеше какво е направило това копеле! И все пак въртеше бизнес с него. — Пое си дъх, за да се овладее. — Смъртта на Майлоу Бейтс беше удар номер едно. Всъщност се оказа много лесно. Дори

отвлечането на Били след това, за да гледа запис на случилото се с приятеля му... Тогава вече Хамлин бе завладян от параноята. Няколко телефонни обаждания, малко напрежение в бизнеса — и готово. Когато събщи на ченгетата какво сме направили на Майлоу, никой не му повярва — каза тя гордо.

„Ти си ненормална. Напълно ненормална“ — помисли си Алексия.

— Ами Дженифър Хамлин? Сигурно и нея си убила?

— Ще стигна и до това — заяви Луси. — Наистина трябва да се научиш на малко търпение, Тони.

Алексия се сви. Все още мразеше да я наричат така.

— Да, Хамлин загуби жена си. Загуби бизнеса си. Загуби единствения си истински приятел. Но имаше още нещо. Поинтересувах се от семейството му, но всички бяха умрели. Баща му — скоро след процеса. Нямаше майка, нито братя и сестри. Разбира се, оставаше дъщеря му Дженифър. Искях обаче дъщеря му да е грандиозният финал, последното нещо, за което кучият му син щеше да страда преди собствената си смърт. Още не й бе дошло времето. Трябваше ми някой друг.

На Алексия бавно взе да й просветлява накъде бие Луси.

— Бях чула слухове за някаква жена — каза Луси. — Жена, която Били бе обичал в младостта си и от която още се интересуваше. Вече се беше пропил сериозно и бръцолевеше за нея — за теб, Тони, — по барове и ресторанти, на всеки, който го слушаше. Смътно си спомнях името от процеса. Джилети. Но чак когато най-сетне се добрах до една стара снимка, успях да събера две и две. Е, можеш да си представиш шока ми. Ужасът ми. Ти, моята съседка, най-близката ми приятелка на света. Ти и Хамлин сте били любовници! Ти си била там, когато Нико е умрял! Най-после разбрах защо Теди е следял Били през всичките тези години като мен. Заради теб! Това ме съкруши, признавам. Били бе отишъл в Англия, за да се опита да те намери. Предполагам, че е искал да те предупреди. Може би е усещал, че ти си следващата, не знам. Истината е, че още не бях решила.

— Какво да си решила? — попита Алексия.

— Дали да те убия, или не. Е, малко те уплаших. С онези телефонни обаждания, макар че при Били свършиха добра работа... и

също да намеря някой, който да се справи с онова подобие на куче, което следваше Теди по петите. Как се казваше?

— Дани. — На Алексия ѝ примая.

— Откровено казано, не знаех дали ще мога да стигна до убийството ти. Проблемът беше, че те харесвах. Дори те обичах. Децата ни израснаха заедно. Ти ми беше като сестра. Беше трудно.

„Съчувствие ли търси? От мен?!“

— Но Господ отново отвори очите ми. Доведе те тук, на този остров, и ти ми призна какво си направила. Ти си оставила брат ми да се удави! Били Хамлин, мъжът, на чието унищожение посветих целия си смислен живот, беше просто съучастник. Незначителен. — Луси поклати глава с отвращение. — Нямах представа как се почувствах, Тони. Можеш ли да си го представиш? С теб бях споделила толкова вечери. Смели сме се, плакали сме заедно.

— Ти си ме тероризирала! — гневно заяви Алексия. — Убила си кучето ми. — Не можеше да понася повече сълзливото самосъжаление на Луси. — Смъртта на брат ти беше нещастен случай. Просто нещастен случай.

— Не! Беше убийство. Така каза съдът.

— Съдът? Съдът, който осъди погрешния човек? — ехидно попита Алексия. — Какво, по дяволите, знае съдът за истината? Искаха жертвено агне и Били Хамлин изпълни тази роля. Аз бях там, когато Николас умря, Луси. Няма нужда да гадая какво се е случило. Аз знам. Беше нещастен случай, и точка.

— Млък! — пак викна Луси и я изрита в глезена. Алексия зави в агония. — Няма да се обаждаш, чуваш ли ме? Няма да говориш. Чу ли ме? Това не ти е парламентът. На никой не му пука какво казваш. Никой дори не се интересува дали си жива, или умряла. Сега аз говоря.

Болката в крака ѝ беше неистова. Алексия дори нямаше сила да кимне. Захлипа и заслуша пороя налудничави бръщолевеници на Луси.

— След това вече знаех, че трябва да те убия. За малко да ме изпревари онзи таксиметров шофьор Дрейк! Представяш ли си да беше успял? Но Господ се смили и не го допусна. Лиши те от такава чиста, безболезнена смърт. Пазеше те за мен. Знаеше, че трябва първо да те накарам да страдаш, като Били. Това обаче никак не беше лесно с твоя пост и какво ли не. — Тя я изгледа с ненавист. — Известно време се чудех дали не съм сбъркала, като съм преследвала Били Хамлин

толкова години. После реших, че не съм. Били Хамлин беше излъгал заради теб. Предпазваше те. Знаеше, че ти си отговорна за смъртта на Нико, и направи всичко възможно да ти помогне да се изплъзнеш от правосъдието. Затова двамата трябваше да страдате еднакво. Били трябваше да разбере какво е да загубиш дете. Ти също.

— Майкъл — прошепна Алексия.

— О, да, Майкъл. — Луси махна пренебрежително с ръка. — Майкъл оживя, за съжаление. Въпреки че ме утешава мисълта, че е като мъртъв. Е, може би донякъде това е още по-болезнено.

Алексия изпита толкова силна омраза, че направо се задави.

— Най-голямото ми разочарование не е, че безценният ти син оцеля — продължи Луси, — а че Били Хамлин така и не доживя да види как умира дъщеря му. След десетилетия, прекарани в очакване, в подготовка, тази възможност ми беше отнета. Някакъв ненормалник в Лондон го наръгал с нож в сърцето и му подарил бърза смърт.

Луси поклати глава. Беше наистина огорчена. Злото, което се сипеше от устата ѝ, беше смразяващо.

— Не можех да го понеса.

— Виждам — обади се Алексия през стиснати зъби. Болката в крака ѝ беше непоносима. — Но все пак уби Дженифър. Само за спорта. Една невинна млада жена.

— Не ме ли чуваш? — озъби се Луси. — Кучият му син не можа да види смъртта на дъщеря си, страданията ѝ, така както майка ми понесе загубата на Нико. Изплъзна се на възмездието. И двамата се изплъзнахте. Затова трябваше да оправя нещата. Око за око... това повелява Бог. Смъртта на едно дете се изкупва само със смъртта на друго дете.

Нямаше смисъл да се спори с Луси. Алексия разбра, че с годините скръбта се е трансформирала в омраза, после в ярост и накрая в психоза. Въпреки това не можеше да позволи на Луси да отнеме живота ѝ, без да я накара да страда поне малко, поне заради стореното на Майкъл и заради всички други жертви.

— Говориш за истината — каза Алексия, — но изобщо не я знаеш. След всички тези години чакане си пропуснала толкова много!

Луси присви очи.

— Какво искаш да кажеш?

— Били Хамлин не беше убит от някаква откачалка.

— Беше, разбира се. Така пише в доклада на полицията. Бил е прободен от наркоман за пари.

— Глупости — заяви Алексия. — Полицията нямаше никаква следа. И все още няма. Но аз имам. Беше Теди!

На лицето на Луси се изписа истинско объркване.

— Не. Това е невъзможно.

— Разбира се, че е възможно. Това е факт. — Алексия се наслаждаваше на ефекта. — Той ми призна това, след като го обвиниха в убийството на Андрю. Направил го е, за да защити мен и семейството ни. Мислел, че Били се опитва да ме изнудва. Знаел е истината през цялото време и ми е простил. Така че след всичките тези години чакане Теди те е прецакал!

— Млъкни! — изкрещя Луси. — Не ти вярвам.

Алексия се усмихна.

— Напротив, вярваш ми.

— Вече няма значение. На кой му пука? Хамлин е мъртъв, дъщеря му е мъртва. Скоро и ти ще ги последваш. — Луси бръкна в раницата си и измъкна белезници. — На колене!

Алексия поклати глава.

— На колене! — Луси опря дулото на пистолета в слепоочието на Алексия.

Алексия каза спокойно:

— Не мога, Луси. Глезенът ми. Не мога да мръдна.

— Добре — отсече Луси. Вдигна левия си крак и скочи с все сила върху глезена на Алексия. Последното нещо, което чу Алексия, бяха собствените ѝ крясъци. После всичко потъна в мрак.

Съмър спря и се послуша, наострила сетивата си като сърна в гората.

„Чайка ли изкряска? Или беше човек?“

Замръзна в очакване, молеше се да го чуе отново. Но не последва нищо.

Беше идвала по тези места с майка си, но много отдавна. Лабиринтът от пътеки беше много по-оплетен, отколкото го помнеше, а и жегата, заедно с изтощението и паниката, не ѝ позволяваха да се съсредоточи.

Опита се да не мисли за писмото на майка си. Нещо между прощално писмо и изповед, то издаваше един объркан, разстроен ум. Тонът постоянно се луташе от една крайност в друга — важните обяснения за Майкъл — „знам, че ще те нараня, скъпа, но това трябваше да бъде направено“, — зловещите библейски цитати, вплетени в текста, само доказваха колко тежко е психичното състояние на Луси. „Тя е болна — помисли Съмър. — Трябва ѝ помощ“.

Ала нищо не можеше да извини, нито да омаловажи голите факти за извършеното от майка ѝ и за онова, което възнамеряваше да направи.

„Трябва да я открия. Трябва.

Ако види полицията, ще изпадне в паника“.

Вече бе близо до океана, чуваше ритмичния прибой на вълните. Нещо изпука под краката ѝ и тя спря. Наведе се и вдигна празната пластмасова бутилка от вода. Беше от „Нантъкет Спрингс“, марката, която купуваше майка ѝ.

— Мамо! — изкрещя Съмър срещу вятъра.

Нищо.

— Мамо, аз съм, Съмър. Чуваш ли ме?

Но думите ѝ бяха заглушени не само от вятъра и прибоя, но и от някакъв друг шум.

Шум, който идваше отгоре.

Луси Майър вдигна очи.

„Хеликоптер. Само това ми липсваше“.

Може би беше само бреговата охрана на редовна обиколка. После се сети, че Съмър сигурно вече е прочела писмото ѝ. Не можеше да рискува.

Алексия все още лежеше в несвяст. Луси издърпа ръцете ѝ назад, закопча белезниците, после я завлече под навеса на скалите. Беше слаба като вейка, лека като парцалена кукла. Тук не можеха да ги видят от хеликоптера. Но не можеха и да се крият вечно. Приливът прииждаше. До час пещерата щеше да е под вода.

— Събуди се, да те вземат мътните! — Луси разтърси Алексия за рамената. Устните ѝ едва потрепнаха, но това бе достатъчно. Луси изпита облекчение.

„Идва на себе си“.

Арни Майър говореше в микрофона:

— Виждате ли нещо?

Полицаят поклати глава.

— Още не.

— Може ли да помолите пилота да се сниши?

— Не мога. Трябва да внимаваме. Тук ветровете са на силни пориви и скалите са сериозна опасност.

— Да, но дъщеря ми...

Полицаят се пресегна и сложи ръка на рамото на Арни.

— Ако е някъде тук, ще я намерим, господине. Дъг, спусни се още малко.

## 41.

Алексия се свести и усети, че краката ѝ са във вода. За момент я завладя неистова паника — „Къде съм?“ В същия миг болката в глезена я прониза като светкавица и я върна към реалността.

*Луси.*

*Пещерата.*

*Пистолетът.*

— Ще те върна към онзи ден.

Гласът на Луси долетя някъде отзад. Явно още беше до входа на пещерата. Алексия бе завлечена напред на пътя на прилива и поставена на колене като пленник за екзекуция.

— Горещо лято в Мейн. На плажа сте ти, Били и децата. Тъкмо сте обядвали.

Ужас се прокрадна в сърцето на Алексия, когато осъзна какво се случва.

„Пресъздава смъртта на брат си. Няма да ме застреля. Ще ме удави.“

Понечи да се премести, да се претърколи, да направи някакво движение, но беше здраво завързана. Луси бе прикрепила към белезниците тежести — бе направила нещо като котва.

— Сега мисли за децата — нареди ѝ Луси. — Опитай да си представиш лицата им. Виждаш ли брат ми? Помниш ли го?

„Дали го помня? Лицето му ме преследва през целия ми живот. Всеки ден. Всяка нощ. Заблуждавах се, че съм го надживяла, че съм се отърсила от миналото си. Но Николас е винаги в ума ми. Винаги“.

— Какво прави?

— Играе си. — По страните на Алексия потекоха сълзи.

— На какво си играе?

— Не знам.

— КАЗВАЙ!

— На гоненица, мисля. Не съм сигурна. Тича по плажа. Щастлив е.

— Добре! Много добре — насърчи я Луси. — Продължавай. Какво става после?

— Не знам — изхлипа Алексия. Водата се покачваше. Вече беше до кръста ѝ, студена като гроб.

— Разбира се, че знаеш! Не ме лъжи. Ще прострелям проклетите ти пръсти един по един, точно като на Джени Хамлин. Какво става после?

Алексия затвори очи.

— Изгубих го от поглед. Били се прави на глупак, гмурка се за перли. Гмурка се и не изплува толкова дълго, че си помислих...

— Не ме интересува Били Хамлин! — изкрещя Луси. — Говори ми за Нико. Какво стана с брат ми?

— Не знам! — извика на свой ред Алексия. — Беше във водата, на плиткото, играеше си. Беше с другите деца. Когато го потърсих, беше изчезнал.

— Не! Не е така. Трябва да си видяла нещо.

— За бога, Луси, ако бях видяла, мислиш ли, че нямаше да реагирам? Не мислиш ли, че нямаше да се опитам да го спася?

Уплаши се от отчаянието в гласа си. Не се страхуваше от смъртта. Но удавянето бе най-страшният ѝ кошмар. Да седи безпомощно, докато водата я залива и поглъща, да се бори за глътка въздух, докато дробовете ѝ се пълнят, да се задушават, мозъкът ѝ бавно да остава без кислород... Беше преживявала този ужас толкова много пъти в сънищата си, че си мислеше колко добре разбира страданията на Николас Хандемайър. Че донякъде е изкупила вината си. Но сега осъзна, че не знае нищо. Да е закотвена тук сред вълните, като животно в капан, бе много, много по-страшно от най-кошмарните ѝ представи.

— Ти? Щяла си да го спасиш? — изсмя се Луси. — Ти си се интересувала само от себе си. Още тогава като Тони Джилети и сега като госпожа Всемогъща де Вер. Ти, ти и Хамлин сте оставили Нико да умре!

Водата вече бе до раменете на Алексия.

— Това не е вярно. Не си била там, Луси. Не знаеш какво стана. Аз обичах брат ти. Той беше чудесно момченце.

Луси зави като животно. Запуши ушите си с ръце.

— Не смей! Не смей да ми казваш, че си го обичала!

— Вярно е! — запелтечи Алексия. — Беше ми любимец. Рисуваше ми мили картички.

Преди да каже още нещо, Луси се втурна към нея с рев на дива ярост, натисна раменете ѝ и потопа главата ѝ под водата.

След миг безумен ужас Алексия спря да се бори.

Край. Това беше краят.

Под повърхността цареше тъмнина, тишина и спокойствие. Тук нямаше Луси, нито крясъци, нито лудост, нито болка. Завладя я спокойствие. Отпусна се, предаде всяка частица от тялото си в прегръдката на смъртта.

„Няма от какво да се страхувам“.

Всичко около нея се движеше все по-бавно. Вече не усещаше нищо, освен собствения си слаб пулс. В съзнанието ѝ изникнаха един по един хората, които обичаше.

Майкъл, отново здрав, усмихнат, млад, кипящ от енергия и оптимизъм.

Рокси — вървеше към нея, разтвори рамене за прегръдка, сияеща от обич, простила всичко.

Теди, какъвто го помнеше от първите дни на връзката им. Забавен, мил, самоотвержен, изпълнен с обожание.

Били Хамлин, млад, силен, усмихнат на плажа в Мейн.

Започна да се моли. „Дано Майкъл намери покой. Дано Рокси прости на баща си“. За себе си не помоли нищо.

Помисли си колко арогантна е била да си въобразява, че изобщо може да контролира нещо. Да си мисли, че може да избяга от съдбата.

Луси беше права за едно: смъртта на Николас Хандемайър наистина заслужаваше жертва. Но тази жертва трябваше да е само на Алексия. През целия ѝ живот океанът я зовеше, притегляше, настояваше тя да се върне и да плати дълга си: живот за живот, душа за душа. Сега, най-сетне, кръгът се бе затворил.

— Какво е това?

Пилотът посочи през стъклото.

Арни Майър и разследващият офицер погледнаха накъде сочи.

— Кое? — попита Арни. — Нищо не виждам.

— Там, в подножието на скалата — отвърна пилотът. — Подминахме го. Ще обърна. Мисля, че видях...

— Хора! — Офицерът насочи бинокъла си. — Определено. Точно до водата. Сигурно са те.

— Нищо не виждам — отчаяно каза Арни, когато вертолетът рязко се наклони надясно и стремглаво се спусна над океана като птица за риба. — Къде? Съмър с тях ли е? Какво виждате?

Никой не му отговори.

— Брегова охрана! — изрева офицерът в предавателя. — Искam спешно съдействие. Две жени. Да. Не, от тук не можем да се доближим.

— Какво искате да кажете? — викна панически Арни Майър. — Приливът се покачва. Ще се удавят!

Офицерът го погледна право в очите.

— Не можем да се приближим повече. Ще се ударим в скалите.

— Но трябва да направим нещо!

— Ще се разбием, господин Майър. Не можем да стигнем до тях. Съжалявам.

Алексия де Вер продължаваше да се моли.

„Моля те, прости ми. Заради Николас. Заради Били. Заради всички страдания, които причиних“.

Луси Майър бе пуснала главата ѝ и се бе качила на един малък скален перваз, за да я наблюдава как умира бавно. Докато жадно си поемаше въздух, примижавайки от болка, когато кислородът нахлуваше в дробовете ѝ. Алексия се сети, че Луси също се кани да умре. Вълните щяха да повлекат и нея само минути след като погълнат Алексия.

„Сигурно е знаела това, когато ме доведе тук. Не я интересува, че ще умре. Искa го. Очаква покоя. Но чак след като ме види наказана. Тя просто иска всичко да си дойде на мястото. В крайна сметка, оказва се, че двете сме толкова еднакви...“

Някакъв шум я изтръгна от мислите ѝ. Отначало беше като глухо жужене на пчела, но ставаше все по-силно и по-силно, докато не заглуши гръмкото разбиване на вълните. Алексия вдигна глава.

Хеликоптер! Спасение!

До този момент не изпитваше страх. Защото си мислеше, че смъртта е неизбежна, че е успяла да я приеме, да се примири. Но сега, когато имаше шанс за живот, за спасение, адреналинът и отчаянието отново завладяха тялото ѝ.

„Искам да живея!“

Вече само лицето ѝ се подаваше над водата. Инстинктивно понечи да размаха ръце, но те бяха закопчани с белезници под вълните. Заплака.

— Тук съм! — напразно завика тя към небето. — Тук съм! Моля ви, помогнете ми.

Хеликоптерът се поклатяше точно над главата ѝ — толкова близо и същевременно толкова далеч. Алексия напрегна очите си срещу светлината, надяваше се да види стълба или въже. Вместо това хеликоптерът с едно ненадейно завъртане се понесе в синевата.

— Не! — изкрещя Алексия. Вече не можеше да овладее ужаса си. — Не, моля ви! Не ме оставяйте!

Луси Майър се усмихна.

„Това е за теб, Нико, миличък мой“.

Скоро щяха да са отново заедно.

Докато се спускаше по пътеката, Съмър забиваше нокти в ронещата се скала.

„Тук са. Трябва да са тук“.

Пътят надолу към пещерата беше по-стръмен, отколкото си спомняше, а приливът бе толкова висок, че брегът не се виждаше отгоре. Но бутилката от вода беше доказателство. Толкова навътре в шубраците майка ѝ би могла да е само на едно място.

И тогава ги видя. Майка ѝ бе клекнала на един перваз над малката пясъчна ивица. Едва ли би забелязала Алексия, ако не бе проследила погледа на Луси. На десетина метра напред глава на човек подскачаше като шамандура.

— Мамо!

Луси се обърна и изкрещя:

— Махай се от там! — „Как ни намери толкова бързо?“ — Отдръпни се от скалата. Много е опасно.

— Само с теб.

— Казах, отдръпни се! — Луси насочи пистолета към нея.

Съмър се облеци от ужас. „Няма да стреля. Не би застреляла собствената си дъщеря“.

— Изчезвай! — изкрещя отново Луси.

Докато Съмър се чудеше какво да направи, скалата под краката ѝ почна да се рони.

Арни Майър скочи от хеликоптера пръв.

Свали слушалките от главата си и без да обръща внимание на виковете на двамата полицаи, приведен мина под още въртящите се перки и се втурна към шубраците.

— Спри, глупак такъв! — викаше след него офицерът. Но Арни продължи да тича към ръба на скалата.

Чу писък на жена, после втори.

„Господи! Дано не съм закъснял!“

Луси гледаше втрещена как дъщеря ѝ лети надолу, пицща, с размятани ръце и крака като парцалена кукла. Падна на една скална площадка по средата на скалата и главата ѝ тупна силно в камъка. Писъците секнаха.

Луси погледна към вълните. Алексия вече беше почти цялата под вода. Обърна се отново към дъщеря си — Съмър лежеше безжизнена.

„Не е справедливо! Не трябваше да става така“.

Бе искала да наблюдава смъртта на убийцата на Нико. Бе чакала толкова дълго този момент. Цял живот. Ами ако Съмър бе още жива? Ами ако детето ѝ се нуждаеше от помощ, а тя стоеше и бездействаше? Противоестествен гняв завладя Луси. „Защо ѝ трябваше на Съмър да идва? Защо провали всичко?“

— Полиция!

Луси вдигна поглед. Трима мъже стояха горе на пътеката. Единият бе извадил пистолета си и я държеше на прицел. Вторият заслиза към Съмър. Луси се вгледа внимателно. „О, боже, това е Арни!“

— Хвърлете оръжието и вдигнете ръце над главата си.

Луси пренебрегна командата и насочи вниманието си изцяло към третия мъж. Той се спускаше по скалата, завързан с въже през кръста. Явно се насочваше към Алексия.

— Госпожо! Казах да хвърлите оръжието!

Луси затвори очи и стисна пистолета. Беше толкова трудно да се съсредоточи...

Мъжът на ръба на скалата продължи да крещи:

— Хвърли го веднага или ще стрелям!

„Защо не вземе да млъкне? Не мога да мисля при този шум“.

Погледна наляво и забеляза, че Съмър е седнала. Арни се бе добрал до нея. Държеше я, говореше й.

„Добре. Двамата са добре“.

Долу под нея полицаят с въжето вече бе стигнал до пясъка. Луси го видя как се хвърли във водата. Само върхът на главата на Алексия се подаваше на повърхността, но давенето не ставаше бързо. Вероятно бе още жива. Ако полицаят я измъкнеше на брега и й окажеше помощ достатъчно бързо...

И тогава разбра какво трябва да направи.

Прицели се внимателно и изстреля един куршум директно в главата на Алексия.

— Луси. Не! — изкрещя Арни Майър.

Прекалено късно. Край.

Обърна се към Арни, изпрати на него и дъщеря им въздушна целувка, после, преди полицаят горе на ръба да успее да реагира, лапна дулото на пистолета и натисна спусъка.

Долу на брега леките вълни продължиха спокойния си вечен ритъм.

Само че вече почервенели от кръв.

Рокси де Вер гледаше замислено през прозореца.

Пътническият влак — пъстър наниз вагони, — пътуващ от Западен Съсекс към Лондон, бавно прекосяваше покритите с килим от камбанки полета, подминаваше кокетни къщички с каменна зидария и внушителни имения, пухтеше покрай реки и дълбоки долини през тучни пасища, през най-плодородните земи на Англия. Знаците на пролетта бяха навсякъде — в цветовете на ябълките и черешите, в блеенето на агънца, в свежите пориви на бриза, долитащ от френския бряг на Ламанша.

„Такъв ден те кара да се чувстваш щастлив, че си жив“. И точно така се чувстваше Рокси — щастлива, макар и с тъжна нотка заради всичко загубено. Вече имаше само един родител. Един-единствен близък на света, с когото можеше да споделя спомените от детството си и някогашните по-щастливи времена.

Споделено щастие, споделена болка, споделена тъга. Това едва ли бе най-здравата основа за взаимоотношения, но със сигурност бе всичко, което Рокси имаше. Това и две свиждания на месец. Противно на общото мнение затворите на Нейно величество не бяха хотел „Риц“. Не предлагаха свободни часове за посещения, нито свободно движение през територията. Една гола стая, в която миришеше на дезинфектант и отчаяние, бе заета от дълга маса — от едната страна седяха въдворените, от другата — посетителите. От сега нататък всичките им срещи щяха да се провеждат в тази обстановка...

„Не. Не трябва да мисля за това“.

Наложи си да мисли за бъдещето.

Ако през последните няколко години бе научила нещо, то бе, че всичко е възможно.

*Живей за мига. Обичай за мига. Прощавай на мига.*

Най-потискащото в затворническия живот беше скуката. Монотонният ритъм, нарушаван единствено от звънци и часовете за хранене, разпределян на точни интервали за работа, почивка, тренировки, сън, беше далеч от реалността, от живота отвън.

Единственият начин да направиш затвора поносим бе напълно да се дистанцираш от предишния си живот. Да забравиш кой си бил отвън и да приемеш новия си свят безусловно и без въпроси.

Затворник 5067 бе постигнал това дистанциране. Разбира се, известността не помагаше много. Другите затворници не бяха така склонни да пренебрегват миналото на номер 5067. Помнеха защо е тук и въпреки аристократичното си име и политическите си контакти номер 5067 търкаше нарове и превиваше гръб заедно с наркодилъри и убийци.

Нямаше насилие. Нямаше заплахи. Поне още не. Затворник 5067 обаче никога нямаше да бъде приет от мнозинството въдворени. Животът беше самотен. Но нали тъкмо това беше част от наказанието? Част от онова, което заслужаваше. Посещенията на Рокси нарушаваха тази монотонност, макар че бяха болезнено напомняне за всичко, което затворът отнемаше.

В залата за посещения затворник 5067 наблюдаваше пропускането на семейства и приятели и тръпнеше в очакване. Ами ако не е успяла? Може нещо да я е накарало да си промени мнението? Ето я! Рокси усмихната, провираше инвалидната си количка през масите.

„Дъщеря ми. Скъпата ми дъщеря. Бог да я благослови, че намери сили в сърцето си да ми прости“.

Рокси, завладяна от обич, разтвори ръце за прегръдка.

— Здравей, мамо. — Лицето ѝ сияеше. — Радвам се да те видя.

## 43.

Разкритията на британската преса за миналото на Алексия де Вер и дълго пазените ѝ тайни предизвикаха най-грандиозния политически скандал след аферата Профумо от деветдесетте години на двайсети век. Политиката никога не бе изглеждала по-мръсна и по-пикантна. Стрелби по американски плажове, убийство, лъжесвидетелстване, фалшива идентичност и дълъг списък с трупове. Цялата история беше като мокър сън за всеки издател на Флийт Стрийт.

Разбира се, за участниците в тези събития реалността беше много по-трагична и по-прозаична. Самата Алексия де Вер се чувстваше късметлийка. Бе извадила късмет, че оцеля. Куршумът на Луси Майър само бе одраскал рамото ѝ, а спасителният екип на полицията я бе извадил от водата и ѝ беше оказал първа помощ, преди да настъпят трайни увреждания. Минути, дори секунди закъснение и всичко можеше да приключи. Алексия се опитваше да не се връща към това.

Беше извадила късмет и в други отношения. Двете с Рокси се бяха върнали една към друга още преди милият Теди да си отиде. (Теди де Вер получи масивен инфаркт в затворническата килия през седмицата, когато в Америка се гледаше делото за екстрадирането на Алексия.) Бе извадила късмет дори със затвора — попадна в британски вместо в американски. Може би вече, най-сетне, бе изплатила дълговете си към боговете. Когато след време напуснеше женския затвор „Холоуей“, щеше да е свободна жена в много отношения.

Онзи ужасяващ ден на плажа на Мартас Винярд бе променил всичко за Алексия. Кой я беше спасил — дали Бог, или съдбата, или щастливата случайност — нямаше никакво значение. Важното бе, че е спасена. Беше убедена, че това е станало по конкретна причина.

Трябваше да каже истината.

Вече не можеше да има тайни.

В болницата в Бостън Алексия разказа на полицията всичко. Призна за проявената небрежност, с която бе причинила смъртта на

Николас Хандемайър и така бе допуснала осъждането на Били Хамлин. Според закона вече бе твърде късно да бъде съдена за извършване на непредумишлено убийство. В крайна сметка ѝ дадоха шест години ефективна присъда за лъжесвидетелстване и възпрепятстване на правосъдието.

Призна още, че Теди е извършил убийството на Били Хамлин. Дълго бе пазила тайната му, но беше време истината да излезе наяве. Теди така или иначе излежаваше доживотна присъда, а Алексия дължеше поне това на горкия Били.

Теди го понесе добре. Писа на Алексия от затворническата килия в типичния си мил и забавен стил.

Най-лошото от всичко е, че ще трябва да ходя в съда и отново да се изправя пред онези противни репортери. С радост бих прекарал още една година в изолатора само за да не виждам плебеите с бели чорапки от „Сън“.

Той така и не изпита угризения за онова, което бе извършил. Сякаш му се губеше някой от гените. Страдаше от липса на чувство за вина. Но не изпитваше към жертвите си озлоблението, водило Луси Майър, нямаше нейната стръв към насилие и жажда за отмъщение. Според него той просто бе изпълнил дълга си, бе предпазил семейството си. Фактът, че двама невинни мъже бяха загубили живота си, за него беше нещо незначително, допълнителна щета, неизбежен страничен ефект. Теди умря в съня си седмица преди да бъде изправен пред съда за убийството на Били Хамлин. Може би това беше повече, отколкото заслужаваше, след всичко извършено от него. Но Алексия изпитваше облекчение от факта, че си е отишъл така леко. Обичаше го до последно.

А колкото до нея — тя бе подала молба да излежи присъдата си в Англия. Заради пълните ѝ самопризнания и факта, че има две деца „инвалиди“, както и лични и политически контакти в страната, американският съд даде съгласие. Алексия бе прехвърлена в „Холоуей“ преди три месеца и вече бе виждала Рокси три пъти.

— Идвал ли е някой друг да те види? — попита Рокси.

— Не, мила. Но това да не те безпокои. Не искам да виждам никого.

Рокси не можеше да повярва на ушите си. От детството си помнеше колко общителна беше майка ѝ. Всъщност и двамата ѝ родители. Политиката е социална професия. Тя бе наркотикът на Алексия през почти половината ѝ живот.

— Наистина ли? Никой от миналото? Ами Хенри Уитман?

— Хенри? — Алексия се изсмя високо. — Сигурно се шегуваш. Знаеш ли, че през цялото време, докато бях вътрешен министър, той се страхуваше да не го изоблича, че има любовница? Можеш ли да повярваш? Назначи ме само за да ми запуши устата. Пази ме, боже, от приятелите, от враговете си ще се пазя сама.

— Защо ли си е мислел това?

Алексия сви рамене.

— Слухове. Уестминстърски клюки. Кой знае? Със сигурност никога не съм имала намерения да го натопя.

— Значи изобщо не се е обаждал, дори след като татко умря?

— Не съм и очаквала, мила. Говори се, че се гласи да става генерален секретар на Обединените нации. С приятели като мен няма да се нуждае от врагове.

Рокси бе повече огорчена от Алексия.

— Все някой от Уестминстър трябва да се обаждал. След толкова години...

— Получих мило писмо от сър Едуард Манинг — подхвърли Алексия.

— Какво пише?

— О, това-онова. Най-вече политически клюки. Поиска да ме посети, но реших, че няма да е редно. Обаче ми изпрати затворническите дневници на Джефри Арчър. Чела ли си ги? Страхотни са.

— Не съм.

На масата настъпи неловко мълчание. Двете копнееха да се сблизят. Но след всички тези години отчуждение разговорите не вървяха лесно. Толкова бяха различни. Рокси беше артистична и творческа личност, Алексия — прагматична и амбициозна. Единственото, което ги свързваше, беше семейството. Но след всичко

случило се семейството беше единствената тема, която и двете си налагаха да отбягват.

— Как е Съмър? — попита Алексия накрая. — Виждате ли се често?

Лицето на Рокси грейна.

— Виждаме се. Опитваме се. Тя все още ходи при Майкъл всеки ден.

Двете се възхищаваха на лоялността на Съмър. Връзката ѝ с Майкъл вече беше публична тайна. Прощалното писмо на Луси бе представено като доказателство в съда. Луси Майър бе осъдена посмъртно за убийствата на Майлоу Бейтс и Дженифър Хамлин, както и за опита за убийство на Майкъл де Вер. Беше погребана в семейната гробница на Мартас Винярд и Арни ходеше там всеки ден. Продължаваше да я обича, да скърби, да не може да осмисли разкритията около смъртта ѝ. Горкият човек.

В писмото си Луси пишеше, че винаги е възнамерявала да се самоубие, щом „разобличи“ Алексия. Също като Алексия, Луси бе търсила справедливост, възмездие и истината. Само че нейното чувство за справедливост, за правилно и грешно, бе изопачено и отровено от десетилетия омраза. В думите ѝ нямаше и намек за извинение към дъщеря ѝ заради онова, което бе причинила на Майкъл.

Съмър и Арни бяха станали свидетели на злощастната ѝ смърт. Съмър бе само на метри от Луси, когато майка ѝ си пръсна мозъка. Човек никога не преодолява подобно нещо. Арни намери спасение в отричането, но Съмър беше прекалено рационална за такава стратегия. Вместо това се върна в Англия при Майкъл и зарови чувствата си много старателно. Цяло чудо бе, че не беше загубила разсъдъка си.

— Поздрави я, когато я видиш — каза Алексия.

— Ще я поздравя.

— И брат ти, естествено.

— Естествено — виновно отвърна Рокси. Истината беше, че Рокси вече не ходеше при Майкъл. Нямаше смисъл. Тялото му може и да беше в леглото, но него го нямаше там. Премълча това, за да не разстройва майка си. По-добре да се съсредоточи върху бъдещето, върху щастливи мисли.

— Между другото, не че е нещо важно, но излизам с един човек.  
— Рокси се изчерви.

Лицето на Алексия светна.

— Това е чудесно, скъпа! Кой е той?

— Казва се Уилям. Уилям Каръдърс.

Алексия смътно си спомняше това име.

— Той е агент по недвижими имоти — продължи Рокси. — Всъщност той продаде Кингсмиър след смъртта на татко.

Алексия се намръщи. Канеше се да каже: „Значи знае колко пари имаш и добре си е направил сметката“. Обаче положи усилие и си прехапа езика. Нямаше право да управлява живота на Рокси — и личен, и всякакъв. В определен момент трябваше да се довери на преценката ѝ. В крайна сметка едва ли можеше да е по-лоша от нейната.

— Още е рано да се каже — продължи Рокси. — Въпреки това съм много щастлива.

— Значи и аз съм щастлива. — Алексия стисна ръката ѝ. — Бих искала някога да се запозная с него.

— Някога. — Рокси отново се изчерви. — Да видим как ще тръгнат нещата.

Поговориха още малко. После се чу неизбежното позвъняване, което известяваше края на свиждането. В залата се запрегръщаха затворници със семействата и приятелите си. Някои се държаха стоически, други се поддаваха на емоциите, особено майките с малки деца. Алексия им съчувстваше. Тези безценни детски години, отминали веднъж, не можеха да бъдат компенсирани с нищо. „Рокси и Майкъл имаха щастливо детство. С Теди успяхме да им дадем поне това“.

Изпрати дъщеря си с поглед. Опита се да е оптимистка за бъдещето. Дали този Уилям Каръдърс наистина обичаше Рокси? Или щеше да ѝ разбие сърцето като предишните мъже в живота ѝ? Самата мисъл за това разстрои Алексия, докато се прибираше в килията си.

„Не можеш да я предпазиш — твърдо си каза тя. — И не бива да се опитваш. Любовта е риск. А живот без любов не е живот“.

Бъдещето принадлежеше на Рокси.

И бе единствено в нейните ръце.

## ЕПИЛОГ

Съмър Майър гледаше през прозореца на болничната стая, потънала в мисли.

Какъв приказен ден. Скромната лондонска градинка преливаше от живот и приличаше на истински рай. Ароматът на окосена трева и цъфналите орлови нокти висеше във въздуха като лятна мъглица, а дългите изящни вейки на върбата почукваха нежно по прозореца на Майкъл, сякаш го викаха навън да се порадва на красотата.

„А може би дървото вика мен? — помисли Съмър. — Може би аз трябва да бъда спасявана?“

Баща ѝ със сигурност си го мислеше. Обаждаше ѝ се всеки ден и я молеше да се върне, да продължи живота си, да не се обвързва с Майкъл и с миналото. Милият татко. Съмър го обичаше толкова много, че я болеше. Но Арни не можеше да разбере, че оставането му във Винярд и прекарването на часове край гроба на Луси обвързва него с миналото по най-неподходящия, най-болезнения възможен начин.

Тя продължаваше да сънува смъртта на Луси всяка нощ. Пещерата, пукота на изстрела, почервенялата вода, обагряща пясъка като сок от боровинки върху захар. Разни фрази от писмото я преследваха, чуваше ги изказани с ясния, мил, майчински глас на Луси.

„Той трябваше да умре, миличка. Това беше единственият начин. Любовната връзка беше просто начин да се сближа с него.

Наистина се надявам да разбереш...“

„Да те разбере?“ — помисли Съмър.

Погледна Майкъл, после отново през прозореца. Не можеше да проумее извършеното от майка ѝ. В най-добрия случай можеше да признае, че Луси е била психически болна. Нещо у нея бе превъртало след смъртта на любимото ѝ братче. Тази травма, вместо да бъде лекувана, бе останала скрита, задълбочавала се беше, докато не бе сринала цялата личност на Луси.

От една страна, тя бе майката и съпругата, която Съмър бе познавала и обичала през целия си живот. За тази част от нея тя тъгуваше. От друга страна... Съмър се опитваше да не мисли за нея.

Хвана безжизнените пръсти на Майкъл и нежно почна да ги гали, както хиляди пъти досега. Не можеше да се върне към стария си живот в Америка. Но не можеше и да продължава така.

„Крия се. Крия се от живота, от бъдещето. И използвам Майкъл за извинение. Колко малодушно!“

И тогава го усети. Най-деликатното потрепване, толкова незабележимо, че отначало реши, че си въобразява.

— Майкъл?

Няколко секунди не последва нищо. После се случи отново, този път по-силно. Един пръст, един-единствен пръст се движеше по дланта ѝ.

— Сестра! — Виковете на Съмър отекнаха по целия коридор. — Сестра!

Новият ден донесе нова надежда.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.